

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"An unputdownable, sexy riot!"—Christina Lauren

BUSINESS *or* Pleasure

a novel

New York Times Bestselling Author of
THE EX TALK

RACHEL LYNN SOLOMON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WEATHER GIRL İÇİN ÖVGÜ

"Yağmurlu bir cumartesi günü, bir elinizde harika bir kitap, diğer elinizde sıcak çikolata ile kanepeye kıvrıldığınızda hissettiğiniz o duygu: İşte *Weather Girl*'ü okuduğunuzda hissettiğiniz duygu budur."

-Jasmine Guillory, *While We Were* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Flört

"Seksi bir kitap fırtınası."

-Sophie Cousens, *This Time Next* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Yıl

"Keyifli bir romantizm. Yağmurlu günler, güneşli günler ve bunların arasındaki her şey için mükemmel."

-Helen Hoang, *The Heart Principle* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Rachel Lynn Solomon umut, dayanıklılık ve sevgiyi kutlayan büyümlü bir hikâye yazmış. Benim tahminim: okuyun ve bulutların üzerinde olacaksınız."

-Ali Hazelwood, *The Love* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Hipotez

"Bir oturuşta okuyacağınız şefkatli, komik ve içten bir aşk hikayesi!"

-Tessa Bailey, *It Happened One* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Yaz

"[Solomon'un] iyimserlik ve depresyonun iniş ve çıkışlarıyla birlikte gelen içsel mücadeleleri ve bunun seks ve ilişkileri nasıl etkilediğini gerçekçi bir şekilde tasvir etmesi önemli."

-BuzzFeed

"Esprili, büyüleyici ve keyifli."

-USA Today

"İçten bir çekicilik, unutulmaz karakterler, ateşli anlar... bu romantik komedide hepsi var."

-Women's World

"İster güneş ister yağmur olsun, *Hava Durumu Kızı* hangi fırtınayla karşı karşıya olursanız olun mükemmel bir okuma kitabı."

-The Nerd Daily

ESKİ KONUŞMAYA ÖVGÜ

"Çok komik bir kitap. Ekmek hamurunun tuza ihtiyacı olduğu gibi romantik komedilerin de gözyaşlarına ihtiyacı var ve burada karışım tatlı ve tuzlu arasında mükemmel bir denge kuruyor."

-New York Times Kitap Eleştirisi

"Eski Sevgiliyle *Konuşma* başarılı. Bu kitap hızlı, baharatlı ve tatlı."

-Shondaland

"Yutturmacanın hakkını fazlasıyla veriyor."

-PopSugar

"Eski sevgili *muhabbeti* o kadar çok şey içeriyor ki: kahkahalarla dolu bir romantik komedi, kederin hayatlarımızı ve aşkımızı nasıl şekillendirdiğine dair bir meditasyon, halk radyosunun ve podcast yayıncılığının zevklerine bir övgü ve her yönüyle enfes bir romantizm."

-Entertainment Weekly

"Pırıl pırıl, keskin ve son derece feminist bir romantik komedi. *Eski Sevgili Konuşması* sonsuza dek okunacaklar listeme girdi."

-New York Times çok satan yazarı Christina Lauren

"Rachel Lynn Solomon, ayrıntılara gösterdiği titiz ve sevecen dikkatle sayfalarına öyle bir hayat üflüyor ki, hemen içine dalabilirsiniz."

-Rosie Danan, *The Roommate*

OceanofPDF.com kitabının yazarı

RACHEL LYNN SOLOMON'DAN BERKLEY BAŞLIKLARI

Eski

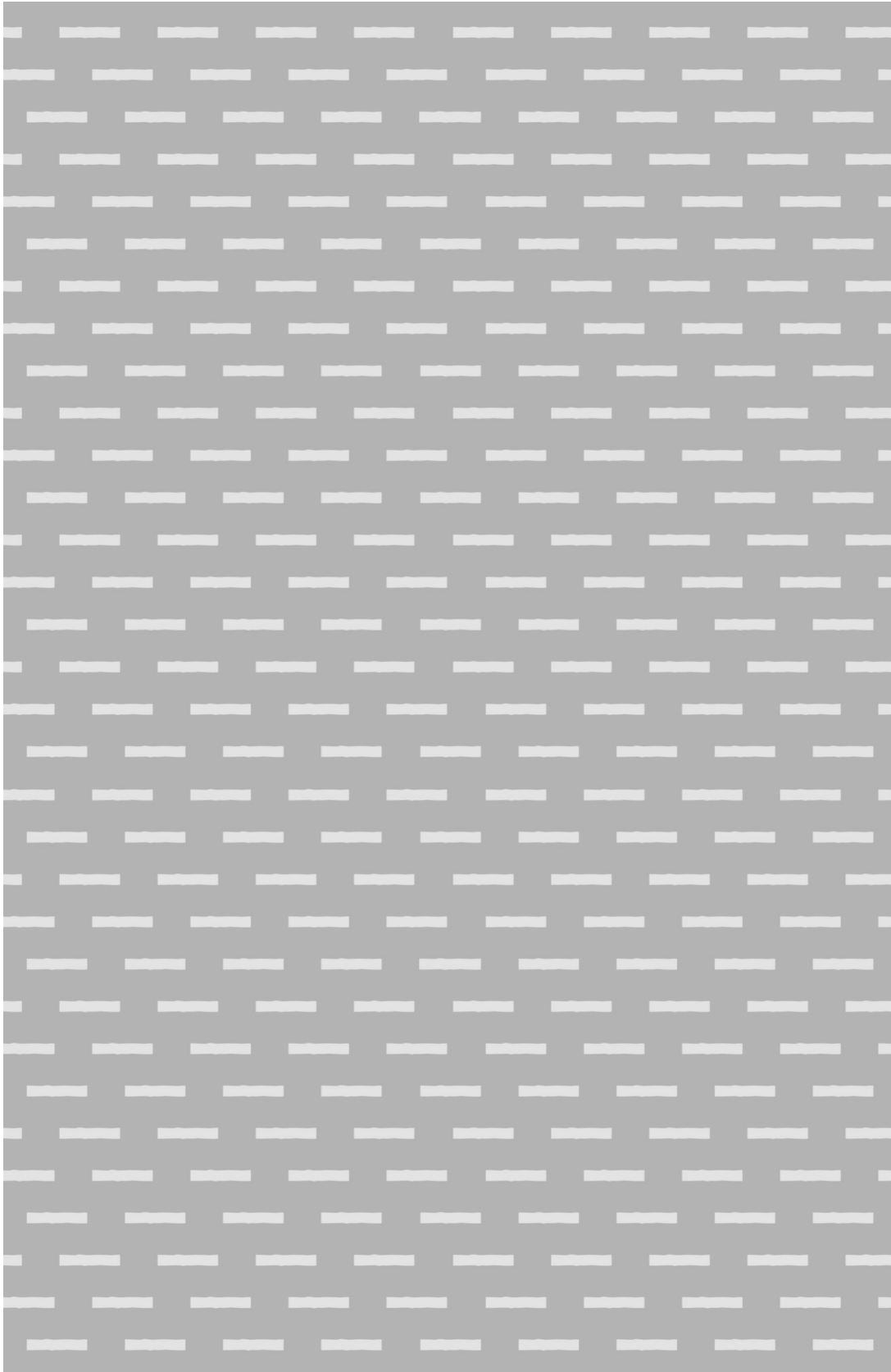
Konuşan

Hava

Durumu Kızı

İş veya Zevk

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BUSINESS **— or —** **PLEASURE**

RACHEL LYNN SOLOMON

BERKLEY ROMANCE

New York

OceanofPDF.com

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2023 Rachel Lynn Solomon Okuyucu
Rehberi Telif Hakkı © 2023 Rachel Lynn Solomon
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığımız ve herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Solomon, Rachel Lynn, yazar.
Başlık: İş ya da zevk / Rachel Lynn Solomon.
Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Berkley Romance, 2023.
Tanımlayıcılar: LCCN 2022046231 (basılı) | LCCN 2022046232 (e-kitap) | ISBN 9780593548530 (ticari cilt) | ISBN 9780593548547 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3619.O437236 B87 2023 (baskı) | LCC PS3619.O437236 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20220923 LC kaydı
<https://lcn.loc.gov/2022046231> adresinde mevcuttur
LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022046232> adresinde

mevcuttur Birinci Baskı: Temmuz 2023

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Vi-An Nguyen'e ait
Kitap tasarımı Daniel Brout tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_144196919_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Kapak

Rachel Lynn Solomon'a Övgüler

Rachel Lynn Solomon'dan Berkley Titles

Başlık Sayfası

Telif Hakkı İthaf

Epigrafi

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onyedinci

BölümOnuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Onaltı

On Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Yirminci
Bölüm Üçüncü Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Yirmi Birinci
Yirmi Yirmi Yirmi
İkinci Dördüncü Yirmi
Yirmi Yirmi Sekizinci
Beşinci Altıncı Yedinci
Sonsöz

Teşekkür Okuyucu

Rehberi

Tartışma Soruları Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

*Bunu anlaması biraz alan ve hâlâ anlamaya çalışan
herkes için hiçbir zaman geç değildir.*

OceanofPDF.com

Tüm yanlış yerleri arıyordum, çok fazla yüz
deniyordum.
Gidecek tek yol var
Bu eve dönüş yolu.

- "MAPS" YAZARI LESLEY ROY

OceanofPDF.com

bölüm BİR

kitabı gerçek bir sevgi emeğiydi," diyor ciltli kitaplardan oluşan bir masanın arkasında oturan kadın, makyajsız yüzünü buruşturarak bahçe hortumundan içmeye çalışıyor. "Sonunda elimde tutabileceğim bir şey olduğuna inanamıyorum! Kapağı da hiç fena değil."

Seyirciler tam zamanında gülüyor. Arka sırada, Noemie'nin yanımda yaltaklandığını hissedebiliyorum. "Onun o kitap için harcadığı çabadan daha fazla emek harcayarak bir kase mısır gevreği yaptım," diye fısıldıyor.

Haksız değil, bunu bizzat yaşadım. Yine de kuzenimi dürtüyorum. "Saygılı ol."

"Ben. Mısır gevreğine."

Tepki vermemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Maddy DeMarco'nun duygusal manipülasyona varan sıcak, pratik bir özgüvenle salonu yönettiği sahneye odaklanıyorum. Kitapçı, 1,6 milyon Instagram takipçisinin sadece bir kısmıyla dolu: çoğunlukla kadınlar, çoğunlukla beyazlar, çoğunlukla MADSAVINGS10 indirim kodunu kullanarak satın aldıkları sürdürülebilir keten giysiler giymişler. İlk başta bunun bir tarikat olduğunu düşündüm ve tamamen dürüst olmak gerekirse, hala emin değilim. Maddy'nin sakarin pozitifliği artık bana pek hitap etmiyor - ne zaman kendimi sevmeye ihtiyaç duysam, bu daha çok elde taşınan ve pille çalışan bir şey olarak şekilleniyor. Maddy'nin sosyal medyada trajik bir şekilde çok az (okunuşu: sıfır) paylaşım yaptığı bir şey.

Kariyerini boş olumlamalar ve bariz tavsiyeler üzerine inşa etti. Örnek olarak kitabın adı *Git Biraz Su İç: Kişisel Bakım, Kendini Keşfetme ve Susuz Kalmama Rehberi*.

"İnsanlar sık sık viral bir paylaşımı nasıl bir yaşam tarzı markasına dönüştürdüğümü soruyor," diyor Maddy keten giysili bir bacağı diğerinin üzerine atarken. Doğal dalgaları, geçen yıl kül sarısı saçlarımı kestirmeden önce denediğimi itiraf etmekten utandığım pahalı bir yağ ile mükemmel bir şekilde parlatılmış. "Ve cevap basit: Uyumuyorum." Bu birkaç kahkaha daha aldı. Noemie'den sessiz bir inilti. "Hayır, size karşı dürüst olmak istiyorum çocuklar. Ben de hiçbir zaman kendini toparlayamayan insanlardan biriydim - durun, bunu söyleyebilir miyim? Burada çocuk var mı?" Devam etmeden önce gözlerini kısarak izleyicilere bakıyor. "O kadar strese girerdim ki su içmeyi bile unuturdum! Hastanelik olacak kadar susuz kalana kadar kendim için bir şeyler yapmayı bıraktığımı fark ettim. *Basit* şeylerden bahsediyorum, kendi işimi kendim görmemi sağlayan şeylerden. Su içmek gibi. Ve bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordum."

O hastane ziyaretinde kitabının üç bölümünü yazdım, onun sesini yakaladığımdan emin olmak için Instagram'ını inceledim. Her dört yorumdan biri onun ne kadar ilişkilendirilebilir olduğuna bayılıyordu - ve bu, üzerinde LIVE LAUGH GIRLBOSS yazan duvar asmaları satan biri.

Yazım süreci boyunca, Maddy'nin benimle sadece ekibi aracılığıyla iletişim kurması konusunda ısrar ettiğinde, ekibi bana gübrelenebilir peçetelere karaladığı notların fotoğraflarını , yazının *biraz daha dünyevi* hissettirmesi gerektiğini söylediğinde, onu ilişkilendirilebilir tutmaya çalıştım. Onu sevmeyi çok istedim, paylaşımlarının insanlara en iyi ve en karbon-nötr hayatlarını yaşamaları için ilham verdiğine inanmak istedim. Çünkü kitaptan önce de ondan hoşlanıyordum. Birkaç yıl önce, bugünlerde akışını dolduran duvar asmalarından ve sürekli #reklamlardan çok önce, beni "takip et" düğmesine basmaya zorlayan hem istek uyandıran hem de özgün bir yanı vardı.

Ghostwriting göz alıcı bir iş değil ve bu bitmiş ürünle ilgili hiçbir şey *Chandler Cohen* diye bağırmasa bile, sonunda Maddy ile tanışma fikri garip bir şekilde başımı döndürdü - çünkü bir parçam hala biraz yıldız çarpmış durumda. Kitap birkaç gün önce çıktı ve ben de kendimi

Seattle'daki turne durağına kadar bir kopyasını alıp, başlık sayfasındaki imzasının bunu bir işbirliği olarak pekiştireceğine ikna oldum. Geçen hafta kapıma gelen ciltli kitap kutusunu açmadım bile.

En çılgın hayallerimde, belki Maddy de onun için bir kopya imzalamamı ister diye düşündüm. İkimiz arasında bir şaka. Ve bir şekilde bu, on birinci saatteki tüm yeniden yazmaları ve tırnak etlerimdeki geri dönüşü olmayan, endişe kaynaklı hasarı telafi ederdi.

Bölüm 6: İçinizdeki İyimserden Yararlanın. Belki de kitap gerçekten bir etki yaratmıştır.

Maddy bir kolunu havaya kaldırıyor. "Ellerinizi kaldırabilir misiniz - burada kim mutlu olmaktan çok uzak olduğu halde gülümseyen bir fotoğrafını paylaştı, gönder düğmesine basmak neredeyse bir yalan gibi geldi?" Neredeyse her el havaya kalkıyor. "Bunda utanılacak bir şey yok. Bunu pek çok kez yaptım. Ama birçoğunuzla bağlantı kurmamı sağlayan şey gülümseyen yüzümün fotoğrafları değil, kaz ayaklarımın fotoğrafları. Çatık kaşlarımın. Hatta gözyaşlarımın bile." Telefonunu pantolonunun cebinden çıkarıp kendi akışında geziniyor. "Bir dahaki sefere bir şey paylaştığınızda, bunun gerçek benliğinizi ne kadar temsil ettiğini düşünün. Ve sonra sadece gönder tuşuna basma. Yeni bir fotoğraf çek. Yeni bir başlık yazın. Bırakın konuşmayı iç güzelliğiniz yapsın."

Noemie, "O zaman benim etkinlik özetime bayılacak," diyor.

Önümüzde bir kadın parmağını dudaklarına götürerek arkasını dönüyor. Noemie sessizleşir ve masum gözlerini kırpıştırarak ona bakar.

"Bizi dışarı attıracaksın," diyorum. "Peki o zaman yayıncıma ne diyeceğim?"

"Onlara gerçeğimi yaşadığımı ve kalbimden geçenleri söylediğimi söyleyebilirsiniz. On ikinci bölüm de bununla ilgili değil miydi?" Ne yazık ki, evet.

Maddy'nin kendisine sponsor olan markalara en az dört atıfta bulunarak çevrimiçi ve çevrimdışı hayatlarımız hakkında yaptığı kapsamlı açıklamalarla geçen yarım saatin ardından asistanından bir işaret alıyor ve ellerini bir kez çırpıyor. "Korkarım tüm zamanımız bu kadardı! Bu güzellikleri sizin için imzalamak için sabırsızlanıyorum, ama imzalamadan önce ... Hepinizden benim için bir şey yapmanızı istiyorum." Yüzüne sinsi bir sırıtma yayıldı. "Sandalyelerinizin altına uzanırsanız, kendinize ait bir şişe su bulacaksınız."

İçeri girdiklerinde su şişelerini fark etmeyenler, onları ilk kez keşfettiklerinde hevesli, elektrikli bir enerji telaşı yaşıyor.

"Şimdi o bebeği açmanı istiyorum" -Babam su şişesinin kapağını açıyor ve seyircilerin şerefine kaldırıyor. Kaşlarımı abartılı bir şekilde kaldırarak geri dönüştürülmüş plastiğimi Noemie'ninkine vuruyorum-"ve büyük, lezzetli bir yudum alıyorum."

"DEĞİL IT BOTHER SEN," NOEMIE SORULAR İÇİNDE THE
SIGNING LINE,

elini kitabın parlak kapağında gezdirerek, "adınızı kitabın üzerinde görmemek
Bu mu?"

Öyle oldu. Başlarda. Ama şimdi bir kitabın piyasaya sürülmesine eşlik eden bir kopuş hissi var. Ünlü bir hayalet yazar olarak, kimsenin ortak yazarı olmak için işe alınmadım - onların bakış açısından yazmam gerekiyor. Onlar gibi *olmak* için. İlk yazarım, evlenme teklif ettikten sonra adamı ulusal televizyonda rezil bir şekilde terk eden bir *Bachelor* yarışmacısı, tam bir zevkti ve hala nasıl olduğumu soran e-postalar gönderiyor. Ama bunun normal olmadığını çabucak öğrendim. Çünkü sonra Maddy ve TikTok'ta ünlü olan ve kendi protein karışımları serisi olan bir kişisel antrenör için bitirdiğim, edebiyatın tanımını gerçekten zorlayan bir kitap vardı.

Belki de rekor bir hızla bitirdiğim bu birkaç yüz sayfayı, tüm o geç saatlere kadar süren gecelerin ve iptal edilen planların somut bir sonucu olarak elimde tutmanın verdiği bir tatmin vardır. Ama aynı zamanda kendimi bu kitaptan tamamen soyutlayabilirim ki bu ruh sağlığım için ya harika ya da korkunç bir şey. Belki ikisi de.

"Bu benim kitabım değil," diyorum basitçe, Maddy DeMarco markalı su şişemden bir yudum daha alarak. Garip bir şekilde iyi bir su ve nedenini bilmek istediğimden emin değilim.

İmza sırası ilerliyor, insanlar kasada ödeme yapmaya gitmeden önce Maddy'den fotoğraf için poz vermesini istiyorlar. Hiçbirini suçlayamam.

Onu böyle sevdikleri için. Yaşam tarzlarını değiştirmenin hayatlarını değiştirebileceğine inanmak istiyorlar - ne de olsa onun için işe yaramıştı.

"Benimle beklediğin için teşekkürler," diyorum ve Noemie'nin gözleri kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin ardında yumuşuyor, alaycı dış görünüşü bir anlığına kırılıyor. "Bunun senin ideal Cuma gecen olmadığını biliyorum."

"Geçen Cuma gününü bir müşteriye neden *Time*'da kapak haberini garanti edemediğimizi açıklayarak geçirdiğimi düşünürsek, bu kesinlikle bir yükseltme." Hâlâ en iyi halkla ilişkiler profesyonel kıyafetlerini giymiş: daralan pantolon, papatya desenli peplum bluz, kolundan sarkan blazer ceket. Uzun siyah saçları düzleştirilmiş ve kabartılmamış, çünkü tek bir uçuşan saç bile varsa o Noemie değil. Bu arada, kordonlu pantolonum, solmuş Sleater-Kinney tişörtüm ve Eylül başı için fazla sıcak olan siyah kot ceketimle 1996'dan beri güneş görmemiş gibi görünmeliyim. Bana D vitamini yok, teşekkürler.

"Bu seninle tartışamam." Gümüş rengi ojemden bir koparıyorum, kuzenimin hemen görebileceği bir leke. "Ve hey, ne kadar uzun süre burada olursak, diğer herkes Wyatt'ın yeni evine taşınma partisinde değilmiş gibi davranabilirim."

Noemie, ondan mı yoksa tam tersini mi öğrendiğimden asla emin olamadığım o tanıdık şekilde yüzünü buruşturuyor. Noemie Cohen-Laurent benim hem tek kuzenim hem de en yakın arkadaşım. Aynı sokakta büyüdük, aynı okullara gittik ve hatta şimdi aynı evde yaşıyoruz, ancak ev onun ve ben aylık kirayı çok indirimli ödüyorum.

İkimiz de gazetecilik okuduk, dünyayı nasıl değiştireceğimize, kimsenin anlatmadığı hikayeleri nasıl anlatacağımıza dair gözlerimiz parlıyordu. Ekonomi bizi farklı yönlelere itti ve biz mezun olmadan önce Noemie son sınıfta staj yaptığı halkla ilişkiler firmasında tam zamanlı olarak işe alınmıştı bile.

"Sanırım bu gitmemeye karar verdiğin anlamına geliyor?"

diyor. "Bunu yapamam. İstersen gidebilirsin, ama-"

Noemie başını hızlıca sallayarak sözümü kesti. "Dayanışma. Wyatt Torres benim için öldü."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Onun tarafını seçme riski olmasa bile, bir taraf seçmesi gerekiyormuş gibi hissetmesini istemedim. Yine de, o sadece

Birkaç hafta önce aramızda ne olduğunu kim bilebilir: Yıllar süren özlemiden sonra inanılmaz bir gece, yatağa yuvarlanırken ellerinin vücudumda umutsuzca dolaşmasına bakarak karşılıklı olduğunu düşündüm. Yeni dairesini boşaltmasına yardım etmişim, yorgun ve çakırkeyiftik ve vücutlarımız doğal, zahmetsiz bir şekilde birbirine *uyuyor* gibiydi. Wyatt'ın koyu renk saçları karnıma dökülüyor, bronz teni ona dokunduğum yerde titriyordu. Beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi tırnaklarını sırtıma geçirmesi.

Ama sonra "*Konuşabilir miyiz?*" mesajı geldi ve konuşma sırasında şu anda bir ilişki aramadığını itiraf etti. Ve ben bir İlişki Kızıydım, dedi, genellikle cc'li bir e-postadaki tüm yanıtları veren o kişi için ayrılmış olan tüm hoşnutsuzlukla. Arkadaşlığımıza çok değer veriyordu ve ikimizin de incinmesini istemiyordu.

Ben de öyle değilmişim gibi davrandım.

"Yine de birlikte iyi olabilirdik," diyorum sessizce, ayaklarımı hizada ileriye doğru zorlayarak.

Noemie omzuma nazik bir el koyuyor. "Biliyorum. Çok özür dilerim. Bu gece çok daha iyi vakit geçireceğiz, söz veriyorum. Eve geri döneceğiz ve çok fazla Hint yemeği sipariş edeceğiz, çünkü daha sonra beş gün boyunca yemek artıkları yiyeilmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. Sonra da Netflix'te kesinlikle birlikte olmamaları gereken ortaklarla kötü emlak kararları alan insanları izleyebiliriz."

Sonunda sıra bize geldi, kitapçılardan biri bizi öne çağırıyor. Maddy'nin gülümsemesi neredeyse hiç kaybolmadı, onca fotoğraftan sonra etkileyici bir başarı.

"Merhaba," diyorum, elim titreyerek elimdeki kopyayı öne doğru itiyorum, ki bu sadece biraz utanç verici. Bu kadın gibi davranarak sayfalarca yazdım ve şimdi bir metre önümde olduğu için zar zor konuşabiliyorum. Biri iletişim diplomamı elimden alsın.

"Merhaba," diyor . "Kime ?" "Chandler. Chandler Cohen."

Hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir gözünü sıkarak kapatıyor. Her an bir zil çalabilir. Onun internet trollerini alaşağı edişine güleceğiz.

Dördüncü bölüm ve on altıncı bölümde ayrıntılı olarak belgelenen, eskiden yaptığı tüm insanları memnun eden şeylere gözlerimizi deviriyoruz. "Bu nasıl heceleniyor?"

"Oh-um," diye kekeliyorum, İngiliz alfabesindeki her harf bir anda aklımdan uçup gidiyor. "Chandler . . . Cohen?" Maddy bana boş ve beklenti dolu bir bakış atıyor.

Hayır. Bu mümkün değil, değil mi? Onca gidip gelmeden sonra adımları bile hatırlamaması? Tüm taleplerinden sonra?

"Chandler'ı tanıımıyorsun-" diye söze başlıyor Noemie ama kaburgalarına bir dirsek atarak onu susturuyorum.

Elbette, çoğunlukla Maddy'nin ekibiyle iletişim kurdum ama sözleşmelerde benim de adım vardı. Taslaklarda. Bitmek bilmeyen e-posta zincirlerinde. Bu lanet *kitabı* onun için yazdım ve benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Hecelemeyi mırıldanmak zorundayım, ama eflatun kalemini başlık sayfasının üzerinde gezdirip bir kitap ayracı koyarak deneyimli bir profesyonel gibi bana geri verirken görüşüm bulanıklaşıyor.

Maddy güneşli bir sırıtışla bizi uğurlarken "Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum.

Sahneye en uzak olan resimli kitap koridoruna güvenli bir şekilde girdiğimizde, uzun ve titrek bir nefes alıyorum. Sorun yok. Sorun yok. Belli ki benden kitabımızı imzalamamı istemeyecekti.

Onun kitabı.

Çünkü bir hayaletin tüm amacı budur - kimsenin beni görememesi gerekir.

"Ona kim olduğunu söylemeliydin," diyor Noemie, bir eliyle kapitone Kate Spade'ini kavrarken diğer eliyle su şişesini sıkıyor. "Söyledim, eğer bana acımasızca saldırmısaydın."

"Bu sadece daha utanç verici olurdu." Kitabı göğsümde sıkıca tutuyorum çünkü tutmazsam mağazanın diğer ucuna fırlatabilirim. "Belki de isimlerle arası iyi değildir. Bir sürü insanla tanışıyor. Eminim kızlara patronluk taslamakla meşguldür."

"Doğru." Noemie'nin duruşu hâlâ sert. "Yine de onu takip etmeyi bırakacağım." Ve bunu kanıtlamak için telefonunu çıkarıyor, ancak dikkatini başka bir şey çekiyor. "Kahretsin, bu iş. Bir basın bülteninin yanlış taslağı

ve müşteri çok *öfkeli*. Yapmak zorunda kalabilirim ..." Parmakları ekranın üzerinde uçuşurken sözünü kesiyor.

Noemie'nin hayatı benimkinden çok farklı olsa da, aramızda sadece iki yıl olduğu aklıma geliyor. The Catch beş yıl önce beni işten çıkardığında ve sonunda BuzzFeed, Vice ve HuffPost'a ayak uyduramayarak kapandığında, o bir ev satın alıyordu. Ben yeni yerel müzisyenler ve Seattle'ın şehir merkezinin gelişimi hakkında serbest makaleler satmaya çalışırken, o yüksek profilli müşterilerle hokkabazlık yapıyor ve 401(k)'sine aylık hatırı sayılır bir katkıda bulunuyordu. Benim otuz bir yaşına karşılık o yirmi dokuz yaşında, ancak yetişkinlik konusunda bu kadar iyi olması neredeyse şok edici.

Sadece iki yıl, ama yine de bazen asla gibi geliyor. "Git," diyorum, elindeki kitapla onu dürterek. "Anladım."

Ona ihtiyacım olduğunu söyleseydim, muhtemelen her ikisini de yapmanın bir yolunu bulurdu: beni rahatlatmak ve müşterisini kurtarmak. Ama çoğu zaman, iş ve başka herhangi bir şey Noemie'nin dikkatini çekmek için savaştığında, iş kazanır.

"Sadece eminsen," diyor. "Eve dönüp DoorDash'i çalıştırmak ve işim bittiğinde yemek için bana birkaç samosa ayırmak ister misin?"

"Aslında biraz daha dışarıda kalabilirim."

Bana uzun uzun bakıyor, sanki ona söylemediğim bir şey varmış gibi endişeli. The Catch'ın personel sayısını azalttığını öğrendiğimde de bana böyle bakmıştı. Bir zamanlar hayalim olan işim beni yeni bir hayal bulmaya zorluyordu.

"Nome. Ben *iyiyim*," diyorum, o kadar çok vurgu yapıyorum ki, güven vermekten çok tehdit edici geliyor.

Bana sıkıca sarılıyor. "Seninle gurur duyuyorum" diyor. "Daha önce söylemediysem diye söylüyorum." Taslağımı ve düzeltmelerimi teslim ettiğimde ve kitabın çıkış gününde, işe erken gitmek zorunda kaldığında ama uyandığımda beni çörek ve simitlerle beklediğinde söyledi. "Bir *kitap* yazdınız ve yayınladınız. Hatta iki tane, bir tanesi de yolda. Bunu senden almasına izin verme."

Şu anda onu ne kadar sevdiğimi kelimelere dökebileceğimden emin değilim, bu yüzden sadece ona sarılıyorum ve bildiğini umuyorum. Açıkçası, bu konuda pek iyi değilim.

bugün kelimeler.

Bu kitapçının en güzel yanlarından biri de bir barı olması ve oraya giderken Maddy'nin yanıma oturduğunu hayal etmekten nefret ediyorum. Ona bir içki ısmarlamayı teklif ederdim ve sonra sadece *Go Drink Some Water*'ı yakından tanıyan birinin bilebileceği bir şey söylerdim. Nefes nefese kalacak, özür dileyecek, kitaptan ne kadar mutlu olduğunu anlatacaktı. Onca ayın sadece bir maaş çeki olmadığını, *önemli* olduğunu teyit ederdi.

Ama bu aslında Maddy DeMarco ile ilgili değil.

Wyatt'ın yatağındaki çarşafı, her zaman zamanında gelmeyen maaş çeklerine, kuzenimin güzel evindeki kendi başıma asla karşılayamayacağım güzel yatak odasına karışmış öz-değer demeti. Zihnimin arka tarafında, yanlış kariyer yolunu seçip seçmediğimi ve yeniden başlamak için çok geç olup olmadığını merak eden bir saate benzeyen ısrarlı tıkırtı. Ve nasıl yapacağımı bilip bilmediğimi.

Ne zaman ilerlemeye çalışsam, bir şey beni geri çekmek için bekliyor.

İki barmen çok ciddi bir sohbe dalmış gibi görünüyor, bu yüzden dikkatlerini çekmek için boğazımı temizlemem gerekiyor. Çok tatlı bir elma şarabı sipariş ediyorum ve Maddy'nin kitabını çantama koymadan önce kitabın baş sayfasını açıyorum.

Zaten bataklığa saplanmamış olsaydım, bu beni daha da derine batırırdı.

Chandler Cone için, macenta mürekkeple yazıyor. İç bakalım!

OceanofPDF.com

EMERALD CITY COMIC CON

8-10 EYLÜL, WASHINGTON
EYALETİ KONGRE MERKEZİ

The Nocturnals'dan Oliver Huxley olarak tanınan Finn Walsh ile tanışın! Herkesin en sevdiği ineği bir kez daha ECCC'de ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Bu hafta sonu onu nerede görebileceğinizi burada bulabilirsiniz:

PANEL:

Her Kahramanın Bir Kahramana İhtiyacı Vardır: Familiarlar, Dostlar ve Yancılar 8 Eylül Cuma, 18:00, Oda 3B

İMZA STANDI:

Cumartesi, 9 Eylül, 16:00, Salon C OTOGRAFLAR:
\$75 - FOTOĞRAF OP: \$125

OceanofPDF.com

bölüm iki

A İlk olarak, yazıda tam olarak söyleneni niyetliyim: aşırı derecede sarhoş olmak, ki bu muhtemelen Maddy'nin kastettiği şey değil ve bu çok tatlı elma şarabıyla da mümkün olmayabilir. Hain kitabı kapattım ve bir iç çekerek bir koltuk ötedeki adamın dikkatini çektim.

Ben.

Bakışlarıyla karşılaşır özür dileyen bir ifade takınıyorum ama beklediğim yargılayıcı kaş çatma yerine elma şarabı şişeme doğru başını sallıyor. "Neyi kutluyoruz?"

"Kariyerimde yaptığım büyük hatanın desteklediği özsaygımın parçalanması. Ve daha başlamadan biten bir ilişkinin cenazesi." Şişeyi kaldırıyorum ve irkilmemeye çalışarak bir yudum alıyorum. "Bu bir cenaze töreni aslında. Her iki şeyin de çöküşünü en ön sıradan izliyorum. Muhteşem bir şekilde." Ya da en azından Chandler Cone izliyor.

"Bu biletleri almak kolay değil." Ellerini birleştirir, ardından saygılarını sunar gibi başını eğir. "Sevgililer, bugün burada toplanma sebebimiz-"

Her şeye rağmen bir kahkaha patlattım. "Sanırım bu düğünde söylenecek bir şey. Ya da bir Prince şarkısının başında."

"Ah kahretsin, haklısın." Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yine de güzel şarkı."

"Harika şarkı."

Mümkün olan en ihtiyatlı şekilde, bu yabancıya daha yakından bakıyorum. İmza gününde olduğunu sanmıyorum ama yine de salon tıklım tıklımdı. Muhtemelen çok olmasa da benden daha yaşlı görünüyor; kumral saçları yanlardan daha kısa ve tepeden sarkık, şakaklarında biraz kırılmış, o anda bunun çok çekici bulduğum bir şey olduğunu keşfediyorum. Koyu renk kot pantolon ve rahat siyah bir düğmeli bluz giymiş, bir kolunun düğmesi bilekten açık, sanki giyerken dikkati dağılmış ya da uzun bir gün geçirmiş ve düğmesi kopmuş gibi.

"Yine de üzgünüm," diyor. "İşiniz ve ilişkiniz hakkında." Elimi sallayarak geçiştiriyorum. "Teşekkürler, ama her şey yoluna girecek. Sanırım." *Umarım.*

Kolayca arkamı dönüp ona iyi akşamlar dileyebilirdim. Sessizce içkimi yudumlar ve eve dönüp yemek yemeye, değersiz televizyon seyretmeye ve debelenmeye devam ederdim. Daha önce hiç barda biriyle sohbet etmemiştim -genellikle diğer insanlarla göz temasından kaçınmakla meşguldüm- ama ondaki bir şey beni konuşmaya devam etmeye zorluyor.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, belki de egomun bu gece biraz desteklenmeye ihtiyacı vardır.

"Peki ya sen?" Şişemi elime alıp onun bardağına doğru işaret ederek söylüyorum. "Yalnız içiyorsun çünkü ..."

Uzaklaştığımda yüzünü izliyorum, bir anlık ürkekliğini yakalıyorum. O kadar kısa ki, bunu yaptığının farkında olduğundan emin değilim - belki de ben hayal etmişimdir. Ama sonra kendini toparlıyor. Rahatlamış gibi görünüyor.

"Aynı senin gibi. Kariyerle ilgili varoluşsal korku." Sesinin tonunu düşürerek barmen çiftini işaret ediyor. "Yirmi dakika önce dışarı çıkacaktım ama sonra onların özel hayatlarına fazla takıldım."

Parmağını dudaklarına götürüyor ve ben de barmenlerin ne dediğini duymaya çalışıyorum.

"O kobaylar benim sorumluluğumda değil. Onları dairemizde tutmakta ısrar ederseniz, arkalarını temizlemeniz gerekir."

"En azından onları isimleriyle çağırabilirdiniz."

"O küçük canavarlara Ricardo ve Judith demeyi reddediyorum."

"Tıpkı geçen hafta verdiğin partiden sonra bulaşıkları yıkamayı reddettiğin gibi mi? Hani şu kendi acılı köpeğini kendin yap barı olan?"

"Kulak misafiri olduğun için sana seslenmek istiyorum ama seni suçlayamam," diyorum. "Bu kaliteli bir eğlence."

"Değil mi? Şimdi nasıl biteceğini öğrenene kadar gidemem." Sonra bir kaşını kaldırdı ve aptalca yanımdaki barın üzerine koyduğum su şişesine gözlerini kısarak baktı. "Su şişende 'Yaşa Gül Kız Patron' yazmasının bir nedeni var mı? 'Live Laugh Girlboss'?" Elleri ni kaldırdı. "Yargılamıyorum, sadece merak ettim."

"Oh, bu mu? Hidrasyon temelli bir MLM'nin parçasıyım. Gerçekten çok derindeyim."

Belgesel diziyi her an yayınlatabilirler."

vakit kaybetmeden, sakince bardağını koyar. Gözlerini barda gezdiriyor. Tekrar konuştuda fısıltıyla konuşuyor. "Senin için birini çağırman gerekiyor mu?"

"Korkarım artık çok geç." Su şişesini salladım. "Ama size bu bebeklerden bin tane satabilirim, en az hapis cezasıyla kurtulabilirim."

"Mesele şu ki," diyor birkaç parmağının ucuyla bara vurarak, "muhtemelen üç yüz dolar için bir kullanım alanı bulabilirim. Belki dört. Ama geri kalanıyla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece bunları satacak başka insanlar bulman gerekecek. Sana bir bağlantı kurabilirim, kendi patronun olman için gereken tüm eğitimi verebilirim."

"Buna kanmayacağım." Bana sırtıyor, dişleri parlak beyaz. Onu ne kadar uzun süre incelersem, o kadar sevimli oluyor. Her şey ayrıntılarda gizli; yüzündeki kırmızımsı tüyler, zengin ela gözlerinin sıcaklığı, parmak eklemleri boyunca uzanan çiller, gömleğinin düğmelerinin açık olduğu ve çıplak teninin görüldüğu sol bileğine kadar. Ve onun bana bakışı kendimi bütün gün hissettiğimden daha iyi hissettiriyor olabilir. Bütün hafta. Wyatt'tan beri bütün ay.

"Ben Drew," diyor. "Yine de bana adını söyleyememeni tamamen anlıyorum. Yasal nedenlerden dolayı. Şov falan derken."

Başka bir gülümsemeyi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Tanrım, çok çekici. "Chandler," diyorum. "Şuradaki imza günündeydim." Sanki bu giriş, gerçeğin başka bir parçasını gerektiriyormuş gibi kitabı sürükleyerek çıkarıyorum. "Ne iş yapıyorsun? Kadınları MLM'lerden kurtarmaya çalışmadığın zamanlarda kitapçı barlarında mı içiyorsun?"

"Yani, Tanrım, bu neredeyse tam zamanlı bir iş." Sonra parmaklarını birbirine geçirmeden önce içkisinden bir yudum daha alıyor. "Satış işindeyim. Ne yazık ki çok ilginç değil."

"Katılmıyorum. Bu tamamen ne sattığınıza bağlı. Örneğin, köpekler için minik yağmur botları mı? Büyüleyici ve hemen fotoğraflarını görmem gerekiyor."

"Teknoloji satışı," diye konuyu değiştirmeye hevesli görünmesine neden olan küçük bir iç çekişle detaylandırıyor. Ki teknoloji satışı kulağa pek de heyecan verici bir kariyer gibi gelmiyor. "Peki ya sen?"

Eğer bu milyon dolarlık soru değilse. "Ben bir yazarım. Gazeteciyim sanırım ama bir süredir gurur duyduğum bir şey yazmadım." Elma şarabından bir yudum alıyorum, çok tatlı olduğunu hatırlıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Tüm kapitalist makine bize yetişkin olma konusunda gerçekten yalanlar sattı. Her birimizin mükemmel bir şekilde uyum sağlamış, etkileyici bir şekilde başarılı bir insan olarak gelişmemiz gerektiği izlenimine kapılmıştım. Okul boyunca bize hep bunu söylediler, değil mi? İstedığımız her şey olabileceğimizi. Özel olduğumuzu. Ama şimdi ben sadece ..." *Üstünde adım olmayan kitaplar yazıyorum. Azalan kiramı ödemek için mücadele ediyorum. Bocalıyorum.* "Otuzlu yaşlarında bir Y kuşağı olmak bir buçuk yolculuktur," diye bitiriyorum.

"Buna içerim."

Boş bardağı bırakmadan önce uzun bir yudum alıyor, sonra bir elini masanın üzerine koyuyor, işaret parmağı ahşap damarlarda geziniyor. Sanki bundan sonra ne söyleyeceğini dikkatle düşünüyormuş gibi. Loş bir ampul, yanaklarından boynuna doğru inen ve boğazının ç sıkışan çillerin girdabını yakalıyor. Saçının tam rengi değil, fark ediyorum; bazıları daha koyu, bazıları daha açık. Bütünüyle güzel bir takımyıldızı.

"Genelde bunu yapmadığımı söyleyerek önsöze başlamalıyım, ama ... Buradan çıkmak istiyor musun Chandler?" Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Vay canına. Bu gerçekten kötü bir cümleye benziyor. Yemin ederim, burayı terk edip başka bir yere gitmek isteyip istemediğini gerçekten merak ediyorum. Daha fazla yemek olan bir yere, çünkü açlıktan ölüyorum ve menüdeki 'yükü totchos' pek iştah açıcı görünmüyor."

Ona planlarım olduğunu söyleyebilirim. Doldurulmuş totchoların kulağa harika geldiğini ve oturduğundan beri bir sepet sipariş etmeyi düşündüğümü. Ve yine de.

Drew'in söylediği kötü bir cümle gibi görünse de tam anlamıyla bir cümle olabilir, bunun farkındayım ama belki de Noemie'nin evine dönüp kendim için üzölmeye hazır değilim. Bu asla yapacağım bir şey değil ama yine de şu anda bu tam da evet demem için bir sebepmiş gibi geliyor. Yarısı boş elma şarabımı fırlatıp sadece onun ilgisiyle sarhoş olabilirim.

Cüzdanımı alıp barın üzerine birkaç dolar atıyorum. "Hadi buradan gidelim."

BİR GÖREVİMİZ VAR, DREW VE BEN: MÜKEMMEL GECE GEÇ SAATLERDE bir dilim pizza. Denediğimiz ilk restoran kapalıydı ve ikincisi sadece dolu turtalar servis ettik ve şimdi buralarda bir yerde olduğuna yemin ettiğim bir yere doğru yola çıktık. . .

"İşte orada!" Köşede yanıp sönen yeşil OPEN tabelasını gösteriyorum, nefis tuzlu kokusu bizi yaklaşıtırıyor.

Saat neredeyse akşam on ve Capitol Hill yeni yeni uyanıyor. Yürüyüşümüz sırasında Drew'in Güney Kaliforniya'da yaşadığını ve iş için şehre geldiğini öğrendim. Seattle'a birkaç kez gelmiş ama gerçekten keşfetme şansı olmamış, bu yüzden ona elimden geldiğince çok şey göstermeyi gayri resmi hedefim haline getirdim.

En son ne zaman bir Cuma gecesi dışarı çıktığımı hatırlamıyorum ve aniden o kadar olasılık dolu geliyor ki biraz başım dönüyor. Ayaklarımın üzerinde o kadar kararsızım ki pizzacının eşğinde tökezlediğimde Drew elini belime koyarak beni sabitliyor, o sıcak temas doğrudan başıma gidiyor.

"Senin adına rahatladım," diyor sıradaki yerimizi alırken. "Seattle'da büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzereydim."

Mekânda iki yaşlı punk rockçı çalışıyor, ses sisteminde Mudhoney çalışıyor. Kuzeybatı'nın mükemmel gruplarla dolu uzun geçmişine saygı gösteren bir Seattle işletmesine her zaman saygı duyabilirim. Çok fazla dilim pizza dükkânımız olmayabilir ama müziğimizi biliyoruz. İçeride kümelenmiş herkes gecelerinin çeşitli aşamalarında: kusursuz makyajlı ve uyumlu tulumları olan bir kız üçlüsü, ilk randevuları gibi görünen bir çift, tamamen dağılmış görünen bir grup üniversiteli çocuk, masalarını kaplayan şok edici sayıda boş şişe.

Drew önce benim gitmemi işaret ediyor, o bahçe sebzesi isterken ben de kabaca bir YIELD tabelası büyüklüğünde bir dilim pepperoni sipariş ediyorum. Boynunda eski Kingdome'un dövmesi olduğunu düşündüğüm bir adam, yeşil biber, mantar, zeytin ve enginarla dolu en büyük dilimi seçmeden önce bir süre turtaya bakıyor.

Kasiyer sipariş ettiğimiz soda için bize plastik bardak verdiğinde, Drew Sprite ile doldurmadan önce kendi bardağını bir süre inceliyor.

"Sadece temiz olduğundan emin olmaya çalışıyorum," diyor mahcup bir gülümsemeyle. Mantıklı - bu duvar dibi mekanın hijyeni en iyi ihtimalle şüpheli.

Sandalye yok, sadece parmesan ve kırmızı pul biber çalkalayıcılarının bulunduğu yüksek masalar var. Hemen pizzama yumuluyorum, Drew daha zarif olan çatal-bıçak yöntemini tercih ettiğinde kendimi biraz barbarca hissediyorum. "Tanrım, *çok güzel*. Pepperoni'leri dünya dışı, sen de ister misin? Yahudi aileme söyleme yeter."

"Ben vejetaryenim," diyor, sesi hiç de alınmamış gibi çıkmıyor. Çiğniyor, sonra küçük bir üçgen daha kesip düzgünce ağzına atıyor. "Yaklaşık on sekiz yıldır. Aslında Yahudi'yim de."

Birkaç dakika ona baktım, çünkü Yahudi bir yabancıyla bu şekilde karşılaşma ihtimalim nedir ki?

"Yok artık. Sanırım on sekiz yıl boyunca yaptığım tek şey, sürekli olarak orta düzeyde bir kaygıyla işlev görmeyi başarmak oldu," diyorum. "Vejetaryen olmaya karar vermene ne sebep oldu?"

"Hayvanları sevdiğimi söylemek klişe mi?" Drew soruyor. Elinde bir kuzu, bir domuz yavrusu, bir keçi yavrusu tutarken gözümün önüne geliyor. "Eğer değilse: bu, ve ben travma geçirdim

Jungle. Ondan sonra hamburgere bir daha aynı gözle bakamadım."

"Eğer zamanınız varsa Pear Bistro'yu denemelisiniz. Şehir merkezinde her zaman tıklım tıklım olan bir vegan restoranı. Pahalı ama yemekleri harika."

"Bir saniye, bunu yazacağım." Telefonunu çıkarır, yazar ve cebine geri koyar. Sodasından bir yudum alır. "Yani barlarda yabancılarla konuşuyorsun, Prince dinliyorsun ve gizemli bir şekilde bir influencer tarafından yazılmış bir kişisel gelişim kitabına sahip oldun. Senin hakkında başka ne bilmeliyim?"

"Onun yazdığından şüpheliyim." Bunu biraz fazla hızlı söylemiş olabilirim, bu yüzden bir parça hamur pizzanın sosuna batırıyorum ve umursamaz davranmaya çalışıyorum. "Her zaman uzaktan ünlü olan herkesin bir hayalet yazarı falan olduğunu varsayarım. Ama eğlenceli gerçekler açısından ..." Ona en ciddi bakışımı atıyorum ve hayatımın çoğunu iki doğru bir yalandan oluşan oyunlar için sakladığım, ancak kurumsal Amerika dışında bunun için ne kadar az fırsat olduğunu görünce fena halde hayal kırıklığına uğradığım tek eğlenceli gerçeğimi hazırlıyorum. "Sadece yedi yaşımdayım."

Bana öylece bakıyor, kaşlarının arasında bir çatık beliriyor. "Buna verecek zekice bir cevabım yok. Sadece endişe ve kafa karışıklığı."

"Artık günde doğdum," diyorum. "Otuz bir yaşımdayım ama teknik olarak sadece yedi Şubat yirmi dokuzunu kutladım. Gelecek yıl bir tane daha kutlayacağım, ki bu her zaman heyecan vericidir. Ve ben Balık burcuyum, yani dramayı severim."

"Hiç bir ... sıçrayıcıyla tanışmadım? Sıçrayan mı? Kendiniz için bir adınız var mı?"

"Aslında, evet. Leaper ve leapster ikisi de işe yarıyor ama ben her zaman leapling'i tercih etmişimdir." Pizza kabuğumu ona doğrultuyorum. "Sıra sende. Eğlenceli bilgi lütfen."

"Hmmm. Seninkini geçebilir miyim bilmiyorum ama *Yüzüklerin Efendisi* hakkında ansiklopedik bir bilgim var. Sadece kitaplar ya da filmler de değil, çocukken Elf dilleri üzerine çalışmıştım" diyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bu beni partilerde çok popüler yaptı."

"Olmalıydı! Elfçe bir şey söyler misin?"

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Bir gün sevimli bir kızın bana bunu sormasını umarak geceleri kaç kez uyanık yattığımı bilemezsin." Sonra da

yüzünü daha sakın bir ifadeye dönüştürüyor. "*Vandë omentaina*," diyor, bir gülümseme tekrar gizlice içeri giriyor. "Teknik olarak Elfçe, sadece Tolkien tarafından değil, hayranları tarafından da yaratılan çok sayıda dil ve lehçeye sahip bir dil ailesidir. Quenya dilinde 'tanıştığımıza memnun oldum' anlamına gelen bu söz, Orta Dünya'yı terk ederek Kutsanmış Diyarlar'ın batısında yaşamaya başlayan Yüce Elfler'in dili olarak ortaya çıkmıştır."

"Vay anasını." Masanın karşısında öne doğru eğilirken kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Sen ... *kocaman* bir ineksin."

Bana doğru fırlattığı inilti ve peçete topağı yüzde yüz değer.

o.

Başka bir grup içeri girerken kapı zili çalıyor ve Neden hepsinin kostüm giydiğini fark ettiğim an - Koshi, Wonder Woman ve tanımadığım bir şey - çünkü Capitol Hill'de asla bilemezsiniz. Bu hafta sonu şehir merkezinde çizgi roman kongrelerinden biri düzenleniyor ve sanırım oradan geliyorlar.

Masanın diğer tarafında Drew kaskatı kesiliyor ve ancak grup pizzalarını götürdüğünde rahatlıyor gibi görünüyor. İkinci el utanç belki de? *Mario Kart*'la ilgili çocukluk travmasının kalıntıları mı? Her neyse, bir açıklama yapmıyor ve ben de bir açıklama istemiyorum.

"Sen bir gazetecisin," diyor çatalıyla bir yeşil biber doğrarken. "Üniversitede bunu mu okudun?"

Başımı salladım. "Çok fazla kıyamet ve kasvet vardı. Ülkenin dört bir yanında gazeteler kapanmaya başlamıştı ve hiçbirimizin yerel bir gazetede belirli bir alanda çalışarak iş bulamayacağı daha o zamandan belliydi, çünkü bu gazetelerin bir kısmı ya hiç olmayacaktı ya da sadece internet üzerinden yayın yapacaktı, ayrıca belirli bir alana sahip olmak bile giderek daha az yaygınlaşıyordu. Fotoğrafçılık, video, temel kodlama gibi her şeyi nasıl yapacağımızı öğrenmek zorundaydık. Sonra da toplumsal cinsiyet ve cinsellik çalışmalarında yan dal yaptım."

Bunun üzerine Drew biraz öksürür, sonra yutkunur. "*Gerçekten mi?*" diyor göğsüne hafifçe vurarak. Bir öksürük daha. "Bu ilgi çekici."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamamen sapıkça bir yanıt almadan kimseye söyleyemiyorum. "Bunun pratikte ne gibi uygulamaları var?" ya da "Hey,

Bana ne öğrendiğini göstermek ister misin? Elbette, size veri yanlılığı hakkındaki ilk yıl ders kitabımı verebilirim. Herkesi azdırması garanti."

Drew gülüyor ama yanaklarının pembeleştiğini fark etmiyorum. Soğukkanlı davranmaya çalıştığında bile yüzü onu ele veriyor. "Bu her gün duyabileceğin bir şey değil. Bunu yapmaya karar vermenize ne sebep oldu? Ve bazı pratik uygulamalar nelerdir?"

İnleyerek eğilip onu dürtüyorum, parmaklarımla koluna yumuşak bir dokunuş yapıyorum. İşte bu, bir anlık ten tene temas ama ölümcül sonuçları var. Dokunduğum noktaya bakıyor, kızarması derinleşiyor, bu da soluk borumun genel konumuna sıçramasına neden oluyor. Hemen ona tekrar dokunmak istiyorum ve kirpiklerinin inişine bakılırsa o da aynı şeyi istiyor olabilir.

"Lisede korkunç bir cinsel perhiz programı" diyorum, sorusuna yeniden odaklanarak, çünkü bu benim çok önemsemişim bir konu. Üniversitenin ikinci yılında başıma gelenlere beni gerektiği gibi hazırlamayan bir programdı ama şu anda bundan bahsetmiyoruz. Burada yaşamadığı için de muhtemelen bu konuyu hiç konuşmayacağız. "Ya da en azından bir kısmı . Cinsellik hakkında internet dışında hiçbir yerde bilgi edinme şansım olmamıştı ve kendi anatomimi bile zar zor biliyordum. Akademik bir ortamın ötesinde kullanabileceğim bir şey gibi görünüyordu." Telaşlandığımı hissediyorum, özellikle de beni izlediği için, soruyu tekrar ona yöneltiyorum. "Ve sen ... işletme okudun?"

"Üniversiteyi bitirmedim."

"Özür dilerim, öyle düşünmemeliydim" diyorum, kelimelerimin arasında bocalayarak, ama o elini kaldırıyor.

"Hayır, hayır, sorun değil. Her zaman geri dönmek istemiştim ama lise yıllarımdan beri çalışıyordum ve tam zamanlı bir fırsatı kaçıramazdım. Sonra da hiç gerçekleşmedi."

"Bunda utanılacak bir şey yok." Pizzamdan bir ısırık daha alıyorum. İş hakkında kasıtlı olarak mı muğlak konuşuyor, yoksa gerçekten o kadar sıkıcı ki genellemeler dışında konuşmaya dayanamıyor mu, karar veremiyorum. "Eğer iş için seyahat ediyorsan, yaptığın işte iyi olmalısın. Başarılı."

"Başarılı," diye tekrarlıyor ve bu kelimeyi bıçağıyla kesmekte olduğu tabağındaki kabuğa yöneltiyor. "Bunu nasıl ölçebiliyorsun ki?"

"Ah, demek gecenin felsefi kısmına geçiyoruz?" Restorana bakıyorum, buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum, satışta çalışan Yahudi vejetaryen bir yabancıya kariyer sıkıntılarımla döküyorum. Daha bir buçuk saat önce tanımadığım bu adamla konuşmanın bu kadar kolay olması çığınca. "Sanırım şimdiye kadar daha başarılı olacağımı düşünmüştüm," diyorum ve bunu içi boş bir kahkahayla geçiriyorum. "İşte böyle. Ünlü olmak istediğimden falan değil. Sadece gurur duyabileceğim bir şey yaratmak istiyorum. Anlıyor musun?"

"İstiyorum," diyor sessizce, gözleri gözlerimde ağırlaşıyor, iki yanındaki yumuşak kırışıklıklar tüm akşam boyunca ilk kez yorgun görünmesine neden oluyor.

Pizzamızı bitirdik ve dolaşmaya devam ettik. Kendine atadığı tur rehberi olarak Seattle'ın derinlerine iniyor, Broadway ve Pine'in kesiştiği Jimi Hendrix heykelini, eskiden mason tapınağı olan sinemayı gösteriyorum.

Bir noktada telefonunu uzatıyor ve ekranda ne olduğunu görmem için beni yaklaştırıyor. "Google'da 'sevgili' diye arattım. Bunu cenazede de söyleyebilirsin."

Bir iniltiyi abartıyorum. "Yanılmaktan nefret ediyorum."

"Bir churro daha iyi olur mu?" diye soruyor, bir sonraki bloktaki bir yiyecek kamyonunu işaret ediyor ve ben anında parlıyorum.

Churrolarımızı, bu saatte bile piknik yapan, içki içen, telefonlardan ve mini hoparlörlerden yükselen müzikle dans eden insanlarla dolu olan Cal Anderson Park'taki bir banka götürüyoruz.

"Barmenin kobaylarının böyle kaos ajanları olmasına sevindim," diyorum. "Yoksa tanışmayabilirdik."

"Tanrı Ricardo ve Judith'i korusun." Drew bir ısırık almak için elindeki churro'yu kâğıttan çıkarıyor. O bunu yaparken kot pantolonu benimkine sürtünüyor, kalçalarımız zar zor birbirine değiyor. Nefes alırken ciğerlerim sıkışıyor ve sonunda nefesimi bıraktığımda, onun sıcaklığını sadece kalçamda değil, ayak parmaklarımda ve ensemdede hissedebiliyorum. Benden bir karış daha uzun ama bütün gece boyunca olmadığım sessiz bir zarafetle taşıdı. O

kambur durmuyor, ama biz dikey olarak zorlananlara da efendilik taslamıyor. yayılabiliriz; bank yeterince büyük. İkimizin de bunu istemediği hemen anlaşıyor.

Tüm bunlar gerçeküstü. Çok fazla insanın olduğu bir toplantıda olduğumda olduğu gibi telefonumu kontrol etme ya da bir kaçış rotası belirleme isteği duymuyorum. Teslim tarihi geldiğinde lazer gibi odaklanıyorum ama geçen hafta kişisel antrenörün kitabının son düzeltmelerini gönderdim ve şimdi menajerimin beni başka işlere göndermesini bekliyorum, iş sitelerine göz atıyorum, *sırada ne olduğuna* dair o garip boşlukta oturuyorum. Wyatt'la yaptığım o hatadan bu yana ilk kez kendimi evimde gibi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, belki o zamandan beri.

"Seattle beni kazanıyor," diyor Drew. "Yarın ayrılacağım için biraz üzülebilirim bile."

Bunu söylediğinde, göğsümde açıklanamaz bir sızı oluyor. Tabii ki gidiyor, sadece iş gezisi için burada.

"Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum." Churro'dan şekerli bir ısırik alıyorum. "SoCal için de böyle mi hissediyorsun?"

"Los Angeles," diye belirtiyor ve belki de biraz daha açılabileceğini fark ediyor. "Garip; herkesin kim olduğunuzu ve kimi tanıdığınızı önemseydiği bir şehir ama yine de o kadar büyük ki anonim olmak çok kolay. Aynı anda hem mikroskop altında yaşıyormuşum hem de evrendeki küçük bir zerreymişim gibi hissettiriyor." Sonra omuz silkiyor. "Ama, bilirsiniz, hava. Ve Meksika yemekleri. Güneş ışığından ya da burritodan vazgeçebileceğimi sanmıyorum."

"Adil." Ve sonra, kot pantolonunun cebine soktuğu peçetelerden birine uzanmak için düzelttiğinde: "Bu arada sadece bir kolun düğmeli," diyorum ve uzanıp kolunu bileğime hafifçe vuruyorum. "Bunun bilinçli bir moda tercihi olup olmadığından emin değilim, yoksa ..."

Flört ettiğimin farkındayım, neredeyse tüm cümlelerimi kahkahayla noktalıyorum. Kendimin bu versiyonu, ondan nefret etmiyorum. Kaygısız ve rahat biri, kendimle hiç bağdaştırmadığım iki sıfat. *Eğlenceli* biri.

Aşağı bakıyor. "Muhtemelen saatlerdir bu şekilde, ha?"

"Bunu senin için düzelteceğim." Oyunbaz bir şekilde kollarını uzatırken eğiliyorum ve şimdi benim dizim de onunkine dayanmış durumda. "İkisini de yukarıda mı yoksa aşağıda mı istiyorsun?" Belirli bir cevap almayı umarak soruyorum bu soruyu. *Yukarıda* olması ona dokunmam için bana daha fazla neden verecekti.

"Yukarı, lütfen," diyor, yine kızarak.

Teni sıcak, nefesi eşit. Acele etmiyorum, kollarının aynı uzunlukta olduğundan emin oluyorum, her kumaş rulosu daha fazla çili ortaya çıkarıyor. Başparmağım ön kolunun alt tarafını sıyırdığında seğiriyor ama uzaklaşmıyor. Bir dahaki sefere bunu yaptığımda, bu bir kaza değil ve gözleri sabit bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor.

Bir erkeğin gömleğinin kollarını sıvamanın erotik olabileceğini düşünmezdim ama işte buradayız. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor ve bu kadar yakından kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu görebiliyorum. Gözlerinin etrafındaki o çizgiler, saçlarının beyazlaması. konuda nasıl hissettiğini merak ediyorum, bununla savaşıyor mu yoksa barıştı mı ya da bu onu hiç rahatsız etmeyen bir şey mi? Kokusu, satış konferansında kullandığı kolonyadan arta kalan odunsu bir şey ya da tamamen *ona ait bir* şey olabilir.

Bu adam gerçekten çok hoş ve birden onunla sadece bir gece geçirecek olmam haksızlık gibi geliyor. Gizemli Drew.

"Teşekkür ," diyor yeni bir ses tonuyla. Daha sert. Daha zengin.

Boğazım kurudu ve girişimci su şişemi almak için çantama uzandığımda parmaklarım Maddy'nin kitabının üstünü sıyrıyor.

Onu çıkarırken gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bunu yanlışlıkla çaldım," diyorum. "İmzaladıktan sonra parasını ödeyecektim ama sonra bara gittim ve unuttum. Geri dönmek zorundayız."

"Bunca zamandır adi bir suçluyla mı takılıyordum?" diyor ama yüzündeki ifade tam bir eğlence.

"Ben de seni kolayca suçlayabilirim!" Kitabı göğsüne hafifçe vuruyorum ve o da onu yaralamışım gibi davranarak kalbini sıkıyor. "Eğer bu kadar çekici olmasaydın, belki de seninle oynamaz ve ödemeyi unutmazdım."

Çağrılmış gibi, bir yanağında bir gamze beliriyor. "Sence ben çekici miyim?"

Ayağa kalkarken, "Bence sen küçük bir hırsızlığın suç ortağısın," diyorum. "Ve sanırım daha önce hiç kimsenin gündelik konuşmada 'cavorting' kelimesini kullandığını duymamıştım. Bayıldım mı?"

"Ah, görüyorsunuz ya, beni bu kadar çekici yapan da bu."

Kitapçıdan fazla uzaklaşmadık, sadece beş blok kadar. Ama şimdi yürürken, Drew'un vücudunun bütün gece olduğundan daha fazla farkındayım. Bana ayak uydurmak için adımlarını küçültmesi, kolunun benimkine sürtünmesi.

Tabii ki oraya vardığımızda kapalı, ışıklar kapalı, park yeri boştu. Churro ve tutku dolu sersemliğimle durup düşünmediğim bir şey.

"Kahretsin," diyorum yine de kapıyı denedikten sonra. "Kapının altından biraz para atabilir miyim?" Cüzdanımı açıyorum, son paramı da churro için kullandığımı fark ediyorum. Drew cebine uzanıyor ama ben başımı sallıyorum. "Ya da daha mantıklısı, yarın gel, onlara yanlışıyla çok satan bir kitabı çaldığımı söyle ve ömür boyu yasaklanmayacağımı um."

İç çekerek kitabı çantama geri bırakıyorum. Değmeyeceği kadar zahmetli bir şey bu.

Mahallenin bu kısmı daha sessiz, gece hayatının sesleri uzaklarda yankılanıyor. Kitapçının duvarına yaslanıyorum, üzerinde birkaç şiir dizesi olan bir çıkartmanın hemen yanında, artık adrenalinden başka bir şeyle sarhoş değilim ve yakışıklı bir yabancıyla geç saatlere kadar kalıyorum.

Gözlerini benden alamayan biri.

"Bunu sevdim," diyor burnunun kenarına, benimkinin delindiği dokunarak. "Sana yakışıyor. Ne zamandır takıyorsun?"

"On yedi yaşımdan beri. Ya da, bilirsiniz, dört buçuk yaşımdan beri. Kuzenim kimliği olmayan bir yer buldu ve sonsuza dek acı çekti çünkü onunki enfeksiyon kaptı ve çıkarmak zorunda kaldı, benimki ise almadı."

Burun halkalarını tartışmanın romantik bir şeyin habercisi olması mümkün değil ama yine de bana öyle bir bakıyor ki, iç çamaşırı giymediğimi söylediğimi sanırsınız.

"Sana çok yakışmış," diyor, iltifatı karnıma iniyor. Wyatt'la olan tüm o ileri geri konuşmaların aksine, birinin size açıkça sizden hoşlandığını belli etmesi çok ferahlatıcı. Yıllar süren aşırı analizler,

Kolun kola her sürtünmesi bir saat süren bir zihinsel sorgulama gerektiriyor.

"Sen de," diye geveliyorum ve sonra gülüp geçmeye çalışıyorum. "Bu garip bir refleksti. Burnunda hızma yok. Ne söylemeye çalıştığımdan bile emin değilim. Sevimli olduğunu belki? Demek istediğim, genellikle bunu yapmam, sevimli olan ya da olmayan erkeklerle şehirde dolaşmam-"

"Chandler," diyor, yaklaşırken dudaklarında o gülümseme oynuyor. Sesindeki isminin tınısı hoşuma gidiyor. Bakışlarının sürekli ağzıma düşmesi de hoşuma gidiyor, ama muhtemelen kirli sakalının yüzüme sürtünmesinden hoşlandığım kadar değil. Boyun. Kalçaları. "Sorun yok."

Ve sonra, sanki bana bunun ne kadar normal olduğunu anlatırcasına, bir elini yanağıma koyuyor, parmakları kulağımı sıyırıp kısa saçlarımın arasına kayıyor. Neredeyse istemsizce gözlerimi kapatıyorum. O çok ama çok yakınımda ama benim ona daha çok ihtiyaım var.

"Ben de genelde bunu yapmam," diye fısıldıyorum, bu gece bizim için bir nakarat haline gelen şeyi tekrarlayarak.

"O zaman benim için bir istisna yaptığınızı sevindim."

Gözlerimi açtığımda onunkinde saf bir kararlılık buluyorum. Keskin bir nefes alıyorum ve sonra yakasına uzanıp ağzını kendime doğru çekiyorum. Öpücük tatlı, nazik ya da kibar değil; anında sertleşiyor, dudakları benimkilere karşı aceleci bir şekilde hareket ediyor. Çaresiz. Boğazıma bir inilti takılıyor, dilimi onunkine doğru kaydırıp omuzlarını kavradığımda yankılanıyor. Bu adamı bir kitapçının dışındaki tuğla duvara karşı öpmek, ellerinin kalçalarımın doğru inmesi, beni daha sert pebilmesi için beni sabitlemesi elektrikli, sarhoş edici bir duygu. Sırtım duvara dönük. Kürek kemiklerim tuğlaya gömülüyor. Uyuşturulmuş, sarhoş, tamamen bağımlı hissediyorum. Gerçeklikten kopmuş.

Onunla anonim olmanın bana normalde yapmayacağım şeyleri yaptırın bir yanı var - ne toplum içinde ne de çok az tanıdığım biriyle. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, boynumu öptüğünde ve iniltiyi serbest bıraktığında umursamıyorum. ıkardığım ses neredeyse pornografik ve bana karşı sertleşme şeklinden bu konuda ne hissettiğini tam olarak anlayabiliyorum.

Gece havasını solumak için birbirimizden ayrıldığımızda, yanakları daha da koyu bir kırmızı, saçları vahşi ve tek istediğim başka nerede yapabileceğimi görmek.

kızardı.

Ceketimi ve Sleater Kinney tişörtümü bir kenara iterek ağzını köprücük kemiğime dayıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Senden bu kadar hoşlanmam çok saçma."

"Ben de senden hoşlanıyorum," diyorum, bu masum ifadenin yanında kalçalarımı kot pantolonunun içine sokarak alçak bir inilti çıkarıyorum. "Nerede kalıyorsun?" Sokak hâlâ تنها ama uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum. Capitol Hill asla ıssız değildir.

Elini makyajla karışmış saçlarında gezdirirken bile yine o gülümseme var. "Buradan çok uzakta değil aslında. The Paramount."

"Sağlam bir seçim. Odalar, asansörler ve genel olarak Paramount'luk."

"Gittin mi?"

Başımı sallıyorum ve düşmeye başlayan kolunu sıvamak için uzanıyorum. "Belki bana bir tur attırabilirsin?"

Soru dudaklarımdan çıktığında ne sorduğumun ancak yarı yarıya farkındayım, ağır bir telkinle. Ve bir kez ortaya çıktığında, uzun zamandır hiçbir şeyden emin olmadığım gibi, istediğimin bu olduğunu biliyorum.

Bu gece.

Onu.

"Bu kadar iyi bir tur rehberi olduğun için bu adil görünüyor," diyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sert ve davetkâr, gözbebekleri en koyu siyah. "Ama belirtmeliyim ki, sadece bir odaya girdim. Sana koridoru gösterebilirim. Dolapları. Masa sandalyesini." Ağzında bir seğirme. "Ya da ilginizi çekebilecek diğer mobilya parçalarını."

"Mobilyaları seviyorum." Onu bu kez daha büyük bir ağırlıkla öpüyorum, kalbim çılgınca yeni bir ritimle atıyor. "Yolu göster."

OceanofPDF.com

bölüm ÜÇ

(Hiç tek gecelik ilişki yaşamadım. Belki Wyatt'ın benim bir İlişki Kızı olduğum hakkında söylediklerinde doğruluk payı vardır, ama bence daha çok

Kesin bir ifade ile ben sadece bir Anksiyete Kızıyım. Bir yabancıyla eve gitmek için çok fazla cinayet romanı okudum.

Bu yüzden otelin bulunduğu caddeye döner dönmez prezervatif almak için bir eczanede durmamız biraz sürpriz oldu - mükemmel bir sürpriz. Çıkış yapmadan önce, küçük bir şişe kişisel kayganlaştırıcı ekliyorum. Parmak ucunda yürümek yok, gariplik yok, sadece eli elimi bulduğunda *daha fazlasının* kesinliği var, beni otelin döner kapılarından geçirip süslü bir şekilde dekore edilmiş koridordan asansöre götürüyor.

Drew üzerinde 14 yazan düğmeye basarken, "Biliyor musun," diyorum, "on üç numaranın olmaması teknik olarak on üçüncü katta olmadığını anlamına gelmez."

"Yine de kendimi çok şanssız hissetmiyorum."

İçeride bir aile var, bir adam, bir kadın ve iki çocuk, havuzdan yeni çıkmış gibi görünüyorlar, saçları sıırılsıklam ve titreyen omuzlarına havlu sarmışlar.

İçeri girip yer açmak için bir köşeye itildiğimizde kadın bize "İyi akşamlar," diyor ve ben de çocuklara gülümsüyorum. İkimden yarı yarıya

Drew bir sonrakini bekleyebiliriz, ama parmak ucunu omurgamda gezdirip sonra geri indirmesinden nefret etmiyorum.

"İyi akşamlar," diyor Drew, sesi son derece tok.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Adrenalinin elektriksel nabızı, orada oluşmaya başlayan basınçla kalçalarımı birbirine sıkıştırmama neden oluyor. Yeni tanıştığım, soyadını bilmediğim, Instagram'da takip etmediğim ya da Noemie'den LinkedIn'e bakmasını istemediğim (çünkü birinin profiline baktığınızda görünmeyen hesaplardan birine sahip) bu adamla seks yapacağım ve sonra yollarımızı ayıracağız.

Telefon numarası yok. İp yok.

Asansör on dördüncü katta açıldığında Drew aileye "İyi geceler," der.

Onunla birlikte koridorda tökezlerken bacak bacak üstüne atmış durumdayım, sanki beni ayakta tutan şey parmağının omurgama hafifçe bastırmasıymış gibi. Oda 1412'nin önünde duruyor, anahtarla uğraşırken bir tutam saç alnına düşüyor, sanki sinirleri bozulmuş gibi, bu da onu bana daha çok sevdireyor. Bunun bir rol olabileceği aklıma geliyor, bu durumda kesinlikle ona kanıyorum, ama şu anda kendimi umursamaya getiremiyorum. Tek istediğim, dışarıdaki dünyayı silerken onun teninin benimkine değmesi. Terli, hoşgörülü bir gece ve ertesi sabah kibarca vedalaşmak.

Beni kapıya sıkıştırıp ağzını boğazıma dayamadan önce kapı zar zor kapandı. Hiç kibar değil. Tarçın şekeri, parfüm kokusu ve ellerimi sırtında gezdirip derin bir nefes aldığımda başımı döndüren başka bir şey. Tenim uğulduyor, yanıyor, *canlı*.

Ayakkabılarını tekmelemek için geri çekilip bir elini cebine sokarak konferans rozetini masanın üzerine atana kadar odaya bir göz atamıyorum. Odayı temiz tutmuş ya da belki de otel personeli ortalığı toplamak için çoktan uğramıştı. Bavulu şu bagaj raflarından birinin üzerinde açık duruyor, dolabın içinden bir başka düğmeli gömlek ve blazer ceket çıkıyor.

Ama zihnim buna sadece bir saniyeliğine odaklanabiliyor, sonra tekrar üstümü örtüp kot ceketimi çıkarıyor ve ceketim yere koyu bir yığın halinde düşüyor. Prezervatif torbasını onun yanında bir yere atıyorum. Belki de ben

Tamamen fazla hevesli bir şekilde önce kemer tokasına uzandım. Bir kahkaha dudaklarının arasından süzülüyor, ben de bir belinden çekiyorum. Öpüşmelerimiz derinleşiyor. Daha sert. Ellerini vücudumun yanlarında gezdirirken, cömert kalçalarımın ve kıkımın üzerinde kıvrılırken katı bir ısıya sahip. Ben de ona karşılık veriyorum. Kotundaki şişkinliğe doğru bir hamle. Arka ceplerini avuçlayan bir el. Bu sefer onu kapıya doğru itiyorum, çenesinin, boynunun, boğazının tadına bakıyorum, parmaklarım yakasındaki düğmeleri çözmeye çalışıyor.

Sonra beni öne doğru çekerek bacağım sert, soğuk metale çarpana kadar bizi geriye, geriye, geriye itiyor.

Bagaj rafı.

"*Kahretsin*," diye tıslıyorum, dengemi yeniden kazanmaya çalışırken baldırım tutuyorum.

Beni sabitliyor, gözleri irileşiyor, yüzü muhteşem bir şekilde kızarıyor. "İyi misin?" "Evet. Ben iyiyim." O acı sızısının benimkine karşı hiç şansı yok. libido. Topallıyor olabilirdim ama yine de onun olmasını isterdim. "Ve şunu da söylemeliyim..." Endişem araya giriyor ve bana bunu daha önce hiç yapmadığımı hatırlatıyor. "Birkaç hafta önce test yaptım ve negatif çıktı."

"Ben de öyle. Özür dilerim, daha önce bir şeyler söylemeliydim - bunun için tüm görgü kurallarını bilmiyorum." Söyleyişinde bir koyunluk var.

"değil," diyorum, gömleğini bitirmek için tekrar ona uzanıyorum.

Gözlerini kapatıyor, kontrolü bana bırakıyor. "Bankta bunu yaptığında ... Çok tahrik olmuşum."

Gömleği bir kenara fırlatıp çıplak göğsüne öpücükler konduruyorum ve onu da yatağa sürüklüyorum. Ona dokunduğum için dikkatim o kadar dağılmıştı ki neye benzediğini göremiyordum: karnının yumuşak kıvrımı, çillerle bezenmiş teni. Boxer külotunun içinde kaybolan kırmızımsı bir saç izi. "Yalan söylemeyeceğim, ben de öyleydim."

Tişörtümü çıkardığımda, bu sabah çekmecemin arkasından çıkardığım sütyenden taşan göğüslerime bakarak birkaç dakika geçiriyor. Göbeğimin de yumuşak bir kıvrımı var, kalçalarımın ve belimin etrafında, kollarımın altında ve göğüslerim boyunca soluk pembe çatlaklar var. Sadece birkaç saat önce tanıştığım birine karşı mahcup olacağımı düşünmüştüm ama bana bakışları buna pek yer bırakmıyor.

"Vücudun sadece ..." Başparmağını sütyenimin askılarından aşağıya doğru saygılı bir şekilde gezdirerek kesik kesik nefes alıyor. İnce pamuk boyunca, meme uçlarımın sıkı ve onun dokunuşu için çaresiz olduğu yerde. "Keşke o Tolkien ineğine bir gün işlerin onun için gerçekten tersine döneceğini söyleyebilseydim."

"Şu anda *Yüzüklerin Efendisi*'ni mi düşünüyorsun?" söylüyorum ama zaten şişmiş olan özgüvenime verdiği desteği inkâr edemiyorum. Sıradan ilişkileri hayal ettiğimde, bunların ter ve dönen vücutlardan ibaret olacağını düşünürdüm. Bir espri anlayışları olabileceğini fark etmemiştim.

Kirpiklerini yarıya indirdi, sırtışı hınzırlaştı. "Artık değil." Dikkatini tekrar sütyenime çeviriyor, bir kolunu arkaya doğru uzatıyor. "Zor küçük şey, değil mi?" diyor, parmakları kumaşı karıştırıyor ve bir kopça aradığını anlamam bir saniye sürüyor.

"Bu bir bralette," diyorum. "Yardım edebilirim-

" "Hayır, hayır, ben yapabilirim."

Ama ne dediğimi anlamıyor gibi görünüyor.

"Hayır, kopçası yok." Etrafımda dönüp sütyeni çıkarmaya çalışıyorum. Çıkarırken boynumda keskin bir çekiş hissediyorum ve-

"Ow-"

"-oh lanet-"

"-Sanırım saatin kolyeme takıldı," diyorum zincir tenime batarken, titrek bir nefes çekerek. Belden yukarısı çıplak, kendimizi çözmeye çalışırken göğüslerim zıplıyor. Sola. Sağa. Altından. İçinden. Yarı kolyenin hava kaynağını kesmesini engellemeye çalışıyorum, yarı gülmemeye çalışıyorum - çünkü her açıdan bu akrobasi çok komik görünüyor olmalı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin, özür dilerim," diyor Drew, saati saçımdan bir tutam çaldığında.

"Bu oda lanetli," diye mırıldanıyorum, bir elimle göğüslerimi tutarak bu kadar coşkuyla zıplamalarını engelliyorum.

Kolunu çıkarıp saatini güvenli bir şekilde komodinin üzerine yerleştirdiğinde, bir gecede kaç kayıp verebileceğimi ve bunun evrenin bana bir işaret göndermeye çalışıp çalışmadığını merak ederek boğazımı ovuyorum.

"Üç kuralı," diyor Drew. "Buradan sonrası sorunsuz olmalı."

"Lütfen." Kot pantolonuna uzanıyorum ve bu hareket kimsenin sakat kalmasıyla sonuçlanmadığında ona kaşlarımı kaldırıyorum. Benimle birlikte tekrarlıyor ve

-Başarılı. "Lanet bozuldu mu?" "Öyle diyebilirim."

Onu üstüme çekiyorum, çıplak göğsü benimkiyle buluşuyor, onun ağırlığı o anın içinde rahatlamamı sağlıyor. Aynen böyle, tekrar yola koyuluyoruz ve rahatlama anlık oluyor. Yüzünü göğüslerimin arasına gömüyor, başparmağıyla bir meme ucuyla alay ediyor ve doğrudan merkezime bir zevk sarsıntısı gönderiyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, elim onun arzusuyla gerilmiş lacivert boxer'ının önüne kayıyor. Kumaşın arasından sikini avuçladığımda çıkardığı ses bir sanat eseri gibi. Mükemmel küçük bir inilti, kalçalarında bir itiş. Elleri göğüslerimde sıkılaşıyor.

Tam bütün gece burada bu şekilde yatabileceğimi düşünmeye başlamışken, ayağa kalkıp karnımı öpmeye başlıyor. Artık bir sabırsızlığı var, oyalanmıyor. Ve belki de bunu anlayabilirim, ön sevişme her zaman en sevdiğim kısım olsa bile. Başparmaklarını külotumun iki yanına geçiriyor ve duraksıyor, bir kaşını kaldırıp başımı sallamamı bekliyor, sonra külotumu indiriyor. Sonra eli bir kalçamda ilerliyor, içimdeki her şey geriliyor, iki parmağıyla beni ayırmadan önce bekliyor.

Oh. Evet. Dokunuşuna iç çekiyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve saç tellerini avuçluyorum. Ve sonra ... *evet?*

Tekniği *kötü* değil, sadece incelikten yoksun. Parmağını içeri ve dışarı pompalıyor. İçeri ve dışarı. Ve hepsi bu. Çeşitlilik yok. sadece ısınıyordur. Bir kadının zevk almasının anahtarının, onun vücuduna kaçamadığı parmak kaparı oyuncaklarından biri gibi davranmak olduğunu düşündüğüne inanmayı reddediyorum.

Eczaneden çantasını almak için indiğinde yatak gıcırdıyor. Prezervatifleri komodinin üzerine bırakıyor ve küçük kayganlaştırıcı şişesini kaldırıp sessiz bir soru soruyor. *Evet.*

Ama sonra
fişkırtıyor. Çok fazla.
Çok fazla.

arasından altımdaki yatağa damlıyor, kıcım çilekli vanilya gibi kokan kaygan bir su birikintisi içinde.

"Düşündüğümden biraz daha hızlı çıktı, üzgünüm" diyor utangaç bir ifadeyle, birkaç mendil kapıyor ve temizlemek için elinden geleni yapıyor.

Tanrı adamı korusun, çok ısrarcı. Doğru noktaya vurmasa bile, kayganlaştırıcı her şeyi daha iyi, kaygan, sıcak ve hassas hale getiriyor.

"Bundan hoşlanıyor mu?" diye sorar.

"O mu?"

Diğer eliyle bacaklarımın arasını işaret ederken sırtıyor. Söylediklerini algılamam gerekenden daha uzun sürüyor ve sonra anlıyorum.

Vajinamdan bahsediyor. Sanki iki ayrı varlıkmışız gibi. Tek söyleyebildiğim "Mm-hmm".

eğdiğinde rahatlıyorum ve altımdaki ıslak yorgan parçası yerine dilinin ne yaptığına odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

İlk başta bunun bir şaka olduğunu, gerçekten bu kadar beceriksiz olamayacağını düşünüyorum. Ama hayır, aşağıda ne yaptığı konusunda tamamen ciddi ve ona bir yön vermek için ağzımı açarsam gülmeye başlayacağımdan endişeleniyorum. Çünkü gerçekten de yatağın kenarına tünemiş, kasık kemiğimi sanki 4 Temmuz'da patlayan bir fişekmiş gibi yalıyor.

"Harika gidiyorsun," diyor. Burada yatarken mi? Ve sonra, dilini aynı noktada gezdirmeye devam ederken: "Oh evet. Tam orası mı?"

İki şeyi hemen anladım. Birincisi, bu adamın klitorisnin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok. Ve ikincisi, lanetli olan oda değil, *Drew*.

Kollarını sıvadığımda kızaran Drew. Elf dillerinden birini garip bir şekilde büyüleyici bir şekilde konuşan. Kıyafetlerimi çıkarmak için sabırsızlanıyormuş gibi beni öpen ama oral sekse şaşırdığı belli olan. Böyle bir gecenin talimatlarla gelmemesi gerekirdi. En azından ben öyle düşünmüyorum.

"Biraz daha alçalabilir misin?" Sonunda başardım.

Buna mecburen parmaklarına geri dönüyor, bu da *bir şeyler* hissedebilmem açısından daha iyi oluyor. "Çok iyi hissediyorsun," diyor. "Çok sıcak. Çok *hazırım*. I

ne kadar ateşli ve hazır olduğunu seviyorum."

Zihnimin ürpermeyen kısımlarında Little Caesars'ın Hot-N-Ready adında pizzalar sattığını hatırlıyorum ki bu beni daha da azdırmıyor.

Ereksiyonu boxer'ını zorluyor. Yavaşça göğsünü yukarı itiyorum, böylece bizi çevirebiliyorum. *Son derece* Ateşli-Hazır ve tüm bu kayganlaştırıcının ek bir yararı da, elimi boxer'ının içine sokup parmaklarımı etrafına doladığımda, başının yastığa doğru düşmesi, tüm çillerinin pis, seksi masumiyet izlenimi vermesi. *Tanrım*. Gözlerini kapatıp zarif boynunu ortaya çıkarışı ... Manzaradan nefret etmiyorum. Hem de hiç. Ve lanet olsun, şimdiye kadarki tüm aksiliklerimize rağmen, yine de bunun iyi olmasını istiyorum. Bu gecenin beni bir rutinden çıkarması, bana vahşi ve kaygısız olabileceğimi hatırlatması gerekiyordu. Henüz pes etmeye hazır değilim.

"Sana ihtiyacım var," diyorum kulağına, bu sözlerde itiraf etmek istediğimden daha fazla gerçeklik olup olmadığını merak ederek. İniltisi ve mırıldandığı *lütfe*n beni orgazma bütün gece olduğumdan daha fazla yaklaştırıyor.

Kalan umut kırıntılarımla prezervatif kutusuna uzanıyorum. Benden bir tane alırken kaşlarını sinsice kaldırıyor ve ben ona yapma diydişlerini geçiriyor. Ağzından çıkardığında yırtık ambalaja kaşlarını çatarak bakıyor. O bir Kazanova değil.

Bir tane daha alıyorum ve bu sefer kendim açıyorum, yuvarlamadan önce ona birkaç sert çekiş veriyorum. Alçak sesle mırıldanırken gözleri kapanıyor, beni yatağa doğru itiyor ve siki girişime dayanıyor.

"Fuuuuuuck," diye nefes veriyor içime doğru iterken. "Siktir. Evet. Siktir. *Evet*." Her cümlesini kalçalarını pompalayarak nokt alıyor.

Vuruşlarını karşılamaya çalışıyorum ama o kadar hızlı gidiyor ki yetişemiyorum. Kendimi oraya götürmek için gönülsüz bir girişimle vücutlarımızın birleştiği yere uzandığımda, bunu benim eline uzandığım şeklinde yorumluyor.

Parmaklarımızı birbirine geçirirken "*Oooh*, işte burada," diye haykırıyor. "İşte burada."

Ritmik olarak "Whoomp! (There It Is)" şarkısının porno versiyonuna benziyor ki bu şarkı dünyanın en az seksi şarkısı olmasa bile en azından ilk beşte yer alır.

"Aman Tanrım," diyorum yüksek sesle, çünkü artık kendimi tutamıyorum.

Ama o bunu bir coşku çılgılığı olarak yorumluyor ve daha sert pompalamaya başlıyor. "Neredeyse oldu," diyor. "Bunu yapabiliriz. Oraya ulaşabilir misin bebeğim?"

Bebeğim. Sanki o anın içinde kaybolmuş gibi, onun için herhangi biri olabilirim.

Kenardan yuvarlanmadan önceki o saniyede, numara yapmam gerektiğine karar verdim. Kurnazca tabii ki. Birkaç titrek nefes, dişlerimi sıkma ve sert, gırtlaktan gelen bir sesle üstüme yığılmadan önce bir inilti.

Yana doğru yuvarlanıyor, göğsü kabarıyor, yüzü kızarıyor. "Bu ... inanılmazdı," diye mırıldanıyor.

Tavana göz kırpıyorum, bu tatlı adamın yatakta nasıl böyle bir felakete dönüştüğünü anlayamayacak kadar şaşkınım.

Birkaç dakika sonra bana döndü ve bir elini kalçama koydu. Birden kendimi çok açıkta hissettim. Çarşafı göğüslerimin üzerine çekiyorum, ama asıl istediğim kendimi tüm yatağın altına gömmek. Belki de otelin önünde bir mezar kazmak. Mezar taşıma "İMKÂNSIZ BİR ORGANIN PEŞİNDE ÖLDÜ" yazarlar. Onun anısı bir lütuf olsun.

"Senin için iyi miydi?" diye soruyor.

"Mmm," diyorum, yatakla kapı arasındaki boş arazide bir yerde duran telefonumdan saati kontrol etsem ne kadar belli olacağını merak ederek. Şimdiye kadar saat gece ikiyi geçmiş olmalı.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, bedenimi onunkine çeviriyorum ve memnuniyet dolu bir iç çekiyorum. Ve sonuç olarak kendimi biraz pislik gibi hissettim. Eğer gerçekten birlikte olsaydık, ona karşı dürüst olurum. Ama birkaç saat içinde onu bir daha asla görmeyeceğim, bu gerçek şu anda en güzel rahatlama anı gibi geliyor. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum -belki düz dünyacıdır ya da aşılara inanmıyordur- ve bilmek zorunda da değilim.

Belki de bu evrenden bir işarettir. Tek gecelik ilişkiler: Chandler Cohen tarzı bir şey olmadığı açık.

İlişki Kızı, Wyatt'ın sesi alay ediyor.

"Yarın öğleden sonraya kadar konferansta olmam gerekmiyor. Belki uyuyabiliriz? Oda servisi siparişi mi?" Ağzı yukarı doğru tekmelenirken

eli kalçamda dans ediyor. "Bunu tekrar yapar mısın?"

Bir bahane bulamayacak kadar yorgunum. "Kesinlikle."

Drew onun omzuna doğru esniyor. "O barda oturduğuna gerçekten çok sevindim." Uykuya dalmadan önce bana söylediği son şey bu oluyor, göğsü düzenli nefes alış verişleriyle inip kalkıyor.

Burada kalamam. Sabah uyandığımızda "kızın" nasıl uyuduğunu sorarsa, kendimi kaybedeceğim. Bu kötü bir fikirdi, berbat bir fikirdi ve kendimi korumak için tek umudum kaçmak.

Şimdi.

Elimden geldiğince nazik bir şekilde çarşafı sınıyorum ve bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum, baldırıma vuran acıyla yüzümü buruşturuyorum. Dağınktık ve kıyafetlerim yere saçılmıştı. Tişörtümün altında telefonumu bulmadan önce odanın içinde parmak uçlarımla dolaşıyorum ve ekrandan gelen ışığı kullanarak kıyafetlerimin geri kalanını topluyorum.

Sorun değil, diyorum kendime pantolonumu giyerken. Yarın buna güleceğim. Muhtemelen.

Sonunda kapıya varıyorum, açıyorum ve en sessiz tıkırtıyla kapatıyorum, kötü kararlarımı içeriye kilitliyorum.

OceanofPDF.com

4 SEZONUN ARDINDAN 'THE NOCTURNALS' İÇİN IŞIKLAR SÖNDÜ

YAZAN TASHA KIM, *HOLLYWOOD MUHABİRİ*

LOS ANGELES-Dün sonbahar programını açıklayan TBA Stüdyoları birçok sadık hayranını şok etti: Üniversite çağındaki kurt adam Caleb Rhodes ve bir grup arkadaşının hayat, aşk ve doğaüstü olaylarla mücadelesini konu alan pembe dizi *The Nocturnals*, beşinci sezon için yenilenmedi.

Hayranlar hemen Twitter'a akın etti ve dizinin yeniden canlandırılması için başlatılan imza kampanyası

bir gecede on binden fazla imza topladı. TBA için yetersiz ama istikrarlı reytingler elde eden dizi, 2008'deki prömiyerinden bu yana oldukça kült bir takipçi kitlesi kazandı. Sezon prömiyerleri ve finalleri için hayranlarının "tüm gece" adını verdikleri partiler düzenleniyor ve dizinin yıldızları ülke çapındaki hayran toplantılarının vazgeçilmezleri arasında yer alıyor.

"Bu karakterlere veda etmek kolay olmayacak" diyen dizinin yaratıcısı Zach Brayer, haberin şokunu hala üzerinden atamadığını itiraf etti. "Ama bu kadar uzun süre bizimle birlikte olan hayranlarımıza çok minnettarız. Bu, bir dizi yönetmeninin isteyebileceği en büyük şeydir."

The Nocturnals, gençlere yönelik pazarlanan diziler arasında öne çıkıyordu çünkü ana karakterler birinci bölüme zaten üniversitede başlıyordu.

Dizi programlama başkanı Marion Welsh, "Üniversite pek çok diziyi öldürdü," dedi TBA'da. "Lise boyunca tanıdığınız karakterleri anda, dizi sizi ilkbağlayan şeylerin bir kısmını kaybediyor. *The Nocturnals*'ın sevdiğimiz yanı da buydu; farklı bir şey yapıyorlardı."

Brayer kendilerini iptal olasılığına hazırladıklarını ve 4. sezon -şimdi dizinin finali- iki hafta sonra yapıldığında, bunun izleyiciler için tatmin edici olacağını umduğunu söylüyor. "Diziyi istediğimiz şekilde, bu karakterlerin mezun olup artık tehlike ve gizemle ama aynı zamanda sevgi ve umutla dolu olduğunu bildikleri bir dünyaya doğru yola çıkmalarıyla bitirebildik. Ve bu gerçekten de dizinin özüydü: umudun her zaman her şeyin üstesinden geleceği."

OceanofPDF.com

bölüm DÖRT

TNoemie'nin yüksek kaliteli espresso makinesinin sesi beni çok erken uyandırıyor, daha çok 5. Kategori bir fırtınayı andıran bir vınlama ve öğütme sesi

kahve için bir başlangıçtan daha fazla.

Yastığım sesi bastırmak için hiçbir şey yapmadığımda, bir inilti çıkarıyorum ve kendimi battaniyenin altından yavaşça kurtarıyorum, telefonumu kontrol etmek için dönüyorum.

Dün gece seni özledim.

Drew'un numaramı nereden bulduğunu merak ederek yataktan fırladım. Dikkatsiz davranıp bir şey bırakmış olmalıyım ya da belki de beni bulmayı başaracak kadar ürkütücüdür. Tanrım, onu bir daha göremem.

Gözlerimi kırıştırıp Wyatt Torres ismini gördüğümde kalbim yeni ve daha az paniklemiş bir ritimle yeniden atmaya başlıyor.

Dün gece seni özledim. Sadece dört kelime ve beni birkaç hafta önceki o geceye, umutsuz öpücüklere, bükülmüş çarşaflara ve pişmanlıklar listemin bir numarasına geri götürebiliyor. Büyümeye devam edecek gibi görünen bir liste.

Yastığa uzandım ve sosyal medyada yeni eve taşınma partisi fotoğraflarını aradım. Orada üniversiteden diğer arkadaşlarımızla birlikte,

Etkileyici bir şarküteri tabağının önünde poz veriyorlar. Görünürde ne bir Ping-Pong topu ne de bir Solo kupa var. Wyatt, *Tacoma News Tribune*'de muhabir olarak çalışıyor. Alyssa, yerel bir televizyon kanalında araştırmacı muhabir. Josh, Doğu Yakası'nda haftada iki kez yayınlanan bir gazetenin tek muhabiri ve belediye meclisi toplantılarından lise futbol maçlarına kadar her şeyi takip ediyor.

Üniversitedeyken hep *olgun* partiler verebileceğimiz yaşa gelmek için sabırsızlandığımızla ilgili şakalar yapardık; ordövrler, kokteyl peçeteleri ve Trader Joe's'tan iki dolara almadığımız şarapların olduğu türden. O zamanlar hepimiz ödüllü gazeteciler olur, son ilgili anekdotları paylaşır ve manşete ilk kimin çıkacağı konusunda övünürdük. Keşke dijital ön sayfanın biraz daha az heyecan verici olduğunu bilseydik.

Ondan önce de kendi kitaplarımı yazmak istediğimi unutmak kolay, sadece bununla hayatta kalabilecek şanslı insanlardan biri olacağımı düşünmenin pratik olmadığını fark etmeden önce. Çocukken sürekli yazardım, gelişigüzel karalanmış kapakları olan küçük kitapları zımbalayarak bir araya getirirdim. Gizem kitapları en sevdiğim kitaplardı; okuyucuyu (yani ailemi ya da Noemie'yi) kandırmanın, çok bariz kırmızı ipuçları vermenin ve onları hiç tahmin etmedikleri bir sonuca götürmenin heyecanını seviyordum. Geriye dönüp baktığımda, ergenlik öncesi kırılğan özgüvenimi korumak için yalan söylemiş olabilirler. Kaos yaratıp sonra da her şeyi toparlayabilmek endişeli beynimi rahatlatıyordu ve cümleleri daha yazmadan önce kafamda ritmini duyabileceğim şekilde bir araya getirmenin doğuştan tatmin edici bir yanı vardı. Hiçbir şey tam olarak doğru şeyi ifade edecek doğru kelimeyi bulmanın saf ve mutlak mutluluğunu geçemez.

Bu uzun zaman önceydi, yetişkinlere büyüdüğünüzde yazar olmak istediğinizi söylediğinizde size sırtarak ne kadar yaratıcı olduğunuzu, ne kadar zeki olduğunuzu söylerlerdi! Ama sonra . Bir okulun, hayatınızın son dört yılını adadığınız şeyi bir kağıt parçasına basması için gereken yaklaştınız. Rehber öğretmenler, *biraz daha gerçekçi olmanız gerektiğini* söyledi. *Bunu yaparak para kazanan var mı? diye* sordu ailen endişeyle. Siz de *gazeteci* demeye başladınız, çünkü bu yazmaktı,

Sadece sen bir şey uydurmadın. Ve size tekrar gülümsemeye başladılar, son zamanlarda okudukları tüm ilginç makalelerden bahsettiler.

Bazen hafta sonları, teslim tarihleri arasında kaldığımda, bilgisayarımın derinliklerindeki şifre korumalı klasörü açıyorum, Belgelerim / Kişisel / Diğer / Çeşitli, sadece teslim tarihleri arasında kaldığım son seferde ne yazdığımı okuyacak kadar uzun. Belki bir ya da iki kelimeyi değiştiririm, ama aylardır bunun ötesinde bir ilerleme kaydetmedim. Yıllardır.

Her nasılsa, indirimli Anthropologie yorganı, izmaritlerine kadar yanmış mumları ve düzinelerce kez okuduğum ama rahat etmek için yakınımdaya tuttuğum bir yığın polisiye romanıyla odama baktığımda, hayatımın bu aşamasında olmayı umduğum kadar yerleşik hissetmiyorum. Vergilerimi doğru ödediğimden hâlâ tam olarak emin değilim.

Çarşafı atıyorum, baldırımdaki menekşe çürüğünü fark ediyorum. Dün gecedan güzel bir hatıra. Fazla geveze bir şoförle yaptığım Uber yolculuğundan sonra eve geldiğimde -telefonumu tekrar kontrol ediyorum- beş saat önce gördüğüm ilk temiz pijama ve çoraplara sarıldım. Yılın seksen dereceye ulaştığı iki gün dışında neredeyse hiçbir zaman ayaklarımı örtmeden uyumam. Her doğum günümde ya da tatilde çorap istemem ailemde bir şaka haline geldi, her zaman ciddiymdir. Onları giymeyi seviyorum, her zaman üşüyorum ve ara sıra yapılan sataşmalar buna tamamen değiyor.

Wyatt'a mesaj atacak kadar çekici ya da esprili bir şey düşünemiyorum, ama annemden bu sabah erken saatlerde gelen bir mesaj var, Maddy'nin kitabının biraz bulanık bir resmi ve başlığı, Kim olduğunu hala bilmiyorum ama bir iş çıkardın! Susadım!!! Ve sonra bir dizi su damlası emoji. Ona gerçekte ne anlama geldiklerini söyleyecek yüreğim yok.

Annemle babamın mesajlarını çözmek her zaman biraz zaman alır. Biraz daha yaşlılar ve babama e-postaya nasıl bir şey ekleneceğini beş kez öğretmiş olsam da deniyorlar ve bunun için onları seviyorum. En azından bu mesajı yanıtlamak kolay, bu yüzden anneme bir teşekkür gönderiyorum ve Noemie'nin ayın fasulyesi abonelik kutusunun kokusunu aşağıya kadar takip ederek bornozumu giyiyorum.

Benim odam, bir banyo ve bir misafir odası üst katı oluşturuyor ve Seattle'daki çoğu daireye kıyasla komik derecede düşük bir kira ödüyorum. Parlak boyalı evleri ve peyzajlı bahçeleriyle bu şirin Ballard mahallesi

Arka bahçelerde "TAŞINMAK İÇİN ÖDEME ÇEKİNİZ ŞU KADAR OLMALI" diye bir tabela da olabilir. Kuzenime ne zaman daha fazla ödemem gerektiğini söylesem, elinin itiyor. "Seni burada seviyorum," diye ısrar ediyor, sanki varlığım bile ayda birkaç yüz dolar ediyormuş gibi.

"Günaydın!" Noemie mutfaktan cıvıldıyor. "Yeni bir anta açtım. Maine'den."

Abonelik kutusuna bir şey koyarsanız kuzenim aklını kaçırır. Yıllar boyunca, pratikten tuhaflığa kadar çeşitli ürünlere abone oldu: tuvalet kağıdı, çarşaf maskeleri, artizan acı soslar, hatta bir gizemi çözmek için aylık ipuçlarını postalayan bir kutu. Bir Hanuka'da bana ayın çorabı aboneliği almıştı ve bu şimdiye kadar aldığım en iyi hediye olmaya devam ediyor.

Üç yıldır burada yaşıyorum ve hafta sonları programına sadık kalması beni hiç şaşırtmıyor. Kırpılmış sweatshirt'ü ve taytıyla Cumartesi şıklığında, siyah saçlarını at kuyruğu yapmış, kaplumbağa kabuğu gözlüklerini takmış ve reklamcı meslektaşlarından birinin ona aldığı üzerinde LIFE'S A PITCH yazan kupadan kahvesini yudumluyor, *Seattle Times*'ı karıştırıyor çünkü *Post-Intelligencer*'ın yolundan gitmesine izin vermeyi reddediyoruz.

Ocağın üzerinde kırmızı biber, soğan ve brokoli ile süslenmiş bir tava çırpılmış yumurta, ekmek kızartma makinesinin yanında yeni bir ekşi maya somunu var: Target'ın indirim reyonunda görüp aşık olduğum soluk pembe bir somun, evin beyaz eşya koleksiyonuna yaptığım tek katkı olmaya devam ediyor. Üzerinde eski bir daktilo olan favori kupamı çıkarıp ağzına kadar dolduruyorum.

Yanına oturduğumda Noemie sanat ve kültür bölümüne göz atıyor. "Kahvaltı hazırlamak zorunda değildin," diyorum, omletime July'nin dikenli armut habanero acı sosundan .

"En azından bunu yapabildim. Eve geldiğimde ışıklar kapalıydı, ben de beni burada yenmiş olmanız gerektiğini düşündüm."

"İş yerinde her şey yolunda mı?"

Omuz silkiyor, gözlerime bakmıyor. "Belki."

"Nome. Seni böyle ekiştirmelerine izin veremezsin. İş dışında bir hayatın olmasını hak ediyorsun."

"Bu benim sonsuza kadar çalışacağım bir iş değil," diye beni rahatlatıyor, sanki kariyer kalıcı bir şeymiş gibi. "Bu kampanyayı bitirdiğimde

Orada. Yemin ederim. Başka halkla ilişkiler işlerine bakıyordum."

Bunu daha önce kaç kez söylediğini sayamıyorum. Ev, düzenli maaş çekleri ve abonelik kutularıyla bile Noemie'nin arkadaşlarına ya da hobilerine ayıracak çok az zamanı kalıyor. Gazetecilikten ayrılmak belki de finansal açıdan doğru bir seçimdi; reklamcılık işleri daha istikrarlı ve daha yüksek maaşlı, ancak hayatının geri kalanında tahribata yol açtı. Ailemizle geçirdiğimiz birkaç tatil, o anda bir şeye ihtiyacı olan bir müşterisi olduğu için kısa kesildi. Bazen, sektöre atılmadan önce gazeteciliği bırakarak akıllıca bir şey yaptığını düşünüyorum ve bu onun özgüvenini dümdüz etti. Diğer zamanlarda ise, hayatını yavaşlatarak daha mutlu olabilecekken hızlı bir şekilde ilerleyip ilerlemediğini merak ediyorum.

Noemie kahvesinden bir yudum alıyor, belli ki konuyu değiştirmeye hevesli. "Eve kaçta geldin?"

"Seni burada tam olarak yenemedim." Ne kadarını paylaşmak istediğini düşünerek yumurtaları tabağında gezdiriyorum. Bu anlamsız bir düşünce süreci - Noemie'ye eninde sonunda her şeyi anlatıyorum. "Ben, şey... eve biriyle gittim."

Elindeki bardağı neredeyse düşürüyordu, sıvı kenarından aşağıya sıçradı.

"Aman Tanrım.

Kim?"

"Kitapçının barında tanıştığım bir adam."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var" diyor. "Sosyal hayatım ofisimin lobisindeki barista ile tek taraflı flört etmekten ibaret. Senin aracılığıyla yaşamak zorundayım."

"Şey ..." Olumlu yönleriyle başlamaya karar verdim. "İlk başta harikaydı. Aramızda bir elektrik vardı, komikti ve biraz da inekti. Ve beni bilirsin, en ufak bir ürkütücülük sezdiğim anda giderim."

"Mükemmel bir sürünme dedektörün var."

"Teşekkür ederim." Tosttan bir ısırık aldım ve devam ettim. "Los Angeles'tan bir konferans için şehre gelmişti. Seattle'da hiç iyi dilim pizza yapan yer olmadığı konusunda dostça bir tartışmaya girdik-"

"Doğru-"

"-ve bir tane bulmaya çalıştık. Biraz yemek yedik, biraz konuştuk, biraz flört ettik ..." Kollarını sıvarken bana nasıl baktığını hatırlayınca yüzüm ısınıyor. *Senden bu kadar hoşlanmam çok saçma.* "Oh, ve sonra fark ettim ki

Maddy'nin kitabını almayı unuttum. Bu arada geri dönüp ödeme yapmam gerekiyor. Bunun vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum." Pavlovvari bir tepkiymiş gibi, su bardağıma uzanıyorum. "Sonra kendimizi onun otelinde bulduk. O noktada," - dramatik bir etki yaratmak için duraksayarak başımı geri kazanılmış ahşaptan yapılmış masaya doğru eğiyorum- "hayatımın en kötü seksini yaptık."

Bu sefer kuzenim çatalını keskin bir çınlamayla tabağına bırakıyor. "Hayır, hayır, hayır-ne? Konunun buraya geleceğini düşünmemiştim."

"İnan bana, ben de... Murphy'nin seks yasasıydı, ters gidebilecek her şey ters gitti. Saati kolyeme takıldı, kayganlaştırıcı her yere bulaştı ve sonra da geri kalanını çekiçle halletti."

"Ve sanırım biraz tatminsiz kaldınız?"

Başımı salladım. "Onu bir haritanın bile kurtarabileceğini sanmıyorum. Zavallı adamın hiçbir şeyden haberi yoktu," diyorum. "Çıkıyor olsaydık ona biraz daha yardımcı olmaya çalışırdım ama tanımadığım birine talimat vermek çok garip hissettirdi."

Bir şey söyleyebilirdim diye bir kez daha düşündüm. Ona, *Hey, henüz orada değilim* diyebilir ve beni oraya nasıl götüreceğini gösterebilirdim. Yatakta yol tarif etme konusunda rahatım ama tek gecelik bir ilişki sırasında buna değmeyeceğini düşünmeden edemiyorum. Ayrıca, herkesin koçluk yapmak istemediğini öğrendim. Geçmişteki bazı erkek arkadaşlarım bunu bir hakaret olarak algıladı, ancak buna açık olanlarla, başlangıçtaki bazı beceriksizliklerden sonra iyi, iletişimsel bir ilişki kurmayı başardık. Ama bu kesinlikle herkes değildi ve dün gece egomu yatıştıracak havada değildim.

Bu sabah uyandığını, yatağın diğer tarafına uzandığını ama orayı boş bulduğunu hayal ediyorum. Mideme hafif bir suçluluk duygusu yerleşiyor.

Ama zaten bugünün sonunda gitmiş olacaktım.

Noemie ayağa kalkıp kupasını dolduruyor, sonra mutfak tezgahına yaslanıp dalgın dalgın bir yudum alıyor. "Cinsel eğitimin bu kadar çok erkeği nasıl bu şekilde hayal kırıklığına uğrattığını sormak istiyorum ama ben yirmi beş yaşına kadar klitorisimin nerede olduğunu bilmiyordum. Yani kesinlikle beni de hayal kırıklığına uğrattı."

Bunu biliyorum, çünkü birkaç yıl önce bana söylediğinde, bir başlangıç vibratörü ve en sevdiğim seks-pozitif etkileyicilerin bir listesini önermekten çok mutlu oldum. Ve bu ilk değildi - başka arkadaşlarım da bana aynı şeyi sordu. Yan dal için aldığım ilk giriş dersinden beri, bu konu hakkında konuşmak tamamen doğal geldi. Utanç ya da mahcubiyet yoktu. Ya da belki de her zaman doğal olması gerekiyordu ama toplum beni başka türlü ikna etmeye çalıştı.

"Benimkinin böbreklerimde olduğunu düşünüyor gibiydi." "Özür dilerim. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Ben de hafızamdan silmeye çalışıyorum, teşekkürler," diyorum ama gülmekten de kendimi alamıyorum. Elbette, ne kadar çok boşluk bırakırsam o kadar komik olacak.

Noemie mutfak masasına geri dönüyor ve elini omzuma koyuyor. "Bende tam aradığın şey var."

"BU DÜPEDÜZ İNSANLIK DIŞI," **DIYE** İDARE EDİYORUM. SAĞA, SOLA ZIPLIYORUM,

Kollarımı yukarı kaldırıp tekrar aşağı indirdim. Üstümüzde, yeşil ve mor ışıklar tekno dans parçasıyla zaman içinde yanıp söner. "Sen bir mazoşistsin."

"Ben 'aerobik uzmanı' terimini tercih ederim. " Noemie yanımdaki trampolinde zıplıyor, koyu renk at kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor. On zıplama hareketinden oluşan bir set başlatırken formu mükemmel. Şimdiden geride kaldığımı, kaslarımın protesto ettiğini hissedebiliyorum.

Eğitmen odanın önünden "Dizler yukarı, yumrukla!" diye bağırıyor. "Çok güzel! Çifte zaman!"

Bacaklarımı daha hızlı gitmeye zorluyorum, nefesimi yakalamak için mücadele ediyorum. Noemie nadiren hafta sonu boş zamanlarında en son egzersiz trendlerini denemeyi seviyor ve sonuç olarak beni sıcak barre, hava pilatesi ve şimdi de Trampoline XXX'e sürükledi - cidden, dersin adı bu ve giyinirken bana linki mesaj attığında, üzere olduğum şey hakkında çok endişeliydim. Karanlık bir odada yirmi kişiyiz ve

mini trambolinlerin tepesinde neon ışıklar yanıp sönüyor. Bu aşırı duyuşal yüklemidir ve belki de taktikleri budur: kör edici optikler ve korkunç müzikle egzersiz yaptığınız gerçeğinden sizi uzaklaştırmak.

Şarkı değışiyor, eğitimden bir Jennifer Lopez remiksine zıp zıp zıplıyor. "Ritmi bulun, topuklarınıza basın. J.Lo için yap!"

Dengemi korumaya çalışırken trambolin altında titriyor. "En azından dün geceyi düşünmüyorsun, değil mi?" Noemie diyor ki. "Şşşt, J.Lo'yu hayal kırıklığına uğratmamaya çalışıyorum."

Trambolinimde, müzik bitene ve eğitimden hepimizi alkışlayana kadar daha sert ve daha sert zıplıyorum.

Eğitmen "Harika iş çıkardınız, sürtükler!" diye bağılıyor ve ben Noemie'ye dönüp "Sürtükler *mi*?" diye soruyorum. Kurulanmak için birkaç havlu kapıp spor salonunun soyunma odasına doğru ilerlerken o sadece bir kahkaha atıyor. "Haftaya görüşürüz!"

"Nasıl hissediyorsun?" Noemie dolabının kilidini açarken bana sırtarak soruyor.

Yüzümü bir havluyla kuruluyorum, saçlarımın her yere uçuşmasını engellemek için gelişigüzel taktığım tokaları yeniden ayarlıyorum. "İnanılmaz ve bunun için senden nefret ediyorum."

Can sıkıcı bir şekilde, trambolin egzersizi beynimi ... tek gecelik ilişkiden umduğumdan daha fazla temizledi. Drew cinsel zaman çizelgemde bir kırılmaydı. Ve eminim ki Wyatt'ı yakında bir deliğe girip karanlığı tek gerçek tanrım olarak kucaklamak istemeden tekrar görebileceğim.

Derinlerde olsa da, küçük bir parçam Wyatt'ın bir ilişki istemediği için bende bir sorun olduğundan endişeleniyor. Geçtiğimiz ay, iki tek gecelik ilişki yaşadım; ilki daha fazla bir şeye doğru gittiğini düşündüğüm için, ikincisi ise kendimi *iyi*, arzulu ve güzel hissetmek istediğim içindi. Beni zaten tanıyan Wyatt'la hissedebileceğimi düşündüğüm şeyler.

Wyatt Torres: nazik gözler, inanılmaz saçlar, ıstırabımın kaynağı. Birinci sınıfta gazetecilik hazırlık dersinde tanışmıştık ve onun her zaman sevimli olduğunu düşünmüş olsam da, grubumuzda o kadar çok ayrılık hikayesi vardı ki bu konuda harekete geçmekten korkuyordum. Bu yüzden kendimi onunla arkadaş kalmaktan mutlu ikna ettim ve çoğunlukla da öyleydim. Aynı yurttaki kalıyorduk.

Aynı dersleri aldık, aynı dergide staj yaptık ama asla rakip olmadık. Birimizin kazanması ikimiz için de, gazeteciliğin geleceği için de kazançtı! Wyatt nerede çalışmak istediği konusunda seçici değildi; onu isteyen her yere giderdi. Bu yüzden aynı burslara başvurduk. Aynı burslardan reddedildik. Sonra, parlak bir gazetecilik umudu patlamasıyla, ikimiz de mezun olduktan bir yıl sonra The Catch'te işe alındık. Online dergi siyasetten popüler kültüre kadar her şeyi ele alıyordu ve 2010'ların başında ortaya çıkmaya başlayan türden liste yazılarıyla zirveye ulaşmıştı. Taze ve eğlenceliydi ve çığır açan bir gazetecilik olmasa da çok *güncel* hissettiriyordu. Yıllardır hevesli bir okuyucuydum ve orada işe girmek, satır aralarında okuduğum isimlerle birlikte çalışmak, bir ünlüyle tanışmak gibi hissettirdi.

Hayatımızın geri kalanında paylaşmamızın tek mantıklı olduğu tüm bu ortak deneyimlerimiz vardı. Birbirimizi çıplak görüp her şeyi mahvetmeden önce.

Dolabımı açıp telefonumu arıyorum. Genelde hafta sonları çalışmamak için elinden geleni yapan menajerimden üç cevapsız arama ve aciliyet seviyesi artan bir avuç mesaj. Chandler, merhaba, boş musun? Biliyorum, bu bir Cumartesi, ama seninle konuşmam lazım. Beni en kısa zamanda ara!

"Ne oldu?" Noemie atkuyruğunu yeniden bağlayarak soruyor.

"Stella." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde çantamı kapıyorum, telefonum elimde. "Dışarıda buluşalım mı?"

Stella Rosenberg ülkenin en iyi kurgusal olmayan ajanlarından biri. Kırk yaşlarında ikiz annesi, Brooklyn'de yaşıyor, müşterileriyle içli dışlı ve gerektiğinde tam bir köpekbalığı ve ben hala birlikte çalıştığımıza inanmıyorum. Onunla hiç tanışmamış olmama rağmen, serbest yazılarımı kariyere benzeyen bir şeye dönüştürdüğü için her şeyi ona borçluyum.

İşten çıkarıldıktan sonra, gazetecilik dünyası alev alev yanarken bazı parçaları üç kuruşa sattım. O kadar çok işe başvurdum ki Stella'dan e-posta aldığımda ne olduğunu hatırlamak için ilana tekrar bakmam gerekti. *Hayalet bir kitap için yazı örnekleri aranıyor. Son derece ihtiyatlı olunması gerekiyordu.* Dürüst olmak gerekirse, bu bir aldatmaca olabilir gibi görünmüştü. Kimin için yazacağımı bile öğrenmeden önce bir gizlilik sözleşmesi imzalamak zorunda kaldım.

İlk başta, gazetecilik diplomamı (teknik olarak gazetecilik ağırlıklı iletişim) kullanarak bir şeyler bulabilmem iyiye işaret gibi geldi. Hayalet yazarlık araştırma, mülakat, teslim tarihleri gibi daha önce deneyimlediğim konuları içeriyordu. Ailem bana her zaman üniversite diplomasının bir sıçrama noktası olduğunu, ne okuduğumun önemli olmadığını çünkü becerilerimin transfer edilebilir olacağını söylledi. Ama ben onları hiçbir yere aktarmak istemiyordum. Ben yazmak istiyordum.

iş için minnettar olmadığımından değil, son derece minnettarım. Belki de geçen yıl otuz yaşına girmem kariyerimi yeniden değerlendirmeme neden oldu, ancak adımı koyabileceğim bir şey olmasını çok isterdim. Ve belki bu şey bir kitaptır, belki de değildir, ama anlatmak için doğru kişi olduğum bir tür hikaye olmalı.

Stella ilk zil sesinde telefonu açıyor. "Tanrıya şükür seni yakaladım," diyor. Arka planda köpek havlamaları, çocuk gevezelikleri duyuyorum. "Üzgünüm, parktayım. Hafta sonları hayvanat bahçesi oluyor."

Spor salonunun dışındaki duvara yaslanıyorum. "Endişelenme. Neler oluyor?" "Biliyorsun, seni birkaç yeni proje için gönderiyoruz." Stella hakkında başka bir şey daha: Zaman kaybetmiyor. Direkt konuya . "Anı kitabını satan bir aktör var.

bir hayalet yazar arıyorlardı. Örneklerinize bayıldılar."

"Bir aktör," diye tekrarlıyorum biraz endişeyle. Ve, tamam, belki biraz da heyecanla. "Kim o?"

"Finnegan Walsh," diyor. "Lola, bir köpeği sevmeden önce izin alman gerektiğini biliyorsun! Çocuklarım kahvaltıda çok fazla şeker yedi. Her neyse, on yıl önce biten bir kurt adam dizisinde oynuyordu. Dört sezon. Gerçekten sadık hayranları vardı."

Bu isim bana bir şey . Öte , en son ne zaman kablolu yayın kullandığımı hatırlamıyorum ve üniversitede ailemin Netflix hesabını kullandım, bu yüzden 2000'lerin başında bir sitcom veya Netflix orijinali değilse, büyük olasılıkla izlemedim.

"Bu kez biraz daha ciddi bir şey yapmak istediğini söylediğini biliyorum," diye devam ediyor Stella, "ama bence bu gerçekten heyecan verici olabilir. Özellikle Y kuşağı ve Z kuşağı arasında büyük bir takipçi kitlesi var. Ve ekip ikinizin bu işte yakın çalışmanızı istiyor - başka bir Maddy olmayacak

DeMarco." Nefesinin altında küfrediyor. "Yemin ederim, bu konuda böyle bir aziz olduğun için şanslılar."

Bunun çekici olduğunu inkar edemem. "Tamam, peki bir sonraki adım ne?" diye soruyorum. "Benimle konuşmak istiyorlar mı?"

"En iyi kısmı da bu. Gün sonuna kadar Emerald City Comic Con için şehirde olacak ve o ve menajeri seninle öğle yemeğinde buluşmak istiyor. Bu yüzden sesim o kadar çılgınca çıktı - saat bir buçukta restoranda olacaklar."

Öğle yemeği mi? Neredeyse aynı anda halledemeyeceğim kadar çok şey var. Telefonumdan saate bakıyorum, saat biri on geçiyor bile.

Ve üzerimde spor kıyafetleri var, hala Trampoline XXX'den ter damlıyor.

"Sanırım başarabilirim."

"Mükemmel," diye şarkı söylüyor, tam arka planda bir kargaşa yaşanırken, bana restoranın adını vermeden önce. "Onlara Joe'yu görmek için orada olduğunu söyle- bu onun menajeri. Sonra da beni arayıp nasıl gittiğini haber ver. Teşekkürler, Chandler!"

Bununla birlikte, kapatıyor.

Birkaç dakika telefonuma bakıyorum, Noemie bir koluna asılı spor çantasıyla yaklaşıırken beynim dönüyor. "Finnegan Walsh adında biriyle buluşabilmem için beni şehir merkezine bırakabilir misin?"

Noemie kocaman kara gözlerini bana kırıştırtıyor. "Affedersiniz, bir an için bayılmışım. Ne dediniz?"

"Finnegan . . . Walsh mu? O bir aktör mü?"

"Yok artık, o bir aktör" diyor. "Gençlik yıllarımda en biçimlendirici dizisi *The Nocturnals*'tan Finn Walsh mu? Sana sadece yüz kere izletmeye çalıştım." Çantasının fermuarını açıyor ve anahtarlarını çıkarıyor. "Vay . Finn Walsh ile *bir kitap mı yazıyorsun?*"

"Olabilir," dedim ve aramayı açıkladım. Ve on beş dakika içinde onunla öğle yemeğinde olmam gerektiğini.

Şehir merkezine giderken Noemie bana 2008'in en büyük paranormal gençlik dramasını anlatmak için elinden geleni yapıyor, ben de onun arka koltuğunda taytlarımdan sıyrılıyorum. Normalde potansiyel yeni bir yazarı araştırmak için saatlerimi harcardım ama

Bu sefer kuzenime güvenmek zorundayım. Ve o Wikipedia'dan daha iyi olabilir.

Otobana çıktığımızda Finnegan Walsh hakkında şunları biliyordum:

2008-2012 yılları arasında üniversite hayatındaki ateşli kurtadamları konu alan *The Nocturnals* adlı TV dizisinde rol aldı (ama kurtadamlardan birini bile oynamadı). Oliver Huxley, kurt adam aşkına çare bulmaya çalışan bir biyoloji uzmanıydı; Noemie, onun gibi bir canavarı asla sevemeyeceğini düşündüğü için onu kendinden uzaklaştırdığında bile ona tapılacak kadar olduğunu söylüyordu. Sonuç olarak, Noemie'nin en seksi inekler listesinde Adam Brody ve Joseph Gordon-Levitt arasında üst sıralarda yer alıyor.

Çekimler sırasında nispeten düşük bir profil çizdi, yani herhangi bir skandal ya da tartışma yaşamadı ("bildiğimiz kadarıyla" diyor Noemie). *The Nocturnals*'ın yayından kalkmasından bu yana, bazı düşük bütçeli romantik komedilerde ve daha yakın zamanda, birkaç yıl önce Noemie'nin izlediğini ve ironik bir şekilde sevdiğini itiraf ettiği *Bayan Mistletoe* adlı bir film de dahil olmak üzere birkaç Hallmark Noel filminde rol aldı.

Torpedo gözünü açıyor ve araba savrulurken bana bir şişe kuru şampuan uzatıyor. "Al. Bunu giy. Whole Foods çantasında da babet olmalı."

"Bana karşı dürüst ol. Arabanın arkasında Ann Taylor mağazası mı işletiyorsun?"

Aynaya bir bakış. "Ann Taylor'ı eleştirme. Beni çok zor zamanlardan kurtardı."

Noemie ve ben aynı beden değiliz. Siyah-beyaz kareli bluzu göğsümü zorluyor ama bir hırkayla sorun olmaz. Saçıma biraz kuru şampuan sürdüm mü tamamdır.

"Düzgün görüldüğüme emin misin?" Şehir merkezindeki bir yükleme alanına girdiğinde eteğimi çekiştirerek soruyorum. Morluğumu gösteriyor ama spor salonuna giderken giydiğim yırtık pırtık tayttan daha iyi. "Göğüslerim bunun içinde fazla göğüslü değil mi?"

Noemie beni değerlendiriyor, inatçı bir saç tutamını düzeltiyor. "İş hayatında çok seksi görünüyorsun. Azgınlar için bir kitap yazman için seni işe alırdım."

kurtadam fandomu."

Hızlı bir sarılma ve ona her şeyi anlatacağıma dair bir söz ve sonra gitti. Kalbim kulaklarımda kükrüyor. Daha önce hiçbir yazarla yüz yüze tanışmamıştım,

Yarım saatten daha kısa bir süre önce öğrendiğim iki yabancıyla mülakat gibi görünen bir durumda değil. Son dakikada bir araya getirildi, bu da endişemi on bir katına çıkarıyor. Normalde, böyle bir şeye hazırlanmak için en az bir haftaya ihtiyacım olurdu - alıştırma soruları yazmak, alıştırma cevapları prova etmek, en az nefret ettiğim kıyafette karar kılmadan önce bir düzine kıyafet denemek. Yazdıklarımın konuşmasına izin vermek her zaman daha kolay olmuştur.

Stella, *örneklerine bayıldıklarını* söyledi. Sadece normal olmak zorundayım. Pear Bistro'ya girerken buna tutunuyorum, ne gariptir ki dün Drew'a tavsiye ettiğim vegan restoranın aynısı, ancak şimdi bunu düşünmenin zamanı değil. Umarım Noemie'nin Finnegan Walsh monologlarından bu toplantıyı sahte bir şekilde atlatacak kadar ders almışımdır. *The Nocturnals. Lucky Us*, piyango bileti kazanan iki kişinin ikramiyelerini paylaşmak zorunda kalmalarını konu alan, doğrudan DVD'ye çekilen bir romantik komedi. *Bayan Mistletoe*.

Ev sahibine müdürün adını söylediğimde, bana kapalı bir gülümseme veriyor ve "Bu taraftan" diyor.

Sadece masa görüldüğünde Trampoline XXX sırasında bayılıp bayılmadığımı ve şimdi bir kabusun içinde sıkışıp kaldığımı merak etmeye başlıyorum.

Çünkü masada oturan gri takım elbiseli orta yaşlı adamın yanında biraz fazla tanıdık biri var. Telefonuna bakıyor ama kumral saçları, çilleri, omuzlarının kendinden emin duruşu, o olduğundan eminim.

Vücudumda tökezleyerek dolaşan ve beni çilekli kayganlaştırmacıyla ıslatan adam.

Sadece dokuz saat önce odasından kaçtığım adam - çünkü onu bir daha görmemem gerekiyordu.

NOCTURNALS

Sezon 1, Bölüm 7: "Revelations"

INT. OAKHURST KÜTÜPHANESİ-GECE

ALICE CHEN içeri girer ve OLIVER HUXLEY'i her zamanki masasında, başını bir kitaba eğmiş halde görür. Omuzları dik, aklından geçenleri ona söylemeye hazır bir şekilde ona doğru yürür.

ALICE

Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan Meg'le takılmayı bırakmalısın. Onun normal bir kız olduğunu düşünebilirsin, ama . . .

HUX

Hiçbirimiz normal değiliz. Aslında, normalin her zaman oldukça sıkıcı olduğunu düşünmüşümdür. Sıradışı olmayı tercih ederim.

ALICE

Olağandışı bir şey var, bir de *bu* var. Ve *bunu* size söylememi istemezdi.

HUX

Eğer benimle dalga geçiyorsan Alice, hiç komik değil. Caleb'dan bunu yeterince alıyorum ve zamanımı harcamak için en sevdiğim yol bu değil.

ALICE

Ben ciddiğim. O sadece istediğiniz sonuçları elde edene kadar tekrar tekrar yapabileceğiniz bir deney değil. O benim en iyi arkadaşım.

HUX

Bunu biliyorum. Ve ona değer verdiğime inanmalısın.

ALICE

Biliyorum. Tanrım, buna pişman olacağım.

Alice odanın kenarına doğru yürür, pencereden dışarı bakar ve derin bir nefes alır.

O gece yemekhanedeydiniz ve o aniden zorunda mı kaldı? Ve iki gün boyunca ondan haber alamadınız?

HUX

Derse geç kaldığını düşündüm. Akşam dersi, dedi daha sonra, bir sürü ev ödevi olan bir ders.

ALICE

Ya da kıyafetleri tüylerle kaplıyken köpeği olup olmadığını sorduğunuzda size düzgün bir cevap veremediğinde? Ya da dolunayda hastalandığında? Ya da boynundaki o çizikler?

HUX

Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı-

ALICE

O bir kurt adam, Hux.

HUX

Peki bunu nereden biliyorsun?

Alice dönüyor, gözleri parlıyor.

ALICE

Çünkü ben de
öyleyim.

OceanofPDF.com

bölüm BEŞ

(Bu bir karışıklık olmalı. Bir hata. Yanlış masa.

Ama menajeri ayağa kalkıyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Chandler Cohen?" diye soruyor ve biraz mekanik bir şekilde başımı salladığımı hissediyorum.

Drew/Finnegan nihayet başını kaldırıyor ve bakışları benimkilerle buluştuğunda, restoranın kendine has meyve sularından birini maalesef beyaz gömleğinin önüne döküyor. Görünüşe bakılırsa pancarlı bir şey.

"Dikkat edin!" diyor müdürü, bir garsonu işaret ederek. "Biraz daha peçete alabilir miyiz?"

Noemie'nin eteği kalçalarımı, gömleği göğüslerimi çok sıkıyor ve o morluk çok belirgin ve Tanrım *neden? Ve nasıl. Ve lanet olsun.*

Finnegan/Drew kül rengi olmuş, yayılan fuşya lekesine mi yoksa bu sabah uyandığında orada olmayan tek gecelik sevgilisinin aniden ortaya çıkışına mı odaklanacağını bilemiyor. İkisine de karar vermiş gibi görünüyor, lekenin başladığı yerin iki santim solundaki peçeteyi silerken ağzı açık kalıyor.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım, dönüp kaçarsam Stella'ya kötü yansıyıp yansımayacağını merak ediyordum. "Gömleğin, ben-"

Finnegan lekeye "Senin suçun değil," diyor. Dün gece bana karşı kullandığından farklı bir ses. Profesyonel. Mesafeli.

Servis görevlisi bir bardak su ve Finnegan'ın yeni keşfettiği bir iştahla gömleğine saldırmak için kullandığı bir yığın bez peçeteyle geliyor. Menajeri benim için bir sandalye çekiyor ve ben de çürüğü gizlemek için bacaklarımı katlayarak sandalyeye çöküyorum.

Yavaş yavaş, parçalar bir araya geliyor. Los Angeles'ta yaşıyor. Bir konferans için buradaydı - Emerald City Comic Con olmalı. Kariyerinden bahsetme şekli, belirsizliği... Onu tanıyacağımdan endişelenmiş olmalı. Bu yüzden sahte isim kullandı. Ve o kostümlü kongre müdavimleri ortaya çıktığında garip davranmıştı, değil mi?

"Vay be! Buzları kırmak için ne güzel bir yol," diyor menajeri gülerek. Bana bir el uzattı. "Joe Kowalczyk."

"Chandler. Sen de Finnegan olmalısın." Adının üzerine belirgin bir vurgu yapıyorum.

"Finn," diyor ve el sıkışacak kadar lekeden uzaklaştığında gözleri şüpheyle parlıyor. Sanki bunu en başından beri planlamışım gibi. Çilleri gün ışığında daha da belirginleşiyor. Geceleri gizemli bir havası varmış gibi görünürdü, ama saat bir buçukta, Eylül güneşi seranın pencerelerinden içeri süzülüp kızıl saçlarını altın sarısına çevirdiğinde, tam bir Hollywood tipine benziyordu. Belirgin elmacık kemikleri, mikroskobik gözenekler, çenesinde benim-aftershave-muhtemelen-senin-tüm-kıyafetinden-daha-çok-maliyetli bir set.

Bu ona ilk dokunuşum değil elbette ve o otel odasında yaptıklarımızdan çok daha az samimi. El sıkışma formalite icabı olmalı. Garip, belki. Yine de her nasılsa, parmaklarının benimkilere sürtünmesi, başparmağının bileğime kısa bir süre sürtünmesi -o kadar hafif ki, daha önce tanışmamış olsaydık hiçbir şey düşünmezdim- dün gece yaptığımız her şeyden çok daha fazla elektriği ateşlemeyi başarıyor.

Dün gece. Her şey korkunç bir şekilde ters gitmeden önce beni otel odasının kapısına doğru öpüşü. Ağzının içinde inleyişimi ve-

-Ve orgazm taklidi yaptı.

Bu kitap üzerinde çalışamam.

Joe menüsünü masaya bırakıyor. "Bu kadar kısa sürede bizimle buluşmaya zaman ayırdığınız için teşekkürler," diyor. "Normalde sizi Los Angeles'a uçurmadan önce bir görüntülü konuşma ayarladık ama burada yaşadığınızı göz önüne alırsak bu biraz kısmet gibi geldi."

Finn gömleğini ovalamaya devam ediyor. Ona bakamıyorum, çünkü baktığımda, "*Bundan hoşlanıyor mu?*" diye soran adamın *Bayan Ökseotu* adlı bir filmde oynadığını hayal edeceğim ve filmin gerçekten Ökseotu soyadına sahip biriyle mi ilgili olduğunu yoksa en çok tatil ruhuna sahip kadının Finnegan'ın kalbini kazandığı bir tür Noel temalı yarışma mı olduğunu merak etmek zorunda kalacağım. Sonra da gülmeden duramayacağım. Ve eğer gülmeye başlarsam, Noemie'nin firfırlı Ann Taylor bluzunun bir düğmesini açacağım ve Joe ve Finn'e Ross Dress for Less'ten aldığım beş dolarlık neon sarı spor sütyenimi göstereceğim.

Joe'nun sırtışına uymak için elimden geleni yapıyorum. Finn'i mümkün olduğunca rahatsız etsem iyi olur. "Aynı fikirdeyim."

Finn öksürmeye başladı. Şiddetli bir şekilde.

Joe, "Önce yemek, sonra iş," diyor. "Chandler da benden."

Hem Joe hem de Finn menüdeki en pahalı ürün olan portobello burger sipariş ederken, ben 17 dolarla en ucuz yemeklerden biri olan günün çorbasından başka bir şey istemeye kendimi ikna edemiyorum. Buraya ait değilim; ne ödünç aldığım kıyafetlerimle ne de Finn'le olan geçmişimle. Burası benim dünyam değil.

Siparişimizi verdikten sonra Joe ellerini önünde kavuşturuyor. Tertemiz takım elbisesi ve geriye taranmış tuzlu biberli saçlarıyla Seattle'ın bu hafta sonu kalabalığı için biraz fazla gösterişli. "Menajeriniz size söyledi mi bilmiyorum ama yazılarınıza aşık olduk."

"Bahsetmiş olabilir ama ben bir iltifatı asla geri çevirmem."

Joe güler. "O zaman size tekrar söylememe izin verin: Finn'in kitabı için mükemmel olacağını düşündüğümüz, ilişkilendirilebilir, otantik bir tarzınız var. En gündelik ayrıntıları bile yakalayıp önemli gösterme gibi bir özelliğiniz var."

Finn, Joe'nun sözlerini çenesinin hafif bir hareketiyle noktalıyor.

Yanaklarımdaki kızarıklığı yatıştıracağını umarak suyuma uzanıyorum. "Teşekkür ederim. Bunu duymak beni onurlandırdı." Joe yeterince nazik görünüyor, ama ünlülerle yaşadığım küçük deneyim bana onların genellikle göründükleri gibi öğretti. Finn'in bir aktör olduğunu bildiğimden, sahte bir isim vermesine ya da beni bu kadar kolay etkilemesine şaşırمامalıyım, her ne kadar A-list'ten uzak olsa da. Aslında onu hiçbir rolde görmediğim için rahatladım. Bir cümleyi bir araya getiremeyecek kadar yıldız çarpmış olurdum.

Şimdi gündüz vakti karşısında otururken, onda belli belirsiz tanıdık bir şeyler var, ama bu sadece artık ünlü olduğunu bildiğim için beynimin onu yerleştirmek için fazla mesai yapmasından da kaynaklanıyor olabilir.

"*The Nocturnals*'da Finn'le büyüyen Y kuşağına hitap edebilecek kadar genç ama bu büyüklükte bir projenin üstesinden gelebilecek kadar deneyimli birini istiyoruz. Bu eşsiz becerilerin birleşimine sahip bir yazar bulmak oldukça zor oldu. İkinci kitabınız yeni mi çıktı?"

Dün gece eve geldikten sonra Maddy'nin kitabını nereye attığımı merak ederek başımı sallıyorum. "Ve bir sonraki kitabımın revizyonunu daha yeni teslim ettim."

"Mükemmel," diyor Joe. "Yayıncılarınızın hepsi sizden övgüyle söz etti."

İltifat eşiğime ulaşmak üzereyim. "Bu anı kitabının tam olarak neyi başarmasını istiyorsun?" Artık fizyolojik olarak kendimden bahsetme yetisine sahip olmadığım için soruyorum. "Yani, belli ki iyi satmasını istiyorsunuz. Ama Dr-for Finn'in hikayesi için nasıl bir aç arıyorsunuz?"

"Harika sorular. Elbette her aktörün halkın asla görmediği bir yanı vardır. Bunun tipik bir anı kitabı olmasını istemiyoruz. Belki bölümler kronolojik değildir ya da bir dizi vinyet ya da anekdottur . . . bunun gibi bir şey. Bir çeşit benzersiz yapı. Esasen, Finn'in anlatacak bir hikayesi olduğunu biliyoruz ve bu bizim onu yeniden markalaştırma ve aynı zamanda onu ilk etapta popüler yapan şeylerden yararlanma şansımız."

Buna onun yerine menajerinin cevap vermesi garip. Finn'e bakıyorum, bir şeyler eklemesini bekliyorum, çünkü tüm bu tartışma *onun* hakkında olan bir kitaba dayanıyor.

Ama o sadece başını sallıyor, sonunda meyve suyu lekesinden vazgeçmiş gibi görünüyor ve solundaki yığına son bir peçete daha ekliyor. "Joe hemen hemen her şeyi halletti."

Tamam o zaman.

Yemeğimiz geliyor ve kaşık başına maliyeti hesaplamamaya çalışarak körili balkabağı çorbamı can simidi gibi mideye indiriyorum. Finn'in pizzacıda yaptığı şeyin aynısını mutfak eşyaları için de yapması dikkatimden kaçmıyor. Sanki kimsenin onu yakalamasını istemiyormuş gibi onları gizlice inceliyor. Sonra bir parça çörek ve portobelloyu bıçak ve çatalla dikkatlice kesiyor. Bu sırada Joe hamburgerini kapar ve Finn'in alışkanlıklarına alışmış ya da farkında olmadan kocaman bir ısırık alır.

"Lojistikten bahsedelim," diyor Joe, tatlı patates kızartmasını yumurtasız aioliye batırırken. "Finn'in programına uyması için yayıncıyla düzenlemeler yaptık, bu yüzden zaten taahhüt ettiği çeşitli kongrelere katılırken ona ülke çapında eşlik edeceksiniz."

"Anlıyorum. Menajerim bundan bahsetmemiştii. Ben pek seyahat etmedim." Bu, bunu karşılayamayacağımı söylemenin en profesyonel yolu gibi görünüyor.

Joe bunu geçiştiriyor. "Oteller, uçuşlar - bunların hepsi karşılanıyor, ayrıca bence çok makul bir harcırak alacaksın. Menajerinle de konuştum, son kitabın için aldığın ücrette yüzde otuzluk bir artış için pazarlık yapmaktan memnuniyet duyarız."

Bir nar çekirdeğini boğazıma tıkıyorum, bu tür bir teklif almak normalmiş gibi davranmaya çalışıyorum ama başaramıyorum - tabii bu bir teklifse. Maddy'yle yaşadığım boktan şovdan sonra bu kadar cazip gelmesinden nefret ediyorum. Kişisel antrenör Bronson'ın kitabında bile o kadar hızlandırılmış bir programımız vardı ki, görüşmelerimiz ve toplantılarımız yazının nefes alması için fazla yer bırakmıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım: bir konu hakkında yazmadan önce onu bu kadar derinlemesine tanımak.

Hayal etmeye çalışıyorum, uhrevi yaratıklar gibi giyinmiş insanlar Finn ile fotoğraf çektirirken bir köşede not defterimle oturuyorum.

Sonra hepsini zihnimden, restorandan ve dışarıdaki kompost kutularından dışarı itiyorum. Bir sonraki projemin başarısız tek gecelik ilişkim için bir anı kitabı yazmak olmasına imkan yok. Tüm bunların utancından kendiliğinden yanmaya *bu kadar yakın olmasaydım* gülerdim.

"Çalışmanın yeniden bir araya gelene kadar sürmesini bekliyoruz," diye devam ediyor Joe. "Buluşma mı?" Başka bir şey kaçırmadığımı umarak tekrarlıyorum.

"*The Nocturnals* için," diyor Finn. En az on dakikadır benimle ilk kez doğrudan konuşuyor. Şovdan bahsedince kendine gelir gibi oldu, hamburgerinden parçalar koparmaya devam ederken sandalyesinde doğruldu. "Henüz resmi olarak duyurmadılar ama hepimiz anlaştık. Finalin yayınlanmasından bu yana geçen on yılı kutlamak için özel bir program. Aralık ayının başında çekilecek."

"Kuzenim sevinecek. Büyük bir hayranıdır."

Joe yine gülümsüyor. "Ve sonra yazmayı kendi başına bitirebilirsin - elbette Finn'in ve yayıncının katkılarıyla, ama bu kısım öncelikle uzaktan yapılabilir. Ona istediğin kadar ulaşabilirsin."

Ben zaten çok yedim.

Hain bedenim ısınıyor. Tüm bunlar çok fazla ve Noemie'nin iş kıyafeti beni neredeyse boğuyor. Fırfırlarla ölüm. Bluzun yakasını çekiştiriyorum. Bacaklarımı çaprazlayıp açıyorum, yanlışlıkla çürüğümü gösteriyorum.

"Acı verici görünüyor," diyor Finn ve bunu gözlerinde görebiliyorum: durum üzerinde kontrol sahibi olma şansı. "Bunu nasıl aldın?"

Kaşığımı çorba kâsesine daldırırken ona ters ters bakmak için elimden geleni yapıyorum, parlak turuncu renk kâsenin kenarından taşıyor.

Telefon çalar ve Joe uzanıp cebinden telefonu çıkarır. "Bana izin verir misiniz? Buna bakmam gerekiyor. Blake arıyor," diyor gözlerini bilerek devirerek ve ben Finn'e "*Lively?*" diyorum, Finn'in ağzı cevap olarak sadece seğiriyor.

Joe gidince Finn'le ilgili tüm sorular ve kafa karışıklığı su yüzüne çıkıyor. Kaşığımı sıkıca kavradım. Çünkü sadece kafam karışık değil, *öfkeliyim* de. Bana yalan söylediği için kızgınım, menajeri kesinlikle kabul edemeyeceğim harika bir işle benimle alay ederken burada lezzetli balkabağı çorbamla lanet bir aptal gibi oturduğum için kızgınım. Onu burada otururken gördüğüm anda kararımı vermiştim.

"Bana sahte bir isim verdin." Her nasılsa, ortaya çıkan ilk şey bu oluyor.

Finn neredeyse fazla sakin bir şekilde çatalıyla bir kızartmayı dürtüyor. "Tipik açılış cümlem değil. Tanıştığımıza memnun oldum, geçtiğimiz yılların başlarında ya da ortalarında kurt adamlarla ilgili bir TV programındaydım. "

"Buraya 'iş' için geldiğini söylemiştin" -gelmiş geçmiş en iğrenç tırnak işaretlerini yapıyorum- "ve *teknoloji satışında* çalıştığını!" Yan masadaki bir kadın bize doğru bakınca sesimi alçaltıyorum. "Bahse girerim *Yüzüklerin Efendisi* hayranı bile değilsinizdir."

"Bu gerçek. Quenya dilinde konuştuğumu duydun." Kollarını göğsünde kavuşturdu, lekeyi hatırladı ve daha iyi düşündü. "Ve ben buraya iş için geldim. İmza ve fotoğraf satışından para kazanıyorum, yani ..." Bakışları odada geziniyor ve sonra herkesin yemeğine dalmış olduğunu ve menajерinin hala dışarıda olduğunu görünce: "Ayrıca, yanlış hatırlamıyorsam, bu sabah odamdan gizlice çıkan sizdiniz. Burada üzülmeye hakkı olan biri varsa o da benim sanırım."

Yine de o kadar sakın ki, ilk şokun etkisi geçtiğinden beri görünüşte hiç rahatsız olmamış gibi, bu beni daha da kızdırıyor.

"Fark etmez," diye tıslıyorum. Kimin daha fazla kırılmaya hakkı olduğunu tartışmaya hiç niyetim yok ve neden ayrıldığım hakkında konuşmaya da hiç niyetim yok. "Bunu yapmayacağım."

Bana göz kırpmıyor. Bir tutam saç, Noemie de dahil olmak üzere orta yaşlardaki hayranlarının aklını kaçıracığından emin olduğum bir şekilde bir kaşının üzerine düşmüş. Bewitching Beet gömleğinin önünden aşağı döküldüğünde onu ciddiye alamamam çok kötü. "Öylece, ha? Bunu hiç düşünmeyecek misin?"

"Yeterince duydum. Bu bir çıkar çatışması." Dudaklarımı büzüyorum, kararlı görünmeyi umuyorum. Kararlı. "İstedğini elde edememeye alışık olmadığının farkındayım, ama işte böyle. Hayatının sürükleyici hikâyesini yazacak başka birini bulabilirsin. İki yıl sonra Goodwill'de ucuzluk kutusunda bulmak için sabırsızlanıyorum."

Yanık tam istediğim gibi düşüyor. Finn bir an için geri çekiliyor, kaşları bir araya gelerek kırgın küçük bir kırıksıklık oluşturuyor. Onun için üzülmemeye izin vermeyeceğim. Belki dizisini izlemedim ama eminim ki ticari satışlardan ve tekrar gösterimlerden benimkinden çok daha lüks bir yaşam tarzını finanse edecek kadar kazanıyordur. Ve şimdi de belli bir yaşa gelmiş her sıkılmış beyaz adamın yapmaya çalıştığı şeyi yapıyor: kendisi hakkında bir kitap yazmak.

Bunu söylerken bile banka hesabımı ve son avansımın kredi kartlarımdan birini nasıl zar zor ödediğini düşünüyorum. Noemie ile yaşamayı ne kadar sevdiğimi ama kendime ait bir evimin olmasının ne kadar inanılmaz olacağını. Joe bana geçmişte aldığımdan çok daha cömert bir ödeme yapılacağını belirtti. Bu tür bir para bana bir sonraki adımın ne olacağına karar vermem için alan açacaktı. Hayatımı tam olarak ne yaparak geçirmem gerektiğini özgürlüğü.

Yine de -Ah *Tanrım*- Finn'e kariyerimin bir hata olduğunu söylemiştim. Eğer hatırlıyorsa, bu konuyu açmayı umursamıyor olmalı.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Bara oturduğumda kim olduğumu , değil mi? Beni arayıp bulabileceğini düşündün. -" *Baştan çıkar beni*, cümleyi böyle bitirecektim ama Finn'in yüzündeki dehşet dolu ifade beni durdurdu.

"*Hayır*," diyor kesin bir dille. "Önyargıdan kaçınmak için tüm örnekleri ve özgeçmişleri körlemesine okuyoruz. Bu hafta başında *Bachelor* kitabının bir kısmını ve Maddy DeMarco'nun kitabının birkaç bölümünü okudum. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Marjinal olarak güven verici.

Kaşığımı çorbadan arta kalanlar arasında sürükleyerek bir inilti çıkardım. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Birbirimizi bir daha görmememiz gerekiyordu."

Sonra sesi nazikleşiyor, sanki işi kabul etmeye gerçekten karşı olduğumu anlamış gibi. Ya da belki de gerçektir, bilemem. "En azından beni dinleyebilir misin?"

Yüzündeki ifade o kadar acı vericiydi ki, pes ettim. "Peki, tamam. Devam et. Davanı savun. Bana bu kitabın neden bu kadar önemli olduğunu anlat."

Finn gümüş çatal bıçak takımını bir kenara bırakır, doğru kelimeleri bulmayı beklerken ellerini birbirine kenetler. Bunu dün de yapmış, ağzının beynine yetişmesi için zaman tanımıştı. "Cons- conventions. Bugünlerde yaptığım işlerin çoğu bu. İnsanlar bir imza ve fotoğraf için iki yüz dolar ödeyebilsin diye bir masada oturuyorum. Panellerde oturup yaklaşık on beş yıl önce başrolünü oynadığım bu şey hakkında konuşuyorum, sanki o zamandan beri yaptığım hiçbir şey onunla uzaktan yakından kıyaslanamazmış gibi. Çünkü değil. Dizinin hayranlarını seviyorum, gerçekten seviyorum ama kariyerime yeni başladığımda yapacağımı düşündüğüm şey bu değildi."

Kulağa biraz tanıdık geldiğini inkar edemem.

"Sonsuza dek dolandırıcılık yapmaya devam edemem," diye devam ediyor. "Hollywood hala benim kurt adam sevgilisi için yanıp tutuşan o aşık adam olduğumu düşünüyor. Bu kitabın bir anlamı olmasını istiyorum - *The Nocturnals*'ın bazı hayranlarımız için olduğu kadar anlamlı olmasını istiyorum. Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyorum. Eğer doğru yazar olursa." Finn'in teknik olarak yazar olduğunu belirtme zahmetine girmiyorum. Ben sadece kalemi tutan kişi olacağım. "Kitapta olmasını istediğim ve daha önce hiç bahsetmediğim şeyler var. Ve ben sadece ... Bu kitabın, benzer bir durumda olan birine yardım edebilmesini çok isterim." Bana mahcup bir omuz silkme hareketi yaptı. "Üzgünüm, gizlilik anlaşması olmadan neden detayları konuşamayacağımı anlayabilirsiniz."

Belirsizlik *biraz* ilgi çekici ama ...

"Senin için üzülüyorum. Hissediyorum." Eğer ikimizin birlikte çalışmasının garipliğiyle onu ikna edemezsem, mantığımı kullanacağım. "Ama tek bir bölüm bile izlemedim. Seni tanıyamadığım için bu çok açık."

"Fark etmez. Araştırırsın. Ve . . . Bu hoşuma gitti." Bakışları yeni bir kararlılıkla üzerime yerleşiyor, sesi şimdi daha da yumuşak. "Kim olduğuma dair önyargılı fikirlerle gelmemen hoşuma gidiyor."

Öne doğru eğildiğinde, hızlanmasını engellemek için elimi kalbime götürme dürtüsüyle savaştım zorunda kalıyorum. Dün çekici görünen ama şimdi neredeyse korkutucu olan bir ciddiyet var onda. Yirmi dört saat önce birbirimize yabancıydık. Şimdi ise Finn'e inanacak olursak, kariyerinin gidişatını değiştirebilecek güce sahip olabilirim.

O da benimkiyle aynı şeyi yapabilir.

"Ayaklarına kapanmak istemiyorum. Ama mecbur kalırsam yaparım, Chandler." Adımı söyleme şeklinin nasıl hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Bana dün geceki sesini hatırlatıyor. Bunu profesyonelce yapıyor. Her şey bir rol ve tüm bunların bir performans olma ihtimali çok yüksek. Lütfen-lütfen-beni senaryosundan okuyor diye kendimi ezdiremem. "Bu sürecin herkes için baş ağrısı olmasını istemedim. Kitabı kendim yazardım ama bir paragraflık girişimlerim bile berbat. Birkaç telefon görüşmesi daha yaptık, başka toplantılar yaptık. Diğer yazarlar. Hayır.

hiçbiri doğru değildi. Joe'nun daha önce söylediği gibi- insanları geri çevirdik. Ve diğerleri, şey ..." Dişlerini gıcırdatıyor, masaya bakıyor. "Birlikte çalışması en kolay insan olmayabilirim. Bazen."

"Şok edici."

"Yayıncı bu konuda pek heyecanlı değil."

Bir kahkaha attım. "Yani son tercihin benim, bunu mu söylüyorsun?"

"Kesinlikle hayır." Sesi sağlam. "En başından beri, sen kısa listemiz. Yayıncı önce daha büyük isimleri denemek istedi." "Hayalet yazarlık sektöründeki büyük isimler."

İroninin farkına varmış gibi yarım bir gülümsemeye izin veriyor. "Daha fazla kitap yazan insanlar," diye açıklıyor. "Yani, hayır. Sen benim son tercihim değilsin Chandler. Ama son umudum olabilirsin."

Oh.

Bir erkeğin süründüğünü görmekten nefret etmediğim ortaya çıktı.

Stella'dan telefon aldığım da, onun on beş dakikalık şöhretini uzatmaya çalışan bir C-lister olduğunu düşündüm. Ama aldığım izlenim hiç de öyle değil.

Her nasılsa, onun gerçekten samimi olabileceğine inanmaya başlıyorum. "Peki ya odadaki büyük fil ne olacak?"

Yüz ifadesi sakinliğini koruyor. "Sen unutabilirsen ben de unutabilirim."

Göz temasını ilk kesen ben olana kadar bu bir süre aramızda geziniyor. *Unut gitsin.* Çok kolaymış gibi konuşuyor, sanki ben onun yatağını paylaşıp tatmin olmadan ayrılan uzun bir kadın silsilesinden sadece biriymişim gibi.

Joe yeniden ortaya çıktığında hâlâ sessiziz, telefonunu cebine geri koyarken kendi kendine kıkırdıyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor, Finn ile benim aramdaki değişimi fark etmemiş gibi görünüyor. Bir kez daha gülümsüyor ve dikkatini bana çevirirken bir kızartma alıyor. "Bunun büyük bir istek olduğunun farkındayız, özellikle de onca seyahatten sonra. Biz sadece bu kitabın kalabalık bir pazarda öne çıkmasını istiyoruz. Ve eğer siz de bu işin içinde olursanız, büyük bir sıçrama yapma şansımız olacağını düşünüyoruz."

Finn'in bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor, ela gözleri bir şekilde hem sıcak hem de esrarengiz. Ve sonra, sanki dün gece söylediğim her kelimeyi hatırlıyormuş gibi ekliyor: "İkimiz için de."

OceanofPDF.com

bölüm ALTI

S tay with me. Lütfen," diyor Oliver Huxley ekranda, kollarındaki büyüleyici kuzguni saçlı kıza. "Sadece bir kez. Sadece bu gece için."

Meg Lawson adamın elinden kurtulur, ay ışığı yüzünde kayan bir damla gözyaşını yakalar ve adamdan uzaklaşır. Bir ormandalar, etraflarına kar yağıyor. "Yapamam. İstiyorum Hux, inan bana, tek istediğim bu. Her zaman bunu düşünüyorum, seninle birlikte uykuya dalmayı. Birlikte uyanmayı. Ama dolunay. . . istediğim şeyle hiç ilgilenmiyor."

"Dolunayın canı cehenneme, Meg!" Hux'un sesi neredeyse nefes nefese geliyor. Saçları dağınık, gözlükleri yamuk, kar taneleri kömür rengi ceketini süslüyor. "Yarın dişlerin ve kürkün olsa da umurumda değil. Tehlikeli, korkunç bir canavara dönüşsen de umurumda değil ve kim olduğumu hatırlayamayacak kadar kendi içinde kaybolsan da umurumda değil."

Ona dönüp bakıyor, hüznü, kederli bir gülümseme veriyor. "Ama istiyorum," diyor usulca.

Sözleşmeyi ve seyahat programını incelediğim dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp bakıyorum. Phoenix, Memphis, Pittsburgh ve aradaki bir düzine şehir, hepsi de hiç gitmediğim yerler. Bu kadar çok eksi olduğunu bilmiyordum.

-Emerald City ve San Diego'yu biliyordum ama ülkenin bir yerinde her hafta sonu en az bir tane oluyor.

"Nome," diyorum kanepenin karşısından, elimden geldiğince saygılı bir şekilde, "bu dizinin kötü olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Çünkü hepsini sıra dışı izliyorsunuz." Gözleri yaşlı Meg, *Mexley Best Moments*, 4/10 adlı videoda on yıl önceki Finn'i öpmeden önce YouTube'da bir an duraksıyor. "Bu üçüncü sezonun ortasına kadar değildi. Caleb'in ana karakter olduğunu biliyorum ama Hux ve Meg benim için gelecekteki romantizm için çitayı *yükselttiler*. Benim için kötü bir doğaüstü şirketle savaşmaya kalkışmayacak birini istemiyordum."

"Bu diziyi ne kadar sevdiğini bilmediğime inanamıyorum." Onun bir kurt adam dizisiyle ilgilendiğinin uzaktan da olsa farkındaydım ama belki de aramızdaki iki yıllık yaş farkı bunu çocukça bir şey olarak görmeme neden olmuştu.

"Sanırım o zamanlar suçlu bir zevkti ama şimdi siktir diyorum. Ben Mexley çöpüyüm ve gurur duyuyorum." Ekrana doğru geri dönüyor. "Gerçek hayatta da çıktılar. Finn ve Hallie."

Bunu araştırmamdan biliyorum. Finn, hayatı ve çalışmaları hakkında önyargılı olmamamın hoşuna gittiğini söyledi ama bu işe hiçbir şey bilmeden başlama fikrinden nefret ediyorum. Ve Finnegan Walsh hakkında röportajlardan dedikodulara ve *Entertainment Weekly*'nin bir düzine yavru köpekle yaptığı haksız yere sevimli kapak çekiminin perde arkasına kadar pek çok bilgi var.

Otuz dört yaşında olduğunu, aslen Renolu olduğunu ve ilk sezonunun yarısında iptal edilen *Dad in Training* adlı bir aile sitcom'unda başladığını öğrendim. O zamana kadar *The Nocturnals*'da rol almış bile. İkinci sezondan başlayarak dizi yayından kalkana kadar birkaç yıl boyunca Hallie Hendricks ile birlikte oldu. İtiraf etmek istediğimden biraz daha uzun süre ikisinin birlikte çekilmiş fotoğraflarına baktım; çekicilikleriyle neredeyse insan dışı göründükleri kırmızı halı etkinliklerine, The Coffee Bean'de ya da Runyon Canyon'da yürüyüş yaparken çekilmiş paparazzi fotoğraflarına. Teen Choice Ödülleri'nde Hallie'nin üzerinde DİKKAT, ISIRIRIM yazan bir tişört giydiği bir fotoğraf. Finn o zamanlar, kırmızı halıda bile, tıpkı dizide taktığı gibi gözlük takıyordu.

Dedikodu bloglarını şimdi gerçek hayatta tanıştığım kişiyle uzlaştırmak çok tuhaf. İki çok farklı durumda.

Sonunda, bu konudaki düşüncelerim yalnızca hafta sonunun geri kalanında sürdü. Profesyonel bir rutinin içindeyim: bu çok açık. Üzerinde adımın başka bir kitap yazıyor olabilirim, ama bu iş bir şeyleri sarsacak kadar farklı hissettiriyor. Finn ile seyahat etmek yeni, öngörülemez ve konfor alanımın dışında olacak. Rahat olmayı sevmiş olsam da -ya da en azından buna alışmış olsam da- bir değişikliğe ihtiyacım var. Dizüstü bilgisayarına gömülüp saatlerce kıpırdamadan, yorucu paragraflar yazmaya devam edemem. Ayrıca, içimdeki realist parayı geri çeviremezdi ve idealist Finn'in söylediklerini düşünmeden edemezdi. *Kariyerimde yapacağımı düşündüğüm şey bu değildi.* Eğer o işleri tamamen profesyonelce yürütebileceğimize, otel odasındaki o lanetli dakikaları unutabileceğimize inanıyorsa, ben de inanıyorum.

Stella'ya katıldığımı söylememin üzerinden bir saat geçmeden, herkesle bir e-posta zincirine dahil edildim ve Finn bana ayrıca e-posta gönderdi.

Aramıza katılmana sevindim Chandler. Bence birlikte mükemmel bir kitap yazacağız.

Best,
Finn

Samimi. Kısa. *Best, Finn*'de ölçülü, neredeyse pasif-agresif bir mesafe vardı.

Noemie'ye Finn'in benim tek gecelik ilişkim olduğunu söylemedim, Hallie Hendricks'i defalarca öpmesini izlerken bu garip geliyor. Belki de Cumartesi günü söylediklerini ciddiye alıyorum: *Sen unutabilirsen ben de .* Ve belki de onun hakkındaki imajını mahvetmek istemiyorum, özellikle de şimdi onun hayranlığının derinliklerini bildiğim için.

Çünkü burada muhtemelen etik bir sınır var ve eğer birlikte çalışmaya başlamadan önce bu sınırı aşıtıysak, o zaman ...

Noemie kanepede bacak bacak üstüne atıyor, eşofmanındaki bir tüyü siliyor. "Hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmadığımızın farkındasın, değil mi?"

Bu doğru. Aslında, önemli bir süre ayrı kaldığımız zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez: ilkokuldayken dördümüzün ailesiyle birlikte çıktığımız tatil, onun için bir haftalık yatılı kampla çakışmıştı ve ben eğlenmeme izin vermemiştim çünkü herkes eşleşmişse, benim yanımda birinin olmaması haksızlık gibi görünüyordu. Sonra üniversitedeyken anneleri Sarah Teyze ve Vivi Teyze onu iki haftalığına Avrupa'ya götürdü ve ben de gitmek istememe rağmen *Seattle Met* dergisindeki stajım daha önemli geldi. Ben de kıskançlık mı yoksa yalnızlık mı ya da her ikisini birden mi hissettiğimden emin olamadan röportajlarını deşifre etmek ve fotoğraflarına hayranlıkla bakmakla yetindim.

Yine, gerçeği ondan sakladığım için kendimi biraz daha boktan hissediyorum. "Seni şimdiden özledim," diyorum, içimden gelerek. Onun yanına taşınalı birkaç yıl olmuştu.

önce sadece ruh sağlığımı kurtarmakla kalmadı, itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyaç duyduğum bir rahatlama oldu. Tam anlamıyla eve dönmüş gibi hissettim. "Ve aileme bakacak mısın?"

Noemie nasıl endişelendiğimi biliyor. "Onları her Pazar akşamı sağlıklı, düşük kolesterolü bir akşam yemeğine davet edeceğim. Abartısız ama zarif olacak."

"Mükemmel, teşekkürler. Ve ..." Birkaç gün önce sürdüğüm lavanta rengi ojeyi kaşıyarak devam ediyorum. Eğer tırnaklarımı boyamazsam, onları ezilmiş kütüklere dönüştüreceğim. "İşler kötü giderse ve konuşmaya ihtiyacın olursa, sadece birkaç dokunuş uzağında olduğumu biliyorsun. Minnesota ya da Tennessee'de olsam bile."

Başını sallıyor ama göz temasını nasıl kestiğini kaçırmıyorum. Klasik bir Noemie saptırması. Tek bir hareketle televizyonu kapatıyor ve koltuktan atlıyor. "Mini kişileri fırına koymalıyım."

"Ve muhtemelen toplanmayı bitirmeliyim. Tabii yardım istemiyorsan?"

Bu gece, yarın sabah erkenden ayrılmadan önce bana sıradan bir dilek-Chandler-iyi şans partisi düzenliyor. Bir hafta önce hayatım tamamen önemsizdi ve şimdi uyanık olduğum saatlerin çoğunu bir ünlüyle geçirmek üzereyim. Bazen heyecanlanıyorum, bazen dehşete kapılıyorum ve genellikle de sadece kusmak istiyorum.

Noemie el sallayarak beni uzaklaştırdı. "Hiç şansın yok. Bu *senin* partin." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Gerçekten toplanmak istemiyorsun, değil mi?"

"bir şey için nasıl toplanacağımı bilmiyorum!" Yalandan sızlanıyorum. "On şehir ve en az dört farklı iklim için nasıl bavul hazırlarsın?"

"Katmanlar mı?"

Gözlerimi deviriyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Otuz bir yaşında hâlâ kendi valizim olmadığı için annemden ödünç aldığım eski siyah valizim açık ve odanın ortasına taşmış durumda. Annem bir keresinde en çok siyah valizlerin çalındığına dair bir makale okuduğundan, valizin üzeri bir dizi soyulmuş, solmuş hippie çıkartmasıyla kaplı: STAY GROOVY ve FREE YOUR MIND, barış işaretleri ve retro çiçekler. Joe'ya fazla seyahat etmediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Annem, babam ve teyzelerim Oregon Sahili'nde uçak yolculuğundan çok karayolu seyahatlerini severlerdi ve Noemie ile ben birlikte olduğumuz sürece mutluyduk. Deniz meltemi ve pembe altın gibi renkleri olan o şık Instagram bavulları beni birkaç kez cezbetti ama hiçbir zaman bir tane alacak yerim olmadı ve bana hep lüks gibi geldi. Bir gün, hem yaşam statüm hem de maaşım bunu hak ettiğinde karşılayabileceğim bir şey. İşim hep buradaydı, sevdiğim insanlar da öyle.

Başka bir yere gitmeye gerek kalmadı.

Bavulumu hazırlarken kulaklığımı takıp Bikini Kill dinliyorum - çünkü müzik zevkim bile Kuzeybatı'da kalmış durumda.

BİR SAAT KAZAKLAR, TIŞÖRTLER VE ÇOK FAZLA

birçok çift çorap, ayrıca Noemie'nin makyaj malzemelerinden harika bir nemlendirici

abonelik kutusu. Simitçi dükkânı çalışanının amatör dedektife dönüşmesini konu alan favori serimin son kitabını elime alıyorum ve kot ceketimi ararken onu Finn'in otel odasında unuttuğumu fark ediyorum. Mükemmel derecede yıpranmış ve yumuşacıktı ve şimdi bir an için yas tutmalıyım.

"Kaç vibratör çok fazla?" Kulaklıklardan birini çıkararak Noemie'ye bağıyorum. Yanıt alamayınca bir tanesini çekmeceye geri koyuyorum. "Eğer sormam gerekiyorsa, çok mu fazla?"

"Uhh . . . Chandler? Wyatt burada!" Noemie aceleyle merdivenleri çıkarken LELO'yu bir giysi yığınının üzerine bırakıyorum.

"Lütfen bana kendi kendini tatmin eden cihazlardan oluşan küçük ordum hakkında bağırdığımı duymadığını söyleyin."

"Oh, kesinlikle yaptı." Kapımda telaşlı bir Noemie beliriyor, başının yarısındaki saçlar düzleşmiş, diğer yarısı ise karmakarışık bir bukle yığını.

Evet, onu ben davet ettim. Evet, muhtemelen aptalcaydı. Ama bu onu birkaç ay boyunca son görüşüm olacaksa, her ne olsun bir kapanış istiyorum.

Odamdan çıkarken aynadaki yansımama bakıyorum ve parti için giymeyi planladığım siyah tişört elbisemi hızla değiştiriyorum, saçlarımın haline bakıp yüzümü buruşturuyorum ve kısa sarı telleri parmaklarımla tarayarak yerine oturtmaya çalışıyorum.

Wyatt mutfakta, bir kabı sallayarak "Humus getirdim!" diye sesleniyor, sanki buzdolabında yarısı açık üç küvetimiz gibi. Beni fark ettiğinde "Selam," diyor, selam vermek için çenesini hafifçe itiyor ama asla göz teması kurmuyor. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Omuzlarına dökülen siyah saçları ve artık bedenimle dışlı olan dolgun dudaklarıyla onu gördüğümde karnımın guruldamasını sevmiyorum. Yıllarımı onu hayal ederek geçirdim.

-Gazetecilik konusunda en az benim kadar tutkulu bu adam. Ya da en azından benim düşündüğüm kadar. Hatta aynı dönemde The Catch'ten kovulmuş, ardından *Tacoma News Tribune*'de imrenilen bir muhabirlik işi kapmayı başarmıştı. Bu ortak işten çıkarılmanın bizi birbirimize yakınlaştıracığını düşünmüştüm. Ve sanırım sonunda öyle de oldu, Ağustos ayında olanlar bizi tamamen ayırmadan önce.

Şehri terk etmenin cazibesinin bir kısmının bu olduğunu inkar edemem. Bu garip karmaşayla yüzleşmek yerine, aramıza birkaç bin mil koyacağım.

Geri döndüğümde, ona hiç takılmamış .

"Evet, hayır, tabii ki." Wyatt dirseğini kaşırken gülmeye zorluyorum kendimi. *Evet, hayır*: kronik olarak endişeli olanların mantrası. Ayrıca bakınız: *hayır, evet*. "Seni görmek güzel."

Noemie bizi mutfaktan kovuyor, biz de Wyatt'ın kanepenin üstündeki galeri duvarından derin bir şekilde büyülenmiş gibi davrandığı ve benim sehpanın üzerindeki tabaktan havuç ve kereviz çubukları seçmek için çok fazla zaman harcadığım oturma odasına gidiyoruz.

Sanki birlikte uyuduğumuz gece aylar önce yaşanmış ve aramızda bu kadar mesafe oluşmuş gibi geliyor. Birbirimize çok uygun olduğumuza inanmıştım. İkinci sınıfta, benim katımda bit salgını olduğunda, gazetecilik etiği dersimiz için beni sorgulayacağına söz vermişti - mahkeme davalarını karıştırıp duruyordum - bana umursamadığını, yine de yardım etmek için odama geleceğini söyledi. Tabii ki, o da istilaya uğradı. Bitler Seni Tanıyor adlı bir tedavi merkezinde birlikte saçlarınızdaki bitleri ayıklamak kadar sizi birbirinize bağlayan başka bir şey yoktur ve belki de kafa derilerimizi kaşımamak için elimizden geleni yaparken onun esprilerini dinlemek onu daha çok sevmeme neden olmamalıydı, ama bir şekilde oldu. O özverili ve zekiymi ve ben bizim gazeteciliğin bir sonraki güçlü çifti olacağımızı hayal ediyordum. Modern çağ için bir Ephron ve Bernstein. İlişki hariç.

Geçmişimi, tüm geçmişimi biliyor ve bunun için beni asla yargılamadı. İlk yılımda kürtaj yaptırdığımda evime bir ısıtma yastığı ve paket servis hediye kartı bıraktı. Yeni ilişkilerde istediğim gibi bunu ona açıklamak zorunda kalmadım, bu da doğru zamanlama konusunda endişelenmemem anlamına geliyor. Çünkü bu, yaptığım için memnun olduğum bir seçim olsa da, birine ilk kez söyleme konusunda beni daha az endişeli yapmıyor.

Bir yanımda hep beni Wyatt kadar iyi tanıyan birini bulamayacağımdan korkmuştur. Her parçamı kabul eden birini.

Wyatt bana dönüyor, pişmiş mercimekli krakeriyle oynuyor. "Aramız iyi, değil mi?" diye soruyor. "Yani gelmemi sen istedin, yani sanırım benden tamamen nefret etmiyorsun?" Bunu geniş gözlerle yalvaran bir bakışla takip ediyor, hain bir yanımın hala sevimli bulduğu bir bakış.

Salatalık dilimini sriracha humusuna batırıyorum. "*Murder She Wrote* maratonu yapmak istediğimde şikayet etmeyen tek kişiden nasıl nefret edebilirim?" Bir kahkaha atıyor ama ben katılmaya cesaret edemiyorum. "Biz iyiyiz." Bir yalan. "Sanırım ben sadece ..." *Kafam karıştı. Utandım. Cevaplar için çaresiz.* Wyatt söz konusu olduğunda hiç omurgam oldu mu yoksa bu benim için yeni bir şey mi diye merak ederek, "İşlem yapıyorum," diye bitiriyorum.

Gözle görülür bir rahatlama hissi veriyor. "Güzel. Çünkü bana kızgın olduğumu bilseydim kendimi bok gibi hissederdim. Böyle bir şeyin aramıza girmesi için çok uzun zamandır arkadaşız."

Harika. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim.

Yine de, madem bu kadar iyi arkadaşız, neden onun bana yaptığından daha iyi bir açıklamayı hak etmediğimi düşünmeden edemiyorum. Tüm yetişkinlik hayatımı özlemle geçirdiğim adamın aslında tam bir fuckboy olmadığına dair bir onay almak isterdim.

"Peki bu Finn Walsh denen adamın olayı ne?" diye soruyor ben bir bebek havucu yüksek sesle çıtırdatırken.

Noemie birkaç tepsiyi dengeleyerek oturma odasına doğru ilerliyor. "Fırında brie, feta dolgulu domatesler ve mini kişler." Her şeyi sehpanın üzerine, üç mumun yanına koyuyor. "Sanırım tema peynir?"

"Daha iyi bir uğurlama düşünemiyorum," diyorum ve en sevdiğim deniz mavisi koltuğuma yerleşmeden önce bir parça brie'ye uzanıyorum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca boş kalacak olan koltuğa.

"Finn Walsh'u mu soruyordunuz?" Noemie Wyatt'a dönerek soruyor. "Çünkü istersen onun hakkında koca bir TED konuşması yapabilirim."

Tam olarak bunu yapmaya devam ediyor ve müdahalesi için minnettarım. Kapı zili tekrar çaldığında daha da minnettar oldum.

"Geciktiğimiz için üzgünüm," diyor annem, uzun gri saçlarının bir kısmını omzundan aşağıya doğru tararken. Görülmeye değer bir manzara ve bu konuda sürekli iltifat alıyor. "Babamın bugünkü bulmacayı bitirmesi gerekti."

"Chandler'ın buna saygı duyacağını biliyordum." Babam bastonla yürümeye başladığından beri yeni bir şey olan tek kollu sarılma için beni kendine çekiyor. Ona her sarıldığımda bedeninin nasıl biraz daha küçüldüğünü düşünmemeye çalışıyorum.

Annemle babamı ancak başkalarının gözünden gördüğümde ne kadar yaşlı olduklarını anlıyorum. Arkadaşlarımın çoğu babamı henüz bastonla görmemişti ve ceketlerini alıp onları daha rahat ettirmek için çabalarken Wyatt'ın gözlerinin bir anlığına açıldığını fark ediyorum. Onlar bana tekrar tekrar anladıklarını söyleseler bile.

Annem ve babam hâlâ benim büyüdüğüm evde, Kuzey Seattle'da şirin bir bungalovda yaşıyor. Yirmili ve otuzlu yaşlarını dünyayı gezerek geçiren özgür ruhlu lise aşıklarıydı; onlarla çok fazla seyahat etmememin bir nedeni de bu - çünkü zaten çoğunu kendi başlarına yapmışlardı. Ben doğduğumda onlar kırklı yaşlarının ortasındaydı ve şimdi seksenlerine yaklaşıyorlar. Annem beni okuldan aldığı anda insanların "*Bu senin büyükannen mi?*" diye sormasına ya da babam diz ameliyatı geçirip aylarca evden çıkamadığında arabamızdaki engelli park iznine ağzı açık bakmasına alıştım. Çocukken bile Noemie'nin evinde çok zaman geçirdim, çünkü onun anneleri benimkilerin yapmaya enerjisinin yetmediği şeyleri yapabiliyordu.

Bu seyahate beni onlar için endişelendirdiğini inkar edemem.

Wyatt onlara sırtarak, "Uzun zaman oldu Lev, Linda," diyor. "Şimdi bir parti var!"

"Yaşlı bir adamın egosunu nasıl yükselteceğini her zaman biliyorsun." Babam Wyatt'ın omzuna bir şaplak atıyor ve bu kalbimde rahatsız edici bir sızıya yol açıyor. Onunla ilgili her zaman sevdiğim başka bir şey daha vardı: Ailemle arası çok iyiydi ve onlar da onu çok seviyordu. Yirmili yaşlarım boyunca her doğum günü yemeğinde -her zaman bana "gerçek" yaşımı gösteren sayı şeklinde büyük bir mum getirirdi- ve her Yahudi bayramında hoş karşılanırdı. Ailem hiçbir zaman düzenli olarak tapınağa gitmedi, ancak Hamursuz Bayramı'nda büyük bir seder potluck ile dışarı çıkıyoruz. Hatta annem geçen yıl büyükannesinin değerli matzo top çorbası tarifini onunla paylaştı.

Kendime *dur* diyorum, çünkü bunların hiçbiri onu unutmama yardımcı olmuyor.

Annem Trader Joe's'un kanvas çantasının içine uzanıyor. "Sana şu sevdiğin elote cipslerinden getirdik," diyor bana. "Acıkırsan diye."

"O kadar uzun süreliğine gitmeyeceğim." Yine de cipsleri kabul ediyorum, çünkü onları seviyorum. "Ve eminim ki neredeyse her eyalette Trader Joe's vardır. Noemie'nin benden sonsuza dek kurtulacakmış gibi konuşmasından endişeliyim."

Babam arka bahçede ona katılıp katılamayacağımı soruyor ve ben de gevşek sundurma basamağına takılmadığından emin olmak için koluna uzanıyorum. Elini kaldırıyor ve bana dokuz yüzüncü kez iyi olduğunu söylüyor.

Bir esrar çıkardığında, gülümsememi gizledim. Washington'da yasallaşmadan önce de ailem marihuanaya yabancı değildi. Şimdi çoğunlukla tıbbi amaçlarla kullanıyorlar ama yetmişli yaşlarının sonundaki babamı kola şişesi gözlükleri ve bembeyaz saçlarıyla kafayı bulurken görmek hâlâ eğlenceli bir şey.

Bana bir tane uzattığında başımı sallıyorum. "Uçuş erken. Sigara içersem uyanmak ."

Bir baş sallama, bir nefes, o tanıdık toprak kokusu. "Şimdi," diyor babam, verandadaki hasır sandalyelere oturduğumuzda, "bu yolculukta kendi başının çaresine bakabilecek yaşta olduğunu biliyorum-"

"Kuşlar ve arılar hakkında mı konuşuyoruz? Çünkü bunun için biraz geç olabilir."

Babam kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Bu ailede endişelenen tek kişi sen değilsin, biliyorsun." Bir nefes daha. "İtiraf etmeliyim ki, birkaç yıl önce onun şovunu izlemeye başladık. İlginç görüldüğünü düşündük ve üçüncü bölümün sonunda kendimizi kaptırdık."

Sadece bakıyorum. "Ne kadar izledin?"

"Hepsi," diyor gülerek. "Size bağımlılık yaptığını söylemiştim. Tabii ki gerçek hayatta televizyonda olduğundan çok daha farklı olduğunun farkındayız. Ama bu Hollywood tiplerini asla bilemezsiniz. Bu Hux iyi bir genç adam mı?"

"Finn," diye düzeltiyorum nazikçe, ailemin onun kim olduğunu benden önce öğrenmesini hâlâ sindirmeye çalışarak. "Haftalık seks partileri dışında skandallardan uzak biri gibi görünüyor." Başımı iki yana sallıyorum. "Baba, ben iyi olacağım. Bu sadece işin bir parçası."

"Ve sen bu işi yapmak istiyorsun?"

Bu kavgacı bir soru değil, sadece bilmek istiyor.

"Yazmayı seviyorum," diyorum basitçe, çünkü dünyamda başka ne olursa olsun, bu hala doğru. "Ve daha önce böyle bir şey yapmadım. Bu iyi bir fırsat."

Annem sürgülü kapıyı açıyor. "Noemie İnsanlığa Karşı Kartlar'ı çıkarıyor," diyor. "İkinizin de kaçırmak istemeyeceğinizi düşündüm."

"Asla!" dedi babam. "Umarım hepiniz kaybetmeyi umursamazsınız."

İçeri girip oynamaya başladığımızda, annem eliyle ağzını kapatarak güldüğünde ve babam olabildiğince kaba olmak için elinden geleni yaptığında, buradan ayrılmanın kolay olmayacağını anlıyorum. Wyatt erkenden eve gidiyor ve Noemie'nin annesi bir paket daha elote cipsiyle uğruyor ve ben en sevdiğim insanların şu anda bu evde olduğunu fark ediyorum. Bunca yıldır beni burada tutan şey buydu, sahip olduğum bu küçük topluluk. Aralık ayına kadar onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Noemie bir kolunu sırtıma doluyor, başını omzuma yaslıyor. Kuzenim, ben dengemi koruyamazken yetişkinlikte kendini sağlamlaştırmış gibi görünüyor. Hayal etmeye çalışıyorum, bitmek bilmeyen iş günlerinden sonra eve döndüğünde sessiz bir evle karşılaşılıyor ve bir yalnızlık darbesiyle sarsılıyorum.

Ama belki bu yolculuk ikimiz için de iyi olur.

Yeterince düşünürsem, umarım buna inanmaya başlayacağım.

BILINMEYEN NUMARA
11:07 AM

Merhaba Chandler. Umarım sağ salim

varmışsınızdır? BİLİNMEYEN NUMARA
11:09 AM

Ben Finn Walsh, eğer henüz numaramı telefonunuza
kaydetmediyseniz. Baskı yaptığımdan ya da yapacağınızı
varsaydığımđan değil. Sadece bilmeni istedim. Bu benim numaram.
Böylece orada oturup kim olduğunu merak etmezsin.

BILINMEYEN NUMARA
11:12

[mesaj silindi]

BILINMEYEN NUMARA
11:14 AM

Portland'a hoş geldiniz mi?

OceanofPDF.com

bölüm YEDİ

PORTLAND, OR

Uçak taksiye binerken Finn'in mesajlarına bakıyor, numarasını telefonuma kaydediyordum. Seattle'dan Portland'a uçuş o kadar kısaydı ki *The Nocturnals*'ın birinci bölümünü bitirme şansını yakalayan Finn, derslerin ilk gününde ürkütücü şeylerin yaşanmaya başladığı küçük New England üniversite kasabasını tanıtıyor - çünkü öğrencilerin çoğunun bilmediği bir şey var, en az bir birinci sınıf öğrencisi kurt adam ve arka bahçelerinde iyi ile kötü arasında yüzyıllardır süren bir savaş yaşanıyor. Finn'in karakterinin sadece birkaç repliği var; onu kütüphanede görüyoruz, çünkü onun bir inek olduğunu anlamanın bundan daha kesin bir yolu olabilir mi, bir kitabın ortasında uyuyakalmak. Kütüphane kapandıktan sonra uyandığında ani bir ürpertiyle karşılaşılıyor. Bir huzursuzluk hissi. Etrafında yanlış bir şey yok gibi görünse de ... ta ki gecenin karanlığında dışarı çıkana ve izleyiciler kütüphanenin tozlu koridorunda onu takip eden pati izlerini görene kadar. Roll credits.

Telefonumdaki Finn profesyonel olmak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor. Teorik olarak bunu umursamamam gerekirdi ama bu çok açık bir çaba. Dün gece, uçak endişesi yüzünden uyuyamamanın ve yeni iş endişesi yüzünden uyuyamamanın ortasında, bu yolculuğun rahatsız edici olmasına gerek olmadığına karar verdim. Bu bir

nadir, açıkçası bana verilen inanılmaz bir fırsat. Ve Maddy'nin kitabıyla yapamadığım her şekilde tadını çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Bu ruh hali otelime giriş yapıp odamın kapısını açana kadar sürüyor. Yemyeşil bir oda beklediğimden değil ama yatağın etrafında yürüyecek neredeyse hiç yer yok, banyoda duş perdesi yok ve odanın tek elektrik prizi açıklanamaz bir şekilde dolabın içinde yer alıyor.

Pozitif kalmaya çalışıyorum, telefonumu şarj edebilmek için lambanın fişini çekiyorum.

Burada sadece birkaç gece kalacağım, bu yüzden el bagajımı boşaltıyorum ama büyük valizime dokunmuyorum. Sonra yıllar önce bir ikinci el mağazasında bulduğum ve biraz büyük olduğu için sadece uyumak için giydiğim eski bir Harley Quinn tişörtünü giyiyorum, ama bugün mükemmel görünüyor. Yüksek belli bir kot pantolonun içine sokuyorum ve pamuklu bir blazer ceket ekliyorum, onu büyük boy bir fanila ile değiştiriyorum, onu da yatağa uzanıp kendimi nefes almaya zorlamadan önce yine blazer ceketle değiştiriyorum.

Bu konseptlerde Finn'in gölgesi olmam, onu panelden imza gününe ve tekrar geri takip etmem gerekiyor. Hayranlarıyla nasıl etkileşime girdiğini izliyorum. Onu tanımak - sadece kişiliğini değil, *sesini*, tavırlarını, tuhaflıklarını ve en sevdiği ifadeleri, yazmaya başladığımda onu somutlaştırmama yardımcı olacak. Bugün erken saatlerde bir hayran buluşması vardı, bu yüzden öğleden sonraki panele kadar onu göremeyeceğim. Teorik olarak bugünün düşük stresli geçmesi gerekiyor.

Hafta boyunca derlediğim araştırma ve bağlantılarla dolu birkaç sayfam olsa da, aklında ne olduğunu tartışma fırsatı bulana kadar kitabın taslağına başlamıyorum. Bazı yazarlarımın format ve anlatı yapısıyla ilgili net fikirleri vardır ya da bir editörle bir taslak üzerinde çalışmışlardır, Finn ise böyle bir şey yapmadı. Bu kitap onun için önemli, bana güvence verdi. Bir yön duygusu olacağına inanmak zorundayım.

Bir Uber için yeterli harcırahım olmasına ve onu kullanmam için ısrar edilmesine rağmen, kongre merkezine on iki dakikalık yürüyüş için bunu haklı çıkaramıyorum. Rose City Comic Con, ECCC'den daha küçük ama bu gerçek beni içeri girdiğimde karşılaşacağım kaos ortamına ya da neredeyse

beni ezdi. İkimizden de bolca özür diledikten sonra birkaç dakika durup etrafıma bakıyorum ve her şeyi içime çekiyorum. Bir renk ve gürültü girdabı, aşırı duyuşal yüklenme. Katılımcılar haritaların üzerinde toplanırken pelerinler sallanıyor ve standlara akın ediyor, ürün ve çizgi roman almak için sırada bekliyorlar. Ve *her yerde, her yerde* insanlar fotoğraf çektirmek için poz veriyor. Ünlülerin imza günleri farklı bir noktada ama burada, avluda, bir drag queen Black Widow, pamuk şekeri rengine Chewbaccas üçlüsü ve *Star Trek* kostümleri giymiş en az iki köpekle birlikte büyük bir kalabalık topladı, bunlardan biri Spock kulaklarıyla tamamlandı. Anime karakterleri ve video oyunu karakterleri ve hatta tüm vücudu gümüşe boyanmış ve *çok* küçük bir Speedo giyen bir adam bile var.

Burada benzersiz bir enerji var, bunu hemen hissedebiliyorum. İster Marvel, ister *Doctor Who* ya da *The Nocturnals* olsun, buradaki herkes hayranlıklarına karşı çok net bir tutku besliyor. Bu da bana, itiraf etmek istediğimden çok daha uzun bir süre boyunca herhangi bir şeyi bu kadar çok sevmiş olmayı diletıyor. Eskiden yazarlık, sonra daha spesifik olarak gazetecilikti ve şimdi kalbimde yıllar önce oyduğum o boşluk yeni bir Word belgesi kadar boş.

Basın alanına gidip kimlik bilgilerimi alıyorum, kordonu boynuma asıyorum ve kendimi tecrübeli bir profesyonel gibi hissediyorum - ta ki nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark edene kadar.

"Affedersiniz, E Salonu'nun nerede olduğunu biliyor musunuz?" Bir Dalek'e sordum.

Ters yönü, yürüyen merdiveni gösteriyorlar. "Hemen . Eğer saat ikideki panele gidekseniz, muhtemelen oraya erken gitmek istersiniz. *Nocturnals* oyuncularının olduğu her yer hızla doluyor." Ve sonra, bloklu metalik kostümlerini kalabalığa doğru manevra yaparken: "*Yok edin!*"

Görünüşe göre yanılmıyorlar. Konferans salonuna beş dakika kala varıyorum ve ancak arka sıralarda bir yer bulabiliyorum. Kısa lavanta rengi saçlı ve Rose City tişörtü bir moderatör mikrofona doğru ilerlerken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor.

"İyi günler, PDX!" diye bağıyor. Seyircilerden alkışlar yükseliyor. Herkese sorularını panelden sonraki soru-cevap bölümüne saklamalarını ve bazı genel görgü kurallarına uymalarını söylüyor: fotoğraf çekilebilir ama flaş kullanılamaz, rahatsız edici davrananlardan gitmeleri istenecektir.

"Ve Şimdi, panelistlerimize sıcak bir Rose City hoş geldiniz deyin! Onu tanıyorsunuz, seviyorsunuz, adını gençlik gnlklerinize karaladınız - bu Finn Walsh!"

Seyircinin tepkisine hiç hazırlıklı değilim. Finn koyu renk kot pantolonu, orman yeŐili hırkası ve aŐına olmadığım sembollerden oluşan grafik tişörtüyle sahneye çıkıyor, kalabalığa iten bir el sallarken gözlerinde bir parıltı var. Onlar da *kükreyerek* karşılık veriyor, hatta birkaç kişi ayağa fırlıyor. Yanımdaki kız ağlıyor bile olabilir. Kendini Seattle'daki ilk geceden ve hatta ertesini gün öğle yemeğinden farklı bir Şekilde taşıyor. Neredeyse bir havası var, sadece yüzlerce çığlık atan hayranın satın alabileceği bir zėven. Boyu mu daha uzun, yoksa ben mi daha uzağım? Yüzü sinekkaydı tıraŐlı, pelüş pembe bir sandalyeye oturup uzun bacaklarını uzatırken tepedeki parlak ışıklar kumral saçlarını parlatıyor.

Mexley kliplerini ve *The Nocturnals*'ın bir bölümünü izlemiŐ olabiliirim ama Finn tam karşımda ya da en azından bir düzine metre öteden performans sergiliyor. Ve çok iyi.

Moderatör diğer iki panelisti tanıttı: Bir süper kahraman TV uyarlamasında hkmet ajanı olarak rol alan, ancak benim daha çok Noemie ile birkaç yıl önce takıntılı olduğumuz bir romantik komedide aşık bir barista olarak tanıdığım Lizzy Woo ve HBO'da bir sezonunu izlediğimiz ve Şaşırtıcı bir Şekilde ne kadar seksi olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradığımız bir denizkızı dizisinden Jermaine Simmons. Noemie, "Burası HBO," demişti. "Neden kimse soyunmuyor?"

Bu noktaya kadar kendimi hiçbir zaman özellikle yıldızlardan etkilenen biri olarak görmemiştim. Maddy'den biraz gözüm korkmuŐtu, bunun baŐlıca nedeni etkileŐimlerimizin ne kadar az olduğuydu, ancak *Bachelor* yarışmacım Amber Yanofky, sezonunda rekor sayıda Amber'den biri olduktan sonra profesyonel olarak Amber Y adını kullandı, beni hemen rahat hissettirdi. Yine de burada, Lizzy ve Jermaine'i izlerken, onların tek kelimeyle muhteşem insanlar oldukları gerğine arpıldım. Neredeyse doğaüstü bir Şekilde, ki panelin popler kültürde doğaüstünün kalıcı gücü hakkında olduğu düŐünüldüėünde bu çok uygun.

Finn, Lizzy ve Jermaine'in hepsi de çok çekiciydi ve seyircilerden sayısız kahkaha aldılar. Noemie'nin geçen yıl doğum günümde bana aldığı ve çok güzel olduğu için henüz kullanmadığım Rifle Paper Co. setinin bir parçası olan çiçekli defteri açıyorum. Bu yolculuk risk almakla ilgili olduğu için onu yanıma almak doğru geldi. Eşleşen kalemi sayfalara vururken, bu adamın teknik olarak bile yazmadığı bir anıyı neden yazmak istediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Öğle yemeği sırasında bu kadar gizemli olmasının sebebi.

Elbette herkes yeterince özel olduğuna, bir kitabı dolduracak kadar hayat tecrübesi edindiğine inanmak ister. Derin hikayelerinin raflardan uçup gideceğini varsayarlar. Benim tecrübelerime göre, bu doğru değil. Yayıncı Amber'in *Don't Ask Y: And Other Things I'm Sick of Talking About* kitabı için çok büyük umutlar beslemişti. Çok fazla kopya bastılar ve binlercesi imha edildi.

Boş sayfaya bakarken kendi kendime "Senin hikâyen ne?" diye mırıldanıyorum.

Panel soru-cevap bölümünün ardından sona erdiğinde, Finn'in kırmızı bir perdenin arkasından kaybolduğu sahneye doğru mücadele ederek ilerliyorum.

"Merhaba, pardon, ben basın mıyım?" Rozetimi kaldırıyorum.

Güvenlik tişörtü giymiş bir adam rozetimi incelemek için eğiliyor. "Devam et," diyor.

Sahne arkasında Finn, Jermaine ve Lizzy ile birlikte bir içecek masasına yaslanmış, su şişesinden uzun bir yudum alıyor. Ben yaklaşıp garip bir el salladığımda üçü de konuşmanın ortasındaydı. Finn bakışlarını bana çevirdiğinde korkunç bir an için beni tanımayacağından korkuyorum.

Ama sonra ağzı yukarı doğru kıvrılıyor ve beni yanına çağırıyor ve omuzlarım bütün gün tutundukları gerginlikten biraz olsun kurtuluyor.

"Chandler," diyor. Sıcak. Dostça. "Başaramayacağından korkuyordum. I seni görmedim."

"Arka sıradan beni fark etmenin çok kolay olacağından emin değilim."

Finn kaşlarını çatır. "Ön tarafta bir koltuk ayırmıştın. Arkaya saklanmak zorunda değildin."

"Ah-özür dilerim," diyorum, yüzüm kızarıyor. Daha ilk günden hatalar yapmaya başladım bile. "Bilmiyordum."

Çoktan yoluna devam ediyor. "Jermaine, Lizzy, bu Chandler Cohen."

Jermaine gösterişli İngiliz aksanıyla, "Memnun oldum," der.

Lizzy taşlarla süslü tırnaklarıyla yaban mersinli keke uzanırken el sallıyor.

"Merhaba, aman Tanrım, eminim bunu her zaman duyuyorsunuzdur ama *Arbor Day*'e bayıldım." Ünlüler karşısında işlevsel bir insan olarak kalabileceğimi düşünmüştüm ama işte buradayım, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Finn kahkahasını bastırıyor olabilir.

Lizzy ışınlanıyor. "Aslında yok! Çok teşekkür ederim." Sonra gözlerini deviriyor. "Buradaki çoğu insan sadece *Renegades* kostümümün çekimler sırasında nasıl ayakta kaldığını sormak istiyor."

Jermaine kırmızı biber mızrağını çiftlik sosuna batırmak için küçük bir çatal kullanıyor. "Hayranlıklar acımasız olabiliyor," diye katılıyor ağzı dolu bir şekilde. "Denizkızı anatomisi hakkında ne kadar çok soru aldığımı bilmek istemezsin."

Noemie ile tam da bu konu hakkında felsefi tartışmalar yaptığımızdan bahsetmemeye karar verdim.

"Beş dakika sonra bir imza günüm var," diyor Lizzy şık siyah saçlarını savurarak. "Harika bir paneldi, Memphis'te görüşürüz?"

Jermaine, "değil ama Pittsburgh'da olacağım," diyor.

Finn, "İkisinde de olacağım," diyor ve buna dramatik bir omuz silkme ile eşlik ediyor.

Jermaine kıkırdıyor. "bırakamıyorsun, ha?"

Finn bana tam olarak anlamlandıramadığım bir bakış fırlatıyor. "Hayır," dedi. "Bu benim işim."

— — —

"MUHTEMELEN BUNDAN DAHA ÖNCE BAHSETMELİYDİM," DİYORUM FINN'E.
akşam yemeğinde, bir sunucu beyaz peynir ve patates serpilmiş iki falafel
dürüm bıraktıktan sonra

damlama Tzatziki. Biz at a Akdeniz restoran içinde
Portland'ın

Hawthorne mahallesi, büyüleyici butikler ve şık lokantalarla dolu bir yer. Kongre çılgınlığından Finn'e biraz mola verdirecek kadar uzakta. "Ama bu aslında benim ilk fuarımdı."

Finn bana göz kırpmıyor. "Ciddi misin sen? Emerald City'ye hiç gitmedin mi?" Başımı salladığımda, "En sevdiğin bölüm neydi?" diye soruyor.

"Ben ... sadece sizin panelinize gittim. Biraz kayboldum ve neredeyse zamanında yetişemiyordum."

İlk ve ikinci buluşmalarımız birbirinden bu kadar farklı olduktan sonra sakın bir şekilde karşılıklı oturuyor olmamızı sindirmek biraz zihin jimnastiği gerektiriyor. Özellikle de onu sadece birkaç saat önce hareketli ve elektro-şarjlı bir şekilde iş başında gördükten sonra - şimdi enerjisi azaldı, öyle ki One-Night Stand Drew tamamen farklı bir insan gibi görünüyor. Ki bir bakıma öyleydi de. Hırkasının kollarını dirseklerine kadar çekmiş ve duruşu daha rahat, ama Finn'in *gerçekten* rahat olup olmadığından ya da bunun sadece başka bir performans olup olmadığından henüz emin değilim.

İmza günü ve fotoğraf çekimi yarına kadar değil, bu yüzden bu seni tanımak için en iyi zaman olacak. Wikipedia ve IMDb'deki tüm boşlukları doldurma ve her kimse gerçek Finnegan Walsh'u öğrenme şansım olacak.

Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. "Bundan çok daha fazlası var," diyor çatalıyla bir parça falafel çıkarırken. "Mümkünse yarın daha erken git. Git Artist Alley'e bir bak. *Nocturnals* hayranı olmadığını biliyorum" -bunu ağzını alaycı bir şekilde bükerek söylüyor- "ama gerçekten ilgini çekecek bir şeyler olmalı."

Dürümümü ısıırıyorum. "Doksanların riot grrrl gruplarını mı seviyorum?"

"İster inanın ister inanmayın, müzikle ilgili pek çok ürün de var." Bana güven verici bir gülümseme veriyor. Restoranın yarı aydınlığında bile, yakından gördüğüm en sevimli insan olabilir ve buna alışıp alışamayacağımı merak ediyorum. "Sana bir şey bulacağız. Bir hatıra."

"Tamam. Tabii. Teşekkürler." Nedense bunu hayal etmekte zorlanıyorum: Finn ve ben fuarda geziniyor, hediyelik eşya seçiyorduk. Çok kalabalık olurdu. Eminim mecazi anlamda *bizi* kastetmiştir.

Aramıza bir sessizlik çöktü. Yabancı olduğumuz geceki rahat sohbetimizden eser yok, sanki şimdi ikimiz de maskeler takmışız gibi. Masamızın önünde duraklayan ev yapımı Mexley tişörtleri giyen üniversite çağındaki birkaç kız beni daha fazla gariplikten kurtardı.

"Hux? Oliver Huxley mi?" diyor içlerinden biri ve diğeri ona dirsek atıyor. "Aman Tanrım, pardon. Finn! Merhaba! Daha önce senin panelindeydik. *İnanılmazdı.*"

"Fotoğraf çektirebilir miyiz?" diye soruyor diğerkız. "Yani, fuarda ödeme yapmanız gerektiğini biliyorum ama bu bizim fiyat aralığımızın biraz dışındaydı." Kızarıyor. "Ama sizinle böyle karşılaşacağımızı milyon yıl düşünsek aklımıza gelmezdi!"

"Üzgünüm, üzgünüm, muhtemelen sormamalıyız ..."

Ama Finn çoktan ayağa kalkmıştır. "Elbette, seve seve. Bu arada tişörtlere bayıldım."

Kendimi işe yarar hissetmek için çaresizce kabinden dışarı fırlıyorum. "Ben alırım!"

Ve Hux, yani Finn, yani yasal Rose City Con kraliyet ailesinin bu tatlı kızlarla fotoğrafını çekerken, acaba boyumdan büyük işlere mi kalkışıyorum diye düşünüyorum.

Bu benim tarzım değil ve bunu Finn'e bile itiraf ettim. Belki de panelinde *The Nocturnals* hakkında söylediklerinin en azından yarısını takip eden biriyle birlikte olsa daha iyi olur.

Bir buçuk hafta önce onunla yatmayan biri.

Sakin ol, diye kendime telkinde bulunuyorum, endişemin beni alt etmemesini istiyorum. *Seni seçti. Sayılır.*

Kızlar gittikten sonra kontrolü ele almaya karar verdim. Bir kızartmayı harissa ketçabına batırarak, "Bu kitap," diyorum. "Kitabın yapısını nasıl tasarladığınıza dair bir fikir edinmek bana yardımcı olabilir. Beğendiğin başka ünlülerin anıları var mı, benzer bir havası olabilecek bir şey?"

Bir an için bunu düşünüyor. "Ali Wong'un kitabını gerçekten sevdim."

"Ah evet, çünkü siz de bu kitabı kızlarınıza Asyalı Amerikalı bir çizgi roman olarak yaşam hakkında mektuplar olarak biçimlendirmek istiyorsunuz?"

"Muhtemelen okumamalısın. Judy Greer'in anı kitabına ne dersin?" diye soruyor ve ben de onu okuduğumu ve sevdiğimi onaylıyorum. "Uçakta dinliyordum. Araştırma için," diye ekliyor küçük bir göz kırpmayla. "Bunu kronolojik sırayla değil de birbirine bağlı bir dizi hikâyeye haline getirme fikrini

sevdim. Bilirsiniz, sadece ben doğdum, okula gittim, oyunculuğa başladım
şeklinde değil."

Onunla birlikte başımı sallıyorum, bunu not ediyorum, o küçük göz kırpmasının içimde nasıl garip bir ürperti yarattığını düşünmemeye çalışıyorum. "Bunu kesinlikle yapabiliriz. Belki de her bölüm için geçmiş rollerinizden alıntılar bile yapabiliriz?"

"Evet!" Memnun bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Tam da ihtiyacım olan şeyin sen olduğunu hissediyordum."

Bu kelimelerin çifte anlamı karşısında yüzüm kızarmamaya çalışıyorum çünkü *bu*, tam da burada, iyi olduğum şey. Burada olma sebebim.

Yemeğimizi yarıladığımızda, Finn'in hem kişisel hem de profesyonel bölümler ayırabileceğimiz birkaç konuyu belirlemesiyle, ikimiz de yapı konusunda kendimize güveniyoruz. *Nocturnals* seçmeleri. Çok ünlü bir aktöre "*Sen kimsin?*" diye sorma hatasını yaptığı ilk Hollywood partisi. Neredeyse evini yakacak olan başarısız bir tofurkey denemesi, vejetaryenliği hakkında daha derin bir tartışma içerecek. Karanlık sırlar yok, ama henüz bunları beklemiyordum - kitapla ilgili ilk gerçek konuşmamız.

Kendimde olmam gerekirken, daha bir hafta önce beni bir kitapçının önünde öptüğü gerçeğini aklımdan çıkaramıyorum.

"Bu çok fazla olmaz mı?" diye soruyor, *The Nocturnals*'ın tamamı da dahil olmak üzere mümkün olduğunca çok çalışmasını izlemem gerektiğinden bahsettikten sonra. "Seni çok fazla çalıştırmak istemiyorum."

Sessizce alevler içinde kaldım. Bu imayı görmemesi suç.

İşte o zaman ona bu şekilde tepki vermeye devam edemeyeceğimi anladım.

Çünkü Finn son derece profesyonel davranırsa bile, aramızdaki geçmiş boğazımda bir pamuk yığını, ciğerlerimi sıkıca saran bir yumruk gibi. Gözleri benimkilerle her buluştuğunda, omurgama bir elektrik akımı hücum ediyor ve beni kapıya nasıl bastırdığını hatırlıyorum. Çılgın parmaklarının beni nasıl aradığını, aradığını ve aradığını.

Tüm gaflarına rağmen, *beni* sadece birkaç kişinin bildiği şekilde yakından *tanıyor*. Ve şimdi tam karşımda, tanıımıyormuş gibi davranıyor.

Eğer bu kaygıyı aşamazsam, kitabı yazamayacağım.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Biraz miden bulanıyormuş gibi görünüyorsun."

Gözlerimi kırıştıtarak gerçekliğe geri dönüyorum. "Konuşmayacağımızı söylediğimiz şey hakkında konuşmamız gerekebilirmiş gibi hissediyorum?" Sonunda sesimin yukarıya doğru eğilmesinden nefret ediyorum ama ilerliyorum. "Bunu unutacağımızı söylediğimizi biliyorum ama bunun bir sorun olmayacağından emin olmak istiyorum. İkimizin de aynı fikirde olduğundan emin olmak istiyorum." Gergin bir kahkaha attı. "Gerçekten, sanırım."

Bakışlarının tüm gücüne hazırlıklı değilim, ela gözleri beni incelerken dikkatle odaklanmış. Elmacık kemikleri bugün fuarda gördüğüm kılıçların hepsinden daha keskin. Finn'in lens kullandığını sanıyorum ama *The Nocturnals*'ta ona gözlük taktırmalarına şaşmamalı - *aksi takdirde*, eski genç kalp yıldızı Ethan Underwood'un canlandığı kurt adam kahramanı Caleb Rhodes, başrol oyuncusu statüsü için biraz rekabet edebilirdi. Yüzüm ısınyorsa, bunun tek nedeni Cuma gecesinin şu anda kafamda tekrar tekrar çalışıyor olması. Vücudumu alış şekli. Üstümdeki ağırlığı. Tüm o kayganlaştırıcı ve *oooh*, işte orada.

"Bunun iş ilişkimizi neden etkilemesi gerektiğini anlamıyorum," diyor sonunda. "İş arkadaşları arasında akıllara durgunluk veren bir seks gecesinin ne önemi var?"

Kendimi öksürük krizine kaptırdığımda bir kalamata zeytini nefes boruma yerleştiriyor. Su bardağıma uzanmak için acele ederken onu deviriyorum ve buz küpleri masanın üzerine savruluyor. Finn'in tabağına soğuk su doluyor ve falafelini hüznü, ıslak bir karmaşaya dönüştürüyor.

Eğer Finn ve ben geçmişimizle böyle başa çıkacaksak, bu turdaki tüm restoranlardan men edileceğiz.

Ellinci ömrümün ortasında bir garson yanıma uğruyor, Finn'e en kısa zamanda yeni bir tabak getireceğine dair söz veriyor, Finn her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verirken ben kendimi güneşe atmayı düşünüyorum.

Nihayet kendime geldiğimde, bu konuşmayı tekrar kapatma şansım olduğu aklıma geliyor. Bırak gitsin.

Onun yerine, düşüncesizce ölümcül bir hata yaptım. Şahdamarıma doğru gümüş bir kurşun.

"Akıllara durgunluk veren," diye tekrarlıyorum. "Bu gerçekten aklını başından aldı mı?"

Finn'in kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Seninkini patlatmadı mı?"

"'Darbe' kelimesini kullanmayı bırakmalıyız. "

"Ciddiyim, Chandler," diyor, yüzünün her yerinde o ciddiyet var. Otuz saniye önce bu konu hakkında konuşmak istemiyordu ama şimdi ilgisini çekmişti. "Bu yüzden mi gittin? Bütün gün bunu merak ettim, sen ve Joe ile öğle yemeğinde buluştuktan sonra bile." Sesi düz. Sessiz ama endişeli. Sonra bir elini boğazına götürüyor ve sertçe yutkunuyor. "Seni kıracak ya da Tanrı korusun, *incitecek* bir şey yaptıysam-"

"Bana zarar vermedin," diyorum hemen, sözünü keserek. *Siktir, siktir, siktir*. Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve tabağıma bakıyorum. Sadece aramızdaki havayı dağıtmak istemiştim. *Gerçekleri* öğrenmek istemiyordum. "Hiçbir şey söylemeden gittiğim için özür dilerim. Bildiğin gibi bunu daha önce hiç yapmamıştım ve sanırım nasıl bir yol izleyeceğimi bilemedim."

Şimdi bu konuşma tehlikeli bir şekilde gerçeğe yaklaşıyor ve aktörlerle çok fazla deneyimim olmasa da, birine yatakta çok iyi olmadığını söylemenin tam olarak hazır olmadığım bir tepkiye yol açabileceğini hissediyorum.

En azından, bu görevden atılmam için yeterli.

Yayıncılıktan kara listeye alındı.

Sunucu yeni bir dürüm ve ekstra tzatziki ile döndü. Finn dürüme zar zor bakıyor, onun yerine kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için gözlerini restoranda gezdiriyor. Sonra alçak ve kararsız bir sesle soruyor: "Peki senin için iyi değil miydi?"

Dilimin ucunda bir düzine yalan bekliyor ama bir tanesini bile seçemiyorum. Sessizliğim beni ele veriyor.

"Vay anasını." Kabinde arkasına yaslanıp bir elini yüzünde, yeniden belirmeye başlayan kırmızımsı kirli sakalında gezdiriyor. "O kadar kötü müydü?"

"Hayır, hayır, hayır," demek için acele ediyorum. Restoran kalabalık değil ama yine de buradaki herkesin neden bahsettiğimizi bildiğinden eminim. Neon bir tabela, BU ÖLÜMSÜZÜN SEVDİĞİ BİR AKTÖRLE YATTIĞINI VE ONUN TANRISAL OLMaktan başka bir şey olduğunu ima etme cüretini gösterdiğini ilan ediyor.

"Ama sesin ... gibi geliyordu." Finn sözünü kesiyor, parçalar bir araya geliyor gibi görünüyor. Zoraki nefes alışlarım. Sahte orgazmım. Kaçışım.

Tırnaklarıma bakıyorum, gitmeden bir gece önce sırf endişemi uzak tutacak bir şey olsun diye sürdüğüm yanık turuncu cilayı karıştırıyorum. Sanırım böyle öleceğim: Finnegan Walsh'a falafel yerken dünyamı sarsmadığını itiraf ederek.

"Sanırım buna oyunculuk diyebiliriz."

Gerçekten şaşırmış gibi bakmaya cesaret ediyor. "Daha önce böyle bir şey başıma geldi mi bilmiyorum."

"Doğru. Çoğu kadın onlara dokunduğunuz anda kendinden geçtiği için mi?"

Ağzında bir seğirme. "Eminim bazen üç dakikaya kadar uzayabiliyordur." Şakaya rağmen gözümün önünde söndüğünü, yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini, duruşunun sarktığını görebiliyorum. Bu paneldeki Finnegan Walsh değil - bu versiyonun kim olduğundan emin değilim. "Çok üzgünüm Chandler. Farklı bir şey yapabilirdim. Bana söyleyebilirdin."

Sanki bu kadar basitmiş gibi.

"Denedim." Finn'in kızarması derinleşir.

"Bak, önemli bir şey değil," diyorum, bu durumu kurtarmak için umutsuzca. "İnsanlar her zaman kötü seks yapar. Bir kerelik tuhaf bir şeydi ve tamamen aramızda kalacak." Şimdi bunu tartıştığımıza göre, bir çıkış yolu görebildiğimden emin değilim. Ama o gece Finn'in cansız yatak odası becerileriyle ilgisi olmayan pek çok şey ters gitti. Ben de buna odaklanmaya karar verdim. "Belki de bacağımı o bagaj rafına çarptığım anda lanetlenmiştik."

Mucizevi bir şekilde, uyum sağlıyor. "Neredeyse kesinlikle sütyenini çıkaramadığım ana kadar." Kendini küçümseyen bir kahkaha, katılmamın sorun olmadığını fark etmemi sağlayan bir kahkaha. İkimizin de buna gülmesi için. "Tamam. Vay be. Sanırım oyundan falan çıkmışım. Çünkü şimdi her şeyi tekrar ediyorum ve ... bu bir tür felaketti, değil mi?"

"Kesinlikle öyleydi. Ve bunu kanıtlayacak bir çürüğüm var." Baldırımdaki mor deri parçasını ona göstermek için kot pantolonumu sıyrıyorum.

Bir elini alnına bastırır. "Tanrım, çok üzgünüm. Hiç de senin hatan değildi. Sen . . . harikaydın." Bunu söylerken gözleri benimkilerle buluşuyor, sabit ve kırışmayan, inanılmaz uzun kirpiklerle çerçevelenmiş. "Gerçekten."

Gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum, bir elimi soğuk su bardağıma, sonra da yanaklarıma bastırarak kızardığımı fark etmemesini umuyorum. Öpüşmeden önceki, kitapçıya dönmeden önceki hali gözümün önüne geliyor. En yakınımıdaki insanlarla bile yapmadığım şekilde birbirimizle rahatça konuşmamız, flört etmemiz, kırılganlıklarımızın etrafında dans etmemiz.

Biriyle hiç bu kadar çabuk kaynaşmamıştım. "Yani aramız iyi mi?" Dedim ve o da başını salladı.

"Bahsettiğine sevindim," diyor. "Şimdi yolumuza devam edebilir ve kitaba odaklanabiliriz."

"Harika." Bütün gece aldığım ilk tam nefesle kelimeyi noktalıyorum.

"Harika," diye yankılanıyor.

Ama eğer her şey gerçekten bu kadar harikaysa, yemeğin geri kalanında kitap hakkındaki konuşmamızı yüzeysel tutuyor, omuzları çökmüş ve zoraki kahkahalarla bugünkü paneli tekrarlıyor. Kongrede sahip olduğu tüm o özgüveni tek bir konuşmada yerle bir ettim.

Çünkü bence *utanabilir*.

"Yorgunum," diyor garson hesabı getirdiğinde. "Sanırım otele dönüp yarın için dinleneceğim. Bir Uber'i paylaşmak ister misin, yoksa başka planların mı var?"

"Oh-" Bu ani ton değişimini anlamaya çalışarak sözümü kesiyorum. "Ah, hayır. Geri dönebilirim."

Seattle'da yapmaya karar verdiğimiz gibi gülüp geçemez ve unutmaya devam edemezdim. Belki cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama o mütevazı düzeyde şöhrete sahip beyaz bir adam - egosu muhtemelen geri dönülmez bir şekilde paramparça olmuştur. Çünkü ben tam bir aptalım.

Otele dönüş yolundaki sohbet dolu yolculuğumuz sırasında - "bak, ay"- "vay canına"- bu bana keskin ve acı verici bir netlikle çarptı.

Beni kovacak.

MTV HABERLERİ

HAFTA SONU ÖNE ÇIKAN BAŞLIKLAR

Televizyonun en seksi ineği Finn Walsh, yirmi birinci yaş gününü Hermosa Beach'teki The Spot'ta ekran aşkı ve kız arkadaşı Hallie Hendricks ile birlikte kutladı.

Bu dönüm noktası doğum günü için planları sorulduğunda Walsh bize muhtemelen çok geç saatlere kadar dışarıda olmayacaktı. "Çok çılgınca bir şey değil," dedi Hendricks'e sırtarak. "Sadece bir film ve en sevdiğim kişiyle kanepede uzanmak."

Derin yeşil askılı elbisesiyle göz alıcı görünen Hendricks onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu dünya için fazla iyi, değil mi?"

İkili, 2. sezon yayınlanmaya başladığından beri ayrılmaz bir ikili oldular ve birbirleri olmadan toplum içinde nadiren görüldüler. Geleceklerinde düğün çanlarının çalıp çalmayacağı sorulduğunda Walsh güldü.

"Hayır, bunun için çok genciz," dedi. "Şu anda sadece eğleniyoruz."

OceanofPDF.com

bölüm SEKİZ

PORTLAND, OR

T *Nocturnals* hayatımı değiştirdi. *Sen* benim hayatımı değiştirdin. Tüm gösteriyi dokuz kez izledim ve tüm orijinal DVD'lere sahibim. Ve aslında senin sayende biyoloji okudum." Kızın tişörtünde I'D MUCH RATHER BE UNUSUAL yazıyor, kadarıyla bu söz dizinin sloganlarından biri haline gelmiş. Hux bunu ilk kez birinci sezonda söyledi ve daha sonra Meg'e başka birini bulması için ısrar ettiğinde tekrarladı.

normal bir ilişki şansı olabilir.

Finn gülümseyerek fotoğrafın üzerine imzasını atarken bir de kızın 125 dolarını alıyor. "Onur duydum," diyor ciddiyetle. "Çok teşekkür ederim. En sevdiğiniz mevsim var mı?"

"Üç, kesinlikle," diyor. "Sen ve Meg o kar fırtınasında mahsur kaldığınızda ve Meg sizi o rakip kurt sürüsünden korumak zorunda kaldığında ... . O sahneyi ayda en az bir kez yeniden izliyorum."

"Hayatım boyunca en çok üşüdüğüm an olabilir." İmzayı geri veriyor, sonra fotoğraf için ayağa kalkıyor. "Yine de buna yüzde yüz değdi."

"Teşekkür , teşekkür , teşekkür ederim," diyor, Rose City Comic Con fonunun önünde yanında poz verirken ciyaklayarak.

Finn'in masasının arkasında oturuyorum, not defterim kucağında. Şimdiye kadar yazdığım her şey ne yazık ki sıradan. *Hayranlarıyla konuşmayı seviyor. Herkese gülümsüyor. Üçüncü sezon çekimlerini sevdi.* Her an biri gelip gazetecilik diplomamı elimden alabilir.

Finn'in şöhret seviyesinin sokakta sürekli tanınmak gibi bir şey olmadığı açık; Seattle'da bizim başımıza böyle bir şey gelmedi. Dün akşam yemeği için bu kadar halka açık bir yer seçmesine şaşırdım ama masamıza uğrayan kızlar dışında kimse ona gözünü bile kırpmadı. Ama yine de burada, o bir tanrı. Kostümler, diziden alıntılarının ve gemisinin adının yazılı olduğu tişörtler, onunla karşılaşınca gözyaşlarına boğulan ya da aniden utangaçlaşan hayranları -Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Tüm bu olanlardan dolayı hâlâ biraz şaşkınlığım ve bunun etkisinin geçmeyeceğini merak ediyorum. Finn'in buna alışması ne kadar sürdü ya da ona hep normal mi geldi.

Şok oldum ama beni henüz kovmadı. Ama bugün onda bir gariplik var, ya da adamı bir haftadır tanıdığım için söyleyebileceğim kadarıyla bir gariplik var. Dün geceki konuşma, odamdaki havalandırma sisteminin çok yüksek sesli uğultusuyla birlikte beni uyanık tuttu. İlk başta, otelde tek başıma yalnız hissetmekten endişe ediyordum, ancak endişem başka bir şeye pek yer bırakmadı.

İlk günün nasıldı?! Noemie mesaj attı ve ona bunun benim de son günüm olabileceğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Wyatt'tan bir şey yok, arkadaşlığımıza ne kadar bağlı olsa da. Menajerimden bir e-posta, ailemden birkaç mesaj. Finn televizyondaki kadar iyi biri mi? 🐱Babam bilmek istiyor. Yeterince yiyor musun? Annem soruyor. Elote unutma. 📺❤️

Hiçbirini hayal kırıklığına uğratmak istemem.

Bir noktada, imza töreni biterken banyodan döndüğümde kot ceketim sandalyemin üzerine örtülmüştü. Finn'in Seattle'daki otel odasında bıraktığım ceket.

Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Chandler," diyor elini sandalyemin arkasına koyarak. Bütün gün boyunca benimle ilk kez göz teması kuruyor. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

PORTLAND SAHİLİNE VARDIK, AĞAÇLARLA ÇEVİRLİ BİR ŞERİT

Willamette Nehri'ni kucaklayan kaldırım. Akşamın erken saatleri, güneş asılı gökyüzünde alçak ve sonbahar yaprakları tepede çapraz. Bir ay içinde hepsi yere düşmüş olacak.

"Kuzeybatı'yı seviyorum" diyor. "Orada bir rekabet var, değil mi? Portland ve Seattle arasında?"

"Sanırım öyle?" Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Yeni aldığım kot ceketimi göğsümde daha sıkı çektiştiriyorum. "Bazı spor takımlarıyla ve belki de bazı insanların şehirle ilgili biraz üstünlük kompleksi var. Ama her ikisinin de harika yemekleri, doğası, müzik sahneleri var . . ."

"Kuzeybatı müziğiyle ilgileniyorsun." Bu bir ifade, soru değil. "Tanıştığımızda Sleater-Kinney tişörtü giyiyordun."

"Hayranı mısın?"

Omuz silkiyor. Bugün mavi ekose bir fanila ve bir algoritma tarafından tasarlanmış gibi görünen sıradan gri spor ayakkabılar giymiş. "Onları duymuş ama durumlarını *duymamış* olanlardan biri."

"*All Hands on the Bad One*'i dinlemelisiniz. Muhtemelen tüm zamanların en sevdiğim albümü. Olympia'da ucuzluk kutusunda buldum ve belki de dinlediğim ilk albümleri olduğu için önyargılıyım, ama çok *özel* hissettirdi." Sonra durakladım. Şimdi sırası değil ama Sleater-Kinney söz konusu olduğunda şiirsel konuşmadan edemiyorum.

"Burada insanların müzik konusunda bu kadar titiz olmalarını seviyorum."

"Müzik züppesi olmak için mükemmel bir yer." Eğer bunu uzatacaksa, bana acı çektirecekse, yara bandını söküp atmasını tercih ederim. Diğer tarafta ne olduğunu bildiğimde bu küçük konuşma dayanılmaz geliyor.

Kuzenimin evindeki üst kattaki odam. İç karartıcı bir banka hesabı. Kocaman bir soru işaretiyle dolu bir gelecek.

Bebek arabasını iterek yürüyen bir kadın, alttan kesimli ve iki kolu dövmele genç bir Portlandlı anne. Bakışları Finn'in üzerinde kalıyor, sonra aniden kaçırıyor, ya bakarken yakalandığı için utanmış ya da ikna olmuş

düşündüğü kişi olmadığını anlayacak. Belki daha sonra onu Google'da arar ve gerçekten fark edip etmediğini merak eder.

"Çeşitli Kuzeybatı şehirlerinin değerlerini tartışmayı sevmediğimden değil," diyorum. "Ama beni kovacaksanız, şu işi bir an önce bitirebilir misiniz?"

Finn yürümeyi bırakır. "Seni kovmak mı? Bunu neden yapayım ki?" Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafımıza bakıyor ve bunun yıllar içinde yapmaya alıştığı bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Görece düşük şöhret seviyesine rağmen mahremiyete sahip olmamaya alışmış olabilir mi? Şovun yayınlandığı zamanlarda, çok acımasız olmalı.

Bu konuda ne söyleyeceğini merak ediyorum.

"Mesele şu ki," diyor, sesi kısık. "Aslında bana gerçeği söylediğin için memnunum."

Cevap veremeyecek kadar şaşkınım, onu yanlış duyduğumdan eminim.

"Yani, tamamen utandım mı? Dün gece bir deliğe girmek istedim mi? Evet, kesinlikle. Ama dürüstlük ... .. Bilmiyorum. Ferahlatıcıydı."

Huh.

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi.

"Bu konuyu gerçekten unutabiliriz," diyorum, hâlâ nasıl bir yol izleyeceğimden emin değilim. "Dediğimiz gibi, bu sadece yarı iş arkadaşları arasında bir kerelik bir şeydi ve seni üzmemek istemedim-"

"Üzgün değilim," diyor sakince. Uzun bir iç geçiriyor. "Odama döndükten sonra gurur duymadığım bir şey yaptım. Eski sevgililerimden birini aradım."

"Seks görüşmenizin grafik detaylarını duymama gerek yok."

Gözleri büyüyor. "*Konuşmak* için onu aradım," diyor, sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyor. "Hâlâ çok yakınız, sürekli konuşuyoruz. Kalan azıcık gururumu da bir kenara bıraktım ve ona bu konuyu sordum. Birlikte olduğumuz zamanların nasıl olduğunu. Ve Hallie"-bir öksürükle ara verdi

-"O konuda da hiçbir zaman yüzde yüz mutlu olmamıştı."

Nutkum tutuldu. *The Nocturnals*'da aşkını canlandıran eski kız arkadaşı Hallie Hendricks'i arayarak yatakta tatmin olup olmadığını sordu.

O da ona *hayır* demiş.

"Bu sadece iki kişi," diye idare ediyorum, bunu benimle neden paylaştığından emin değilim. Bir sınırı daha aşmıştık. "Ve dürüst olmak gerekirse o bir aktör. Muhtemelen kulağa çoğundan daha gerçekçi gelmiştir."

"Birkaç kişiye daha mesaj atmış olabilirim." Utangaç bir tavırla ensesini ovuşturuyor. "Alkol de işin içine karışmış olabilir. En iyi zamanım değildi, üzülerek söylüyorum. Ve her şey daha da kötüye gitti." Gözlerini kaldırımdan bana çevirdi, yanaklarındaki kızarıklık geri geldi. "Görünen o ki, partnerim kim olursa olsun, hiçbir zaman akıllara durgunluk verecek bir şey yapamadım." Dünkü kelimeyi ödünç alması kasıtlı olmalı. Sonra içi boş, inanmayan bir kahkaha atıyor. "Tanrım, bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum."

Erkeklerin egolarına vurulan bu tür bir darbe karşısında sinirleneceklerini düşünürdüm ama Finn her şeyden çok şaşkın görünüyor.

"Kimseye söylemeyeceğim," diyorum kararlılıkla. "Ya da kitaba koymayacağım."

Bu onu sadece daha fazla güldürür ve bu da bir iniltiye dönüşür. "Şimdi görebiliyorum. *Kız Arkadaşınızı Yatakta Kahkahalarla Ulutmanın ... Yatakta.*"

"Anında en çok satan kitap."

Daha fazla inleme ve bu sefer ona değil ama tüm bu durumun saçmalığına gülmek benim için daha kolay.

"dilerim," diyor, elini yüzünde gezdirip kendini toparlıyor. "Seni tekrar bu işin içine çekmek istemedim. Ben sadece gerçekten minnettarım. Bana karşı dürüst olduğun için. Bu tuhaf mı?"

"Rica ederim?" Ben de onun sorgulayan tonuna uyuyorum. "Bu çoğu insanın hemen becerebileceği bir şey değil. Pratik gerektirir. Ve her yeni ortağın olduğunda, yepyeni bir dizi ... şey, her şeyi öğrenmen gerekir."

"Doğru." Bir an için sessizleşiyor, sudaki bir tekneyi izliyor. "Buna pişman olabilirim ... ama bana bazı ayrıntılar verebilir misin?"

Sonra sanki soruyu sorduğuna pişman olmuş gibi yzünü buruşturuyor. "Sadece iiniz rahat ederse."

Bunu dūřundūm. Sanırım zaten bu kadar derindeyiz ve eđer birlikte olduđu bir sonraki kıza yardımı olacaksa ...

"řey ..." Ne kadar ayrıntıya girmem gerektiğini merak ederek başlıyorum. "Bitiremediđimi zaten biliyorsun. Her řey biraz aceleye gelmiş gibiydi, sanırım? Bir de çođu zaman içinde yattığım kayganlaştırıcı birikintisi vardı. Ve mūstehcen konuşmalar biraz iře yarayabilirdi." Finn'in yz ifadesi derinleşiyor. "Bunun dışında, ikimizin de diğerinin nelerden hoşlandığına dikkat ettiğini sanmıyorum."

"yleydin," diyor yumuşak bir sesle, *sana* vurgu yaparak. "Bunu söyleyebilirim."

Elimi ona doladığında göz kapaklarının nasıl kapandığını hatırladıķa yzüm ısınıyor. *Lūtfen*, demişti.

"Hallie de benzer bir şey söylemişti," diye devam ediyor ve kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarırken beni gerçeğe geri döndürüyor. "Aslında sanırım tam olarak şöyle demişti: 'Bazen vajinamda kaybettiğin bir şeyi bulmaya alışıyormuşsun gibi geliyordu. Hep arıyorsun ama kurtaramıyorsun. Ve sonra- şey, bu biraz komik. Başka bir eski sevgili ise ağzı fermuarlı bir emoji ile cevap verdi. Bunu yzünü kapatan bir maymun emojisi takip etti."

"Yani seni iyi bir gecede yakaladığımı mı söylüyorsun?"

Kollarını iki yana amış, telefonunu Willamette Nehri'ne fırlatmak üzereyken durmuş. "Bilmiyorum! Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok!"

Bisikletiyle yanımızdan geçen bir adam yumruğunu havaya kaldırıyor. "Hiçbirimiz yapmıyoruz kardeşim," diyor ve Finn de ona gönülsüzce yumruk sallayarak karşılık veriyor.

"Umutsuz değilsin," diyorum Finn'e bisikletli uzaklaştığında ve tekrar nispeten yalnız kaldığımızda. "Benim de gemişimde bir sürü gariplik var. Ve bunu kırılgan, yaralı erkekliğinle ilgili yapmaman büyük bir artı."

"Partnerlerimin iyi vakit geçirmesini istiyorum. Ya da en azından birinin neden iyi vakit geçirmediği hakkında dürüşe konuşabilmemizi istiyorum."

Onunla iyi vakit geirmediğim kesinleştikten sonra bu sözlerin mideme oturması çok gülünç, değil mi?

"Başlamak için sağlam bir yer." Korkuluklara yaslanıp kollarımı sarkıtıyorum. "Kadınları memnun etmek biraz daha zor olabiliyor ve bu her zaman

Bunu ifade etmek kolay. Basabileceğiniz bir düğme yok ve sonra voilà, anında orgazm."

Başını eğip yaklaşırken sertçe yutkunmasını izliyorum. Rüzgâr saçlarını alnına doğru savuruyor, pazen gömleğinin yakasını aralıyor.

"O zaman nasıl yapacağım?" diye soruyor, bir elini yanımdaki korkuluğun üzerinden kıvrarak. Sesi fısıltının sadece bir kademe üzerinde ve vücudu benden en az bir adım uzakta olmasına rağmen, sanki tam kulağımın dibinde konuşuyormuş gibi hissediyorum. Titreşimleri tenimde hissedebiliyorum. "Seni nasıl boşaltabilirim?"

Boğazım anında kurudu. Willamette'deki tüm su bu noktada beni rehidrate edemezdi.

"Bu dün gece konuştuklarımızın tam tersi gibi geliyor." Gülmeye çalışıyorum ama ciğerlerimde yeterince hava yok. Belki de tüm Oregon eyaletinde bile.

"Öğrenmek istiyorum." Yoldan çıkmış bir saç telini yerine itiyor ama rüzgârla baş edemiyor. "Bütün gece Google'da araştırma yaptım ama bir süre sonra her şey birbirine karışmaya başladı. Ve şimdi alacağım hedefli reklamlardan sadece biraz korkuyorum."

Derin, titrek bir nefes alıyorum, kalbim göğsümde çılgına dönüyor. Çünkü belki de bu konuşmayla ilgili en korkutucu şey ona söylemek *istemem*. Omurgamdaki heyecan yabancı, lezzetli bir şey, görmezden gelmek imkansız. Belki de birbirimizi daha önce çıplak görmüş olmamız bu konuyu konuşmamızı kolaylaştırıyor. Belki de bu yürüyüşe kovulmak üzere olduğumu düşünerek çıktım ve başka herhangi bir sonuç bana ölümü aldatmışım gibi hissettiriyor.

Her ne ise, ona doğru koşuyorum.

"Varsayımsal olarak ... yavaş yavaş başlamak istersin." Sesim halka açık bir ortamda tamamen yersiz hissettiren bir boğukluğa bürünüyor ve ben sessizleştiğimde Finn daha yakına eğiliyor. "Ne kadar çok uyarılırsa, orgazm olma olasılığı o kadar artar. Bu gerilimi arttırmak ve nelerden hoşlandığını anlamak için zaman harcamak çok önemli. Ona sorun. Ellerinizi ya da ağzınızı tercih edebilir.

Kendisine dokunulmasından hoşlandığı özel bir yöntem olabilir. Ya da daha iyisi, size göstermesini sağlayın."

Bunun üzerine ağzı aralanıyor ve nefesi kesiliyor. Neredeyse fark etmeyecektim ama bu konuşmanın benim için olduğu kadar onun için de heyecan verici olduğuna dair o küçük ipucu, doğrudan içime bir şok gönderiyor.

"Bunu yaptın mı?" diyor. "Birine gösterdin mi?"

"Evet," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Mastürbasyon her zaman tek başına yapılan bir eylem olmak zorunda değil. Peki ya sen?"

Başını sallıyor, o sinir bozucu saç tutamı alnına düşüyor. "Genelde oldukça kolay biriyimdir."

"Anladım." Bu, dirseğinin omzuma yumuşak bir darbesini kazandırıyor. "Dinlemek zorundasın. İletişim muhtemelen işin en önemli kısmı, fiziksel olandan daha önemli." Yine de onun fiziksel dirseğinin fiziksel omzuma tekrar dokunmasından nefret etmezdim. "Bir kişi için işe yarayan şeyin herkes için işe yaramasını bekleyemezsin."

"Herkesi sormuyorum." Bakışları benimkilere yapışıyor. "Seni soruyorum."

Tanrım. Göz temasını kesmek zorundayım yoksa yanacağım.

"Birinin vücuduma açıkça dikkat etmesini seviyorum," diyorum, parmak uçlarımı korkuluk boyunca sürüklüyorum ve sonra geri dönüyorum. Gözleri onları takip ediyor. "Nefes alışlarım. En ufak hareketlerim. Sıkı olabileceğim yerler ve açıldığım yerler."

Bir baş sallama. Bir adım daha yaklaştı, göğsünü benimkinden birkaç santim ayırdı. "Ve bana yaptığı şeyden zevk aldığının belli olmasına bayılıyorum. Beni yakınlaştırmak onu da yakınlaştırdığında, bunda inanılmaz seksi bir şey var." Nabzım kulaklarımda kükrüyor, nehrin akışından daha yüksek sesle. "Biraz zaman alsa da umurumda değil ve de umurunda olmadığını bilmek istiyorum. Çünkü ne kadar uzun sürerse, için ne kadar çaresiz kalırsam, bedenim bunun için ne kadar yalvarırsa ... o kadar iyi hissettiriyor

"Sonunda uçurumun kenarına geldiğimde."

Şimdi hayal ediyorum: ikimiz bu sefer farklı bir otel odasında, ben ona tam olarak ne yapmasını istediğimi anlatırken eli kalçalarımın arasında

Beni. Vücudumdan her damla zevki alabilmesi için mümkün olduğunca uzun sürmesini sağladım.

Buraya nasıl geldiğimizi bilmeden göğsünün inip kalkışını izliyorum. Kendi nefes alışlarım daha keskin, daha ağır.

"Tanrım," diye nefes veriyor. Korkuluktaki eli benimkinden bir nefes uzakta. Şu anda dokunursak ne olacağından emin değilim. Tanıştığımız gece sallanmaya başlayan bir çizgiyi geçseydik. "Keşke-"

Sözünü kesti ve ben bir şey söylemeye cesaret edemedim. O cümlemin diğer tarafında ne olduğunu bilmek için affedilmez şeyler yapardım.

Bitirmek yerine duruşunu düzeltiyor, elini bırakıyor, birkaç adım geri gidiyor. Biraz daha rahat nefes alabiliyorum ama daha iyi değil.

"Seninle bu konuyu konuşmak neden bu kadar kolay bilmiyorum ama öyle," diye devam ediyor, sırtını korkuluklara dayamış, aramızda sağlıklı bir mesafe var. "Belki de bir şey söyleyen ilk kişi sen olduğun içindir. Sanırım senin fikirlerine güveniyorum."

"Ne yani, sana birkaç ipucu vermem için yatağa geri mi dönelim?"

Kafamda, tam da şaka gibi duruyor. Tuhaf bir konuşmanın ortasında yapılan neşeli bir espri. Yine de kelimeler ağızından çıktığı anda aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyorum.

Dünyanın kendi eksenini üzerinde eğilmesi. Başını yavaşça bana doğru çevirdi. Gözlerini kırıştırdı, iyice, dikkatle ilgisini çekti.

"Bunu yapar mıydın?" dediği göz önüne alındığında, bu belki de şakanın kaydedilmediği görülüyor.

Kalbim göğsümde titriyor. Her iki soru da yaşayan, nefes alan şeyler gibi bizimle birlikte kaldırımda oyalanıyor. Her mantıklı cevap dilimin ucunda bekliyor. *Ne saçma değil tabii ki neden şaka yapalım-*

Bana bakışına bakılırsa, şaka yaptığımdan da artık emin değilim. Çünkü bir dakika önce ayrıldığında: *Tanrım, keşke... Keşke* bir şansım daha olsaydı diyeceğine yemin edebilirdim.

Benimle gel.

"Sana seks dersi vermek gibi mi?" Kelimeler ağızından çıktığında kulağa gülünç geleceğinden emin bir şekilde .

Bana yumuşak, utangaç bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Bilmiyorum," diyor, sesine sert bir çeyrek kahkaha yapışmış. "Belki de ihtiyacım olan şey budur."

Artık gerçekliğe bağlı değilim. Kongre merkezinde robotlar, iblisler ve bir şekilde şaka olmayan şakalarla dolu bir fantezi dünyasına daldık.

"Belki de çok fazla içtik, ya da çok fazla güneş alıyoruz, ya da ..." Gözlerimi kısarak gökyüzüne bakıyorum, biraz titriyor olsam da.

"Chandler. Ben ayığım. Ve hava ancak 60 derece."

Derin bir nefes almaya çalışıyorum. Belki onu mantığımla ikna edebilirim. Belki de kendimi nehre atabilirim. Her ikisi de bu konuşmayı bitirmek için gerçekçi bir yol gibi görünüyor. "Gerçekten böyle bir şey için yeterli olduğumu mu düşünüyorsun? Yatakta daha iyi olmana yardım etmek için mi?"

"Sen benimle yatmış birisin ve bu kötü bir şeydi. Bunu senin için iyi hale istiyorum." Boğazını temizliyor. "Gelecekteki, varsayımsal *sen*."

Altmış derece yeni doksan derece olmalı çünkü lanet olası ateşim var. "Anladım."

"Ve, şey ..." Ağzında en küçük bir kıpırdanma. "İnsan cinselliği üzerine eğitim aldın."

Aman Tanrım. Bunu ona ben söyledim. Çünkü, yakın zamanda çıktığı gibi, ben büyük bir aptalım.

Yine bir hafta önceki o geceyi düşünüyorum, ama sonunu değil - asansörü beklerken parmağını omurgamda gezdirdiğinde ya da ilk kez öpüştüğümüzde yaşadığım heyecanı. Kulağıma , bana karşı hissettiklerinden ne kadar utanmaz olduğu. İlk başta bir kıvılcım vardı - eminim, sönen bir kıvılcım, ama oradaydı.

Senden bu kadar hoşlanmam çok saçma.

Hocalarımın çalışmalarımızı sınıf dışında nasıl uygulayabileceğimizden bahsederken akıllarından geçen şeyin bu olduğunu pek sanmıyorum. Belki de ona birkaç podcast önerebilir ve benim de defalarca boşalırken kullandığım türden, kadınların gerçekten eğleniyormuş gibi görüldüğü seks-pozitif videolara yönlendirebilirim. Çünkü onlar da var, sadece bulması daha zor.

Bu videolardan bazılarının şu anda zihnimden geçiyor olması, özellikle Finn orada durmuş, bu son derece çirkin şey hakkında çok ciddi grnrken, kalçalarımı birbirine sıkıştırma ihtiyaı duymama neden oluyor.

"Buraya bir kitap yazmak için geldik" diyorum. şimdiye kadar çok az ilerleme kaydettiğimiz bir kitap.

Geriye doğru birkaç adım atıyor ve onu hâlâ yanımda hissedebilmem inanılmaz. Asansörde. Otel odasının kapısında.

Nasıl gelmeni sağlayabilirim?

"Seni zorlamayacağım." Sözleri nazikti. "Eğer bunu istemiyorsan, seni yüzde yüz anlarım. Bunu bana şimdi söyle, ben de bir daha asla bu konuyu amayayım. Yemin ederim."

Sertçe yutkunuyorum, ona bunun her açıdan kötü bir fikir olduğunu söylemeye hazırım. Yüzlerce yönden etik dışı, kklğmn pratik uygulaması lanet olsun.

Ve yine de.

İşte karşımda, önümüzdeki birkaç ay boyunca birlikte olacağım bu güzel adam. Bu altın bir fırsat, gerçekten. Hayatımın en kötü seksinden sorumlu kişiye hâlâ bu kadar ilgi duyduğuma göre aklımı kaçırmış olmalıyım. Ama belki de bu itip durmam gereken bir şey değildir.

Belki bunu kabul edebilirim.

Geçtiğimiz birkaç yıl, beni kesinlikle hiçbir yere götürmeyen bir sürü birikimin sergilendiği bir çalışma oldu. Hayatım dizüstü bilgisayarım ve benim Seattle bataklığının derinliklerine gmlmemizden ibaretti, arada sırada arkadaşlarım ve ailem için molalar veriyordum. Randevularımı iptal ettim ve fırsatları kaçırdım çünkü beni sevmeyen içime zincirlenmiştim. Finn'e yatakta yardım etmek gibi tuhaf bir şekilde çekici gelen bu fikir *eğlenceli* olabilirdi; param ya da enerjim olmadığı ya da Wyatt'a takıldığım için kendimi defalarca reddettiğim şey.

İnsan cinselliği üzerine çalışmayı seçtim çünkü ondan büyülenmiştim: tarih, politika, sosyal ve kültürel beklentiler. Temel fiziksel düzeyde, bedenimin yapabileceklerini seviyorum ve kendimi bir başkasında kaybetmeyi seviyorum. Wyatt'la yatmadan önce, biriyle ilişki kurmayalı birkaç yıl olmuştu ve belki de bu yüzden bu kadar harika hissetmiştim. Çünkü kendimi

düşünmeyi bıraktı ve felaketle sonuçlansa bile on yıllık bir özleme teslim oldu.

Finn'le tanıştığım gece nasıl biri olduğumu, o temkinli halimi ne kadar sevdiğimi düşünüyorum. Bunun ben olmadığımı ikna olmuşum. Ama belki de olabilir.

Hayatım boyunca, "anı yaşamak" diye bir şeyin var olmadığı bir insan oldum.

İşte benim anım.

"Sanırım sana birkaç ipucu verebilirim," diyorum. Belki bu şimdiye kadar en aptalca şey olacak ama en azından *bir şey* yapmış olacağım. Wyatt'ı unutmama yardımcı olarsa, bu da ek bir fayda olacak.

Ayrıca, yatağına girecek bir sonraki kadın için bir mitzva yapmış olacağım. Şabat'ta olursa çifte mitzva olur.

Finn'in yaşadığı şok, ağzının yumuşak kıvrımlarına ve gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklara kazınmıştır. Çabucak toparlanıyor, daha dik duruyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Şey. Uh. Vay canına. Tamam. Bu konuşmanın bu noktaya geleceğini düşünmemiştim."

"Ben de," diyorum gülerek. "Şimdi ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tokalaşalım mı?" Elini uzattı, ama sonra hemen geri çeker. "Hayır, bu garip hissettiriyor." Ensesinde bir çizik. Noemie'nin bana gösterdiği kampüs balosunda Hux ve Meg'in klibinde, Meg'e onun kadar güzel birini görmediğini ve onunla dans etmezse ölebileceğini söylemeden hemen önce yaptığı şeye benziyor. Ama gerçek hayatta bu daha da şirin çünkü gerçek olabilir.

"Belki bir sarılma?" Öneriyorum, çünkü şu anda sarılmak masum görünüyor. Bir arkadaşınızla ya da profesyonel bir işbirlikçinizle paylaşacağınız bir şey.

Kolları açıldığında yüz hatları gevşiyor. Göğsüm onunkiyle buluştuğu anda içimde bir şeyler gevşiyor. Rahatlama, beklenti ya da tatmin, emin değilim. Belki de sadece kokusuna, toprak ve baharatın o güzel karışımına bir tepkidir. Ellerimi boynunun arkasında düğümlüyorum, teninin parmak uçlarımdaki sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Beynimin pratik kısmı diyor ki

Ben, görmezden gelmeye karar verdiğim kısım. Elleri belime yerleşip başparmağıyla omurgamı okşayarak tüylerimi ürpertirken nefesi içimde uğulduyor.

Bugün daha önce sahip olduğumuz yarı profesyonel sınır her neyse: resmi olarak artık mevcut değil.

OceanofPDF.com

SADECE BENİM TİPİM

INT. GO FONT YOURSELF OFİS-GÜN

EMMA konferans odasında CHARLIE ile birlikte. Charlie sakın ve soğukkanlı kalırken, EMMA şaşkın bir şekilde ona bakmaktadır.

EMMA

. Tüm bu tasarımlar, tüm bu harika yazı tipleri ... ve siz hala promosyonu istemiyor musunuz?

CHARLIE

Ona doğru ilerler, elini kendi elinin içine alır. İkisinin de elleri mürekkeple kaplıdır.

Çünkü bu asla terfi ile ilgili değildi, Emma. musun? Her bir font seçimi - her bir glif, her bir gövde, her bir serif- hepsi *senin* içindi.

OceanofPDF.com

bölüm DOKUZ

PHOENIX, AZ

(Ertesi sabah pişmanlığın beni sert bir şekilde vurmasını bekliyorum, *bu da neydi lan, bunun imkanı yok ve bu çok saçma* gibi sağanak bir yağmur. Ve yine de

Finn bir araba çağırıyor ve valizimi taşımama yardım ediyor, ben arka koltuğa yerleşirken bana yarım bir gülümseme atıyor, ama atmıyor.

Havaalanı güvenliğinden geçerken üç onsluk kaplarla dolu çantamı karıştırdığımda, bir şişe şampuan her yere döküldüğünde ve TSA ile bire bir zaman geçirmeme neden olduğunda değil.

Uçuşumuz iki saat rötar yaptığında ve Finn beni havaalanı bekleme salonuna davet ettiğinde, salata barını incelerken kiraz domatesini düşürüp yanındaki kadının takılıp yüzüstü bir kase ıspanağın içine düşmesine neden olduğunda, bekleme salonundan derhal çıkarılmamıza neden olmuyor.

Uber şoförümüz bizi Phoenix'in bir banliyösünde, Arizona'nın en büyük çizgi roman ve popüler kültür kongresi Canyon Con'a kadar önümüzdeki birkaç günü geçireceğimiz büyüleyici eve bıraktığında öyle olmuyor.

Altı saatlik yolculuktan sonra nihayet yalnız kaldığımızda, Seattle'daki o otel odasından beri ilk kez gerçekten yalnız kaldığımızda, hâlâ pişman olduğumdan emin değilim. Cehennem gibi garip hissediyorum, bu kesin ama pişman değilim.

Finn'in yüzündeki gergin gülümseme bir gösterge ise, o da bunu hissediyor. Araba yolculuğundan, havaalanındaki bekleyiştten ve uçuştan sonra darmadağınık görünmesi, gömlek kollarının kırıışması ve gözlerinin biraz sarkık olması tamamen haksızlık, bu da sadece uzun kıvıl kırpiklerini vurguluyor. Tam tersine, Arizona'ya iner inmez kaküllerim sanki havayı protesto edercesine alnıma yapışmaya başladı.

"," diyor Finn, etrafına . "Ben gidip eşyalarımı yerleştireceğim." Sırt çantamı yere koyuyorum. "Tamam. Ben de."

Airbnb iki yataklı, iki banyolu, ortak mutfaklı minimalist bir evdi ve her yerinde EVCİL HAYVAN YOK, MİSAFİR YOK, PARTİ YOK yazan tabelalar vardı. Bizi buraya yerleştirmek, eve uçup sonra da kongreye gitmekten daha ucuza geldi. İşin tuhafı, bu iş Portland'da tasarladığımız plan için mükemmel bir senaryo. Yatak odasındaki becerilerini geliştirmesine yardımcı olmak için bir aktörle ilişki kurmayı kabul etmek ne kadar "mükemmel" olabilirse o kadar "mükemmel". Zaten birlikte yoldayız, otelleri paylaşıyoruz. Rapor vermesi gereken herkes New York ya da Los Angeles'ta.

Dün gece uyumadan önce Finn'e önerimin asla bu kadar ileri gitmemesi gereken bir şaka olduğunu ve ellerimizi kendimize saklamayı kariyerlerimize ve bu kitaba borçlu olduğumuzu söylemenin bir düzine farklı yolunu hayal ettim. Sonra, bu cazip gelmediğinde, etik konusunu kafamda tekrar tekrar gözden geçirdim. Wyatt çalışmama ne kadar yardımcı olursa olsun, gazetecilik etiği üniversitedeki en güçlü dersim değildi - ya da belki de dikkatim çok kolay dağılıyordu. Ama bu, birkaç yıl önce Seattle'daki radyo istasyonunda iki sunucunun flört podcast'leri uğruna eskiden bir ilişkileri varmış gibi davrandıkları olaydan daha kötü olamaz.

Ve hey, sonunda her şey yolunda gitti. Cinsiyetçi patronları kovuldu ve gazetecilik kulislerinde ikisinin yeni evlendiğini duydum.

Finn'le yaşadıklarımın bu yönde bir eğilim gösterdiğinden değil, sadece bu tür şeyler her zaman ateş ve külle sonuçlanmaz. Finn'in zevk sanatında daha yetenekli olması ve benim de yıllardır ilk kez kendime biraz eğlence izni vermemle hepimiz bu işten yara almadan çıkabiliriz.

Yine de eşyalarımı yerleştirmek, duş almak, hatta simitçi gizeminin bir bölümünü okumak için acele etmeden önce tayt ve çizgili bir sweatshirt giyiyorum çünkü klima garip sesler çıkarıyor. Yüzümün gördüğü en uzun cilt bakımı rutinini uyguluyorum ve ardından saçıma biraz tuz spreyi sıkıyorum. Noemie'ye ailemi kontrol etmesi için bir hatırlatma mesajı atıyorum, o da hemen bir başparmak yukarı emojiyle cevap veriyor.

Mutfağa girdiğimde öğleden sonra, Finn'in bulaşık makinesine her türlü tabak çanağı ve çatal bıçak takımını yerleştirme işlemini sürdürdüğü yerdeyim.

"Ne yapıyorsun?"

Finn irkilerek dönüyor ve tabağını düşürüyor.

"Kahretsin, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Hayır, hayır. Sorun yok. Her şey yolunda." Zarar görmemiş tabağı aldı ve yüzü solgun bir şekilde bana sundu. "Sadece her şeyin temiz olduğından emin olmak istedim. Asla bilemezsin."

Sessizlikte, klimanın takırtısı bir helikopter filosu da olabilirdi. Bunun basit bir temiz tabakta yemek yeme arzusundan daha fazlası olduğunu düşünmeye başlıyorum ama ona bu konuda bir şey söylemeyeceğim. Finn'in benimle paylaşmak istediğı bir şey varsa, kitaba koymak istediğı bir şey, o zaman hazır olduğında bana söyleyecektir. En azından öyle umuyorum.

Yüzünü benden koruyarak hızla bulaşık makinesine dönmesine bakılırsa, hazır olduğından emin değılim.

"Önemli bir şey değıl," demek için acele ediyor. "İhtiyacınız olan bir şey var mı? Sizin için elde yıkayabilirim ya da-"

"Hayır," diyorum Nalgene'imi kaldırarak. "Yıkan. Sadece biraz su almaya geliyordum. Belki klimayı da kontrol ederim ama sorunun ne olduğunu teşhis edebileceğimden emin değılim."

İşini bitirip bulaşık makinesinin kapağını kapatıyor. Makinenin uğultusu mekânı dolduruyor ve klima ile garip bir şekilde rahatlatıcı bir uyum yaratıyor.

"Eğer hazırsan-" "Ben de düşünüyordum-" dediğı anda başlıyorum.

İkimiz de geri dönmek için acele ediyoruz. Konuşmam için eliyle işaret ediyor ve ben de kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. "Eğer yerleştiyseniz, belki benim yatak odamdan başlayabiliriz diyecektim."

Kaşları saç çizgisine doğru sığıyor. "Kitap üzerinde çalışmak için mi?"

Kitap. Belli oluyor. "Hayır, onu burada da yapabiliriz tabii ki," diyorum yüzüm alev alev yanarken.

Finn'in önce müdürüyle bir görüşmesi var, o da bulaşıkların bittiği saatlerde bitiyor, ben de her şeyi boşaltıyorum. Evin içi hâlâ buz gibi ve bir çift çorap daha eklemek zorunda kaldım.

Kapı çaldığında Finn yanımdan geçip kapıyı açıyor. "Yiyecek bir şeyler sipariş ettim," diye açıklıyor.

"Oh. Teşekkür ederim."

Çantaları mutfak tezgâhına getiriyor, ikimiz etrafında tökezliyoruz. "Acıktıysan bir şeyler hazırlayabilirim diye düşündüm. Eğer vejetaryen yemenin sakıncası yoksa." Klimanın sesini duyabilmek için yüksek sesle konuşması gerekiyor.

"Benim için fark etmez!" Ben de bağıryorum.

Sonra klima bozulurken ev son bir takırtı çıkarır.

DOLAPLARDAN BİRKAÇ VANTILATÖR BULUP

Dışarıdaki havanın çok sıcak olduğunu fark edip pencereleri kapatmadan önce Yine. Banliyöde olduğumuzu fark etmeden önce evden çıkmayı tartışıyoruz ve binmeye çalıştığımız ilk beş taksi yolculuğu reddediyor. Biz de dayanmaya karar verdik.

Kısa pantolon ve atlet giydim ve kısa saçlarımla bile ensemdeki teri kazımaya devam ediyorum. Finn'in üzerinde funda grisi bir tişört ve spor şortu var, tezgahın üzerinde bir kase taze çilek beni bekliyor. O yemek pişirirken ben de ona soğan doğrarken cevaplaması kolay basit sorular soruyorum.

Bana *The Nocturnals*'tan önceki kariyerinden bahsediyor, çünkü seçmeleri internette geniş bir şekilde belgelenmiş. Hikayeye göre, on dokuz yaşındaki Finn bir seçme sırasında Orta Dünya hakkında başlamış çünkü yapımcılardan biri ona dışlanmışlık duygusuyla bir ilişkisi olup olmadığını sormuş,

Hux'un serinin başında olduğu gibi. Finn, Elfler, Orklar ve Hobbitler hakkında ne alakası olduğunu bilmeden durmadan konuşuyordu ve nefes almak için durakladığında her şeyi berbat ettiğinden emindi. Ama işte tam da buydu: Oliver Huxley'e o kadar uygun görünüyordu ki onu oynatmamak olmazdı. Tüm röportajlarda, onlar için karar vermelerini sağlayan şeyin bu olduğunu söylediler.

"Reno'da büyüdüm," diyor bir tavada cızırdayan tempeh'i tuzlarken. "Bildiğiniz gibi. Seçmeler için Los Angeles'a gittim ve ilk başta birkaç reklam filminde rol aldım. Sonra Bob Gaffney'nin çocuklarından birini oynadığım bir sitcom birinci sezonda yayından kaldırıldı ama Zach'le seçmelere girmemi sağlayan da bu oldu." Bob Gaffney: En sıradan esprileriyle bir şekilde kendisine üç TV programı kazandıran ve hepsinde de kendisinin bir versiyonunu canlandıran bir tür sıradan stand-up komedyeni. Finn'in yer aldığı *Dad in Training*'in birkaç klibini izledim ve beş saniyeyi bile zor geçtim.

"Bu kısa bir yol değil."

Finn omuz silkiyor. "Sekiz saat, trafik varsa on saat." "Senin için buna değen neydi?"

"Oldukça etli-patatesli bir çocukluk geçirdim," diyor, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi. Sebzeleri karıştırıyor. "Geleneksel. Ya da en azından babam öyleydi, ki bu benim dünya hakkındaki hislerimle uyuşmuyordu ve annem sadece huzuru korumak istiyordu. Ben on altı yaşındayken taşındı ve anneme boşanma evraklarını postayla gönderdi. Aralarındaki tüm o kavgalar, garip bir şekilde, benim oyunculuğa başlamama sebep oldu. Ortaokulda seçmeli tiyatro dersine girdim, ilk başta nefret edeceğimi düşünmüştüm ama *takıntı* haline getirdim. Farklı bir dünyaya kaçabileceğimi, bir süreliğine başka biri olabileceğimi hissettim. Ve bu başkası insan değilse ya da farklı bir gezegende yaşıyorsa daha da iyiydi."

"Bunu anlayabiliyorum," diyorum usulca. Ergenlik çağındaki Finn'i hayal etmeye çalışıyorum, ev hayatının gerçekliği çok kasvetli olduğu için kendini tiyatroda kaybediyordu.

"Çocukken *Yüzüklerin Efendisi*'ne bu yüzden aşık olmuştum. Ama Orta Dünya'da yaşayamazdım, ne kadar kötü olursam olayım.

Ama *oyunculuk* yapabiliyordum ve birdenbire tek yapmak istediğim bu oldu. Bu yüzden bir süre Reno'dan Los Angeles'a gidip geldim ve on sekiz yaşına geldiğimde oraya kendi başıma taşındım." Bana aptalca bir sırıtış attı. "Ve sonra gülünç, iğrenç bir şekilde ünlü oldum. Paparazziler tarafından saldırıya uğramadan postalarımı bile kontrol edemiyorum."

Buna gülüyorum, ama aslında sormadan nasıl soracağımı bulmaya çalıştığım şey, hala *The Nocturnals*'ın yayında olduğu zamanki yüksekliğin peşinde olup olmadığı, tekrar alakalı olmaya hevesli olup olmadığı.

Ve bunu istemek o kadar da kötü bir şey mi?

Yemeğe oturduğumuzda, tüm ev cennet gibi kokuyor.

"Bu çok lezzetli," diyorum ısırmıklar arasında. "Hiç böyle tempeh yememiştim." Marine edip fırınlamış, yer fıstığı sosunda pişirmiş ve kabak-havuç salatasıyla servis etmiş.

"Ah, beni özel şefi olan Hollywood tiplerinden biri mi sandınız?" diyor. "Birincisi, muhtemelen bir aşçı tutmaya param yetmez. İkincisi, yemek yapmayı seviyorum. Rahatlatıcı bir şey. Babam vejetaryen olmayı pek anlamadı, bu yüzden kendim için yemek yapmayı çok erken öğrenmek zorunda kaldım. Ve her şeyi kontrol edebildiğim zaman daha kolay oluyor."

Ailesini çok merak ediyorum ama sormak için doğru zaman gibi gelmiyor.

"Bir araya getirebilirim ama yemek yapamam," diyorum. "Eminim bir tortilla ve bir paket rendelenmiş peynirle neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsiniz."

Finn bir parça tempeh kesiyor. Yaklaşık bin hayranı rağmen favorileri nemli, gri tişörtünün yakası kumaşın geri kalanından bir ton daha koyu. "Sana bazı temel bilgileri öğretebilirim. Eğer istersen. Zaten benim için çok şey yapıyorsun." Sonra gözleri büyüyor. "Bunun işlemsel olması gerekmiyor. Tabii istediğin bu değilse?"

Neredeyse sözünü kesmek istemiyorum, yanakları pembenin hoş bir tonuna bürünürken gevezeliğe devam etmesine izin veriyorum. Tüm gün boyunca anlaşmamızın ilk gerçek kabulü bu ve bunu ilk dile getirenin o olması neredeyse içimi rahatlatıyor.

"Sanırım hala ne istediğime karar veriyorum."

Yavaşça çiğniyor. Düşünceli bir şekilde. "Geri çekilmeyi mi düşünüyorsun?" diye sorar. "Çünkü düşünüyorsan sorun değil. Kesinlikle sorun yok."

"Hayır. Sen?"

Bakışları ağızıma düşüyor. "Hiç de bile."

Yanaklarımı sıcaklık bastığında, bunun klimanın olmamasından mı yoksa tamamen başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin olamıyorum.

Birbirimizi hâlâ çok az tanıdığımızı ve benim onu tanımak için para aldığımı fark ediyorum, tam tersi değil. Salatadan bir ısırık alıyorum, soğuk sirke yükselen vücut sıcaklığımla mücadele etmek için çok az şey yapıyor. "Belki de önce lojistik hakkında konuşsak daha az tuhaf olur?"

"Lojistikten daha seksi bir şey yok." Ona kaşlarını kaldırdığımda çatalıyla işaret ederek geri adım atıyor. "Özür dilerim. Lütfen devam edin."

"Kimse ," diyorum, o başıyla onaylıyor. Eğer bunu gerçekten , ikimizin de ne beklememiz gerektiğini bildiğinden emin olmalıyım. Bu da tüm bunları önceden belirlemek anlamına geliyor. "Kitap elbette önce gelmeli. Ve eminim ki o zamana kadar işimiz bitecek ama yolculuk bittiğinde biz de bitmiş olacağız. Yollarımızı ayıracağız ve kimseye söylemeyeceğiz." Çatalımı ekstra fıstık sosunda gezdiriyorum. "Koruma tartışmaya açık değil. Ve tabii ki rıza."

"Benden tartışma ."

"İçimizden biri herhangi bir nedenle her şeyi iptal etmek isterse, edebilir," diye devam ediyorum. "Ve bu her gece olacak diye bir şey yok. Aslında olmaması muhtemelen daha iyi, çünkü kitabın en önemli önceliğimiz olması gerekiyor. Eğer içimizden biri istemiyorsa, sorun yok; bunu savunmak ya da bahane üretmek zorunda değil."

"Açıkçası, her gece sahne alabileceğimden emin değilim," diyor. "Bu yüzden rahatladım." Sonra ekliyor: "Bir şeyler söyleyebileceğimizi hissedebilmeliyiz. Eğer birimiz rahatsız olursa."

"Güvenli bir kelime mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

Tabağına baktı. "Tempeh'e ne dersin?"

Gülümsedim. "Tabii. Tempeh o zaman. Ve kendi odalarımızda uyumalıyız. İşler karışmasın diye..." Ağızımdan çıkana kadar bunun doğru kelime olduğundan emin değilim. Eğer gerçekten bir ilişki kızıysam, seks yapmak ve ilişkide olmadığım biriyle uyanmak

Muhtemelen kalbimi karıştırarak, aşırı bağlanmama neden olacak türden bir şey. Bu yüzden bunun olmasını engelleyeceğim.

Finn sanki bunu hiç düşünmemiş gibi dalgın görünüyor. "Tamam," diyor. "Mantıklı."

Ellerime bakıyorum, ojelerimi karıştırıyorum, yanık turuncu birkaç inatçı benekle asılı duruyor. Bu sadece sıradan bir seks. İnsanlar bunu her zaman yapar. Ben de bunu yaptım, tam olarak bu kişiyle.

"Bir şey daha var," diyorum. "Bir çeşit taslak mı hazırladım? Dersler için mi? Uçakta mı?"

"Ben *Ted Lasso*'yu izlerken mi?"

Başımı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bunun sadece 'birkaç ipucu' olacağını söylediğimizi biliyorum, ama işleri kolaylaştırabileceğini düşündüm ve anı için de aynısını yapıyoruz, yani ..."

Bunun üzerine sırtıyor. "Bu inanılmaz bir şey. Hem etkilendim hem de ilgimi çekti."

Ona vermeden önce telefonumda geziniyorum. "Bu devam eden bir çalışma. Üzerinde çalışmak istediğiniz ya da daha fazla dikkat edilmesi gerektiğini düşündüğümüz konulara göre ayarlayabiliriz."

Her şey çok mantıklı - en azından ben öyle düşünüyorum. Öpüşmeyle başlayacağız, sonra yavaş yavaş çeşitli ön sevişme biçimlerini ekleyeceğiz, özellikle oral seks ve kirli konuşma gibi konulara ayrılmış Roma rakamlı bölümlerle. Cinsel bir ders planı.

"Bu ..." Finn ona bakarak söze başlar.

Panik başladı. Aşırıya kaçtım, klasik Chandler Cohen aşırı düşünmesi.

". . son derece titiz" diye bitiriyor. "Vay canına. mı?"

Yavaşça nefes verin. Bu kısmen, süregelen endişeyi yumuşatmanın bir yolu gibi geldi. Ama en çok da doğal geldi. Ben bir yazarım - tüm bitmiş ürünlerim bir taslakla başlar ve her iyi kitabın uygun bir yapıya ihtiyacı vardır. Hemen doruk noktasına atlayamazsınız ve Finn'in özellikle ilk bölümlerde biraz zamana ihtiyacı var.

"Sana gönderirim," diyorum. "Diyagramlar için bazı bağlantılar ve gerçekten sevdiğim podcast'lerin ve seksfluencer'ların bir listesi de var ve sen sormadan söyleyeyim, evet,

Bu da bir şeydir. Her seferinde hem bir tartışma hem de pratik bir bölüm yapabileceğimizi düşünüyordum." Kulağa çok planlı geliyor olabilir. "Yani, eğer bu çok resmi görünmüyorsa. Bu şekilde her şeyi konuşabilir ve gerçekten rahatlayabiliriz."

Finn itiraz etmiyor. Önce telefona sonra da bana bakıyor, ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Bir Google Doc'tan bu kadar tahrik olabileceğimi düşünmezdim."

Yarım saat sonra odamda buluşmaya karar veriyoruz, akşam yemeğini temizledikten ve ben yaklaşık yedi dakikamı dişlerimi fırçalamakla geçirdikten sonra. Eski bir TV yıldızıyla planlanmış bir öpüşmeye nasıl hazırlanılır bilmiyorum ama ağız hijyeni başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor.

Bir bakıma, tarihimizi yeniden yazmak için bir şans. Eğer bocaladığımı hissedersen, kendime rehberlik etmesi için bu taslağa sahip olduğumu hatırlatırım. Yedek bir planım olduğu sürece kesinlikle anı yaşayabilirim.

Çünkü bunu yapabilirsem, başım dik, omuzlarım çökmemiş bir şekilde Seattle'a geri dönebilirim. Risk almaktan ve konfor alanımı toz içinde bırakmaktan korkmayan bir Evrimleşmiş Kadın olacağım.

Kapının çalınması zihinsel moral konuşmamı böldü.

Derin bir nefes alarak kapıyı açıyorum ve hemen Finn'in tıraş losyonunun kokusuyla karşılaşıyorum; odunsu ve sıcak, biraz da baharatlı. Lacivert bir tişört giymiş, çilli yanakları pembeye çalıyor ve saçları duştan dolayı nemli. Anında kendimi daha az temiz hissediyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve fazladan deodorant sürdüğüm için terlememeyi umuyorum.

"Merhaba," diyor, hissettiğimden en az yüz kat daha sağlam.

"Merhaba. Evin bu tarafına hoş geldiniz. Ne yazık ki burası da evin geri kalanı kadar sıcak."

"Benim için fark etmez."

Yarım bir gülümsemeyle beni yatağa kadar takip ediyor ve on saniye boyunca sessizce oturmaya devam ediyoruz.

Ta ki ben kahkahayı patlatana kadar. "Özür dilerim. Yemin ederim, sen değilsin."

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor. "Gerçekten. Eğer istemiyorsan-"

Fazla düşünmeden, beynim beni ele geçirmeden, eğilip onu öpüyorum. Olabildiğince korkusuzca, tıpkı o ilk gece yaptığım gibi.

Doğru, fena öpüşmüyor. Sadece ilk birkaç saniye beceriksizce hissettiriyor ve sonra nefes vererek öpüşmeyi derinleştiriyoruz. Diş macununun taze nanesi, benimkine karşı açılan ağzının sıcaklığı. Bir aşinalık var, ikimiz yeniden tanışıyoruz.

Beni biraz nefessiz bırakan bir güçle ilk geri çekilen o oluyor.

"Nasıldı?" diye soruyor, biraz sırtarak.

"Fena değil." Oda dönüyor ve kendime için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Ağzı benimkiyle buluştuğunda elleri dolaşmaya başlıyor. Biri belime gidip kıcıma doğru kıvrılırken, diğeri göğüslerime doğru ilerliyor. Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, bir sonraki adım için çok hevesli. Hoş olmayan bir şey değil, sadece benim için çok erken.

Yavaşça uzanıyorum ve bir elimi tekrar belime doğru kaydırıyorum. Mesajı alıyor ve diğer elini göğsümden çekip kucağına bırakıyor. Ama onlarla ne yapacağından emin olmadığını söyleyebilirim.

"Bana dokunabilirsin," diyorum nazıkçe, ancak kelimeler ağzımdan çıktığında bunun için ne kadar çaresiz olduğumu fark ediyorum. "Ama bazı vücut kısımlarını yasaklayalım."

"Sanki hepsi eğlenceli olacakmış gibi hissediyorum."

Ona sırtıyorum. "Biriyle birlikteyken, sadece bir vücut parçaları koleksiyonuymuşum gibi hissetmek istemiyorum. Ve partnerinizin bilmediğiniz bir yerine dokunulmasından gerçekten hoşlandığını fark edebilirsiniz," diyorum. "Bu en önemli kısım. İpuçlarını onların sana verdiklerinden almalısın. Bu" -aramızda bir el hareketi yapıyorum- "iletişim kurmazsak işe yaramaz."

Yüzünü buruşturuyor. "Deniyordun. O ilk gece. Ve kağıt üzerinde, anlıyorum. Sadece o anda yapılması her zaman en kolay şey değil."

"Ama her zaman buna değer," diyorum ona. "Muhtemelen bunu yüzlerce kez söyleyeceğim ama beklemek gerginlik yaratıyor. Karşımdaki kişiden ne kadar etkilenirsem etkileneyim, hemen ilişkiye girmeye çok nadiren hazır oluyorum."

Tüm bunları düşünürken başını sallıyor. "Pekala," diyor, bir sonraki cümlesini söylerken bir şekilde omurgama bir ürperti göndermeyi başaran bu neşeli hazırlıkla: "Nelerden hoşlandığını öğreneceğim."

Öne doğru eğiliyor, ama beni öpmek yerine, ki bunu yapmasını bekliyordum, ağzını alnıma bastırıyor. "Bu nasıl?"

"Tatlı. Çok tatlı."

Yanağıma bir öpücük. "Bu mu?"

"Her şeyi deneyecek misin-"

Dudakları boynum boyunca kayıyor, başparmağı kulağımın kabuğunda geziniyor ve sık bir nefes alıp veriyor. *Oh*. Şimdi ürperti tam bir sarsıntıya dönüşüyor ve kulak mememi ağzına çekmeden önce tenime karşı sırttığını hissedebiliyorum, dili nadiren çıkardığım altın çiviye fiskeliyor.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yapıyor, Finn'le beklentilerimi tamamen bir kenara bırakmam gerektiğini düşünmeye başlasam da - dişlerini kulağımın kenarına sürtüyor, omurgamdan aşağıya ve doğrudan merkezime bir zevk şimşegi gönderiyor.

Ve inliyorum.

"Şey," diye fısıldıyor kulağıma, tekrar yapmadan hemen önce, "bu güzel bir sürpriz."

Ona tutunuyorum, yaklaştırmaya çalışıyorum, hem devam etmesini istiyorum hem de bir şekilde, açıklanamaz bir şekilde, başka bir şey denemesini diliyorum çünkü neredeyse çok iyi. Hiçbir gariplik yok, sadece onun sıcaklığı ve kokusu ve hoş, bulanık bir ağırlıksızlık hissi var.

Yavaşça, kutsanmış bir şekilde, bana nefesimi tutma şansı vererek biraz daha keşfediyor. Parmak uçlarını omurgamda, kürek kemiklerimde aşağı yukarı gezdiriyor ve her şeyi tişörtümün üzerinde tutuyor. Yanlışıyla kıcımlı sıyırdığında "özür dilerim" diye fısıldıyor ve dikkatini tekrar sırtıma veriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşuna doğru eğiliyorum. Biri beni böyle keşfetmeyeli uzun zaman olmuştu: sıfır aciliyet hissi, sadece nelerden hoşlandığımı öğrenirken sessiz bir merak.

Ellerimden birine uzanırken gözleri benimkilere kayıyor. Bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurarak ağzına götürüyor. Sonra diğerini. Hareketleri o kadar narin ki, nefesimi kesmeyi başaran garip bir şefkatle noktalanan saniyeler.

"Yönergeleri takip etme konusunda gerçekten harikasin," diyorum, çünkü bu doğru. Belki Finn hızlı öğrenir ve ben bitirmeden bu işi bitirmiş oluruz.

kitabı yazmak.

"Bunu bir ya da iki kez söyleyen bir yönetmenim oldu." Yatağa yeniden yerleşiyor ve eğilerek ağzını çıplak dizlerime değdiriyor.

"Ahhh," diyorum gülerek, onları yatağın üzerine çekmeye çalışarak. "Gıdıklanıyor musun?"

"Hayır."

Sonunda, ben kendimi onun üstüne yeniden konumlandırırken, bacaklarım kalçalarının iki yanında, ağzıma geri dönüyor. Şortu uyarılmışlığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor ve onu ilk kez ittiğimde, bunun bir kaza olduğuna yemin ederim.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, sanki bunu başlatan kendisi olduğu için endişelenmiş gibi. Bir elini sırtımda gezdirerek atletimin askısında gezdiriyor.

Bugün için taslakta yoktu ama ...

Ellerini kalçalarımın götürüyorum, ona başka bir ileri hareketle *evet* diyorum, sürtünme boğazımdan bir inilti çıkarıyor ve o da bunu kendi iniltisiyle karşılıyor. Tanrı spor şortlarını korusun.

Kontrolü değiş tokuş ediyoruz; bazen o beni yönlendiriyor, bazen de ben önden gidiyorum, beni daha sıkı kavrayana kadar sertleşmiş aletine sürtünüyorum, bir eli ensemden, diğeri sırtımın alt kısmında. Üzerimdeki her şey nemli ve terli ama ikimizin de umurunda değil.

"Gördün mü?" Nefes nefese kaldım. "Bakın kıyafetlerimizi çıkarmadan ne kadar eğlenebiliyoruz."

Yüzündeki yarı kapalı memnuniyet ifadesinden, saçlarının dağınıklığından ve yanaklarının kızarmasından onun da bundan zevk aldığı anlaşılıyor. "İçine girdiğimde nasıl ağladığını hatırlıyorum," diyor ağzı köprücük kemiğimden. "Seattle'a döndüğümüzde. Sana bunu gerçekten yaptırmak için sabırsızlanıyorum."

Karnıma bir ağrı çöküyor. Ona belki de edepsiz konuşma dersine hiç ihtiyacımız olmayacağını söylemek üzereyim ve bunları birlikte olduğumuz ilk gece yapsaydı neler olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Ama bu bir yeniden yazma

değil. Bu bir alıştırma.

"Muhtemelen bugünlük bu kadar yeter," diyorum, bu ani farkındalık beni şok ederek gerçeğe döndürüyor. Çünkü Finn'in burada olduğu kişi ben değilim.

Ben sadece gelecekteki gizemli kadın için bir dublörüm. Rolü devralacak gerçek birini bekliyorum.

Ben ondan uzaklaşırken Finn hemen duruyor. "Öyle mi?" dedi.

"Bence bu işi . Tam not. On üzerinden on bir."

Bakışları üzerimde kalıyor ama ben onun yerine göğsünün inip kalkmasına odaklanıyorum ve bu bile tenimi ısıttığında gözlerimi düz beyaz yorgana sürüklüyorum. Görüşümün kenarlarındaki yıldızları göz kırparak uzaklaştırıyorum, ona sürtünerek bir dakika daha geçirsem muhtemelen parçalanacağımı düşünmemeye çalışıyorum.

"Teşekkür ," diyor. "Bunu söylemek garip değil mi?"

"Tüm bunların tuhaf olduğunu düşünüyorum," diye idare ediyorum. "Ama bir şey değil."

Birkaç saniye daha gergin bir sessizlik. "Koşuya çıkabilirim," dedi sonunda. "Sanırım hava yeterince soğudu."

O gittikten sonra dakikalarca orada yatıp nefes alış verişimin normale dönmesini bekliyorum. Uzaktan klimanın tekrar çalıştığını duyuyorum ama vücudum soğumayı reddediyor.

Birinci ders düşündüğümünden çok daha heyecan vericiydi. İlk gece otele geri döndüğüm için ondan etkilendiğime şüphe yok. Belki de devam etmeliydik, her şeyi bir günde bitirmeliydik, böylece Phoenix, Arizona'nın dışındaki bu Airbnb'de sıkışıp kalmamızın gerçek nedenine odaklanabilirdik.

Ama çalışmak için buradayız.

Dizüstü bilgisayarımı açtım, *The Nocturnals*'ı açtım ve ikinci bölümü oynatmaya başladım.

THE NOCTURNALS ARALIK AYINDA YENİDEN BİR ARAYA GELİYOR

Entertainment Weekly

Kurtadamlar geri döndü.

On yılın ardından, hayranların en sevdiği TBA Studios programı *The Nocturnals*, stüdyo seyircisi önünde çekilecek iki saatlik bir yeniden birleşme özel programı için geri dönecek. Tüm ana oyuncu kadrosu onaylandı: Ethan Underwood, Juliana Guo, Finn Walsh, Hallie Hendricks, Bree Espinoza ve Cooper Jones.

En iyi on *Nocturnals* bölümümüzün listesi için [buraya tıklayın](#).

Dizide Caleb Rhodes'u canlandıran Underwood, yeni filmi *Deathrace*'in setinden "Bu harika bir duygu," dedi. "Tüm çetenin tekrar bir araya gelmesi için sabırsızlanıyorum."

Buluşma 10 Aralık'tan itibaren Pacific saatiyle akşam 9'da izlenebilecek.

OceanofPDF.com

bölüm ON

ST. PAUL, MN

Hey bagaj teslimi ve kişinin kendisinininkini içermeyen sonsuz, baş döndürücü bavul döngüsü. Ya da daha spesifik olarak, kişinin annesinin.

"Burada değil," diyorum Finn'e. "Uyarı bandına sarılmış olanın en az yirmi kez dolaştığını gördüm. Benimki gelmiyor."

"Burada olmalı." Kaşlarını çatıyor, telefonunu cebine atıyor. Yeniden birleşme duyurusu bu sabah yayına girdi ve sosyal medya kaos içindeydi. Bu sabah havaalanına gitmeden önce Airbnb'de birkaç röportaj yaptı. "Üzerinde tüm o çıkartmalar var, değil mi? Hippi olanlar mı?"

Başımı sallıyorum. Kemerin üzerindeki ekranı işaret ederken sesim çatallaşıyor. "Bir sonraki uçuş için bavulları boşaltmak üzere olduklarını söylüyor."

Finn paniklemeye başlamak üzere olduğumu anlamış olmalı, çünkü tekrar konuştuğunda sesi düz. Sakinleştirici. "Bunu çözeceğiz. Bu benim başıma onlarca kez geldi ve havayolu şirketi her zaman bulmayı başardı. Neredeyse tüm çantalar eninde sonunda sahiplerine iade ediliyor."

Haklı olup olmadığından emin değilim ve *sonunda* sevmiyorum ama en azından bununla tek başıma uğraşmak zorunda değilim. Önce, çantamın bir şekilde oraya düşüp düşmediğini görmek için diğer atlıkarıncaları kontrol ediyoruz - şans yok. Sonra da

Bagaj biletimi gösterdiğim ve parlak mavi etekli takım elbise giymiş bir kadının bilgisayarından baktığı havayolu masası.

"Hmm," diyor yazmaya devam ederek. "Phoenix'ten ayrıldığını söylüyor ama henüz buradaki sistemimizde görünmüyor. Bir tarama hatası olabilir..." Bir kâğıt bana doğru itildi. "Bu raporu doldurmanız gerekecek."

Çantanın detaylarını karaladım.

Kadın bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Sizi arayacağız. Geciken bagajların çoğu önümüzdeki yirmi dört saat içinde ortaya çıkar. Umarız bu durum İkiz Şehirler'e yapacağınız seyahatin keyfini çıkarmanıza engel olmaz!"

"Bu süre zarfında ona yardım etmenin bir yolu var mı?" Finn sorar.

"Evet, tabii ki." Bana üzerinde havayolu şirketinin logosu bulunan ve içinde sabun, şampuan ve diş macunu paketleri olan bir ikram seti uzatıyor.

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim," diyorum ve kiti bir can simidi gibi kavıyorum.

Neyse ki elektronik eşyalarımı yanımda taşıdım ama o kayıp çantada bir haftalık kat kat kıyafet, en sevdiğim tişörtler, fazladan çoraplar, saç ürünleri ve çok sevdiğimi itiraf etmekten nefret ettiğim nemlendirici var. Tanrım, vibratörüm de orada.

Tişörtlere duygusal olarak bu kadar bağlanmamam gerektiğini biliyorum ama Finn beni yedek kıyafet bulmam için havaalanı mağazalarına yönlendirirken bile bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum.

İşte bu şekilde, tamamen paranormal olaylara adanmış bir kongre olan Supercon'a aceleyle uygulanmış kurt adam makyajı ve üzerinde MINNESOTA'DA BİRİLERİ BENİ SEVİYOR yazan bir tişörtle hazırlanıyorum. Çünkü kaybolan valizimin yarattığı kaostan sonra Finn bana bu kongre için giyinmezsem kendimi yersiz hissedebileceğimi söyleyecek kadar küstahlaştı. En azından bunu yaparken utangaç görünme nezaketini gösterdi.

Otele giriş yaptıktan sonra FaceTime üzerinden Noemie'ye "Bundan emin değilim," diyorum. Yüzümü bir o yana bir bu yana eğerek, otelden birkaç blok ötedeki bir dolar dükkanından bulduğum ucuz boyayı ve kulakları tam olarak görmesini sağlıyorum. "Şu eski Snapchat köpek filtresine benziyorum."

"Çok sevimli görünüyorsun." Noemie telefonu bir yere dayamış, arka planda da mutfağı karıştırıyor. "Meg'den bile daha sevimli. Lütfen bana o bölümü izlediğini söyle?"

"Dün," diyorum. Ve kabul ediyorum, iyi bir bölümdü: Meg'in içeriden bir şaka olarak kurt adam gibi giyindiği birinci sezon Cadılar Bayramı bölümü, çünkü sadece birkaç kişi onun gerçekten bir kurt adam olduğunu biliyor.

"Keşke seninle birlikte izleyebilseydim. Seni özledim."

Onunla konuşmak ve Finn'le olan biten her şeyi paylaşmamak çok garip. Phoenix'teki zamanımızın geri kalanı olaysız geçti. Ertesi sabah normalden en az üç kat daha fazla kızarmış olsam bile, o tek öpüşme seansı ikimizi de gevşetmiş olmalı. Kitap üzerinde çok az ilerleme kaydettik, kariyeri hakkındaki temel konulara odaklandık. Yine de ben başka bir hamle yapmadım, o da yapmadı. Dizginleri açıkça bana vermiş gibi görünüyor ki bunu takdir ediyorum.

"Bu arada, yeni gizemli cinayet kutusu postayla geldi," diyor Noemie. "Açmak için sen gelene kadar beklememi ister misin?"

"Biliyorsun bu benim favorim. Evet lütfen, eğer iradeniz varsa."

Sırıtarak. "Elimden geleni yapacağım."

Telefonu kapattıktan sonra Finn'le lobide buluştuk. Beni fark ettiğinde sırtımaya başlıyor, yüzünü daha önce onda görmediğim saf ve samimi bir şekilde aydınlatıyor. "Chandler Cohen," diyor. "Harika görünüyorsun. Minnesota tişörtünle bile."

İltifata rağmen elimi yüzüme götürüyorum. Birden, Finn'in eski kız arkadaşı Hallie Hendricks'in canlandığı karakter gibi giyindiğimi fark ediyorum. Bunu benzer bir rolü oynadığım için yaptığımı düşünmesini istemiyorum çünkü Hallie ile yaşadığımız her şey gerçektir. Finn ve benim yaptığımız şey değil.

Daha önce *Nocturnals* hayranlarını hafife aldıysam da bu öğleden sonrayla kıyaslanamaz bile, ki bu da kayıp çanta endişemden uzaklaşmama yardımcı oluyor. Finn etrafı sarılmadan koridorlarda zar zor ilerleyebiliyor.

Kuliste beni dizinin yaratıcısı Zach Brayer ve ikinci sezonda ikinci bir oyuncu olarak tanıtılan Sofia'yı canlandıran Bree Espinoza ile tanıştırdı.

Caleb için aşk ilgisi, Hux'un eski kabadayıyı iyi bir arkadaşına dönüştü.

Kadronun geri kalanı diğer konseptlerde medya ile meşgul. Ethan Underwood dizinin tartışmasız lideri Caleb'i canlandırdı. Juliana Guo: Alice Chen, kimsenin lafını dinlemeyen dik başlı popüler bir kız. Cooper Jones: Caleb'in arkadaşı olan komik Wesley Sinclair. Ve tabii ki Hallie Hendricks. Kasım ayında New York'ta düzenlenecek olan Big Apple Con'da birlikte olacaklar.

"Görünüşe göre bu işi gerçekten yapıyoruz, ha?" Bree sahne arkasında söylüyor. Uzun boylu, bronz tenli, parlak beyaz dişleri ve sevimli pötikareli bir elbisesi var. Alice Caleb'in kötü kız aşkı ise, Sofia da komşu kızıydı, özellikle Alice'le rekabet etmesi için ekibe alınmıştı. Çünkü genç kadınlar birbirleriyle karşı karşıya getirilmezse bu bir gençlik dizisi olmaz. Caleb ve Alice'in hem diğer insanlara hem de birbirlerine karşı ne kadar acımasız olabildikleri nedeniyle bazen Callous olarak adlandırılan Calice fandomu, Caleb/Sofia'dan daha güçlüdür ve bunun nedeni sadece portmanteau'larının daha çekici olması mıdır merak ediyorum.

"Sanırım öyle," diyor Finn, bir şişe sudan yudumlarken. "Her şey yolunda mı?"

Bree omuz silkiyor. "Sosyal medyam tam bir kabus ama bu yeni bir şey değil. Gerçi Sofia nefreti olmasa da olur." Başını iki yana sallıyor. "Alice'i aldatanın Caleb olması ve aralarına girdiğim için ölüm tehditleri alanın *ben olmam* komik. Yine de. Bunca yıl sonra."

"Tanrım," dedim. "Bu gerçekten bir durum."

"Alışkın olduğumu söylemekten nefret ediyorum ama ..." Elini sallayarak sözünü bitiriyor.

Bree ve Zach üzerinde çalıştıkları yeni bir pilot hakkında konuşmaya başladılar. Nedense Zach'in sektörün deneyimli isimlerinden biri olmasını bekliyordum ama Finn'den sadece birkaç yaş büyük, kanvas bir ceket ve koyu renk kot pantolon giymiş, yüzünde birkaç günlük kirli sakal var.

Bir personel bize yaklaşıyor. "Görünüşe göre bu panel için bir mod eksikliğimiz var" dedi. "Yanlışlıkla fazla rezervasyon yapmışız. Ama endişelenmeyin, şimdi yeni bir mod arıyoruz."

Zach beni işaret ediyor. "Peki ya o? Panel sırasında ne yapıyor?"

Yüzüm kızarıyor, Finn'e bakarken gözlerim kocaman oluyor.

Kaşlarının arasında bir çatık belirir. "Buraya dolandırıcılık yapmaya gelmedi. O bir gazeteci." Bunu söyleme şekli, olduğundan çok daha ciddi bir kariyer gibi geliyor. İçimde ona göre yaşama isteği uyandırıyor.

"Bu mükemmel. Görüşme deneyimi var." Finn bakışlarımı tutuyor. "Hayır diyebilirsin Chandler."

Onu birkaç gün önce yatakta hatırlıyorum. Alnımı, yanağımı, bileğimin iç kısmını öpüşündeki tatlılığı. Sahte olsa bile, Finn'in hangi versiyonunun gerçek olduğundan asla emin olamasam bile, şimdi onda o tatlılığın bir kısmı var. Beni kolluyor ve bir erkekten beklediğim bir şey olmasa da, basit bir nezaket.

"Eğer başka kimseleri yoksa ..." Eminim o kadar da kötü olmayacaktır. Büyük grupların önünde konuşmayı sevmiyorum ama bu insanların hiçbiri beni görmek için burada değil. "Yapabilirim, sadece gösterinin tamamını görmedim."

"Sorun değil," diyor Bree. "Soruların hepsi önceden yazıldı. Muhtemelen bizi susturamayacaksınız."

Bu anda, kurt adam makyajım için derinden minnettar oluyorum, sadece benimle seyirci arasında başka bir katman görevi gördüğü için.

"Tamam," diyorum, sonunda pişman yarı emin bir şekilde. "

BUNUN İÇİN SAHNEYE ÇIKMA SÜRESİNİN UZUNLUĞU KADAR ZAMAN GEREKİR.
pişmanlık duyuyorum.

Toplantı görevlisi ne yapmam gerektiğini anlattı, ki bu da soruları bir kağıt parçasından okumaktan biraz daha karmaşıktı. Zamanı takip etmem, ipuçlarını izlemem, izleyicilerin sorularına geçmem gerekiyor.

Gözlerimi kısarak ışıklara bakıyorum, midem boğazıma yakın bir yerde geziniyor.

"Um. Selam." Seyirciler her geçen saniye daha da heyecanlanıyor. "Nocturnals'ın yeniden bir araya gelmesi sizi ne kadar heyecanlandırıyor, ha?"

Oda alkışlarla inliyor.

Ellerim kâğıdın üzerinde titriyor. İlk görevim kolay: herkesi tanıtmak, bunu da ürkütücü bir punk-rock enstrümanı *olan Nocturnals* tema müziği çalarken yapıyorum.

Sonra hepimiz sahnedeki siyah deri sandalyelere oturuyoruz.

Sorular yeterince basit başlıyor. "Yeniden bir araya gelmek için en çok neyi bekliyorsunuz?" Ben soruyorum.

Bree, "Ethan'ın saç çizgisinin ne kadar geriye gittiğini görmek, kesinlikle," diyor ve bu çok gülüşmelere neden oluyor. "Hayır, ben daha çok herkesle yeniden aynı odada olmak için sabırsızlanıyorum. Bu programda olmak kariyerim boyunca yaşadığım en eğlenceli şeydi ve bunu yaptığımız için kendimizi çok şanslı hissediyoruz."

Finn bacak bacak üstüne atar, mikrofonunu yüzüne götürür. "Aynen öyle. Çoğu gençlik dizisi lisede geçtiği için şansımızı deniyorduk. *The Nocturnals* üniversiteyi merkeze aldığından, evrensel hissettiren temaları keşfederken her zaman biraz daha karanlık olabildiğimizi, biraz daha derine inebildiğimizi hissediyorum. Kötü yaratıklarla savaşırken bile."

"Artan okul masrafları gibi," diye araya giren Zach bir kahkaha daha atıyor.

Soru kağıdına bakıyorum, nasıl telaffuz edeceğimi bilmediğim bir tanesini okuduğumda kalbim çarpıyor. *Üçüncü sezonda Loup-Garou Birliği'yle savaşmak nasıldı?*

Ben beceremedikçe seyircilerden kahkahalar yükseliyor. "*Loup-garou!*" diye bağılıyor biri, beni düzeltiyor ve yüzüm alev alıyor.

Finn kısa bir göz teması kurarak, "Bunu doğru anlamam çok uzun sürdü," diyor. Bunu beni daha iyi hissettirmek için söylüyor olsa bile, takdir ediyorum. "Lig'in kötü adamlar açısından hayranların favorisi olduğunu biliyorum ve kamera önünde de bir o kadar heyecan vericiydi. Senaryoları sadece birkaç bölüm önceden okuyorduk, bu yüzden olay örgüsünün nasıl çözüleceğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. Ve yirmi birinci bölümdeki kovalamaca sahnesi sırasında bir kasımı çektiğimden oldukça eminim."

Sıra izleyicilerin gelene kadar birkaç soru daha soruyoruz. Mikrofona gelen ilk kişi sorusunu bastıran bir Örümcek Adam maskesi takıyor.

"Pardon, tekrar edebilir misiniz?" Zach soruyor.

"Diyordum ki," diye başladı adam, maskeyi çekiştirerek, "siz ne düşünüyorsunuz?"

Sorusunun geri kalanı seyircilerin toplu çılgılığı arasında çünkü mikrofonun başında duran Ethan Underwood, Caleb Rhodes'un kendisinden başkası değildir. Finn, Bree ve Zach'in ağzı açık kalmıştır; kimse bunun olacağını bilmemektedir.

"Ethan!" Bree diyor ki. "Burada olduğuna inanamıyorum. Ayrıca umarım o maske saçın hakkında söylediklerimi duymanı engellemiştir."

Ethan'ın yüzünde gamzeli bir gülümseme beliriyor. Onda çekici şey var, özel bir lider adam niteliği ve o da bunun farkında. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve sanki pazularını göstermek için tasarlanmış gibi bir beden küçük görünen krem rengi bir henley var. Son zamanlarda sadece gişede para kazandıran vasat aksiyon filmlerinde rol aldı, bu da bir sonraki erkeklerle savaşılan makineler serisinde bir sonraki rolünü garantilemeye yetti. Birkaçını izlediğimi ve Finn'i tanımadan önce onun adını bildiğimi itiraf etmekten utanıyorum.

"Bu saç çizgisi mi?" diye soruyor, başını aşağı doğru eğerken kirpiklerini seyirciye doğru kırıştırıyor. "Yaşlanma süreciyle barıştım. *Olgunlaştım.*"

"Gördüğüm zaman inanırım," diyor Finn, sesinde garip bir düzlük var.

Şimdi Ethan zıplayarak sahneye çıkıyor ve Bree kendi sandalyesinin yarısını Ethan'a uzatırken bir gönüllü başka bir sandalye getiriyor ve ikisi birlikte seyircilerin büyük beğenisini topluyor.

"Sanırım bugün burada çok sayıda Sofia Takımı hayranı var!" Ethan kıkırdarak söylüyor.

Finn'in çenesinde bir kas seğiriyor. Ethan'dan hoşlanmıyor; bu çok açık.

Aynı şey kalabalık için söylenemez. Ön sırada bir kız ağlamaya başladı.

"Uh-" Seyirci sorularına geçtiğimizi hatırlamadan önce elimdeki kâğıdı karıştırıyorum.

Ethan mikrofona yaklaşan bir sonraki kişiyi, Oakhurst Üniversitesi tişörtü giyen bir kadını işaret ederek konuyu çoktan kapattı.

"Evet, merhaba, um, vay canına," diye kekeliyor. "Burada olduğuna inanamıyorum!"

"Orada bir yerde bir soru var mıydı?" Ethan soruyor ve bu birkaç kahkaha alsa da, içindeki bir şey beni rahatsız ediyor. Kibir gibi bir şey.

"Doğru, özür dilerim!" Kadın birkaç derin nefes alır. "Bu aslında iki bölümlü bir soru. Birincisi, bazılarınızın farklı roller için seçmelere katıldığını biliyorum. Eğer başka birini oynamak zorunda olsaydınız, sizce kimi oynamak isterdiniz? İkinci kısım ise, sizi oynaması için en uygun kişinin kim olduğunu düşünüyorsunuz?"

Finn konuşmak için ağzını açar ama ilk cevap veren Ethan olur. "Benim için Caleb ya da fiyaskoydu. Bana Hux'u okuttular ama o gerçekten *benim* gibi hissettirmedi, anlıyor musun?" Finn'e dönüyor. "Ama sen de Caleb için okudun, değil mi?" diye soruyor ve Finn başını sallıyor.

"Doğru uyum değildi" diyor. "Hux'a daha çok bağlandım."

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Ethan bir elini kulağına götürür. "Sence rolleri değiştirebilir miydik? Bu hit bir şov olur muydu?"

Finn'in yanaklarına kızılık sürünürken kahkahalar yükseliyor.

Ethan seyircilerden gelen soruların geri kalanını alıyor ve ben onun sözünü kesemeyecek kadar korkuyorum. Sahnenin önünde bir gönüllü belirene kadar Ethan şöyle dedi: "Görünüşe göre bizi oyuna getiriyorlar. Panelinize katılmama izin verdiğiniz için teşekkürler ve umarız Aralık ayında herkes bizi dinler!"

Güvenli bir şekilde sahne arkasına geçtiğimizde bile kalabalığın kükreyişini duyabiliyorum.

"Akşam yemeği yemek ve *Nocturnals* sonrası rollerin hakkında daha fazla konuşmak ister misin?" Havayolu şirketinden bavulumla ilgili bir gelişme olup olmadığını kontrol ettikten sonra Finn'e soruyorum. Öyle bir şey yok. "Ya da aklın hâlâ kurtadamlardaysa, bunun hakkında konuşabiliriz."

Finn'in yüzü düşer. "Bree ve Zach ile planlarım var. Ve Ethan'la, sanırım."

"Sorun değil, belki de seni kendi ortamında görmek benim için iyi olur. Onlarla konuşmanı dinleyerek muhtemelen çok şey öğrenebilirim."

Sonra bana garip, acılı bir bakış attı.

"Davetli , değil mi?" Bunu bir soru olarak ifade etme zahmetine bile girmedim. "Ethan, gerçekten. Daha önce basın tarafından yakılmıştı."

"Tamam. Tamam. Kesinlikle iyi!" Bunu çok büyük bir coşkuyla söyledim ve vedalaştıktan sonra hayran kitlesinin onu içine çekmesine izin verdim

bir kez daha.

Onunla sadece bir hafta geçirdim. Bana bir şey borçlu değil. Kesinlikle iş arkadaşlarıyla bir akşam yemeği daveti değil. Otomatik olarak gideceğimi düşünmem çok saçmaydı.

Gidişini izlerken göğsümde hissettiğim sızıyı nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, belki de kayıp valizim yüzünden yaşadığım yanlış yönlendirilmiş bir strestir. Telefonumu çıkardım.

Bu gece mi? Yemekten sonra mı? Ona mesaj atarım.

Belki havasında olmayabilir ya da çok yorgun olabilir. Ve bu sorun olmaz. Bu kuralları koymamızın bir sebebi var.

Yine de, koridorun yarısında durup mesajı okurken yüzünü izliyorum, gözlerinden yumuşak bir anlayış titreşimi geçiyor. Cevabı ekranımda belirdiğinde omurgamda küçük bir heyecan kıvılcımı çakıyor.

Bu gece.

bölüm ON BİR

ST. PAUL, MN

Arol arkadaşlarıyla geçirdiği sefahat dolu bir gecenin ardından Finn tam anlamıyla bitkin görünüyor: saçları dağınık, yanakları kızarmış, yumuşak bir yığılma ile omuzlar. Acaba bu, liseden beri görmediğiniz arkadaşlarınızla takılmak gibi bir şey mi, yoksa dört yıl aynı mikroskop altında kaldıktan sonra onları birbirine bağlayan daha derin bir şey mi var?

Onun otel odası benimkinin aynısı. Sıradan mobilyalar, minimalist dekor, bir buğday tarlasının kanvas baskısı.

Komodinin üzerindeki bir şişe suya uzanıyor, yutkunurken boğazı çalışıyor. "Saat onda bu kadar yorgun olmak için kendimi çok genç hissediyorum," diyor bir elini şakaklarındaki ağarmış saçlarında gezdirerek. "Özellikle de Arizona'dan bir saat ileride olduğumuz için."

"Bu şeylerin gerçekten bir düzeni yok, ha." Ayakkabılarımı çıkardım ve kapıyı arkamdan kapattım. "Her zaman ülkenin bir ucundan diğerine zigzaglar çizerek mi gidiyorsun?"

"Hemen hemen."

"Sirkadiyen ritminiz için cehennem gibi olmalı." "Bazen, ama alışıyorsun."

Yılın büyük bir bölümünü farklı bir otelde, farklı bir şehirde uyanmaya, farklı bir kongre merkezine gitmeye ve hepsi aynı nedenle sizi görmek için orada olan farklı bir hayran kitlesini selamlamaya alışarak geçirdiğinizi hayal etmeye çalışıyorum.

Sonra bir şey gözüme çarpıyor. "Bavulum!" Bir koltuğa yaslanmış, çok parlak otel odası ışıkları altında neredeyse pırıl pırıl parlayan bavula doğru koşuyorum - hippie çıkartmaları olan eski püskü bir bavulun parlayabileceği kadar. "Aman Tanrım, çok güzel. Fermuarları, cepleri ve her şeyiyle hep böyle güzel miydi? Sen nasıl-?"

"Yaklaşık on dakika önce getirdiler," diyor rahat görünmeye çalışarak. "Müdürüme bazı telefon görüşmeleri yaptırdım. Havayolu şirketinin üst düzey yöneticilerinden birinin büyük bir *Nocturnals* hayranı olduğu ortaya çıktı."

Elimi bavulun üzerinde gezdiriyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu. Teşekkür ." Bunu elinin tersiyle itti. "Tek yaptığım birkaç mesaj göndermekti."

"Yine de. Bu ve kot ceketin arasında, senin kayıp kıyafetlerin koruyucu azizi olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Endişeli olduğu zamanlarda yaptığını fark ettiğim gibi ensesini kaşıyor. "Sadece yolculukta kötü vakit geçirmeni istemiyorum." Bunu söylerken gözlerimle tam olarak buluşmuyor.

Hayır diyebilirsin, Chandler.

Bu kitabı yazmam için bana yalvaran kişi o olduğu için bir sorumluluk hissettiği açık. Yine de sesindeki ani yumuşaklığın neden içimdeki bir şeye battığını açıklayamıyorum. Beni konuyu değiştirmeye heveslendiren bir şey.

"Yemek nasıldı?" diye soruyorum. Havadan sudan konuşmanın kaçınılmaz olanı geciktirdiğinin de farkındayım. Elbette, bunu sadece ikinci kez yapıyoruz, ama bir noktada, bu gizli buluşmalar daha doğal hissettirmeye başlamalı, daha az "Henüz belirlenmemiş bir soyunma durumunda birkaç saat boyunca sana karşı kıvranmak için buradayım."

"Ethan biraz fazla olabiliyor," diyor. "Geri kalanımız gizlenmeyi umarken o restoranın ön tarafında bir masa için ısrar etti. Bu yüzden doğal olarak Ethan Underwood şovuna dönüştü." Kısık bir kıkırdama

Kendisi de bunu hiç komik bulmadığını belirtiyor. "Bir süredir böyle bir şey olmamıştı. Sanırım kaçırmamışım."

"Hayal edebiliyorum." Ben de hayal etmeye çalışıyorum, dördünün hayranları tarafından kuşatıldığını, Ethan'ın sadece bir başrol oyuncusunun yapabileceği şekilde spot ışıkları altında parıldadığını hayal ediyorum. Finn'in bunu kendisi için isteyip istemediğini bir kez daha merak ediyorum.

"Lütfen bana gecenin biraz daha az kendini beğenmiş olduğunu söyle."

Omuz silktim. "Ailemle görüntülü sohbet ettim ve biraz kitap okudum." Ve avansın ilk yarısı banka hesabıma yattı, bu da oda servisinden kutlama amaçlı bir dilim cheesecake yememe neden oldu.

"Peki ailen nasıl?"

Ona kaşlarını kaldırıyorum, çünkü bir şekilde gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyor. "Çok iyiler. Yemin ederim, emekli olduklarından beri her yıl beş yeni hobi edindiler. Annem pinochle ligine yeni katıldı ve babam da kuşlarla ilgilenmeye başladı. Ve tabii ki beni çok özleyiyorlar ama hayatta kalacaklar."

"Tabii ki." Siyah kanvas ceketinin düğmelerini açıp bir sandalyenin arkasına katlarken bana küçük bir yarım gülümseme veriyor. Sonra, sanki vücuduyla ne yapacağından emin değil gibi. Ayakta durmaya karar vermeden önce yatağa bir göz atıyor ve bir bacağını diğerinin üzerine atıyor. "Bugün harikaydın. Bu arada."

Bir iniltiyi abartıyorum. "Ruh hali katili. Ailem hakkında konuştuktan sonra bir ruh hali kaldıysa tabii."

"Ben ciddiym! Oraya çıkıp bunu yapmak kolay değil, özellikle de hazırlıklı değilseniz. Ve League Loup-Garou -üçüncü sezondaki gizli Fransız kurt adam avlama ajansıydı- zor bir kelime."

"Sıkı *Nocturnals* hayranlarının farklı düşüneceğini hissediyorum ama yine de teşekkürler." Boğazımı temizliyorum, hırkaman bir düğmesiyle oynuyorum. "Bu geceki dersimiz."

"Ah evet. ben görüyorum sen aramışsın bu bir"-o çekiyor yukarı onun telefonu

-"Orta Seviye Ön Sevişme: Bir dokunuşu karıncalanmaya dönüştürün." "Yaratıcı olmaya çalışıyordum."

Sırıtırken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Sadece orta sınıfta olduğum için gurur duyuyorum."

Yatağa doğru ilerlerken ona sırtıyorum. "Sadece öğretmenle yattığın için." Yanıma oturuyor, ayak bileğini dizinin üzerinde üçgen yapıyor. Sonra parmaklarını birbirine bağlıyor, cinsel aydınlanmayı bekleyen yetişkin bir erkeğin mükemmel görüntüsü. Gerginse bile bunu saklamakta çok başarılı. Bir dahaki sefere eğitici bir seks anlaşmasına girdiğimde, bunu bir aktörle yapmayacağım. Ya da en azından çok daha az yetenekli bir aktörle.

Çünkü *The Nocturnals*'ı izlerken öğrendiğim bir şey var. *Lucky Us* ve hatta Hallmark Noel filmi.

Finnegan Walsh iyi bir aktör.

Sahne arkadaşlarının farkında olması, vücut dilinin odadaki herkese uyum sağlaması. İfadesindeki incelikler, başının tek bir eğiminde ya da kaşlarının kıvrımında neşeyi, üzüntüyü ya da korkuyu nasıl aktarabildiği. Ve gözleri, dizinin gözlüklerin arkasına sakladığı o güzel ela gözleri, her zaman yumuşak, tatlı ve meraklı. Şimdi görebiliyorum, bu kadar çok izleyicinin Hux'a nasıl aşık olduğunu.

"Daha ileri gitmeden önce," diyorum. "Sanırım klitoris hakkında konuşmalıyız."

Finn kızarır. "Evet, uh... bu benim için bir sorun alanı gibi görünüyor."

"Yalnız değilsin." Ses tonumu hafif tutuyorum, buranın konuşmak için güvenli bir alan olduğunu istiyorum. Soru sormak için. Çünkü bunu ona açıklamak heyecan verici bir şey, özellikle de dinleme şeklinden dolayı. Başka bir durumda olsaydım, kelimelerimin üzerinde tökezlerdim, ama onun varlığıyla ilgili bir şey bunu olması gerekenden çok daha rahat hissettiriyor. Çantamdan dizüstü bilgisayarımı alıyorum, zaten birkaç diyagramım orada bekliyor. Boş zamanlarımda kendi araştırmamı yapıyordum - çoğunlukla yenilemeler, orada burada bazı yeni bilgiler. "Klitorisin görünen kısmı vulvanın üst kısmında, iç dudakların birleştiği yerdedir. Onu koruyan ve klitoral başlık adı verilen bir deri kıvrımı vardır ve kişi uyarıldığında daha fazlasını ortaya çıkarmak için geri çekilir. Ancak klitorisin çoğu aslında iç kısımdadır." Bunu diyagramlardan birinde gösteriyorum. "Ve inanılmaz küçük bir anatomi parçası. Vücudun tek parçası sadece zevk için."

Finn tüm bunları düşünürken başını sallar, gözleri diyagramlardadır.

İlk cinsel deneyimlerimin hayalini kuran bir genç olarak, birinin bana dokunacağını ve *sonra* da sihir olacağını hayal ederdim. Ancak beklenti ile gerçeklik arasındaki uçurum çok büyük olabiliyor. İlk birkaç partnerim de en az benim kadar bilgisizdi ve ne istediğimi nasıl dile getireceğimden henüz emin değildim. Onlara nasıl göstereceğimi.

Finn'le şu anda ne yaptığımı hiç hayal etmemiştim ama burada oturdukça kendime daha çok güveniyorum.

"Toplumun tarihsel olarak kadın bedenine nasıl davrandığı göz önüne alındığında bu şok edici olabilir, ancak kadınların zevkine ilişkin araştırmaların çoğu oldukça yenidir" diyorum. "Mesela . . . Uyarılma sırasında klitorise kan hücum edip şiştiğinde, aslında ereksiyona geçtiğini bilmiyordum."

"Tanıdık geliyor," diyor gülerek ve ben de katılmadan edemiyorum. Kızıl saçlı olduğu için olsa gerek, yanakları hâlâ pembe lekeli.

"Buraya kadar her şey yolunda mı?" Ben soruyorum, o da bana başparmağıyla işaret ediyor.

"Ah, yüzüm kızarmadan uzaktan yakından seksi olan herhangi bir şeyi tartışmaktan acizim," diyor. "Meg'le olan sahnelerim sırasında bana ne kadar makyaj yapmak zorunda kaldıklarına inanamazsınız."

Seks sahnelerini düşününce benim de yüzüm kızardı. Dizide henüz o noktaya gelmedim ama Mexley derlemelerinden birinde, ikisi bir kamp gezisindeyken ormandaki bir çadırda, bir centaurun izini sürerken karartılmış ama güzel çekilmişti. Kadının siyah saçları, erkeğin alev alev yanan kumral saçları, kadının kalçasının üst kısmı ve erkeğin karnındaki çiller.

Kendimi daha az seksi bir şey düşünmeye zorluyorum, sonra ona tam anlamıyla klitoris hakkında bir ders verdiğimi fark ediyorum, bu da kahkahalara boğulmamak için yanağımın iç kısmını ısırma neden oluyor.

"Klitorisin bulunduğu yer nedeniyle, sadece penetrasyonla boşalmak zordur," diye devam ediyorum. "Vajinanın içinde değil, bu yüzden klitorisi olan çoğu insan başka bir uyarılma biçimine ihtiyaç duyar."

Tekrar konuşmadan önce birkaç uzun dakika bekliyor. "İzlediğim tüm seks sahnelerini düşünüyorum da, sanki tam tersiymiş gibi geliyor."

"Ve bu da erkek bakışı denen küçük bir şey olurdu." Parmağımı ekranda gezdiriyorum. "Acele etmek istemiyorsun. Belki hemen klitorise gitmezsiniz. Tek parmakla başlayın ve tekniğinizi değiştirin: etrafında yavaş daireler çizebilir, hafifçe dokunabilir, bir yandan diğer yana ovalayabilirsiniz. Nasıl bir tepki aldığınıza bağlı olarak yavaş yavaş hızlanabilirsiniz. Onu kontrol , nasıl hissettiğini görün. Sonra başka bir parmak ekleyebilirsiniz. Ya da ağzınızı."

"Hoşuna giden bu mu?"

"geçilmeyi seviyorum," diye itiraf ediyorum, bacaklarımı biraz daha sıkarak. Bir yudum. "Not edildi."

"Ve kayganlaştırıcı neredeyse her zaman daha iyi hale getirir. Herkes farklı olacaktır ama genellikle nazik olmak istersiniz. Gerçekten hassas ve bazen doğrudan uyarım biraz fazla yoğun olabilir." Dudaklarını birbirine bastırıyor, çenesinde bir kas seğiriyor. Kendi nefeslerim daha hızlı, daha keskin geliyor, özellikle de dizüstü bilgisayarımın ekranını nasıl okşadığımı fark ettiğimde. "Bitiş çizgisine doğru çılgınca bir koşu olmak zorunda değil. Öyle durumlar yaşadım ki, adam geliyor ve sonra o gece için işi bitiyor. Henüz oraya varmamış olsam bile."

"Tanrım. Şimdi neden her şeyi *kısaltacak* bir şeye bu kadar odaklandığımdan tam olarak emin değilim." Yatağa yeniden yerleşiyor ve ancak o zaman dizlerimizin birbirine değdiğini fark ediyorum. "O zaman önce o boşalmalı," diyor. "Seks yapmadan önce."

"Açıkçası, ben de buna katılıyorum. Ama içimden bir ses 'seks' dediğinizde aslında penetrasyonu kastettiğinizi söylüyor." Elimini odanın içinde gezdiriyorum. "Burada yaptığımız her şey seks, en azından benim için. Bunun tek bir tanımını olmamalı ve penetrasyon her zaman oyunun sonu olmamalı."

"Hayır, haklısın. Bu mantıklı," diyor. "Yani bundan hiç hoşlanmıyorsun? Uh .. penetrasyon?" Utangaç bir elini yüzünde gezdiriyor. "Şunu söyleyeyim, bu kelimeyi tek bir konuşma sırasında en çok duyduğum andı."

Gülümsememi geri alıyorum. "Biliyorum, ama bu benim için senin için olduğu kadar önemli bir olay değil. Ya da geçmişte olduğu gibi olduğunu tahmin ediyorum." O

bana suçlu bir bakış atıyor. "Pornodaki gibi değil, gerçi sana göstermekten mutluluk duyacağım harika feminist pornolar var. Ya da dürüst olmak gerekirse, filmlerde ve televizyonda bile. Her iki kişi de boşalana kadar düşüncesizce itemezsiniz ve yine de izlediğiniz neredeyse her şey sizi başka türlü ikna etmek için elinden geleni yapıyor. Bu işte daha fazla incelik var."

"Tüm cinsel ipuçlarımı pornodan aldığımdan değil, sadece ... yeterince olgun bir yaşta görüyorsunuz ve bazıları size yapışıyor. Müstehcen konuşmalarım da muhtemelen buradan geliyor." Sonra bana yeni bir kırılganlıkla baktı. "Ya tüm bunları yapmama rağmen onu hala elde edemezsem?"

"Bu pekâlâ olabilir."

"Kesinlikle hayır Finn, kısa sürede cinsel bir virtüöz olacaksın' gibi bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm. "

Ona bir yastık fırlatıyorum. "Peki, eğer olmama ihtimalin varsa, bu ilişkinizin anlamına gelmez. Sadece başka şeyler denemelisiniz. Oyuncaklar harika olabilir ve seks her seferinde varış noktası olmak zorunda değil, bırakın ... penetrasyonu." Bu kez kelimenin üzerinde tökezleyerek gülüyorum. Komik olmaması için hiçbir neden yok. Dizim onunkine yaslandı ama ikimiz de birbirimizden ayrılmıyoruz. "Yol boyunca bir sürü harika durak var - acele gerek yok. Ya da belki de bunlar durak değildir - belki de asıl olay bunlardır. Bu tamamen ilişkiye bağlı. Ama anahtar iletişimidir. Bir şeyin biri için işe yarayıp yaramadığını anlamanın tek yolu budur. Eğer bir kişi mutsuzsa, diğerinin bunu bilmesi gerekir."

Odaklanmış bir bakışla her şeyi kavırıyor. "Bunu sevdim," diyor, sesi daha alçak bir perdeye düşüyor. Şimdi eli dizime düşüyor, başparmağı yavaşça bir daire çiziyor. "Aslında tüm bunlar hoşuma gitti. Bence bu, okulda gördüğüm tüm sağlık derslerinden daha bilgilendiriciydi."

"Sevindim," diyorum, "çünkü sanırım dersin uygulama kısmına hazırız."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve ona doğru eğilerek kendimi doğal hissediyorum. Bana dokunması için fazlasıyla istekliyim, ki bu Ara Ön Sevişme'de teşvik ediliyor. sefer öpüştüğümüzde, ilk başta yumuşak. Keşfedici. Finn elini çenemin kıvrımında gezdiriyor ve ben titrediğimde gülümsüyor

ve tekrar yapıyor. Sonra eğilip ağzını kulağıma dayıyor ve Phoenix'te yaptığını tekrarlıyor.

"Hâlâ iyi misin?" diye soruyor, ben ona karşı titrerken bile.

Gözlerimi kapatıyorum, mırıldanarak onaylıyorum. Sanki bedenlerimiz kaldıkları yerden devam etmeye hevesli ve öpüşmek artık yeterli gelmiyor. Kalçalarımı onunkilere doğru kaydırarak ona *daha fazlasını* söylediğimi hissediyorum. O da aynı fikirde, öpüşmelerimiz derinleşirken beni üstüne çekmeye çalışıyor. Acil.

Bunu sıfır beklenti ve sıfır bağıllıkla yapmak çok *eğlenceli*. Yarın sabah ne olacağı ya da birimizin diğerinden daha fazla şey isteyip istemediği konusunda endişelenmiyorum. Beynimi kapatmak beklediğimden daha kolay.

Ayrıca onun panellerindeki Finn'le tam bir tezat oluşturan, sadece bana ait olmasıyla ilgili bir şey var. Onun bu yönünü görebilen tek kişi benim, en azından şimdilik.

Ve bunların hiçbirisi gerçek olmamasına rağmen, kot pantolonundaki sert çıkıntı son derece tatmin edicidir.

Ona karşı sallanıyorum, fermuarını karıştırmak için uzanıyorum ve kotu yerde biriktiğinde, o da benimkinden kurtulmama yardım ediyor. Gömleklerimiz onların üstüne düşüyor.

"Yavaş ol," diye hatırlatıyorum ona, her ne kadar gezinen ellerim hiç de öyle olmasa da. "Benimle dalga geç."

Sütyenimle oynamak için eğildiğinde bir hırıltıyla karşılık veriyor. "Artık bunu nasıl yapacağımı biliyorum," diyor ve memnun bir sırıtışla sütyenimi çekiştirerek çıkarıyor. "Tanrım. Göğüslerin *olağanüstü*. Seattle'da onlara yeterince ilgi gösterdiğimi sanmıyorum ve bunun için çok üzgünüm."

"Ah. Öğreniyorsun." Dilini bir meme ucuna değdirdiğinde gülüşüm bir iniltiye dönüşüyor. "Biraz daha. Lütfen," diyorum ve o da dişleriyle beni kızdırmakta gecikmiyor. Bir elimi saçlarına atıyorum, karnımda bir sıcaklık oluşuyor.

Bu sefer çok hızlı gitmiyor. Meme uçlarım sertleşene ve ben onun altında titreyene kadar yalıyor, emiyor, nazikçe ısıyor. Eli aşağı kayıyor, kalça kemiğime sürtünüyor. "Sana dokunabilir miyim?" diyor kulağıma,

dudakları tenimde geziniyor. Her yerim sıcak olmasına rağmen bir ürperti daha çekiyorum.

Başımı sallıyorum ve külotumun üzerinden beni kavradığında kısık bir inilti çıkarıyor. "Belli ki bir şeyleri doğru yapıyorum," diyor, kelimeleri çakıl kadar sert

Parmağını nemli kumaşın üzerinde ileri geri gezdiriyor. Parmağı iç çamaşırımın içine girdiğinde, nereden başlayacağından emin olamayarak tökezlediğini hissedebiliyorum.

"İşte," diyorum, ikimiz de o hassas sinir demetini bulana kadar ona rehberlik etmek için aşağı uzanıyorum. En hafif dokunuşla sıyrıyorum. "Bunu hissediyor musun?"

"Sanırım öyle." Keskin bir nefes verdi. "Evet, hissediyorum."

"İyi misin?"

"Sadece on beş yıllık beceriksizlik etrafımda yıkılıyor."

Ona daha kolay erişim sağlamak için iç çamaşırımı çıkardım. Elmacık kemiklerinden çenesine doğru yoğun bir gerilim akıyor. Dokunuşu nazık, tam da ona söylediğim gibi. Belirsiz ve bunda inkar edilemez derecede seksi bir şey var. Rahatlıyorum, yavaşça kontrolü ele almasına izin veriyorum.

"Öyle mi?" diyor nefes alışım hızlandığında ve ben *evet diye soluduğumda*.

Ama sonra çok yavaşlıyor ve momentumu kaybediyorum ve hayal kırıklığını yutmak zorunda kalıyorum.

Bu en az on beş dakika boyunca devam etmelidir - zevk kaybolmadan önce yaklaşmak.

"Özür dilerim. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum." Diğer eliyle alnını sıvazlıyor.

"Ya başka bir şey deneseydik?" Ana hatlardan sapmış oluruz ama bu gerekli olabilir. "Ya ... ya sana kendimi nasıl boşalttığımı göstersem?" Bu fikir şimdiden içimde yeni bir baskı oluşturuyor, kalp atışlarım hızlanıyor. Bunu planlamamıştım ama birdenbire sadece garantili bir orgazm değil, aynı zamanda mükemmel bir öğretim fırsatı gibi göründü.

Ve onun beni izlerkenki zihinsel görüntüsü gerçekten hoşuma gidiyor.

Merakla başını eğiyor. "Buna karşı çıkmazdım." Koluna vuruyorum.

"Ergenlik fantezisi gerçek mi oluyor?"

"Galadriel gibi giyinmiş olsaydın belki." Odanın etrafına göz gezdiriyor.

"Termostatı mı? Yoksa aşağı mı?" diye soruyor. "İstemiyorum

çok sıcak ya da çok soğuk olmanızı engeller. Çünkü termostatin işlevi budur. Çok soğuktan korumak için. Ya da çok sıcak." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bu konuda çok mu garip davranıyorum? Çünkü bundan keyif alacağımı garanti edebilirim."

"Evet," diyorum, yanaklarıma sıcaklık hücum ederken bile gülerek. "Ama çok şirin."

Başımı yastığa bastırarak yatağa geri gömülüyorum. Elektrik damarlarımda hızla dolaşırken odanın sıcaklığı en az yirmi derece artıyor. Belki ondan termostatu istemeliydim. Evet, beni çıplak gördü ama bu onun tek gecelik olduğunu düşündüğüm zamanlardı. Vücudumun her ayrıntısına bakmıyordu. Titrek bir nefes verdim ve parmağımı karnımda gezdirdim.

Göbeğimi geçtim. Yavaşça başlıyorum, bir ritim bulmak için zaman ayırıyorum, farkındalığımın her zerresi elimin altındaki sıcaklığa odaklanıyor.

Vücudum gergin, dizlerim hala neredeyse birbirine değiyor. Parmağımın her dönüşünde bacaklarımı hissediyorum.

Gevşet.

Finn'in tepkileri beni , kalan tüm öz-bilinçlilikleri kovuyor. Boşta kalan elimi yukarı doğru kaydırıp göğüslerimi kavradığımda gözleri dalgalanıyor. Sonunda bacaklarımı tamamen ayırıp dizlerimi yatağın kenarına bıraktığımda, kalbim küt küt atarken, parmak eklemlerim gergin bir şekilde çarşafı kavrayan bir yumruk. Onun yanımda olmasından bu kadar tahrik olacağımı düşünmemiştim. Tepkilerinin bu kadar yoğun olacağını fark etmemiştim.

Gevşememe izin veriyorum, yan masaya uzanıp bir damla kayganlaştırıcı alıyorum, bu bir şekilde düşündüğümünden daha iyi hissettiriyor ve ben alçak bir inilti çıkardığımda o da çıkarıyor.

Başladığımızdan beri, onun en ufak hareketlerine, en yumuşak seslerine uyum sağlıyordum. Yarım nefes alsa vücudumdaki her hücre bunu hissedirdi. Gözlerimi ondan ayırsam bile, o kadar sağlam bir şekilde *orada* ki izlendiğimi unutamıyorum. Sadece izlendiğimi değil, *izlendiğimi* de. Finn çok başarılı biri. Nefeslerinin sesi, göğsünün yükselişi ve hatta bir şekilde, birkaç adım öteden fiziksel *sıcaklığı*.

Bir parmağımı içeri sokup ıslaklığı klitorisime doğru sürüklüyorum. Sertçe yutkunuyor, Adem elması boğazında titriyor.

"Bu halinle gerçekten çok seksisin," diyor. "Eğer bunu söylememde bir sakınca yoksa."

"Evet. *Tanrım*." Ön kol kaslarının nasıl kasıldığını, gözlerini nasıl zorlukla kırdığını izliyorum. Kendini kaybetmek üzere olan *beni* izlediği için kendini kaybetmek üzere olduğu düşüncesi, kendini tutmaya zorlaması ... tarif edilemeyecek kadar ateşli. Sözcükler, onları ikinci kez tahmin etmeme fırsat kalmadan ağzımdan dökülüyor: "Benimle kendine dokunur musun?"

Bakışları benimkileri kavırıyor. "Öyle mi?"

Bunun için ölüyorum ama söylemiyorum. Onun yerine, sadece başımı sallıyorum.

Yanımda kayıyor. Nefesinin altında küfrediyor. Sonra bir elini boxer'ının önüne atıp kendini ovuyor, temas eder etmez kısık bir homurtu çıkarıyor, daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi iç çamaşırını çıkarıyor.

Elini sikinin etrafına doladığında, rahatlama gibi gelen düzensiz bir nefes veriyor. Yüzündeki, vücudundaki gerginliğin bir kısmı azalıyor, sanki kapısını çaldığımdan beri kendini tutuyormuş gibi. *Çok güzeldi*. Bakışlarımın onun üzerinde dolaşmasına izin veriyorum; yumruğunun ritmik pompalamaları, boynundaki gergin kaslar ve boğazının çukurundaki ter üçgeni. Parmaklarım daha hızlı hareket ediyor, kürek kemiklerim yatağa gömülüyor.

Ağzından boğuk bir ses çıkıyor. "Siktir, çok yaklaştım bile."

"Yapabilirsin-" diye başlıyorum, ona sorun olmadığını, kendini bırakabileceğini söylemek istiyorum.

"Hayır. Seni beklemek

istiyorum." "Neredeyse geldim."

Hareketleri keskinleşiyor. Dişlerini gıcırdatıyor.

Kaslarımın kasıldığını hissettiğim anda sol kolumu yüzümün üzerine atıyorum. Bu rahatlamaya havadan daha çok ihtiyacım var. Sadece birkaç saniye uzaktayım, içimdeki her şey sıkıca sarılmış ve kopmaya hazır.

Sonra, bir anda, ikimiz de uçuşumun kenarından dönüyoruz. Zevk, parlak bir neon gelgit dalgası gibi içime çöküyor ve boğazından vahşi bir nefes çıkarken haykırıyorum. Diğer her şey kayboluyor. Bedenim ve bu saf, çaresiz his dışında hiçbir şey yok, Finn hemen parçalanıyor, serbest eli uyluğumda sıkılıyor.

En az bir dakika boyunca birlikte, sert ve iyileşmiş bir şekilde nefes alıyoruz.

Yüzler kızarmış. Bacaklar gevşek.

Sonra bana dönüyor, birkaç parmak ucuyla belimi sıyırırken gözleri ağırlaşıyor.

"Vay anasını," diyor, sesinde tatlı, inanmayan bir kahkaha. "Bütün bunları çok ama çok yanlış yapıyormuşum."

OceanofPDF.com

Twitter

@nocturnalsfanpage

Artık resmileşti: The Nocturnals beşinci sezon için yenilenmiyor. Aşağıda sesinizi duyurun ve bizim de en az sizin kadar üzgün olduğumuzu bilin. 🏠🌙🐱

@mexley5ever

Herhangi bir yerde imza kampanyası var mı? Bunun olmasına izin veremeyiz! On iki yaşımdan beri izliyorum, kelimenin tam anlamıyla hux ve meg ile büyüdüm! #idratherbeunusual #savethenocturnals

@ultimate_caleb_rhodes_stan

Mezuniyetle bitireceklerini söylediklerini anlıyorum ama çok fazla sorum var. Caleb ve Alice devam edecek mi? Hux'un kontrol serumu gerçekten işe yarıyor mu? Ve S3E17'deki yaban domuzunun nesi vardı? 🐱🐱🐱🐱🐱 #SaveTheNocturnals

@calicecalicecalice

Onları şimdiden özledim wtfffff

@justiceforsofiaperez

Az önce burada bir dilekçe yayınladım. LÜTFEN İMZALAYIN!!! Bizi görmezden gelemezler, değil mi? 🙄 #justiceforsofia

OceanofPDF.com

bölüm ON İKİ

MEMPHIS, TN

Gazetecilik profesörlerimden biri derslerin ilk gününde bize "Print medya ölüyor" dedi ve salonda endişeli fısıltılar dolaşmaya başladı.

Seattle Times stajı için yapılan başvurulardan daha hızlı. "Mezun olup hemen yerel bir gazetede işe giremezsiniz ve emekli olana kadar otuz beş yıl boyunca orada çalışamazsınız."

Aslında profesörün yaptığı da tam olarak buydu.

Bir el havaya kalktı. "Anlamıyorum," dedi benden iki koltuk ötedeki bir adam. "Bize bölümümüzü değiştirmemizi mi söylüyorsunuz?"

Profesör başını salladı. "Hiç de değil," dedi sakın ama kararlı bir şekilde. "Sadece biraz daha fazla çalışman gerekecek. Biraz daha çok yönlü olmalısın. Yenilik yapmanız gerekecek."

Nedense, bunu söylerken Finnegan Walsh için X dereceli ders planlarına ince ayar yapmayı değil, Photoshop'u nasıl kullanacağını öğrenmeyi düşünüyormuş gibi bir his var içimde.

İki haftadır bu seyahatteyiz ve ben ders dışı etkinliklerimize o kadar dalmışım ki, burada bulunma sebebimiz olan Finn'in kitabını yazmayı neredeyse ihmal ettim. Elbette, boş günlerimizin bazılarını kafelerde geçirdim, şimdiye kadar aldığım notları anlamlandırmaya çalıştım, Finn ise otele kapandı

sağlıklı bir tatil romantik komedisi senaryosu okuyor ya da boş zamanlarında başka ne yapıyorsa onu yapıyor. Ama bu hafta sonu fuar için Memphis'e indiğimizde, ondan daha fazla malzeme almaya kararlıyım.

Bunu daha da sağlamak için, akla gelebilecek en az seksi yerden çalışıyoruz: Hilton DoubleTree'deki bir konferans odası.

Laptop ve notebook açık, ses kayıt cihazı açık. Mahkum yok.

"Dün gece Sleater-Kinney dinledim," diyor Finn masanın karşısından, ben daha ilk sorumu soramadan. Telefonunu masanın ortasına koyuyor ve tanıdık bir akor dizisi çalmaya başlıyor. En sevdiğim albüm olan *All Hands on the Bad One*'ın isim parçası. "Haklısın; oldukça iyiler."

O kadar aniden oldu ki beni ürküttü. "Sen-oh. Harika," diyorum aptalca, bununla ne yapacağımı bilemeden. Boğazımı temizliyorum. "Yani, sevindim. Tekrar bir araya geldiklerinde çok mutlu olmuştum ama Janet Weiss olmadan aynı değiller."

"Davulcu. ...2019'da ayrıldı. 2019'du sanırım?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Birisi Wikipedia tavşan deliğine girmiş."

Omuz silkiyor ve masanın üzerindeki ücretsiz otel kalemlerinden birini ritme göre vuruyor. "Onları sevdiğini söylemiştin. Merak ettim."

Buna verdiğim tepkiyi nasıl adlandıracağımdan tam olarak emin değilim, bu yüzden görmezden gelmeye karar verdim. "Riot Grrrl ile dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan, gerçekten işe yarayabilir, bu yüzden muhtemelen kitaba odaklanmalıyız."

Müziği kapatıyor. "Hazırım," diyor, saçlarını yüzünden savuruyor, duruşu hemen düzeliyor. "Vur bana."

Birkaç yumuşak topla başlıyoruz: perde arkası *Nocturnals* maskaralıkları, karakter araştırması. Birkaç gün önce Minnesota'da yaptıklarımızdan sonra, profesyonel rollerimize geri dönebildiğimiz için rahatladım.

"Bir süre inek rolünde oynadın," diyorum. "*The Nocturnals*'da, tabii ki, ve *Lucky Us*'da" - hala ailesiyle yaşayan bir ortaokul fen öğretmenini canlandırdığı - "ve *Just My Type*'da" - font tasarımcısı karakteri soğuk terler dökmeden aşkıyla zar zor konuşabiliyordu.

"Başarısız bir pilot bölüm de vardı" diyor. "Bir grup sosyal beceriksiz muhasebeci hakkında bir sitcom. Sürükleyici bir televizyondur. Ve komik bir şekilde, tiplere bile değildi, çünkü ben . Hux o kadar da değildi ama benim için bilim yerine Tolkien ve mitoloji vardı." Sonra utangaç bir tavırla gözlerinin altındaki deriye dokunuyor. "Hatta reklamcım, ihtiyacım olmamasına rağmen, çekim yapmadığımız zamanlarda bana şeffaf çerçeveli gözlükler taktırdı."

"Hayır. Ciddi misin?"

Gülümseyerek başını sallıyor. "Ne kadar saçma değil mi? Sadece işim olduğu için minnettardım. Muhtemelen daha fazla minnettar olmalıydım, şimdi kurumak üzere olduğunu biliyorum."

"Muhtemelen bunun üzerine koca bir bölüm yazabiliriz," diyorum. "İnek stereotipi ve Hollywood'un onu nasıl hem aşağıladığı hem de aşırı cinselleştirdiği."

Finn'in bu kadar güçlü bir tepki vermesini beklemiyordum ama gözleri anında parladı. "Evet! Buna bayıldım."

Reno'dan Los Angeles'a geçişi hakkında konuşurken parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor ve bana toplum içinde ilk kez tanındığını anlatıyor.

"Valley'de bir Ralphs'deydim, kesinlikle korkunç bir dizi yiyecek almak için sırada bekliyordum," diyor. "Pop-Tarts, dondurulmuş Red Robin soğan halkaları, tek başıma yiyeceğim bir tepsi dolusu süslü peynir - yirmi yaşında ilk kez yalnız yaşıyorsanız böyle olur. Benden en fazla birkaç yaş küçük olan bu iki kız gözlerini benden alamıyordu ve beni aldıklarımın dolaylı yargıladıklarına inanıyordum, bu yüzden sepetimi onlardan korumaya çalışıyordum. Otoparka çıkana kadar Finn Walsh olup olmadığını sordular ve o kadar şaşırdım ki arabamı nereye park ettiğimi unuttum. On beş dakika boyunca şaşkın şaşkın arabamı bulmaya çalıştım."

"Nasıl bir şeydi?" Aklıma gelen görüntüye sırtarak soruyorum. "Tanınmak ve ilk kez yalnız yaşamak."

"Gerçeküstü. Dürüst olmak gerekirse, buna hala alışamadım. Ve sadece bugünlerde daha az sıklıkta olduğu için değil. Gösteri başladığında, sadece

Güneş gözlüğü, şapka, her şey. Şimdi bunların hiçbirisiyle uğraşmıyorum. Nadiren de olsa, *Stranger Things* çocuklarından birinin arkamda olduğuna ve gerçekten ona baktıklarına ikna oluyorum." Şimdiye kadar gözlemlediklerime dayanarak bu doğru görünüyor. Onu tanımayan, o dünyanın içinde olmayan kimse onu *tanıyor* gibi görünmüyor. "Ve sanırım açıklığa kavuşturmalıyım, ilk başta birkaç oda arkadaşım vardı ama akşamları restoranlarda çalışıyorlardı ve gündüzleri seçmelere katılıyorlardı, bu yüzden onları neredeyse hiç görmedim. Birinci sezonun sonunda kendi daireme taşındım. Ve bunu sevdim. Zaten bir süredir kendi kendime yetiyordum, bu yüzden Pop-Tarts'ı sistemimden çıkardıktan sonra oldukça düzenli yemek yapıyordum. Ve fırsat buldukça Reno'ya annemi görmeye gidiyordum."

Klavyemin sesi aramızdaki boşluğu doldurmaya devam ediyor. "Ailen hakkında daha fazla şey duymak isterim," diyorum çekingen bir şekilde, çünkü babası hakkında söylediklerini ve onu görmek için geri dönmekten bahsetmemesini unutmadım.

Kalemini masaya birkaç kez daha vurdu. "Bakalım... Ben lisedeyken boşandıklarını zaten biliyorsun. Annem eskiden hastane faturalandırması yapıyordu ama şimdi haham."

Nefesim kesildi. "Ciddi misin sen? Bu inanılmaz. Bunu kitaba koyabiliriz, değil mi? Lütfen ona domuz eti yediğimi söyleme."

"O yargılamaz," diyor. "Ve aslında birkaç hafta içinde onunla tanışacaksın. Biggest Little Comic Con için oraya gittiğimizde Reno'daki eski evimde biraz zaman geçireceğiz."

"Kulağa altın madeni gibi geliyor."

"Onunla son derece gurur duyuyorum. Bu büyük bir kariyer değişikliği idi ve bunun için okula geri dönmesi gerekiyordu ama her zaman bunu yapmak istemişti ve bunu başardı."

"Peki *Bayan Mistletoe* hakkında ne düşünüyor?"

Gülüyor, kalemi bana fırlatır gibi yapıyor. "İyi paraydı! Noel arifesi sahnesine yakından bakarsanız, arka planda bir menorah olduğunu görürsünüz."

"Vay canına, temsiliyet."

Bu onu daha çok güldürüyor, gözleri kenarlardan kırışıyor. "Bunu kitapta istiyorum. Sadece hüznü menora değil, her ne kadar bir bölüm açmak için harika bir imge olsa da, genel olarak dinim."

Başımı sallıyorum, not alıyorum. "Peki ya baban?"

Ağzında acımasız bir çizgi oluşuyor. "Bugünlerde nerede olduğundan emin değilim. Sadece benden bir şey istediğinde ortaya çıkma eğiliminde."

"Özür dilerim."

"Üzülme," diyerek geçiştiriyor ve hikâyenin çok daha fazlası olduğu hissine kapılıyorum. "Aslında yaptığım işten memnun mu yoksa bunun çocukça bir zaman kaybı olduğunu mu düşünüyor diye endişelenmeme gerek kalmaması beni rahatlatıyor, seçmelere başladığımda da böyle demişti." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Gerçekten hiçbir konuda anlaşılmıyorduk. Politika, para, hayatımı ne yaparak geçirmek istediğim. Acı çeken, mutsuz bir insandı ve etrafındaki herkesin de aynı şekilde hissetmesini sağlamayı kendine görev edinmiş gibiydi."

Daha çok annesinden bahsediyor ve bana annesinin bir Purim'de sinagogundaki kız kardeşleri *The Nocturnals*'daki karakterler gibi giyinmeye nasıl ikna ettiğine dair bir hikaye anlatıyor. Doğal olarak fotoğraflı kanıt istiyorum.

"Nedense bu kitabı yazmak istemenin sebebinin bu olmadığını hissediyorum," diyorum telefonunu ona geri verirken. Bana söylemeye o kadar yakın ki, bunu hissedebiliyorum; sadece onu birazcık itmeme gerekiyor.

Söylemek istediği şeyi düşünmek için birkaç dakika ayırıyor, daha derin bir şeyi açığa vurmaktan önce yapma eğiliminde olduğunu fark ediyorum. Ve bu hoşuma gidiyor.

-Doğru kelimeleri toplamak için zamana ihtiyacı olduğunu. Çoğumuz aklımıza gelen ilk şeyi hemen söyleyiveriyoruz.

"*The Nocturnals*'da olduğum süre boyunca," diyor sonunda, "medya kiminle çıktığım konusunda spekülasyon yaptı. Kiminle çıkmadığım. Yatakta karakterim kadar tatlı ve cömert olup olamayacağımı. Gerçek hayatta da ne kadar aptal olduğumdan bahsetmek istediler ve Tolkien hakkında ne kadar çok şey bildiğim komik değil miydi? Son derece iyi bir adamdım, değil mi? Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmeyen tüm bu okuyucular için en iyi erkek arkadaş olmaz mıydım? Dizideki kadınlar için bu mikroskop altında olmak daha da kötüydü. Ve bu çok acımasızdı."

"Bu şekilde düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. O bu kadar samimi konuşurken dizüstü bilgisayarımın ekranına bakmak doğru gelmiyor, bu yüzden onu kenara itiyorum ve ses kayıt cihazımın dizginleri ele almasına izin veriyorum.

Finn'in nefesleri hızlandıkça hızlanıyor, kollarını masaya dayıyor, kayıt cihazının her kelimeyi aldığından emin olmak için eğiliyor. "Sonra da dizinin içine etmeye bayıldılar. Hollywood böyle yapar, değil mi? Gençlere yönelik her şey, hiçbirimiz genç olmamamıza rağmen, birincil demomuz buydu. Ne zaman halka açık bir şey söylesem, bunun yanlış yorumlanabileceği tüm yolları düşünmek zorundaydım. Doğru kelimeleri bulmak için yıllarca uğraştığım bir şeyi beş saniyelik bir klibe damıtacak ses parçaları. Aklımdan geçenleri söyleyemezdim. Normal hayatımda bile karakterimin dışında davranamazdım çünkü kimse bunu görmek istemezdi. Hux'u istediler, beni değil. Bu kitap onlara gerçekte kim olduğumu gösterme şansım. Hepimizin istediği bu değil mi - konuşabilmek ya da yaratabilmek ve diğer insanların bizi dinlemesini sağlamak?"

Oh. Vay canına. Beni olabilir.

"Ve sonra hepsi gitti. Şovu seviyorum. Hayranları seviyorum" diyor. "Ama bazı oyuncular neredeyse otuz yaşındaydı ve on sekiz yaşındaki çocukları oynuyorlardı. Sanki tuhaf bir tür uzatılmış ergenlik dönemine hapsolmuş gibiydik ve yeniden bir araya gelme ..." Sözlerini tekrar tartarak devam ediyor. "Herkesin bildiği bir isim olmak istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Bu düzeyde bir şöhretin insanlara ne yaptığını gördüm. Juliana, muhtemelen hikâyeleri okumuştur."

Yaptım. Bağımlılıklarını ve rehabilitasyonda geçirdiği zamanı belgeleyen paparazziler, çok mu zayıf yoksa yeterince mi zayıf olmadığını sorgulayan fotoğraf galerileri ve bir başka nüksetmeden önce bu kez ne kadar süre ayık kalacağını sorgulayan fotoğraf galerileri. Hepsi dehşet vericiydi.

"Ve bu sadece dedikodu sitelerine yansıyanlar," diyor. "Çok acımasız olabiliyor."

"Ama buna değer mi?" Ben soruyorum. "Tüm bu saçmalıklara değer mi?"

Bir an için bunu düşünüyor. "Tüm bu saçmalıklara değdiğinden mi yoksa pazarlanabilir başka bir becerim olmadığından mı bilmiyorum. Belki de yoktur. Ama bunun gibisi gerçekten yok. Diğer insanlar için önemli olan, onlara neşe veren, ilham veren, süreçlerine yardımcı olan ya da sadece gerçek dünyadan kaçmalarını sağlayan bir sanat yaratabiliyorsunuz

bir süreliğine. Belki de onunla hiç amaçlamadığınız bir bağlantı kurarlar - bu da sihrin bir parçasıdır. Kamera karşısına geçtiğimde, o performansı olabildiğince inandırıcı kılmak dışında hiçbir şey için endişelenmeme gerek kalmıyor ve bu inanılmaz bir rahatlama. Ve büyük roller almasam bile bunu yapabildiğim sürece yapmaya devam etmeyi umuyorum. Bu roller "prestij" olmasa bile. Belki bir gün yapımcılık ya da yönetmenlik yapmak isterim ama şimdilik mahremiyetimi seviyorum. Aslında en tutkulu olduğum konu ruh sağlığı."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. Kitabı yazma nedeninin bir şekilde Hollywood'la, belki de ailesiyle olan ilişkisiyle bağlantılı olmasını bekliyordum. Ama bunun henüz sormadığım birkaç soruya cevap vermediğini söyleyemem.

Ellerine bakıyor, parmaklarını birbirine geçiriyor. "Sana söylemek için doğru zamanı bekliyordum, çünkü bunun kitabın odak noktası olmasını istiyorum, ama belki de tek bir doğru zaman yoktur." Yarım bir gülümseme takınıyor, ama bunun için büyük bir çaba harcadığını söyleyebilirim. "Gördün mü? Yapmak istediğim şey doğrudan ortaya çıkıp söylemekken oyalanıyorum. Tamam." Derin bir nefes ve sonra: "Oldukça ciddi bir OKB'm var."

"Böyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm," diyorum elimden geldiğince nazik bir şekilde. Tabaklarını inceliyor. Ellerini kullanmak yerine çatal ve bıçak kullanmayı tercih etmesi.

"Bunu tartışmak her zaman kolay olmuyor," diyor. "Çocukluğumdan beri var ve ilaç tedavisine başlamadan önce, şimdiki terapistimle tanışmadan önce berbat bir haldeydim." Boynunun arkasını ovuşturuyor, gözleri odada geziniyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Takıntılarımın çoğu mikroplar, kirlilik, küf ve çoğunlukla yiyeceklerle ilgili. Eğer bir şey biraz bile kirliyse, yanına yaklaşamıyorum. Ya da en azından eskiden öyleydim. Restoranlarda yemek yemezdim çünkü bir şeyin ne kadar temiz olduğundan asla emin olamazdım ve bundan dolayı hastalanmaktan endişe ederdim. Yiyecekleri atardım. Herhangi bir şekilde kötü kokuyorsa temiz çarşafları çamaşır makinesine geri atardım. Tüm o suyu boşa harcadığım için kendimi bok gibi hissedirdim, bu da bu konudaki kaygımı daha da artırırdı.

"Bunu uzun süre ailemden sakladım," diye devam ediyor. "En çok da babamdan. Duygusal olarak ne kadar istismarcı olduğunu anlamam yıllar süren terapilerimi aldı. Bize hiç el kaldırmadığı için her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum ama

Her şey hakkında bir fikri vardı ve eğer siz de aynı fikirde değilseniz, bu bir çılgılık kavgasına yol açardı. Yiyecek israfından nefret ederdi, bu yüzden buzdolabındaki bir şeyin son kullanma tarihi yaklaşıyorsa veya en ufak bir renk değişikliği varsa, bu büyük olasılıkla - kahretsin, bilmiyorum. Koruyucu bir madde. O evden çıkana kadar bekler ve çöp kutusunun derinliklerine saklardım ve daha sonra nerede olduğunu sorduğunda yediğimi söylerdim. Bazen sırf ailem öğrenecek diye korktuğum için bir sürü şeyi sokağın sonundaki çöp kutusuna bile götürürdüm."

"Tanrım," diyorum usulca, çünkü genç bir Finn'in bu kadar korkmuş, bu kadar kararsız olması fikrinden nefret ediyorum. Beyni ona karşı çalışıyor. "Bu kolay olmamalı. Çok üzgünüm."

"Bu işte iyiyim." Acı bir gülümseme. "Tabii bazen eldiven giymem ve hemen ardından duş almam gerekiyordu. Ve tabii ki ailem sonunda ne yaptığımı öğrendi. Babam çok öfkeliydi ve sanırım annem de ondan korktuğu için başka bir şey söyleyemiyordu. Ve bana sadece sineye çekmemi, 'delirmiş gibi davrandığımı' söyledi. Ve 'sakın kimsenin seni bunu yaparken görmesine izin verme' dedi. " Finn şimdi biraz daha hızlı nefes alıyor, yumruğunu masanın üstünde sıkıyor. "Ben de öyle yaptım. Takıntılarım şekil değiştirdi ve boş zamanlarımın çoğunu kimse fark etmeden kendimi nasıl güvende ve rahat hissedeceğimi bulmaya adadım. Eğer tabakta garip bir şey varsa, aç olmadığımı söylerdim. Okuldaki eski çarşafları, eski battaniyeleri atar ve Hanuka paramla yenilerini alırdım. Babamı mutlu etmeyi *o kadar çok* istiyordum ki, bu da onun düşündüğü gibi berbat bir evlat olmamak anlamına geliyordu."

"Finn. Kesinlikle *değilsin*," diyorum kararlılıkla, keşke onu rahatlatmak için daha fazlasını yapabilseydim.

Başını iki yana sallıyor. "Kesinlikle çoğu zaman öyle hissettim. O gidene kadar annemle bile pek bir ilişkim yoktu ve iyi ki de gitmiş. Yine de en kötüsü, *The Nocturnals*'ın son sezonuydu, yenilenmeyeceğimizi biliyorduk. Bir sonraki iş için rezervasyon yaptırma konusunda çok endişeliydim çünkü herkesin işleri vardı ama benim yoktu. Kendime çok fazla baskı ve ödemeye devam edip edemeyeceğimi bilmediğim bir ev satın almıştım ve tek

kontrol edebildiğimi hissettiğim şey ne kadar temiz olduğuydu. Bu korkunç döngülere takılıp kalıyordum, evi fırçalıyor, yeni aldığım bulaşık takımlarını iade ediyordum çünkü kutuyu açtığımda tuhaf koktuğuna yemin ediyordum, sürekli çamaşır yıkıyordum çünkü hiçbir şey yeterince temiz görünmüyordu. Ve sonra enerji faturam çok yükseldi ve bu sadece stresi artırdı. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ancak final yayınlandıktan sonra yardım almaya başladım. Aslında bunu öneren Hallie'ydi."

"Bu harika," diyorum, ciddi bir şekilde. "Ben de terapi görüyorum. Yaygın anksiyete bozukluğu için. Sanırım hayatımın çoğunda vardı ama yirmili yaşlarımdan ortalarına kadar biriyle görüşmeye başlamadım. Birkaç aydır gitmiyorum -belki de gitmeliyim- ama terapiyi çok seviyorum."

Başını sallıyor. "Demek anladın."

"Hepsi değil ama bir kısmı." Sonra aklıma bir şey geldi. "Peki ya seks? Eğer sormamda bir sakınca yoksa, çünkü belli ki işin içinde çok fazla dokunma var."

"Terapide bunun üzerinde de çok çalıştım," diyor. "Oral seks ilk başlarda biraz zordu ama yıllardır bu konuda herhangi bir sorun yaşamıyorum."

"Eğer rahat değilseniz, kesinlikle yapmak zorunda değiliz."

"Hayır. İstiyorum. Becerilerim şu anda eksik olsa bile . . . Bunu yapmayı seviyorum." Sesi çok samimiydi. Sertçe yutkunuyorum, Hilton DoubleTree'nin doğasında gerçekten de hesaba katmadığım bir azgınlık olup olmadığını merak ediyorum. Pek çok erkeğin bir kadının altına yatmaktan hoşlandığını biliyorum ama onun bunu bu kadar rahat itiraf ettiğini duymak ...

Neyse ki ben daha fazla oyalanamadan konuyu değiştiriyor. "İşte bu yüzden diğer hayalet yazarlarla işler yolunda gitmedi," diyor. "Onlarla kendimi tam olarak rahat hissetmiyordum - bu konuda açılacak kadar değil. Ve eskisinden çok daha iyiyim. Restoranlara gidebiliyorum, ancak ellerimi hiçbir şey için kullanmıyorum - bu son zamanlarda terapide üzerinde çalıştığım bir şey. Elimden geldiğince umumi tuvaletlerden uzak durmaya çalışıyorum ama eskiden olduğu gibi iki ayda bir yeni çarşaf almak için dışarı çıkmıyorum. Çoğunlukla düşük seviyeli, yönetilebilir, ancak bazen yüksek kaygı durumları . . daha kötüleştiriyorlar." Sonra bir kahkaha atar. "Şanslısın ki sen

çoğu sırasında yakınlardaydım. Bu herkese söylediğim bir şey değil" diyor. "Peki ya sen?"

"Bazen. Ne kadar yakın olduğumuza bağlı." Bu sözleri söylediğime hemen pişman oluyorum, bunu söyleyerek bir tür yakınlığımız olduğunu gösterdiğimden endişeleniyorum.

Ama o sadece başını sallıyor. "Artık böyle olmasını istemiyorum. Hayatımın çoğunu saklanarak, yalan söyleyerek, rol yaparak geçirdim. Bu kitabın *The Nocturnals* hakkında eğlenceli perde arkası hikayeleri olmasını istiyorum, elbette. Ama bundan da öte, Hollywood'daki OKB damgası ve akıl sağlığı hakkında konuşmak istiyorum." Sesi güven kazanıyor, gözleri söylediklerinin tutkusuyla benimkilerle buluşuyor. "Kitabın tüm gelirini akıl sağlığı sorunları yaşayan oyunculara yardım etmek için kâr amacı gütmeyen bir kuruluş kurmaya harcamayı planlıyorum. Hevesli aktörler, tanınmış aktörler, herkes. Kimsenin ihtiyaç duyduğu yardımı almasının önünde para ya da damgalanma gibi engeller olduğunu düşünmesini istemiyorum."

Sadece ona bakıyorum. Yüzünde az önceki özgüvenin yerini alan bir utangaçlık var şimdi.

"Ne?" diyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Bu bakış da ne? Bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Hiç de değil." Tekrar dizüstü bilgisayarına uzanıyorum ve kalın harflerle *NONPROFIT* yazıyorum. "Bence bu kulağa inanılmaz geliyor, Finn. Gerçekten."

Yanakları kızarıyor. "Henüz ekibim ve bazı potansiyel bağışçılar dışında bu konu hakkında fazla konuşmadım ama isterseniz size iş planını gösterebilirim."

"Daha fazla Google Docs? Evet, lütfen."

Sırıttırıyor ama memnun olduğunu söyleyebilirim. Bunu yüzünde görebiliyorum: Bu onun bebeği.

"Artık sadece kurt adam dizisindeki o adam olmak istemiyorum," diyor meydan okurcasına. "Bunu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yaptım, ama büyük bir şey olmadığı sürece sıkışıp kalacağımı fark etmeye başladım."

Sıkıştım.

"Hissediyorum," diyorum sessizce, çünkü bunu yaşamamış olsam da kapana kısılmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. "Belki de bu ikimiz için de büyük bir şeydir."

HAVLUYA SARINIP INN'LE BULUŞTUĞUM ZAMANA KADAR
otelin havuzunda vermemizi önerdi, artık emin değilim.

isteksizce yapıyorum. Her nasılsa, son dakikada bir mayo getirmeyi düşündüm, beş yıl önce Kuzeybatı Pasifik'teki insanların mayo satın alıp güneş ışığı umduğu o rüya gibi şekilde satın aldığım siyah iki parçalı bir mayo.

Finn koyu mavi mayosuyla zaten oradaydı, 200 metre sırtüstü yüzmeye hazırlanıyormuş gibi yan tarafa uzanıyordu. Onu daha önce düzgün bir ışık altında üstsüz görmemiştim. Yırtık pırtık değil, ki bunu zaten biliyordum. *The Nocturnals*'da sıska olmasına rağmen şimdi biraz daha dolgunlaşmış. Omuzlarında, omurgasında, kalçalarında çiller var, küçük renk girdapları.

"Çorap mı giyiyorsun?" diye sorar, inanamayarak.

Çoraplı ayaklarımı Birks'e soktuğum yere bakıyorum. Sıradan bir çorap da değil: En sevdiğim çift, her yerinde huysuz var. "Tamam, bak. Bu konuşmayı bu kadar erken yapmamızı istemiyordum, belki de hiç. Ama ben her zaman üşürüm ve çıplak ayak hissinden nefret ederim. Onlarla yüzecek falan değilim."

Finn başını sallar. "Üzgünüm, anlamıyorum. İnsan kılığına girmiş bir uzaylı olduğun apaçık ortadayken neden benim hakkımda bir kitap yazıyoruz?" Bir adım daha yaklaşıyor ve elini omzuma atarken bana ciddi bir bakış atıyor. "Burada yalnız mısın? Kendi gezegeninde senin için endişeleniyorlar mı?"

Havlumla ona vurmaya çalışıyorum ama yolumdan çekiliyor. "Hepimizin tuhaf şeyleri var, tamam mı?"

"Daha sonra tak sorun yok."

"Ben bir canavar değilim." Tam da bu nedenle çantamdaki fazladan çifti bilmesine gerek yok.

Havuza doğru yöneliyor, kendinden emin bir şekilde derinlere dalmadan önce kaşlarını abartılı bir şekilde kaldırıyor. Sırtarak geri çıkıyor, gözlerindeki suyu siliyor ve saçlarını geriye atıyor.

"Dur tahmin edeyim, yüzmeyi *The Nocturnals* filmindeki cesur bir su altı kurtarma sahnesi için öğrendin," diyorum kolları suyu yarararak geçerken.

Uzman değilim ama formu oldukça mükemmel görünüyor.

Başını sallıyor. "*Aquamarine 2: Boy Out of Water*." "O filmin devamı olduğunu bilmiyordum."

"Evet, muhtemelen olmamalıydı. Hem eleştirel hem de ticari bir başarısızlıktı ama yüzme dersleri yasaldı."

Telefonumu havuzun kenarına koyuyorum ve suya dalmadan önce ailemden mesaj var mı diye kontrol ediyorum.

"Bilginiz olsun," diye sesleniyorum artık rahat bir kelebeğe geçmiş olan Finn'e. "Muhtemelen on yıldır yüzmeye gitmedim." Başımı GÖREVLİ CANKURTARAN YOK tabelasına doğru sallıyorum.

"Şanslısın ki birden fazla kalp masajı kursu aldım. Ne kadarını hatırladığımdan emin değilim ama kesinlikle hayatını kurtarıyormuş gibi *görünebilirim*." Havuzun etrafına bakıyor. "Bu otellerin hiçbirinin kişiliği yok, değil mi? Memphis'te daha ne kadar zamanımız var? Belki yarın biraz dışarı çıkabiliriz. Keşfederiz."

"alışıyor olmamız lazım. İki gün daha buradayız ve sonra Perşembe günü Denver'a gidiyoruz."

"İkisini de yapabiliriz." Kaşlarını kaplayan ve kirpiklerine yapışan su damlacıklarıyla yanımda yüzüyor. "Hiç gitmediğin bir yerdeyiz. Merak etmiyor musun? Hem belki yaratıcılığımız da gelişir."

Çünkü bu benim konfor alanımın dışına çıkma yolculuğum, teslim oluyorum. Ve telefonumu bir kez daha kontrol ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Ah-evet, üzgünüm. Annem geçen hafta kolonoskopi oldu, o yüzden nasıl geçtiğini öğrenmek için bekliyorum."

"Söylemeliyim ki, bir otelin havuzunda çorap giymekte ısrar eden birini yetiştiren insanların nasıl insanlar olduğunu merak ediyorum."

"İnanılmazlar. Bir tür gevrek hippiler - ot içiyorlar ve annemin ben doğmadan önce bir süre Grateful Dead'i takip ettiği bir dönemi bile olmuş," diyorum. "Emekli olmadan önce babam büyük şirketlerde sürdürülebilirlik danışmanı olarak çalışıyordu, annem de ilkokulda müzik öğretmeni idi. Ama onlar biraz daha yaşlı. Muhtemelen endişeleniyorum

Onlar hakkında çok fazla, kesinlikle onların benden daha fazla. Elimde değil."

"Daha yaşlı dediğinizde ..."

Dudaklarımı büzerek tepkisine hazırlanıyorum. "Sekseni zorluyor. Ben okuldayken çocuklar onları hep büyükannem ve büyükbabam sanırdı. Ve şimdi bir yetişkin olduğum için, eskiden olduklarından gerçekten çok farklı olduklarını ara sıra fark ediyorum. Ve bu bazen beni korkutuyor." Sesim yumuşuyor, havuz filtrelerinin uğultusu odayı dolduruyor.

"Ben aynı şeyi yapıyor olurdum," diyor. "Bu kolay olamaz."

Sesinde yeni bir şey var, konuşmaya devam etmemi sağlayan bir nezaket.

"Sanki her yıl onlar hakkında endişelenmem için bana yeni ve ek yollar sunuyor. Hava donma noktasının altına düşecek mi? O zaman buzlu havada arabadan inmeleri konusunda endişeleniyorum. Görme yetileri, refleksleri nasıl? Araba kullanmaları güvenli mi? Ve-" Ona çok fazla şey anlatıp anlatmadığımı merak ederek ara . Noemie dışında kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlattığımı kesin. "Yardıma ihtiyaçları olsa bile, benim öğrenmemi engellemek için ellerinden geleni yapacaklarını hissediyorum. Çünkü beni rahatsız etmek istemezler."

Bir keresinde babama yapılan deri biyopsisinden bana bahsetmediler çünkü bu konuda endişelenmemi istemediler. Bu muhtemelen doğru bir karardı, çünkü annem mesajla sonuçların iyi huylu olduğunu söylediğinde, cevap vermeyince onu art arda beş kez aradım. Sonunda beni geri aradığında, neden bu kadar endişelendiğimi anlamadı.

"Onlar iyi insanlar," diyor. "Bunu söyleyebilirim."

"Bana ve uzaylı eğilimlerime katlandıkları için mi?"

"Hayır. Bu onlar hakkında konuşma şeklinizle ilgili. Sektörde çok fazla ebeveyn korku hikayesi var, çocuklarını çok hızlı büyümeye zorlayan insanlar. Sanırım ebeveynlerini gerçekten seven ve onlarla iyi geçinen birini duymayalı uzun zaman olmuştu."

Annemden gelen mesaj sonunda ortaya çıktı ve omuzlarıma rahatlama şansı verdi: all nrml dad & I going to clbrate 🌸🌸

Telefonumu havuzdan uzağa itiyorum ama çok uzağa değil. "Her neyse, ailemle ilgili tüm geçmişi anlatmama gerek yok."

"Ya Bay ve Bayan Cohen hakkında bir şeyler duymak istersem?" Bana Cheshire kedisi sırtışıyla bakarak arka tarafa doğru manevra yapıyor. "Konuşması gereken tek kişi ben olursam çok sıkıcı olur. Ben de senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum."

Sonra yüzerek uzaklaşıyor ve bana doğru bir sıçrama gönderiyor.

OceanofPDF.com

bölüm ON ÜÇ

MEMPHIS, TN

Mamfis aşık olunması kolay bir şehir, ben de neredeyse anında oldum. Tarih ve kültür açısından zengin, *canlı*. Güneş sanki

Tuğla binaların olduğu sokaklarda bizi takip ediyor, boynumuzu ısıtıyor ve her yeri kehribar tonlarında yıkıyor.

Sun Studio'da bir tur atıyoruz ve Finn, Elvis'in ilk şarkısını kaydederken kullandığı varsayılan mikrofonu tutarken fotoğrafımı çekmek için ısrar ediyor. Bana gösterdiğinde gözlerimi deviriyorum. Kameraya ters ters bakıyorum, fazlasıyla ciddi görünüyorum: omuzlarım çökmüş, çenem sabit, boştaki elim kalçamda sıkı bir yumruk halinde. "Solo riot grrrl canlandırma eylemin için gelecekteki albüm resmi," diyor sırtarak.

Sonra Sivil Haklar Müzesi'ne gidiyoruz ve yanıp sönen neon tabelaları ve sonsuz hediyelik eşya dükkanlarıyla bana biraz turist tuzağı gibi gelen Beale Caddesi'nde dolaşıyoruz - ama sonra yine, biz tam olarak buyuz. Otantik Memphis barbeküsü için oturduğumuzda - Finn için Jackfruit - onu hiç görmediğim kadar rahatlamıştı. Çilleri güneşten ısınmış, gözleri ıslıl ıslıl, üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve altında küçük harflerle MORDOR FUN RUN yazan bir tişört var: SADECE YÜRÜMEKLE OLMAZ.

Restoran rahat, ahşap masalar ve duvarlar country müzik yıldızlarının eski posterleriyle kaplı, statik hoparlörlerden Johnny Cash çalıyor ve tüm bunlar bana biraz rahatlayabileceğimi hissettiriyor. Finn otellerin boğucu olduğu konusunda haklıydı. Ekiplerimize dün bir taslak gönderdik, bu yüzden keşfetmek için bu zamanı hak ettiğimizi hissediyoruz. Şimdi yazmaya başlamadan önce onların onayını bekliyoruz.

Kareli masa örtüsünün üzerinden bir şişe barbekü sosuna uzanıyorum. "Bunun tanıdık geldiğini düşündüm. Kuzenim bunu bir keresinde barbekü sosu abonelik kutusundan almıştı." Finn bana şaşkın bir bakış atınca detaylandırıyorum. "Her ay postayla sürprizler almak konusunda biraz takıntılıdır. Açacak bir kutu olduğu sürece ne olduklarının neredeyse hiçbir önemi yok. Buna bayıldı, gitmeden önce onun için bir şişe almam gerekecek."

"Sen ve kuzenin çok yakınsınız," diye düşünüyor. "Onun hakkında çok konuşuyorsun."

Başımı salladım. "Noemie ve ben birlikte büyüdük. Aynı okullara, aynı üniversiteye gittik, hatta o daha pragmatik ve mali açıdan daha istikrarlı olan halkla ilişkiler yolunu seçmeden önce aynı bölümü okuduk. Ve ben onunla yaşıyorum. Dürüst olmak gerekirse kardeş bile olabiliriz."

"Eskiden bir kardeş isterdim." Çatalını lahana salatasına batırıyor. "Ama en azından Krishanu vardı ve bir süre birbirimizden hiç ayrılmadık." Birkaç gün önce ondan bahsetti: Krishanu Pradhan, hala Reno'da yaşayan ve lisede İngilizce öğretmenliği yapan en iyi çocukluk arkadaşı. "Birkaç hafta içinde onunla da tanışacaksın."

". Umarım utanç verici hikâyeleri vardır."

"Muhtemelen çok fazla."

"Finnegan Walsh film çekmediği ya da yolda olmadığı zamanlarda ne yapıyor?" diye sordum. "Gerçek hayat senin için nasıl?"

"Bu benim gerçek hayatım," diyor gerçekçi bir ifadeyle.

Başımı salladım. "Hayır, hayır, hayır. Gerçek hayat, evdeyken ve etrafta kimse yokken bir tabak spagettinin sosunu yaladığın, çıplak dolaştığın ya da duşta işediğin zamandır. Okuyucular bunu ister."

"Duşta işememi mi istiyorlar?"

"Mecazi olarak, evet."

Müzik Dolly Parton'a dönerken Finn bunu düşünmek için bir an durur. "Aslında çok sıkıcı. Bir sürü yemek. Bol bol kitap okuyorum. Bazen annemle ya da Krishanu ile görüntülü sohbet ediyorum." Omuz silkiyor. "Aralık ayında vizyona girecek bir Hallmark filmi daha çektim ama kitaba odaklanmak istedim, o yüzden şu anda geliştirme aşamasında olan başka bir şey yok. Çok komik, evdeyken yolda olmayı özlüyorum. Ve tabii ki, turnedeyken tek istediğim eve gitmek."

Kasıtlı ya da değil, bu kelimelere kazınmış bir kalp kırıklığı var. Her iki seçenek de son derece yalnız görünüyor: evde tek başına ya da karakterini bilen ama onu bilmeyen insanlarla çevrili yolda.

"Bu işi tam da bu yüzden kabul ettim." Domuz etinden harika bir ısırık aldım. "Çünkü Seattle'dan hiç ayrılmadım."

"Ah, yani senden kitap yazmanı isteyen herkese, eğer ülkenin dört bir yanında onları takip etmek anlamına gelecekse, evet diyecektin." Bir parça mısır ekmeği kesiyor ve şimdi bunun nedenini bildiğim için bakmamak için elimden geleni yapıyorum. "Hayalet yazarlığa nasıl başladın?"

İş ilanını, Stella'yı bulmayı, Amber Y'nin kitabını yazmayı ve tatmin edici olmayan diğer ikisini açıklayarak, "Bir nevi tökezleyerek girdim, gerçekten," diyorum. Etrafındaki gizlilik nedeniyle, başlangıçta birilerinin kim olduğumu keşfedebileceğinden ve bir şekilde başımın belaya gireceğinden nasıl endişelendim. Kaygım, ikinci kitabımın yarısına gelene kadar nefes almama izin vermedi. Hatta bir keresinde insanların Amber Y'nin hayalet yazarının kimliğini ortaya çıkarmaya çalıştığı bir Reddit başlığı buldum ve kitabının izini bana kadar sürebilecek hiçbir şey olmadığından emin olmama rağmen sosyal medyayı taramak için tam bir saat harcadım. Birinin yakınlaştıırıp *Don't Ask Y'den* bir paragraf bulabileceği boş kağıt parçaları veya dizüstü bilgisayarımın ekranının köşeleri yok. Yine de, konuya bakmak bile Gizlilik Sözleşmemle bir kağıt öğütücünün üzerinde gezinmek gibi hissettirdi.

"Sizinle ilk tanıştığımda," diyor, sanki yeni aklına gelmiş gibi, "bir tür kariyer krizi yaşadığınızı söylemişsiniz. Sanırım bu hayalindeki iş değil?"

Bunu unutmasını umuyordum. "O gece ... şey, Maddy DeMarco'nun kitabı için oradaydım, sanırım artık biliyorsun."

Kitabımı imzalatmak için yanına gittim, tam adımı söyledim ... ve o benim kim olduğumu bile bilmiyordu." Dün gece yanımda getirdiğim soluk bir maviyle yeniden boyadığım tırnaklarıma bakıyorum, kalbimin ayak parmaklarıma nasıl battığını hatırlarken başparmağımı karıştırıyorum. "İşte bu yüzden benimle tanıştığında çok mutsuzdum."

Finn bunu anlamaya çalışarak gözlerini kırptırıyor. "Bütün o kitabı onun için yazdın ve senin kim olduğuna dair en ufak bir fikri bile yok muydu?"

"Yazım sürecinde onunla neredeyse hiç konuşmadım. Bu işe evet dememin bir nedeni de buydu - çünkü seninle gerçekten çalışabilecektim." Bunu tamamen profesyonel düzeyde söylediğimi anlamış olsa da yanaklarım ısınıyor.

"Bir şeyler söylemeliydin. konuda kendini bok gibi hissetmesini sağlamalıydın."

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Sadece oradan çıkmak istedim." Bunun üzerine gülmeden edemedim. "Ve senin sayende, sanırım kurtuldum. Birden fazla şekilde." Tesadüf, kader, kozmik bir şaka - her neyse, şu anda bunun için radikal bir şekilde minnettarım. Bu iş diğerlerine hiç benzemiyordu ve tam da ihtiyacım olan şeydi. "Hayalimdeki iş diye bir şey olmadığını düşünmeye başladım. Daha hafif işlerle başlayacağımı umuyordum -fluencer'lar, reality yıldızları gibi. Ve sonra daha derin bir şeye geçebilirdim. Biraz daha özlü bir şeye."

"Ben bu yelpazenin neresindeyim?" Masanın üzerinde bir parmağının ucunu gezdiriyor. "Aktör olduğum için herhangi bir özelliğim olmayacağını mı düşündün?"

"Ben-hayır." Bu şekilde zor durumda bırakılmaya alışık değilim ve belki de bu bana onunla biraz daha fazla empati kurmamı sağlamalı. Şu anda benimle ilgili en az birkaç bölüm yazacak kadar bilgisi olduğunun tamamen farkındayım. "Belki ilk başta. Kendini ekranda görebilmek için muhtemelen biraz egoya sahip olmalısın, değil mi?"

Finn omuz silkiyor. "Elbette pek çok insan için bir ego yolculuğu ama ben çocukluğumdan beri oyunculuğu seviyorum. Birçoğumuz bunu sanat formunun saf aşkı için yapıyoruz."

"Daha önce de yanılmıştım," diye devam ediyorum. "O reality yıldızının söyleyecek çok daha fazla şeyi varmış. Ama yandan da neyin önemli olup olmadığına kim karar veriyor diye düşünüyorum. Belki de benim için önemli olmayan bir şey başkası için önemlidir."

"Ve sen de benim gizli derinliğimi bulmaya çalışıyorsun."

Gözleri benimkilere kayınca, Minnesota'da yatakta omuz omuza olduğumuz an gözümün önüne geliyor. Finn'in boğazı tavana dönük, o sert sesiyle bana çok yakın olduğunu söylüyordu.

"Ne olursa olsun," diyor boş kırmızı yemek sepetini kenara iterek. "Harika bir iş ıkartıyorsun." Sonra aklına bir şey gelir gibi olur. "Bütün bu hayalet yazarlık... kendi kitabını yazmayı hiç istemiyor musun?"

Yüzüm kesinlikle alev alıyor ve boş su bardağıma uzanıyorum, sonra endişeyle sunucuyu arıyorum.

"Oh. Öyle mi?"

"Yani. Herkes istemiyor mu? Büyük Amerikan romanı falan?" Gülüp geçmek için elimden geleni yapıyorum. Uzun, çok uzun zamandır bunu kimseye dile getirmemiştim. O hayal, ben ona nefes alacak kadar alan tanımadan öldü ve artık bir hobi bile sayılmaz. Aslında, Seattle'dan ayrıldığımızdan beri o belgeyi hiç açmadım.

"Eskiden öyleydim," diye açıklıyorum. "Ama artık değil. şimdi ..." Etrafımızı işaret ediyorum. "Böyle şeyler yapıyorum."

Bunun üzerinde durmak istemediğim bir konu olduğunu anlamış olmalı ki beni zorlamıyor. Yine de, sanki dün havuzda bir söz vermişiz gibi. *Ben de senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum.*

Benim dışımda, sınırlar var.

Ve bu konuşmalar de maaş çekini almasıyla bitmiyor.

"MERAK ETTİĞİM BAşKA BİR şEY DAHA VAR," DİYOR FINN BİZ bir çift güneş gözlüğü takarken parlak öğleden sonraya adım atıyor. Bir Aradan bir saat geçti ve hâlâ imleci bilgisayarımdaki o dosya klasörünün üzerinde geziniyormuş gibi geliyor. Başımı salladığımda, kelimelerini toparlamak için durakladığı o şeyi tekrar yapıyor, bir an için sakallı çenesini ovuşturuyor. "Bunun içinde senin için ne var? Bana verdiğin 'birkaç ipucu'." şunlar

Kelimeler beni kaldırımda olduğum yerde dondurdu. "Bunu düşünüyordum ve bunu iyi niyetinden dolayı yapıyor olamayacağını anladım."

Keşke yüzünü görebilseydim, özellikle de güneş yanaklarımı kızartırken. Bu, yazdıklarımla ilgili olandan çok daha kolay bir konuşma. "Sanırım kendimce sebeplerim vardı. Yıllarca en yakın arkadaşlarımdan birine aşık oldum," diye başlıyorum ve garip bir şekilde bunu itiraf etmek o kadar da zor değil. "Wyatt. Üniversiteden beri ona biraz aşıktım ve bu hiçbir zaman tam olarak geçmedi. Başka biriyle çıkıyordum, ayrılıyorduk ve bu aşk intikam duygusuyla geri geliyordu."

Finn başını sallar, sözünü kesmez.

"Seninle tanışmadan birkaç hafta önce. O ve ben birlikte yattık. Ve tüm sanrıları yaşadım - tabii o zamanlar bunların ne olduğunu bilmiyordum -Anında mükemmel bir çift olacağımızı düşünmüştüm. Ondan çok ama çok hoşlanıyordum, sabırlıydım ve sanki her şey yerli yerine oturuyordu." Bu karanlık bir sır değil ama yine de yeniden yaşamak çok da eğlenceli değil. "Ta ki bana bunun olmayacağını söyleyene kadar. Ben bir 'ilişki kızıymışım' ve o bir ilişki aramıyormuş."

"Bu da ne demek oluyor?" Finn soruyor. "Bir ilişki kızı mı?"

Flört geçmişimi düşünüyorum. Justin, lisedeki erkek arkadaşım ve ilk yattığım kişi, toplam altı dakika süren bir eylem. Üniversitenin ikinci yılında çıktığım David, hamile kaldığımda ve kürtaj yaptırmaya karar verdiğimde bana çok destek olmuştu. Ayrıldık çünkü bir dönem yurtdışında okumak için ayrıldı ve ikimiz de uzun mesafe yapmak istemedik. Sonra Knox vardı, orgazm olduğum ilk erkekti, bu da beni diğerleriyle daha cesur yaptı: yirmili yaşlarım boyunca bir avuç farklı flört uygulamasından bir avuç başka erkek, dört ila on sekiz ay süren ilişkiler, bitene kadar ve Wyatt'a özlem duymaya geri döndüm.

"Sanırım hiç sıradan bir şey yapmadım. Şimdiye kadar." Başparmağımı tekrar kaşıdım, küçük bir mavi şerit gevşedi. "Bir bakıma haklı. Beni tanıyan birinden, ondan gelen en kötü kazma gibi geldi."

ve çok sevdiğim biriydi. Ben bir ilişki kızıyım ... ama o benimle bir ilişki içinde olmak istemedi."

Bu kelimeleri ilk kez bir araya getiriyorum. Çünkü gerçek bu, değil mi? Eğer benimle olmak isteseydi, nasıl bir kız olduğum önemli olmazdı.

Finn'e dönüp bakıyorum, eğer bunun çok normal bir insan için önemsiz olduğunu düşünüyorsa tüm bunları bir kenara bırakmaya niyetliyim. Neden ilk eğiliminin bu olduğundan emin değilim. Ama tekrar konuştuğunda sesi ciddiye.

"İlişki insanı olmakta yanlış bir şey yok. Ya da olmamanın," diyor Finn yumuşak bir sesle. "Ben de sıradan şeyler yaptım - dizinin ilk yılında. Hiçbirinden gurur duymuyorum. Hatta o seksin muhtemelen ne kadar korkunç olduğunu düşününce daha da çok gurur duyuyorum. Ama gençtim, deneyimsizdim ve boyumu aşıyordu." Sırıtmayı deniyor. "Belki de hevesim bunu telafi etti."

Buna gülmek zorundayım. "Sadece Hollywood'da mı çıktın?"

Başını sallıyor. "Başka hiç kimsenin sektörü gerçekten *anlamadığını fark ettim*," diyor. "Elbette stresli olabilir, ancak her iki kişi de bu benzersiz stres türünü anladığında daha kolay oluyor."

Söyledikleri çok mantıklı ama yine de neden midemde garip bir yere oturduğunu açıklayamıyorum.

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun? Wyatt'a mı?" Finn'in ses tonunda temkinli bir merak var, sanki cevabı umursaması gerektiğini düşünmüyor ama yine de gerçekten bilmek istiyor.

"Emin değilim," diyorum dürüstçe. En az bir haftadır onu düşünmediğim doğru, ki bu hoş bir farkındalık ve artık gelmeyen mesajlar için telefonumu kontrol etmiyorum. "Hâlâ bir şeyler olabileceğimizi düşündüğümünden değil, olamayacağımızı biliyorum. Ama bu duygular bir gecede yok olmadı. Bu işe evet dememin nedenlerinden birinin de bu olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum."

"Özür dilerim. İstedğin gibi gitmediği için üzgünüm." Sesi samimi geliyor, ondan duymaya alışık olmadığım türden bir sempati. Güneş gözlüklerini başının üstüne doğru kaydırıyor ve kaşlarının yumuşak açısında, çenesinin duruşunda o sempatinin resmedildiğini görebiliyorum. Birdenbire, onun

bana bakıyor, çok odaklanmış, beni bu şehirden alıp bir otel odasına götürüyor.

Sorusuna hâlâ cevap vermedim ama yaklaşıyorum.

"Sonra Maddy'nin etkinliğine gittim ve kariyerim de yanlış yöne gidiyor gibi görünüyordu. Sanki hiçbir şeyde kazanamıyordum. Sen benimle tanıştığında ben de o noktadaydım; tam olarak dibe vurmamıştım ama tüm zamanların en düşük seviyesindeydim. Uzun zamandır kariyerime odaklanmıştım ve kariyerim istediğim yere gitmiyordu. Ve romantik hayatım tamamen Wyatt'a bağlanmıştı. Sanırım bu dersler hakkında ilk kez şakalaşmaya başladığımızda, kendime biraz eğlenme şansı tanıyabileceğimi düşündüm."

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor "Peki nasıldı?" diye soruyor. "Eğlenceli miydi?" Minnesota'nın anısı içime bir sıcaklık dalgası daha gönderiyor. Minnesota, Phoenix ve belki de bu gece, yaklaşan bir son tarih ve erken kalkmak yok. Bana nasıl hayal bile edemediğimden eminim.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. "Ve sanırım daha da iyi olmak üzere."

Çünkü MEMPHIS EROTIC BOUTIQUE yazan bir dükkanın önünde duruyoruz. Neon pembe harflerle yazılmış.

Finn gülerek, "Neden bunu senin planladığın hissine kapılıyorum," diyor. "Google Doc'ta bir yerde olmalı. Çok küçük harflerle."

Beyzbol şapkasını düzelterip güneş gözlüklerini takarken kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Kendini gizliyor. "Ciddi misin? Memphis, Tennessee'deki bir seks dükkanının çalışanlarının Oliver Huxley'i tanıyacağından mı endişeleniyorsun?"

"Hey. Hayranlarımız çeşitlidir ve umarım seks pozitifdir."

"Bunda utanılacak bir şey yok." Şapkasına doğru bir hamle yapıyorum ama yolumdan çekiliyor. "Hadi ama."

İsteksizce şapkasını ve güneş gözlüklerini çıkarıyor. Yine de, içeri girerken gözlerini kaçırdığını, porno yıldızlarının anatomisinin parçalarından modellenmiş oyuncakların sergilendiği vitrinlere odaklanıyormuş gibi yaptığını yakalıyorum. Finnegan Walsh, bir seks dükkanında, Mordor tişörtüyle. Daha müstehcen ürünlerin, BDSM bölümünün, şişme bebeklerin yanından geçerken yanakları sevimli bir şekilde pembeleşiyor.

Bu arada, yarısını derslerimizde kullanabileceğimiz bir şeyler bulmak için, yarısını da sadece ilginç olduğu için her yere bakmama izin verdim. En iyi seks dükkanları açık, kapsayıcı alanlardır ve bir tanesine girmem çok uzun sürdü.

Raftan bir şişe kayganlaştırıcı aldım. "Sahip olmak her zaman iyidir."

"Mm-hmm." Finn başka bir ekrana doğru başını sallıyor. Yavaş yavaş rahatlamaya başladığını görebiliyorum. "Bunlar ne için?"

"Titreşimli meme ucu kelepçesi mi? Adı üstünde."

"Ah. Sanırım buna kadar çalışmam gerekecek." Bir tüp ısıtıcı kayganlaştırıcıyı işaret ediyor. "Yine de böyle bir şeye girebilirim."

Karnımın alt kısmında bir his kıvılcımı çıkıyor. "Öyle mi? Hadi alalım."

Beni izliyor, yüzünde ilginç bir ifade var. "konuda çok rahatsın," diyor, elini saçlarının arasında gezdirirken neredeyse etkilenmiş gibi bir sesle. "Tüm bu şeyler hakkında konuşmak. Burada olmak."

"Sanırım bir kısmı okulla ilgiliydi," diyorum. "Ve geri kalanı ... . Sanırım pratik yaptığımı söyleyebilirsiniz. Eğer bu konuda rahat olamazsam, başkasına ne istediğimi söyleyemeyeceğimi biliyordum." Ona sinsi bir gülümseme veriyorum. "Bir partnere ne istediğini söylemek güçlendiricidir. Ve rahat olması, ateşli olmayacağı anlamına da gelmez."

"Oh, bunu şimdi kesinlikle biliyorum."

Dün böyle düşünmüştüm ve bugün bunu doğruluyor: birbirimize karşı daha açık olmaya başladık. Her şeye rağmen Finn ve ben cinsel partnerden ya da hayalet yazar ve yazardan daha fazlası olabiliriz: *arkadaşa* yakın bir şey olabiliriz.

Vibratör rafına geldiğimizde, evdekine benzemeyen bir klitoral masaj aleti almadan önce birkaç dakika göz gezdiriyorum. "Buna ne dersin?"

"Ben ... saygıyla bakıyorum."

"Birlikte kullanabileceğimizi düşünüyordum." "Ve şimdi *çok* saygılı bir şekilde bakıyorum."

Vibratör, kayganlaştırıcı ve bir dizi prezervatifle ön tarafa doğru ilerliyoruz: aromalı, nervürlü, ultra hassas. Orta yaşlı kadın

Kasadaki kadın bize sıcak bir merhaba dedikten sonra Finn'le göz göze geldiğinde elindeki tarayıcıyı bırakıyor.

"Aman Tanrım, Finn? Finn Walsh?" diye soruyor hafif bir Güney aksanıyla. "İçeri girdiğinde gözlerim bana oyun oynuyor sandım ama sensin, değil mi?"

Finn'in duruşu yanımda dimdik duruyor. Kapıya bakıyor, sanki oraya ne kadar çabuk gidebileceğini tartışıyor, sonra kaçma şansı olmadığını fark etmiş gibi görünüyor.

Elini gönülsüzce salladı. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elleri ağzına gider. "Tanrım, bu *sensin*! Ben Tamara, buranın sahibiyim, hoş geldiniz! Bulmanıza yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Ya da" - elimdekini görmek için boynunu büküyor- "görünüşe göre kız arkadaşın en çok satan kitaplarımızdan bazılarını seçmiş bile!"

"Oh-o değil-"

"Ben-"

Tamara bize göz kırptı. "Merak etmeyin, söylemem." Sonra bir nefes daha veriyor. "Buluşma yaklaştığı için çok meşgul olmalısın! Haberi duyduğumda *çığlık* attım, kocamın ödünü kopardım."

"Bu konuda gerçekten heyecanlıyız."

Işınlanıyorum, her saniyesine bayılıyorum.

"Bir fotoğraf alabilir miyim? Her zaman şu ünlü duvarlarından birine sahip olmak istemişimdir ama buraya umduğum kadar çok ünlü insan gelmiyor. Sen ilk olabilirsin!"

"Ne kadar şanslısın," diyor Finn düz bir sesle.

"Elbette." Neşeli bir Tamara telefonunu çıkarır.

Finn dişlerini sıkarak, "Seni öldüreceğim," diyor. "Çivili dildoyla mı yoksa deri kırbaçla mı?" "En yavaş ve en acı verici neyse onunla."

"Kulağa sapıkça geliyor." Dükkân sahibi telefonunu ona doğrulturken onu dürtüyorum. "Şimdi *gülümse*."

NOCTURNALS

---

2. Sezon 18. Bölüm: "Something Wicked, Something Wild"

INT. OAKHURST BİYOLOJİ LABORATUVARI-GÜN

PROFESÖR DONOVAN bir mikroskopun arkasında, test tüpleri, beherler ve X-ışınlarıyla çevrili bir laboratuvar masasında oturmaktadır. CALEB RHODES masaya rahatça yaslanırken, OLIVER HUXLEY onun yanında endişeyle bekler.

PROFESÖR DONOVAN

Tüm deneylerimin gösterdiği gibi, DNA'sını değiştirebilecek ve köpek kısmını tamamen silebilecek hiçbir şey yok. Bu sadece bir Geri dönüşü olmayan bir süreç, üzümlere söylüyorum.

CALEB

Ben de ona bunu söylüyordum. Ben sadece en iyisi değilim bilimsel şeyler. Ve kurt adam olmak umurumda değil. Aslında, sanırım bu konuda çok iyiyim.

Caleb ulumaya çalışır, sonra öksürük krizine girer.

Evet. Çoğu zaman.

HUX

Bu onun için değil. Başka biri için.

CALEB

Ona hiç sordun mu, Hux? Belki de oradan başlamalısın, ha?

HUX

Şey, hayır. Ama sence seçme olsaydı, gerçekten bunu mu seçerdi?

CALEB

Hux'a yaklaşır ve parmağını göğsüne saplar.

Süper gücümüz, süper hızımız ve gece görüşümüz var. Duyabiliyorum. Bir mil ötede konuşmalar oluyor. Yaralanırsam kendimi iyileştirebilirim. Övmek gibi olmasın ama bu bir gerçek. Biz diğer insanlardan daha güzeli. Sen. Daha parlak saçlar, mükemmel bir cilt, daha büyük kaslar. Bunu kim istemez ki?

HUX

Ne istediğini nereden biliyorsun?

CALEB

Çünkü onu dönüştüren bendim.

OceanofPDF.com

bölüm ON DÖRT

MEMPHIS, TN

T Alacakaranlık çökerken aramızdaki enerji farklıdır. Kinetik. Kolum Finn'in koluna en az yarım düzine kez sürtünüyor ve o da avucunu belime koyduğunda birkaç dakika daha bırakmayı unutuyor. Rıhtıma doğru sonra otele dönmeye hazır olup olmadığını soruyorum ve nefes nefese verdiği *evet cevabı* kalbimi yeni bir ritme sokuyor. Akşam Eylül sonu için mevsim normallerinin dışında sıcak, nemli hava ciğerlerimi dolduruyor ve ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz durmama neden oluyor. Alkol yok, sadece şehveti doğrudan

Beynim.

Odamın ışıklarını açıyorum ve seks dükkanından aldığım çantayı yatağa boşaltıyorum. Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde komodinin üzerindeki gizemli romanı çeviriyorum. Bundan utanmıyorum; *Ekşi Maya Avcısı* en seksi başlık değil sadece.

Bir sonraki dersimiz oral seks olacaktı ama bunu renklendirmememiz için bir neden yok. Ana hatlarımdan bir sapma daha ama önemli bir sapma.

Finn'in zulamıza bakışına bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyor. "Bunları test etmezsek yazık olur," diyor dokulu bir prezervatifi çevirerek. "Her şeyin çalıştığından emin olalım."

"Daha fazla katılamazdım."

Vibratöre uzanıyor ve ambalajını açıyor. "Bunu kullanmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Yavaş başla," diyorum, her ne kadar ellerini üzerimde görmek için can atıyor olsam da. "Ama bunun dışında . . onunla oynamaktan çekinme."

"Tamamen niyetliyim." Sonra onu komodinin üzerine koyuyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Yakında," diye söz veriyor, yatağa oturuyor ve yanındaki yeri okşuyor. Bu küçük bir yönlendirme ama kontrolü ele aldığı ve ne yapacağını bildiği düşüncesi bedenimi heyecanlandırıyor.

"Bugünü sevdim," diye devam ediyor, bir elini kaldırıp saçlarımda gezdiriyor. Parmak uçlarının hafifçe bastırmasıyla gözlerim kapanıyor. Diğer eli çenemi kavriyor, başparmağı alt dudağıma konmadan önce çenemin kıvrımlarında geziniyor. "Teşekkür ederim. Beni şımarttığın için. Belki benim de eğlenebileceğimi unutmuşumdur."

"Bu senin için eğlenceli değil mi?" Teninin tuzunu tatmak için dudaklarımı ayırıyorum. Başparmağını ağızıma çekmeden önce dilime birkaç fiske vuruyorum.

Başparmağını daha derin emmemi izlerken inliyor, yumruğu saçlarımda sıkılaşıyor. "Sanırım bunun benim için nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyorsun." Nefes nefese bir aceleyle başparmağını ağızımdan çekiyor ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapatıyor. "Ama bu gece seninle ilgili."

Ve tartışamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım.

Onun kendine güveninin arttığını görmek hoşuma gidiyor. Kıyafetlerimizi Seattle'daki o ilk geceden bile daha hızlı çıkarıyoruz; gömlekler, kotlar, kemerler, iç çamaşırları yere yığılıyor. Kürek kemiklerinin arasında bir ben keşfediyorum, sadece hafifçe merkezin dışında, yan yatıp bana bakmadan önce, bakışlarını vücudumda gezdirirken güzel, yoğun bir şekilde kararlı görünüyor.

Ben de bunu seviyorum, beni aç bir şekilde kabul etmesini. Ben de ona söylüyorum. Çünkü bu tamamen iletişimle ilgili.

"Öyle mi? Çünkü istersen bunu bütün gece yapabilirim," diyor ve yüzünde tembel bir gülümseme belirliyor.

Başımı sallıyorum, gülüyorum ama elini kalçamda gezdirip onu istediğim yere yaklaştırdığında nefesim ciğerlerimde duruyor.

Bu ilk seferimiz olsaydı, ne kadar muhtaç olduğumdan utanabilirdim, parmağı parmaklarımın arasında kayarken bulduğu kayganlık bunu kanıtlıyor.

kıvrımlar. Vücudumdan gelen seslere verdiği tepkilere bağımlı olabilirim. Nefesinin alçak sesi. Yüzünü boynuma bastırması.

Ancak coşkusuyla biraz fazla hızlı ve erken davranıyor.

"Daha nazik," diyorum, birkaç parmak ucuyla kolunu dürtüyorum. "Daha yumuşak."

"Doğru, doğru, doğru. Özür dilerim." Dokunuşu tüy gibi hafifliyor ve gözlerimi kapatıp omuzlarını kavriyorum. İşte böyle.

Geçen gece dikkatle dinlediği belli, çünkü şimdi hareketlerimi taklit ettiğini, parmağını acı verici bir daire çizerek süpürdüğünü söyleyebilirim. Odaklanmış durumda, hızını ya da basıncını değiştirmeden önce tepkilerimi bekliyor.

"İyi mi?" diye soruyor klitorisimi sıyrıp bir titreme çıkardığında. Başımı sallıyorum ve onu cesaretlendirmek için kalçalarımı sallayarak *evet diyorum*. Bunu tekrar tekrar yapıyor, zevkin en kısa alayları. Sonra ısınan kayganlaştırıcıya uzanıyor, parmak uçlarının arasına sürdükten sonra kalçalarımın arasından geçiriyor. Tenime temas ettiğinde çığlık atıyorum, tüm o sıcaklık beni daha da yaklaştırıyor.

"Harika hissediyorsun," diye mırıldanıyor göğsüme karşı, diliyle bir meme ucunu yakalıyor. Hafifçe emiyor ve sonra beni bir parmağıyla doldururken daha sert. Birkaç pompalamadan sonra tekrar yukarı doğru kayıyor, okşuyor, sürtüyor, izliyor ve *Tanrım. Tanrım*. Ona daha sıkı sarılıyorum çünkü her şey çok güzel, tökezlediğinde bile. Özellikle de nefesimin kesildiğini duyup daha hızlı hareket etmeye başladığında.

Özellikle de vibratör için komodine uzandığında.

Ama onu hemen kalçalarımın arasına yerleştirmiyor. Onun yerine açma düğmesine basıyor ve bana hınzırca gülümsüyor. Eğilip ağzıma doğru indiriyor ve birkaç dakika orada tutuyor. İçimde uğuldayan titreşimler biraz gıdıklayıcı olsa da hoş bir his. Sonra boynuma doğru indiriyor. Silikon yavaş ve giderek artan tatmin edici patlamalarla tenimde titreşiyor.

"Bu gerçekten çok hoş," diyorum ve o da bunun ne kadar hoş bir his olduğunu biliyormuş gibi sırtıyor.

Göğüslerime ulaştığında, vibratörü bir meme ucuna ve ardından diğerine sertçe bastırmadan önce birkaç dakika onlarla dalga geçiyor. Sırtım

kemerlerim, göbeğimdeki tüm kaslar kasılıyor. *Aşağıya. Lütfen.*

Vibratörü karnımda gezdirirken hafif bir gıdıklanma oluyor ama bu beklenti kadar güçlü değil. Bedenim ondan zevk almayı çok istiyor, patlamadan önce ona karşı titremek ve sıkılaşmak istiyor.

Kalçalarımı öne doğru iterek onu biraz daha güneye itmek için elimden geleni yapıyorum.

Tam olarak ne yaptığımı görüyor ama yemi yutmuyor.

"Yavaş gitmemi söylemiştin," diye fısıldıyor, yukarı doğru çekiyor, istediğim tek yerden uzağa.

Boğazımdan bir inilti dökülüyor. "Yavaş sik. Yalvartma beni."

Sadece gülüyor, alay etmeye devam ediyor. Karnıma. Göğüslerime kadar. Göbeğime kadar. Bayılıyorum. Nefret ediyorum. Onu boğazlamak ve aynı anda kafasını kalçalarımın arasına sokmak istiyorum.

"Yalvarmanı duymak hoşuma gidebilir," diyor.

Nihayet, sonunda, sadece vibe'ı kayganlaştırıcıyla kaydırmak için ara veriyor ve bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde rahat bir nefes alıyorum. Hemen ardından nefesim kesildi.

Hızını bir kademe arttırıyor.

Hızı, basıncı, yeri değiştikçe ağızımdan küfürler dökülüyor. Hepsi inanılmazdı.

Tam olarak doğru noktayı bulduğunda "Durma," diyorum. "Tanrım- lütfen _."

"Hayatta olmaz," diye beni rahatlatmaya çalışıyor, kendi nefesleri de geliyor.

Daha hızlı. Daha sık.

Hissediyorum, omurgamın dibinde bir sıcaklık oluşuyor. Bu sefer olacak, onunla, bundan eminim. Çarşafı bir yumruk gömüyorum. Aklımdan geçenleri okumuş görünüyor ve hızını bir kez daha artırıyor, ta ki bedenim ve bu his dışında hiçbir şey kalmayana ve ağırlığını bana daha sert yaslanabileceği şekilde ayarlarken kaslarının kararlılıkla çatılmasına kadar. Daha hızlı. Daha hızlı. *Evet.*

İçimde bir şeyler yırtılıyor, göğsümden bir inilti kopuyor. Bu, beni titreten, inleten ve saçlarını tutmama neden olan enfes bir salıverme. Vibratörü tutuşunu gevşetiyor, artçı şokları benimle birlikte atlatıyor.

Tamamen tükendim. Nutku tutulmuş. Belki o da ne söyleyeceğinden emin değil, çünkü ağızı yukarı doğru tembel bir gülümsemeye dönüşüyor ve

Tıpkı daha önce yaptığı gibi yine yüzümü okşuyor. Bu sefer çenemi tutuşunda neredeyse bir hürmet var, hayal ettiğimden emin olduğum bir şey. Orgazmdan sonra daha yakın hissetmek doğaldır. Memphis Erotik Butik'in biraz yardımıyla bir kadının ilk kez boşalmasını sağlamış olabilir.

"Chandler," diyor sessizce. Ama adımın diğer tarafında ne olduğunu asla duyamıyorum. Birkaç kez göz kırpıyor ve göz kapaklarındaki çizgilerin desenini görebilecek kadar yakını. Oliver Huxley'i haftalarca izledikten sonra, Finnegan Walsh'un hâlâ okuyamadığım bazı ifadeleri olduğunu fark ediyorum.

Bir parmağını çenemin altına sokarak beni yaklaştırıyor. buluştuğunda, beni öpüşündeki ani yumuşaklık beni şaşırtıyor. Uzaklaşmadan önce dudaklarını yavaşça dudaklarıma sürmesindeki nezaket.

Ve sonra, kıyafet dağımızın altında bir yerden bir telefon çalıyor.

Finn'in.

Cevap vermek için harekete geçmiyor. "Mesaj bırakacaklar," diyor. Yine de, dudaklarım hala onun anısıyla karıncalanırken, bu bizi ayırdı.

Telefon duruyor, hemen ardından benimki çalmaya başlıyor.

"Yapmalıyım-" diyorum ve o da başıyla onaylıyor. Tökezleyerek yataktan çıktım, gömleklerimizi, kemerlerimizi ve iç çamaşırlarımızı karıştırdım.

Gerçekten cebime o kadar sıkı sokmak zorunda mıydım ve kadın kot pantolonlarının

Bir cep telefonunun sadece üçte birinin sığabileceği ceplerle yapılmış ve- "Bu bizim editörümüz," diyorum. Finn yatağın kenarına doğru koşturuyor ve Ben telefonu hoparlöre alıp gömleğimi geriye doğru çekerken onun boxer'ını giydim. Çıplak bir şekilde iş görüşmesi yapamazdım ve ikimizi de aradıklarına göre önemli bir şey olmalıydı.

"Merhaba Nina," diyorum cevap verdiğimde ve Finn arka planda bir merhaba diye sesleniyor.

"Oh güzel, birliktesiniz!"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sertçe. "Mm-hmm."

Finn yatağa yeniden yerleşti, bir bacağının yarısı kot pantolonunun içinde, diğeri de altına sokulmuş halde oturuyordu.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim," diyor neşeyle. "Ama çok heyecanlıydım. Bu akşam taslağınızı bitirdim ve kesinlikle bayıldım. Bence siz ikiniz tam olarak doğru yoldasınız."

Finn başparmağıyla onaylayınca omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. "Bunu duyduğumuza çok sevindik," diyorum.

"Chandler gerçekten fazla mesai yapıyor. Uzun saatler." Kaşlarını kaldırdı. "Gece geç saatlere kadar."

Onu drterken bir yumruğumu ağzıma götürüyorum.

"Bunu resmi yeşil ışığınız olarak kabul edin," diyor Nina. "Taslağı okumak için sabırsızlanıyorum."

"teşekkür ederim," diyorum ve Finn de beni onaylıyor. "Hemen ."

Görüşmeyi sonlandırdığımda, oda sessizliğe büründü. Aklıma çok geç olmadığı geldi. Devam edebiliriz.

"Biraz uyumalıyız," diyorum onu yaklaştırmak yerine. "Böylece sabah ilk i taslak hazırlamaya balayabiliriz."

"Doğru. Tabii ki." Finn gömleğini karıştırıyor, yanakları atılmış vibratörün üzerine gelince renkleniyor. "Bu arada harika i çıkardın. Başardığımıza dair bir his vardı içimde." Sonra ifte anlamı yakalıyor. Yüzünü buruşturuyor. "Neden yazıyla ilgili bu kadar çok ima var?" diye mırıldanıyor ve ben buna gldğmde içi boş geliyor.

Sadece Hollywood'dan biriyle çıkıyor, diye hatırlatıyorum kendime, çünkü hatırlamaya değer görünüyor. Eğer kendimi sıradanlığın yanlış tarafında hissedersen, bu konuşmayı tekrarlayacağım. Ben sektörde değilim. Hikayenin sonu.

Yine de nedenini bilmiyorum ama onu kapıya kadar geçirirken, tuhaf bir şekilde bu kesinti için minnettar hissediyorum.

Ya da neden her ikimizin de ana hatlarında önemli bir ilerleme kaydetmişken, dudaklarının benimkilere yaptığı o şefkatli baskıyı düşünmeden edemiyorum.

FİNN WALSH: NİHAİ İNEK AŞKINIZ

BuzzFeed

Her nasılsa, *The Nocturnals*'ı alfa kurtadam Caleb Rhodes'u canlandıran Ethan Underwood'un gereksiz üstsüz çekimleri için değil, tatlı, kararlı, sevimli derecede inek Oliver Huxley, nam-ı diğer Hux için izlemeye devam ettik. Görünen o ki, gerçek hayattaki muadili Finn Walsh'tan çok da farklı değil.

Rivayete göre Finn rolü aldı çünkü seçmeler sırasında gerçekten Elfçe konuştu - evet, *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki uydurma dil. Bu da yetmezmiş gibi, çekimler arasında karakterinin biyoloji kitabını okuduğunu ve hatta Hux'un sesinin olabildiğince gerçekçi olmasını sağlamak için gerçek bir bilim adamına danıştığını öğrendik. Bayıldım!

Finn Walsh hakkında ne düşünüyorsunuz? Gözlüklü mü gözlüksüz mü? Ve tüm o kızıl saçlarıyla, sizce *her yerde* kızanıyor mu?

OceanofPDF.com

bölüm ON BEŞ

DENVER, CO

Finn seninle mi? Az önce con staff'dan bir telefon geldi ve yirmi dakika önce kontrol etmesi gerekiyordu. Telefonunu da açmıyor.

Finn'in menajeri Joe Kowalczyk'ten gelen mesaja kaşlarımı çatarak bakıyorum. Otelin lobisinde Finn'in aşağı inmesini bekliyorum, böylece Rocky Mountain Expo için kongre merkezine gidebileceğiz. Bu sabah erken saatlerde gönderdiğim mesaja da cevap vermedi, bu otelde kontinental kahvaltının sade yoğurt ve olgunlaşmamış bir muz anlamına geldiğiyle ilgili olan mesaja. Pek heyecan verici bir yorum olmadığı için görmezden geldiğini düşündüm.

Y kuşağı telefon korkuma rağmen onu aradım. Cevap vermedi.

Bu çok garip.

Dün gece giriş yaptığımızda, onun odası benimkinin tam karşısındaydı. Yorgun görünüyordu, bizim kata beş kat merdiven çıkmayı tercih ettiğimiz düşünülürse bu adil bir durumdu. Sekiz bavuluyla asansöre binen bir ailenin arkasında beklemek için makul bir değiş tokuş. Erken yatacağını söyledi ve sanırım istemeden de olsa uyuması garip olmazdı. Her ne kadar endişem bana yardımsever bir şekilde

Bir otel odasında tek başına başına başına gelebilecek çok sayıda kaza var, bunlardan birkaçı şu anda aklımdan geçiyor.

Asansör yeterince hızlı değil, bu yüzden tekrar merdivenleri kullanıyorum.

Nefes nefese, önce yavaşça kapıyı çaldım. Muhtemelen fazla nazikçe. "Finn?" Diyorum ve bekliyorum. Hiçbir şey yok. Herhalde banyodadır. Ya da hâlâ uyuyordur. Kesinlikle yerde baygın yatmıyor. Panik yapmaya gerek yok. Panik yapmamak için sesimi daha da yükselterek kapıya vurmaya başladım. "Finn? İçeride misin?"

Kapıyı o kadar yüksek sesle çalıyor olmalıyım ki kimsenin geldiğini duymuyorum ve kapı altımdan kırılınca öne doğru tökezliyorum. Gözlerimi onunkilere diktiğimde dengemi yeniden sağlamam birkaç dakika alıyor.

Ve işte orada, bir tür hüzünlü büyücü gibi üzerine örttüğü yorganla yüzünü yarı yarıya gizlemiş.

"Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım var," diye mırıldanarak arkasını dönüyor ve yatağa doğru ilerliyor. Oda darmadağın, bavulları ortalığa saçılmış durumda.

"Sen hastasın," diyorum sessizce.

"Ben iyiyim. Dediğim gibi, sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım var." Bunun üzerine tüm vücudu titremeye başladı. "Burası soğuk mu, yoksa bana mı öyle geliyor?"

Bir kahkaha boğazımda düğümleniyor çünkü o hiç de iyi *değil*. "Evet, hayır. İptal edeceğiz. Biraz dinlenmelisin."

Bana bakıyor, saçları dağınık, yüzü kül rengi. Gerçekten perişan görünüyor. Yıldızlar: tıpkı bizim gibiler! "Ama tüm o insanlar ... bana güveniyor. Ben bir söz verdim."

"Anlayacaklardır," diyorum. "Böyle şeyler olur. Sakın bana daha önce hiç hastalık izni almadığını söyleme."

Bana bakışına bakınca, gerçekten de öyle olup olmadığını merak ediyorum. O ve Noemie'nin ortak noktası bu.

"Yatağa geri dön." Karmakarışık çarşafı işaret ediyorum. "Mahkûma haber veririm."

Joe'ya mesaj atmak ve Rocky Mountain'daki bağlantımızı aramak için salona geçmeden önce komodinin üzerindeki anahtar kartını okutuyorum ve onlara Finn'in

özürlerini ilettiler ama bugün katılamayacak kadar hastaymış. İşim bitince kendimi Finn'in odasına bıraktım.

"Hey," diyorum yatağa yaklaşarak. "Her şey . Size getirebileceğim bir şey var mı? Belirtileriniz neler?"

"Mmmf," diyor yorganı kendine daha sıkı sararak. "Her şey. Acıtıyor."

"Grip olabilirim. Aşağı inip bir şeyler alacağım, tamam mı?"

Finn itiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor ama bunun çok fazla enerji harcayacağını fark edip itiraz etmemeye karar veriyor. "Eğer mecbursan."

Yarım saat ve 50 dolar sonra, Finn'in odasındaki masanın üzerine yükümü boşaltıyorum. "Otel sen mi soydun?" diye sordu.

Bir kutu ilaç açtım, bir şişe suyun kapağını açtım. Neon renkli bir Emergen-C paketi koydum. "Ne kadar çabuk iyileşirsen, o kadar çabuk işimize dönebiliriz. Kaçırdığın için çok üzüldeğin şey."

"Tamam." İlacı benden alıyor ve yine küçük bir seğirmeyle yutuyor. "Muhtemelen gitmelisin," diyor. "Görmeye. Seni hasta etmek istemem."

Bunu . "Güçlü bir bağışıklık sistemim var. Ayrıca, o kadar yakındık ki, eğer böyle bir şey olacaksa, muhtemelen bana çoktan bulaştırmışsındır." Bunun bilimsel olarak doğru olup olmadığından emin değilim ama kulağa öyle geliyor ve Finn'in itiraz etmeyi bırakmasına yetiyor.

Çünkü ben Denver'ı keşfederken onu burada yalnız bırakma düşüncesi bir kez bile aklıma gelmedi.

"Eğer eminseniz ... o zaman sanırım şirketten nefret etmem. Teşekkür ederim." Buna boyun eğme şekli neredeyse çok sevimli - zoraki bir boyun eğme, sanki gitmeyeceğimi umuyormuş gibi. "En azından kitap üzerinde çalışabiliriz ya da-"

Bir kahkaha attım. İki gün önce onun sesinin ritmini bulmak için kaydedilmiş konuşmalarımızı oynatarak taslak hazırlamaya başladım. Henüz o noktada olduğumdan emin değilim, bu yüzden onunla daha fazla zaman geçirmek sadece iyi bir şey olabilir. Kitap için. "Finn. Hayır. Hastalık izni alıyorsun ve bu son. Sen de hepimiz gibi boş boş televizyon izleyemez misin?"

"Sen seç," diyor ben kumandayı alıp açarken. "Bugünlerde televizyondan akılsızca zevk alamayacak kadar hayal kırıklığına uğradım."

"Şey . . . Kurt adamlarla ilgili bir program izliyordum." Bir inilti. "Hangi bölüm?"

"Birinci sezon finaline geldim."

Bir an sessiz kaldı. Ve sonra: "Bu gerçekten iyi bir bölüm."

"İzliyoruz. Ama ben tamamen perde arkası yorumları bekliyorum."

Yanındaki yatakta boş kalan yere, sonra da odanın karşısındaki koltuğa bakıyorum. Onu sürükleyebilirim ya da-

Finn en azından şu anda neyi tartıştığımı tahmin edebilecek kadar akli başında. "Buraya oturabilirsin," diyor yatağı okşayarak. "Mikroplarım seni rahatsız etmezse."

Yüksek belli kot pantolonum ve minik limonlarla süslü çoraplarımla, kendimi onun yanına, yorganın üstüne yerleştiriyorum. Sonra şovu hazırlıyorum ve *The Nocturnals*'ı yıldızlarından biriyle izlemenin saçmalığı için yerleşiyorum. Garip bir şekilde evcil bir yanı var, öyle ki ekrandaki kişinin yatakta mendile sarılan kişi olduğunu neredeyse unutabiliyorum.

Birinci sezon finali, kurtadamlarla onları yok etmeye çalışan insanları karşı karşıya getiren bir savaşı sona erdiğinde ve ikinci sezon prömiyeri otomatik olarak yayınlandığında, hiçbir şey söylemiyor. Birinci sezon finalinde Alice'e aşkını itiraf eden Caleb'in yeni kız Sofia tarafından baştan çıkarıldığını izliyoruz. Ve Meg'le arkadaşlık kurmaya çalışan Hux, anlamını yeni öğrendiği bir terim olan arkadaş bölgesinden nasıl çıkacağı konusunda havalı çocuk Wesley'e danışıyor.

Wesley dehşete düşmüş Hux'a harekete geçmesi, kıza duygularını belli etmesi ve hayır cevabını kabul etmemesi gerektiğini söylerken Finn, "Geçmişe bakınca, biraz sorunluydu," diyor. İkimiz de bu son tavsiye karşısında irkiliyoruz. "Şey, belki biraz daha fazla. Ne de olsa 2000'lerin sonlarıydı. Ve Tanrı'ya şükür, onu dinlemiyorum."

Hux, Meg'in etrafında dolanmaya devam eder ve onu komik bir şekilde yanlış gitmeye devam eden bir çalışma randevusuna davet eder: devrilen kitap yığınları, dökülen kahve, Meg'in uzun saçlarının bir sandalyenin arkasına sıkışması. Ta Meg'in uzun süredir rekabet halinde olduğu bir vampir meclisinden bir kız tarafından bölünene kadar. Meg bilmiyor

Bu noktada Hux onun bir kurt adam olduğunu biliyor ve bölümün sonunda Hux'u vampirlerden kurtardığında, ikisi uzun bir bakış paylaşıyor - *artık* biliyor ve bölümün son sahnesinde hem rahatlama hem de endişe iletmeyi başarıyor.

"Bu sahneyi otuz kereye yakın çekmek zorunda kaldık çünkü Hallie ve ben gülmekten kendimizi alamıyorduk" diyor. "Ciddi bir an olması gerektiği halde. Açıkçası Zach'in bizi oracıkta kovacağını düşündüm."

Ve itiraf etmeliyim ki, bundan sonra ne olacağını görmek için ne kadar hevesli olduğuma bağlı olarak, bu karakterlere biraz yatırım yaptım.

HUX VE MEG DUYGULARININ ETRAFINDA DANS ETMEYE DEVAM EDERLER.

İki bölüm daha geçti ve Finn uyumaya başladı. İrkildim

Kapı çalındığında, bunu bekliyor olmama rağmen. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde teslimatı alıp masaya geri getiriyorum.

"da ne?" diye soruyor halsiz Finn yataktan.

"Üzgünüm, uyumaya devam edebilirsin," diyorum. "Matzo top çorbası. Ne zaman hasta olsam annemle babam yapardı. Annem buna yemin eder."

"Hamursuz çorbası mı sipariş ettiniz?"

"Bu vejetaryen," diye onu temin ederim. "Tavuk suyu yok."

Tepkisini, ısırmaya çalışırken ağzının bir başlayan yavaş gülümsemesini beklemiyorum. "Bana karşı çok naziksin," diyor kaşlarını çatarak. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Beni öylece bırakıp gidebilirdin."

"Soldurma olmayacak." İkiz çorba kutularının kapaklarını çıkarıyorum.

"Sanırım benden bu kadar yeter," diyor ben onları getirirken. Yüzünde donmuş halde duran televizyonu işaret ediyor. "Sadece bu kadarıyla başa çıkabilirim."

Kapatıyorum ve tekrar yatağa girip çorbayı ağzıma atıyorum. Tadının Colorado'da olduğu kadar rahatlatıcı olması inanılmaz.

Washington Eyaleti.

Birkaç dakika boyunca hamursuz toplarımızla göreceli bir sessizlik içinde oturuyoruz. İkinci vakti, soğuk Ekim güneşi gölgelerimizi yatağın üzerine düşürüyor. Onunla böyle vakit geçirmek çok güzel. Onu solgun ve tıkalı görmek, editörümüzden gelen telefon o tuhaf öpücüğü bölmeden önce Memphis'te hissettiğimi sandığım her şeyi unutturacak.

"Genç Chandler ne izledi?" Finn başını televizyona doğru iterek soruyor.

"Genç Chandler'ın zevkleri çeşitliydi ve biraz anakronikti. Kitaplarla başlayan bir Agatha Christie evresinden geçtim elbette, bu yüzden tüm uyarlamaları da izlemem gerekti. Ama benim için hiçbir şey kitapların yerini tutamazdı."

"Hiç okumadım," diye itiraf ediyor. "Bana favorilerinden bahseder misin?"

Ben de öyle yaptım. Ona Miss Marple'ı ve çocukken okuduğumda biraz aşık olduğum Hercule Poirot'yu anlatıyorum. Ona en sevdiğim Agatha Christie romanı olan *And Then There Were None*'i anlatıyorum, olay örgüsünün hiçbir noktasını bozmamaya dikkat ederek. Yavaş, yavaş, bilgisayarımdaki o belgeye yaklaşıyoruz.

"Büyürken onu taklit etmeye çalıştım," diyorum, çünkü bu gerçek kalbimin çok derinlerinden çekilip çıkarılmış gibi hissettirmiyor. "Onun gibi yazmaya yani."

"Öyle mi? Chandler Cohen, kurgusal insanları mı öldürüyor?" Gülümsüyor, yüzünü bana dönerken başını bir dirseğiyle destekliyor. Yastığa bastırıldığı saçları arkaya doğru uzamıştı. "Biliyor musun, bunu görebiliyorum. Tüm saldırganlığını böyle dışa vuruyorsun. Gerçek hayatta biri sana yanlış mı yapıyor? Onları sadece sayfada öldürüyorsun."

"*Tamamen* haksız değilsin," diyorum. İlk gençlik denemelerimden biri olan *Watery Graves*'teki boğulan kurban, beşinci sınıf matematik testlerimden birini kopyalayan bir kıza dayanıyor olabilir. "Yanlış ellerde, ilk gençlik günlüklerim muhtemelen çok endişe verici olurdu. Ama kan ve vahşetin büyük bir hayranı değilim. "Rahat gizemin ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir fincan sıcak kakao ile şömine başında okuduğunuz bir gizem mi?"

"İdeal olarak. Ama hayır, bu gizemin profesyonel bir dedektif olmayan biri tarafından çözüldüğü bir kitap. Sonunda her şey tamamlanıyor ve ana karakterlerden hiçbiri ölmüyor. Kaygılarım için harikaydı. Sayfalarda şiddet ya da seks yok, aslında bu biraz kötü bir şey ve genellikle küçük bir kasabada ya da şirin bir sahil köyünde geçiyor. Ve harika başlıkları var. Örneğin bir yemek yarışması jürisinin zehirlendiği *Ölüm Kiş'i* ya da müşterisini öldürmekle suçlanan bir çay dükkânı sahibini konu alan *Live and Let Chai* gibi." Bir an için bunu düşündüm. "*Hepsi* yemekle ilgili değil ama birçoğu öyle."

Yüzünde okunamayan bir ifadeyle sadece beni izliyor. "Ne oldu?"

"Uzun zamandır böyle parladığını görmemiştim," diyor. "Onları gerçekten seviyorsun."

Birdenbire utanarak başımı hafifçe ondan yana çeviriyorum. "Rahatlatıcı, eğlenceli ve saçma bir şekilde bağımlılık yapıcı. Her zaman kötü adamın sonunda yakalanacağını bilirsin. Ama biliyorsun. Artık çoğunlukla sadece okuyorum."

"Yazmayı neden bıraktın?" diye soruyor. "Kurgu, yani."

Derin bir nefes aldım çünkü bunun olacağını hissediyordum. "Tam olarak bırakmadım. Sadece çok uzun bir ara verdim." Parmaklarımı birbirine düğümlüyorum, yatak örtüsüyle oynuyorum, yastığımı kabartıyorum. Tüm bunlar olurken o devam etmemi bekliyor. "Aynı eski hikaye, çoğu insanın sevdiği bir şeyi yapmayı bırakmasının aynı nedeni - pratik değildi. Yayınlanmaya çalışmak pek çok şeyi şansa bırakmak demektir. Bir hobi olarak daha mantıklıydı, ama gazeteciliğe odaklanmaya karar verdiğimde ... bu hobi bir şekilde kayboldu." Başımı sallıyorum, çünkü uzun zaman önce bırakmıştım. "Ama sorun değildi. Çünkü hem sevdiğim işi yapabiliyor hem de düzenli bir maaş alabiliyordum."

Maaş çeklerinin nadiren sabit olması ve uzun süredir kendi hikayelerim yerine başkalarının hikayelerini anlatmak zorunda kalmam dışında.

"Ayrıca," diye devam ediyorum. "Bu noktada yayıncılık hakkında çok fazla şey bildiğimi hissediyorum ve her şey en az bir yıl sonrasını yaşamakla ilgili. Sürece değil, her zaman oyunun sonuna bakıyorsunuz. Yazmaktan keyif almayı unutmak kolay olabiliyor."

Söyledikçe, bunun doğru olduğunu fark ediyorum. Eskiden bir tutkuydu ama şimdi sadece bir iş.

Yüzü düşüyor. "Bundan zevk almıyor musun?"

"Hayır, , hayır," demek için acele ediyorum. "Aslında birkaç yıldır ilk kez bundan zevk alıyorum." Yüz hatları yumuşadığında, vibratörlü gecemizdeki o endişe verici his tüm gücüyle geri geliyor. Parmağını çenemin altına sokması ve beni nazıkçe öpmesi - o anda yaptığımız şeyin gerçek olmadığını unutmak neredeyse çok kolaydı.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki," diye söze başladı, çorba kâsesini komodinin üzerine koyup çarşafarla oynayarak, "bu, uzun zamandır turnede yaşadığım en eğlenceli şey."

"Sanırım bunun otel odalarımızda olanlarla bir ilgisi olabilir?"

Finn gülüyor, onun gerçek gülüşü olduğunu öğrendiğim bu açık, küstah ses. Paneller için ayırdığı, biraz daha keskin kenarlı olan değil. Bu daha yumuşak. Daha yumuşak. "Elbette, bunu göz ardı etmeyeceğim. Ama son zamanlarda pek dışarı çıkmadığımı söylerken kendimden bahsediyor olabilirim. Genellikle ben, otel ve maceracı hissediyorsam belki biraz oda servisi."

Gözleri düşmeye, kelimeleri daha geveleyerek söylemeye başladı. İlaçlar işini yapıyor. "Durum böyle," diyor elinin koordinasyonsuz bir hareketiyle. "Bu kitabın çıkacağını ve hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorum ama ..."

"Olacak," diyorum kararlılıkla, sadece yazdıklarımın kalitesine değil, anlatması gereken hikâyeye de inanarak. Çünkü gerçekten inanıyorum.

"Bazen merak ediyorum. Bunca yıldan sonra, ben de herkes gibi geçerliliğe tutunmaya mı çalışıyorum? Sadece bunu biraz farklı bir şekilde yapıyorum." Şimdi yastığa gömülüyor, artık başını dik tutamıyor. "Bu kâr amacı gütmeyen kuruluş kimsenin umurunda olacak mı? Çünkü . . . Ben bir tür hiç kimseyim."

"Bu kesinlikle doğru değil. Üç saat boyunca kimsenin Oakhurst Üniversitesi'ni savunmamasını izledik. Bu kadar küçük bir okul için şaşırtıcı derecede yüksek sayıda öğrenci ölümüne sahip." Benim şaka girişimim onun ağzının küçük bir kıvrımını kazandırdı. "Bak, zaten OKB hakkında

Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim. Söyleyecek önemli bir şeyiniz var ve pek çok insan bunu ilk kez okuyacak. Diğerleri içinse belki de ilk kez birileri yaşadıkları bir şeyi dile getirmiş olacak. Ve belki de bu, yardım almak için ihtiyaç duydukları itici güç olacak - yalnız olmadıklarını bilmek."

Yavaşça başını sallıyor, tüm bunları içine sindiriyor. "Teşekkür ederim. Tüm bunlar için," diyor ve kolumu gelişigüzel bir şekilde okşamak için uzanıyor ama tam olarak başaramıyor. "Ciddiyim. Sen olmasaydın muhtemelen şimdiye kadar bir insan kabuğuna dönüşmüş olurdum."

Bunu söyleme şekli, daha önce başka birinin onunla bu şekilde ilgilenip ilgilenmediğini merak etmeme neden oluyor.

Onlara izin verip vermediğini.

"Elbette," diyorum, boğazım aniden kuruyor.

Başı yastığın bir tarafına doğru yatıyor ve ilaçların ikimizin de düşündüğünden daha güçlü olduğu açık. "Chandler, Chandler, Chandler. Çalışmak için cehennem olmalıyım. Bana katlandığına inanamıyorum."

"Çoğunlukla maaş çeki için."

Gözleri daha da açılıyor ve bana sertçe bakıyor, bakışlarının ağırlığı beni yerimde sabitliyor. "Bunu sana gerçekten söylememeliyim, ama ... . Sana aşık olan birini tanıyorum."

Bunu şarkı söyler gibi söylüyor, sanki dördüncü sınıf teneffüsündeymişiz ve bir arkadaşından mesaj iletiyormuş gibi.

"Ha, ha," diyorum. "Pek fazla ortak arkadaşımız yok, o yüzden-"

"Benim," diye açıklıyor baş ve işaret parmağını kaldırarak. "İlk tanıştığımızda küçük bir aşktı sadece."

"Ben de öyle düşündüm. Bu yüzden otel odana geri döndüm."

Sırıltısı derinleşiyor ve parmağını ileri geri sallıyor. "Ondan sonra," diyor. "Sadece o ilk sefer değil. Portland'da biraz, belki Arizona'da da." Burnunu kırıştırıyor. "Profesyonel olmamız gerektiğini biliyorum ama belki ... belki şu anda da."

Yanaklarımın nasıl ısındığını fark umarak masaya bakmak için boynumu eğiyorum. "O ilaçtan ne kadar aldın?" "Ben ciddiğim, Chandler Cohen."

Yatakta bana doğru yaklaşıyor, uzun Kirpikleri, çilleri ve dağınık saçları. Gözleri düşmeye başlasa bile,

O hala çarpıcı.

"Ama-ama *yapamazsın*," diyorum, sanki inkâr edersem bu doğru olmayacakmış gibi. *Yapamazsın* ve otuz saniye öncesine, ilişkimizin hâlâ mantıklı olduğu zamanlara geri sararız. Çünkü bu işin böyle yürümemesi gerekiyordu.

Yatağın kenarına doğru kaymak için tüm gücümü harcıyorum, o kadar şiddetli ki neredeyse düşünüyorum. Bu gerçek değil. Tamamen kimyasal, beyni onu yattığı kişiye karşı bir şeyler hissettiğine ikna ediyor. O ilaçların üzerinde bir uyarı olmalıydı: OKSİTOSİN İLE KARIŞTIRMAYIN.

Birbirimizi birkaç kez çıplak görmüş olmamıza rağmen, sözleri kalbimi sarıyor ve orada daha da istilacı bir şeye dönüşebilecekleri kökler kuruyor. Onlarda korkunç bir tatlılık var, otel odamızın kapıları kilitli olduğunda her zaman orada olmayan bir masumiyet.

Belki şu anda .

"Yapamam, schmant." Bir enerji patlaması daha yaşıyor gibi görünüyor, yatakta doğruluyor. "Sen çok akıllısın. Çok hoşsun. Giymemen gerekirken çorap giyiyorsun, beni seks dükkanlarına götürüyorsun ve insanların birbirlerini zehirli hamur işleriyle öldürmelerini anlatan kitaplar okuyorsun." Kalbimin göğsümde kabarmasına neden olan bu şiddetli kırılganlıkla bana bakıyor. "Ve sen güzelsin, sevimlisin ve şirinsin ve sanırım bunlardan bazıları aynı anlama geliyor, ama ben bunun arkasındayım. Sana karşı canavarca bir aşk besliyorum ve bu." Kollarını iki yana açıyor ve her şeyi geniş, gevşek bir sırtıyla noktılıyor.

Sonra esniyor, yastığa geri yatıyor ve hemen uykuya dalıyor. Siktir.

OceanofPDF.com

bölüm ON ALTI

MIAMI, FL

Maddy DeMarco'nun yüzü havaalanı kitapçısındaki Staff Picks masasından bana sırtıyor. Benimle alay ediyor. *New York Times Bestseller!*

Kapaktaki yeni altın etiketi.

"Chandler?" Finn arıyor.

İç çekerek Maddy'yi geride bıraktım ve uçağımıza yetişmek için acele ettim.

Miami kongresi muazzam ama itiraf etmeliyim ki biraz bulanıklaşmaya başladılar. Daha fazla imza, başka bir panel, en sevdikleri kurgusal biyoloji uzmanıyla tanışmak için bekleyen başka bir hayran kuyruğu, kurt adam kız arkadaşına kesin olarak adanmış.

İlk taslağımızı karalamadığım her an, Alaska Havayolları uçuş takip sistemini çılgınca yeniliyor oluyorum. Çünkü dün gece, Finn'in itirafı göğsümde akrobasi yaparken, daha odama dönmeden Noemie'ye bir SOS gönderdim.

"Altı saatlik bir uçuş olduğunu ve yapacak milyonlarca işiniz olduğunu biliyorum ve-" "Chandler," dedi sakın bir sesle, beynimdeki kaosla hoş bir tezat oluşturuyordu. "Önemli değil. Ben de geliyorum. Yarın sabah ilk iş."

Halkla İlişkiler'in sorun çözen Noemie'si buydu ve belki de benim İhtiyacım var.

Bütün sabah bunu açıklamaya çalıştım. İlaçlar karıştırıyordu, ya da belki de başka bir şekilde demek istemişti - mesela, "*Eziyorsun!*" gibi. Ya da sadece kibarlık yapıyordu. Herkes bilir ki, sen hastayken seninle ilgilenen birine ona aşık olduğunu söylersin. Bu sadece görgü kuralıdır.

Küçük bir , Finn'in benim rahat gizem anlatımdan sonra konuştuklarımızın çoğunu hatırlamıyor gibi görünmesi ya da hatırlıyorsa bile bunu saklamak için inanılmaz bir iş çıkarıyor olması. Öte yandan ben tam bir karmaşa içindeyim ve bir sonraki durağımızın Reno olması ve orada annesi ve çocukluk arkadaşıyla buluşacak olmam bu karmaşayı daha da artırıyor.

Dün geceyle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmedi. Olsa olsa bugün onu *daha az* çekici bulmam gerekirdi ama maalesef bu doğru değil. Bu sabah onunla ilgilendiğim için teşekkür etmek amacıyla elinde bir fincan kahveyle otel odamın kapısını çaldığında kızarmamalıydım.

Çünkü ikimizin de birbirimize karşı bir şeyler hissetmesi felaketten başka bir şey olmaz.

Finn fotoğraflar için poz verirken, sırtıırken ve genel olarak cehennem kadar çekici olurken kendime aşkların solduğunu hatırlatıyorum. Aşklar solar ve biz zaten bunu sıradan bir ilişki olarak pekiştirdik. Daha fazlası olursa ve kötü sonuçlanırsa, iş ilişkimize de zarar verebilir ve bir işi böyle tehlikeye attığım için kendimi asla affetmem.

Kitap bittiğinde yollarımızı ayıracağız zaten. Bağlılık yok. Duygu yok.

"Noemie'ye kadar gelebilir misin? Bu N-o-e-"

"Nome?" Ağzımdan çıkan ses ancak bir pterodaktil çığlığına benzetilebilir. Sandalyemden sıçırıyorum, bacakları muşamba zemine çarparak gıcırıyor. İşte orada, imza sırasındaki son kişi, bana sırtıyor. "Başardın!"

Ona sarılmaya çalışırken neredeyse bir yığın Finnegan Walsh vesikalık fotoğrafını deviriyordum. Şaşırmadım, altı saatlik bir uçuştan sonra bile son derece derli toplu görünüyordu, siyah saçları düşük bir at kuyruğunda ve keten pantolonunda tek bir kırıklılık bile yoktu. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Seni seviyorum." Onu bıraktığımda Finn'e kalp gözleriyle bakıyor.

"Bu meşhur Noemie," diyor Finn ve kuzenim bayılacakmış gibi bakıyor.

"Ona benden bahsettin mi?" diye fısıldıyor.

"Sadece utanç verici şeyler." Ve tabii ki uçakla geldiğinden bahsettim, spontane bir şekilde izin aldığını ve biraz güneşlenmek istediğini beyaz yalanla söyledi.

Finn elini uzatır. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum." "Gerçek olduğunuza inanamıyorum," diyor bir nefeste. "Az önce sıradayken soğukkanlı davranmaya çalışıyordum ama ... aman tanrım. Sen *osun*. Yani, o sensin. Ve şahsen yüz kat daha tatlısın. Televizyonda sevimli olmadığından değil. Yani-" Nefes alıyor, kendini toparlamaya çalışıyor, yanakları kızarıyor. "Vay canına. İşte bu yüzden evden dışarı çıkmama izin verilmemeli."

Finn güler. "Teşekkür ederim. Aslında evi terk ettiğin için oldukça memnunum."

"*Yıllardır* Chandler'a *The Nocturnals*'ı izletmeye çalışıyorum," diye devam ediyor Noemie, duruşunu tam boyuna göre düzelterek. "Bana seninle buluşacağını söylediğinde neredeyse ölüyordum. Her zaman Hollywood'un seni doğru dürüst tanımadığını düşünmüşümdür. Daha iyi roller almalıydın. Daha zorlayıcı, daha ilginç roller."

Finn bana doğru sivri bir bakış fırlatıyor. "Sonunda yeteneğimi takdir eden birinin yanında olmak çok güzel." Bunu dürüst bir yüz ifadesiyle söyleyebilmesi, söz konusu yeteneğin bir kanıtı.

"Ah lütfen," diyorum gözlerimi devirerek ve bir kolumu odanın içinde gezdiriyorum. "Bütün bunların ne olduğunu sanıyorsun?"

Finn dikkatini yavaş yavaş erimekte olan kuzenime vermeden önce bir sırtışını ısırtıyor. "Chandler bana abonelik kutularını çok sevdiğini söyledi," diyor ve Noemie başını sallayarak onaylıyor. Telefonunu çıkarıp bazı fotoğrafları karıştırıyor. "Birkaç yıl önce kokteyller için bunlardan birini yapmıştım. El arabamın düzgün olmasının tek nedeni bu."

"Bunu ben aldım! Harika bir şey."

İkisi aylık kutularını karşılaştırmaya başlıyor, gevezelik ediyorlar. Tüm bunlar gerçeküstü, en iyi arkadaşım ve Finn her neyse. *İşbirlikçi* kulağa pek doğru gelmiyor ama başka bir şey de gelmiyor. Noemie'nin ikimiz hakkında bilmediği her şey.

Çünkü bu SOS aynı zamanda Noemie'ye bu yolculukta gerçekte neler olduğunu anlatmam gerektiği anlamına geliyor.

Finn, "Yarın finalin özel bir gösterimini yapacaklar, iki bölüm arka arkaya, benim ve Cooper'ın yorumlarıyla," diyor. "Eğer hala şehirdeyseniz, VIP biletlerim var..."

Noemie ona bakakalır. "Ciddi misin sen? Bu inanılmaz olurdu. İnanılmazdan da öte. Teşekkür ederim!"

Bu beni şaşırtmamalı-Finn nazik bir insandır. Cömert. Yine de bu teklif göğsümde garip bir çekişme yaratıyor.

Burada olduğu için daha da minnettar sağlayan bir şey.

NOEMIE VE BEN AKŞAMI SAHİLDE GEÇİRDİK, GÖZLERİMİZİ KISARAK güneş ve sulu kokteyller içmek. Finn'den uzakta olmak bana yardımcı oluyor. biraz daha rahat nefes alabiliyorum ama bu bana daha fazla açıklık getirmedi.

"İzin alabildiğine inanamıyorum," diyorum tahta kaldırımdan beş dolara aldığım şapkayı takarken. Seattle'da olsaydım en az beş kat giyinirdim. "Tabii ..." Nefesim kesildi. "Bu sonunda bıraktığın anlamına mı geliyor?"

Şezlongunu ayarlamakla çok ilgileniyormuş gibi davranıyor. "Tam olarak değil," diyor. "İki yeni müşteri mi aldım?"

"Noemie."

Hüzünlü gülümsemesi bana artık gazetecilik okumayacağını söylediğinde nasıl görüldüğünü hatırlatıyor. Halkla ilişkiler onun için daha uygundu ve gazetecilik iş piyasası onu korkutuyordu. "Biliyorum. Bunu yapacağım. Bu projeden sonra. Yemin ederim." Margaritasından bir yudum aldı. "Dökül bakalım. Beni özlediğin için buraya gelmemi istemediğini biliyorum."

Bir an bekliyorum, havlunun yıpranmış kenarını altımızdaki kuma bırakmadan önce endişeleniyorum. Kumsal biraz boşalmış, aileler güneşten yanmış çocuklarını topluyor ve yirmili yaşlardaki gençler okyanusla ticaret yapıyor

Miami gece hayatı için. "Karmaşık bir durum." Bütün gün bu sır bana çok ağır geldi ve aniden bunun ağırlığıyla çökecekmişim gibi hissediyorum. Noemie geçen yıl beni hava yogasına sürüklediğinde nasıl yapılacağını öğrendiğimiz türden birkaç derin, temizleyici nefes. "Eylül ayında adamı hatırlıyor musun? Finn'le tanışıp bu işe girmeden hemen önce?"

"Hayatının en kötü seksi."

"Doğru ya. İlk başta Finn'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.."
Yüksek sesle söylemek zorunda kalmamak için noktaları birleştirmesini umarak sözümü kesiyorum.

Sandalyesinde iki büklüm olurken gözleri büyür. "Hayır, *hayır*. Aynı kişi olmadıklarını söyle bana Chandler."

Havlumu başıma örtüyorum. "Bana sahte bir isim verdi. Seattle'daki o öğle yemeğine kadar ikimiz de diğerinin kim olduğunu bilmiyorduk."

"Oliver Huxley ile yatmışsın," diyor yavaşça. "Vay canına. Kahretsin."

"Bunun kesinlikle kutsal bir yanı yoktu," diyorum, sesim havluyla yarı yarıya boğuklaşıyor.

Öne doğru uzanıp havluyu kapıyor ve inanamayarak başını sallıyor. "Üzgünüm, beynim hayallerimin tarçınlı rulo ineği Finn Walsh hakkında varsaydığı her şeyi yeniden yazıyor. Bu kesinlikle yıkıcı."

"Kimseye söylememek beni öldürüyordu."

"Ve sen hala bu kitap üzerinde çalışmak istiyorsun? Her şey yolunda mıydı? Çünkü seni ne kadar özlemiş olsam da, bunu yaptığın için gerçekten çok mutlu oldum."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak ederek pipetimi çiğniyorum. "Bu konu hakkında konuşmayacağımıza, bunun geçmişte kaldığına karar vermiştik. Ama sonra ona o gecenin benim için nasıl bir şey olduğunu anlattım ve konu yataktaki tekniğini geliştirmesine yardım etmemle ilgili, belki de hiç şaka olmayan bir şakaya dönüştü. Ve, şey ..."

"*Finnegan Walsh'a seks tüyoları mı veriyorsun?*" Noemie neredeyse şezlongundan düşüyordu. "Seninle akraba olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve hiç bu kadar şaşırmamıştım."

"Ve hayatım boyunca hiç bu kadar susamamıştım. Sanki ne kadar çok birlikte olursak, o kadar çok onunla olmak istiyorum. Bu korkunç, azgın bir paradoks. Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey mi?"

"İkinizin birlikte çalışmasının etik açıdan sorgulanabilir olması bir yana ... Bilemiyorum. Seni hiç yargılamadım, tabii JNCO kotu giydiğin dönemler hariç."

"Ve ben bunu hak ettim."

Sesi nazikleşiyor, birkaç dakika önceki o çılgın enerjiden eser yok. "Güvende oluyorsun, değil mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Üzgünüm, bundan asla kurtulamayacağım."

"Mecbur kalacaksın, çünkü tavsiyeye ihtiyacım var." Piña colada'mın tortularını pipetimle dürtüyorum, tüm cesaretimi yeniden topluyorum. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. "Birkaç gece önce bana aşık olduğunu söyledi. Soğuk algınlığı ilaçlarının etkisindeyken. Ve bunu söylediğini hatırlamıyor gibi görünüyor, bu yüzden bunu da unutmam gerektiği anlamına mı geliyor bilmiyorum? Çünkü fizyolojik olarak bunu yapabilecek durumda değilim."

Noemie birkaç dakika sessiz kaldı. "Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" Burada yargılama yok, sadece nazik bir merak var.

Seattle'daki o ilk geceyi düşünüyorum. Daha önce hiç kimseyle böyle ani bir kıvılcım yaşamamıştım.

"Neredeyse fark etmez," diyorum sessizce, "çünkü bu uzun vadede bir yere varacak gibi değil. Sektör dışından biriyle çıkmıyor ve kitap bizim ilk önceliğimiz olmak zorunda."

Ayrıca, Wyatt'ın reddinin acısı hâlâ çok taze. Bir süredir onu düşünmediğim için rahatlamış olsam da - en azından geceleri uyanık yatmak gibi değil - kalbimin bunu tekrar yaşamaya hazır olup olmadığını bilmiyorum.

"Bir şey söyleyeceğim ve bu konuda kızmanı istemiyorum." Kolunun ön kısmında oluşan güneş yanığını inceliyor. "Eminim ben de kendim için aynı şeyi söyleyebilirim ama bence bazen risk almaktan kaçınıyorsun."

Ama sen de sektörün içindesin gibi bir teşvikte bulunmasını ya da sorusuna cevap vermediğim için beni sıkıştırmasını bekliyordum, bu yüzden bir cevap bulmam birkaç dakikamı aldı.

"Bu doğru. Bu projeyi kabul etmemin nedenlerinden biri de bu. Ailem bu yolculuk için endişeliydi. Sen de bu yolculuk için endişelendin. Ve evet, belki de tüm hayatım boyunca aynı yerde, aynı insanlarla yaşadım. Belki de

En iyi arkadaşlarımdan biriyle bir ilişki kurmaya çalıştım ve bu büyük ölçüde geri tepti. Ama bu evden uzakta, neredeyse tek başıma geçirdiğim en uzun süre ve *mutluyum* Nome. Anksiyete atakları yok, varoluşsal yalnızlık yok. Çoğu gün cilt bakım rutinimi bile eksiksiz yapıyorum." Kirpiklerimi kırıştırarak ellerimi çenemin altına koyuyorum ve neredeyse lekesiz yüzümü gösteriyorum. "İşimi yapıyorum. *Gelişiyorum* da denebilir."

"Bunların hepsi harika," diyor. "Ama kastettiğim tam olarak bu değildi. İşten çıkarıldığından beri işler zorlaştı. Anlıyorum. Kariyerini kendi adın yerine başkalarının adı altında yazarak geçiriyorsun. Eminim bazı insanlar hayalet yazarlığı seviyordur ama senin mutlu olmadığını *biliyorum*. Kitabını en son ne zaman açtın?"

Öyle demek istemediğini biliyorum ama bu soru sinirime dokunuyor. Yıllar içinde yıpranmış ve incelmış bir sinir. "Belgeleri bol bol açıyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "O zaman en son ne zaman

Bu

mu Sessizleşiyorum, gözlerim ufkun lacivert şeridinde.

"? "Biz küçükken, hatırladığım kadarıyla en mutlu olduğun zaman

..." diye devam ediyor ve bir anım canlanıyor. Noemie her zaman benim ilk okuyucumdu ve bir bölümün çıktısını alıp ona göstermek için sokağın karşısına koşmayı çok severdim. Beni asla düzeltmezdi, asla eleştirmezdi - sadece *daha fazlasını* istediğini söylerdi. "Seni burada görmeyi seviyorum ve harika bir kitap yazacağını biliyorum. Sadece bazen istediğini bildiğin şeylerden kendini geri tutup tutmadığını merak ediyorum. Hepsi bu."

Hayatımdaki herkesin neden geçmişimi gündeme getirmeye niyetli olduğundan emin değilim. Ben bunu aştım, Noemie de aynısını yapabilmeli. Belki hayalet yazarlık hayallerimdeki iş değil ama başarılı olup olamayacağımı bilmediğim bir işe çok daha az korkutucu.

Yine de, kendimin farklı bir versiyonu için bu kariyerin neye benzeyebileceğini hayal etmeme izin veriyorum. Sadece bir an için. Beyin fırtınası yaparak ve karakter arkları oluşturarak saatler geçirdim. Kendi gizemimde kaybolmak. Bir kapak. Bir imza günü.

O sayfaları ellerimde tutmak ve sonunda yarattığım bir şeyden *gurur* duymak.

Bu riski almak, gözlerimi kapatmak ve sıçramak ne kadar zor olurdu.

"Anlıyorum," diyorum, hafifçe sıkılmış dişlerimin arasından söylüyor olsam da. "Burada olduğun için mutluyum. Seni seviyorum."

Kolunu omuzlarıma atıyor. "Derin, karanlık sırrını öğrendiğim için seni şimdi daha çok seviyorum."

Bavullarımızı toplayıp otele dönerken Noemie'nin ne kadar haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum: Finn'le işbirliğimin bir son kullanma tarihi var ve acı gerçek şu ki oraya vardığımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bu projenin bunu anlamama yardımcı olması gerekiyordu.

Eğer bu doğruysa, o zaman neden bir cevaptan her zamankinden daha uzak hissettiğimden emin değilim.

OceanofPDF.com

THE CATCH ARŞİVLERİ, 2017

BU SEZON OKUNMASI GEREKEN 5 SICACIK GİZEM ROMANI

tarafından Chandler Cohen

Rahat gizemleri severim. Sıradan bir insan bir suçı çözer, belalı biri olur ve belki de sonunda aşık olur. En iyi yanı da, gizemi ana karakterle birlikte çözüyormuş gibi hissetmenizdir, bu da her ikiniz için de son derece tatmin edici bir sonla sonuçlanır. İster bu türde yeni olun ister deneyimli bir okuyucu, işte benim en sevdiklerimden beşi - bu kış kıvrılmak için mükemmel!

C.B. MARQUEZ'DEN *BİR ÖR, İKİ ÖLDÜR*

Briar Beach Örgü Kulübü gizem serisinin ilk kitabında, dükkânın en değerli müşterilerinden biri bir iplik çilesi tarafından boğuluyor.

ROSE RUBIN'DEN *ÖLÜMÜNE SCHMEARED*

Küçük bir New England kasabasında bir aşçı, dünyaca ünlü krem peynirini kurcalayan biri tarafından zehirlenir. Bol bol simit oyunu.

TOYA LEGRAND'DAN *GEÇMİŞ VE YERALTI*

Bir kütüphaneci, kütüphanesinin bodrumunda bir ceset bulur, yakındaki açık bir kitap cinayetin ipuçlarını içerir ve bu cinayeti çekici bir müşterinin yardımıyla çözer.

NATALIE CHANG TARAFINDAN *BERRIED ALIVE*

Bir pasta şefi, küçük kasabasının yıllık çilek festivalinde işlenen bir cinayeti araştırır. Bonus reçel tarifleri dahildir.

CİNAYET, BİRİCİK ANGELA LANSBURY'NİN BAŞROLÜNDE YAZDI

Burada biraz hile yapıyorum çünkü bu bir TV şovu, ama biliyor , bir spin-off vardı. kitap serisi ve kahramanı bir gizem yazarı, bu yüzden sayılır diyorum. Jessica Fletcher bir ikon ve ona karşı hiçbir argüman duymayacağım.

OceanofPDF.com

bölüm YEDİ

RENO, NV

Ben daha sıcak olacağını düşünmüştüm."

Annesinin evinin önünde arabadan inerken Finn, "Reno hakkında yaygın bir yanlış," diyor. Ceketimi daha sıkı çekiyorum. "Burası Vegas değil. Sierra Nevadas'ın hemen karşısındaki çöldeyiz. Yazlar kavurucu, kışlar soğuk ve karlı geçer." Ayaklarıma bakıyor. "Bugün kaktüs çorabı mı giydin?"

"Temada olmak istedim."

Noemie birkaç gün daha kaldı, VIP gösterimi ve bir başka panel boyunca uzaktan çalıştı. Dün öğleden sonra, Nevada'ya uçmadan önce onunla vedalaştım ve Finn en az bin selfie çekerek onu eğlendirdi ve ardından Aralık ayındaki yeniden birleşme çekimine bir bilet vererek gördüğüm en mutlu kişi yaptı.

"Noemie gerçekten harika biri," dedi bu sabah uçakta. "İkinizin neden yakın olduğunuzu anlayabiliyorum."

"Seni gördüğü için kesinlikle benden daha heyecanlıydı. Ama seni affediyorum."

Bir duraksama oldu ve sonra sordu: "Ona , değil mi?" Ona bakış şaşkınlığımı belli ediyor olmalıydı. "Kızgın değilim," diye açıkladı,

Bir elini kaldırarak. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Tek kelime etmeyecek. Yemin ederim."

"Sana güveniyorum," dedi ve nedense bu üç kelime omurgamda tuhaf bir ürperti yarattı. Memphis'ten beri görüşmedik ve artık onu özleyorum muyum yoksa aradaki mesafe için minnettar mıyım emin değilim. Muhtemelen ikisi de.

Noemie ile yaptığım konuşmadan sonra Finn'in uyuşturulmuş itirafını unutmak için elimden geleni yapmaya karar verdim. Bu hepimiz için daha güvenli.

Çene hizasında siyah saçları olan orta yaşlı bir kadın arabaya yaklaşırken önce Chihuahuaları görüyorum, ön verandada bir sürü var.

"Finnegan!" diye sesleniyor, köpekler arkasından koşturuyor, kuyrukları çılgına dönüyor, siyah, beyaz ve ten rengi bir kasırga.

Finn köpeklerden birini kucağına alıp annesine sarılıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Anne, merhaba. Seni son gördüğümünden beri kaç tane evlat edindin?"

Abartılı bir şekilde dudak büküyor. "Sadece bir tane," diyor sahnede bana fısıldamadan önce, "*İki tane*."

Beyaz bir tanesi peşimde ve ona biraz sevgi vermek için eğildim. "Bu, şey, çok fazla köpek var," diyorum aptalca.

"Hepsi kurtarıldı," diyor Finn'in annesi. "Bir tanesiyle başladım, sonra birlikte oynayacağı biri olsa iyi olur diye düşündüm ve oradan da sarmal bir gelişti. Şimdi onlarsız bir hayat düşünemiyorum." İki tanesini alıyor. "Öyle değil mi? Minik burunlarınız ve mükemmel patilerinizle beni manipüle ettiniz." Sonra bana bir el uzattı. "Sondra. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Chandler. Bizi ağırladığın için çok teşekkürler."

Finn köpeğini çenesinin altından kaşıyor, kafasına öpücükler bırakıyor. "İşte bu kadar. Bu sefer gerçekten Los Angeles'a dönmeyeceğim."

"Sabahın altısında seni kahvaltı için uyandırdıklarında bunu bana tekrar söyle." Sondra bir an için onun saçlarıyla oynar. "Böyle görünmesi için birine para mı verdin?"

"Evet. Muhtemelen çok fazla" diyor ve sonra bana dönüyor: "İki yıl boyunca evde bana kase kesti, bu yüzden onun fikrine tam olarak güvenemem."

"Ve sinagogdaki her küçük yaşlı kadın sana iltifat etti," diyor yanağını okşayarak.

"Lütfen bana fotoğrafların olduğunu söyle," diyorum ve Sondra bana olduğunu garanti ediyor.

Annesi köpekleri Freddie, Waffles, Moose, Galileo ve Duchess ile tanıştırdıktan sonra eve giriyoruz. Ev, parlak desenli perdeleri ve pelüş, rahat mobilyalarıyla tek katlı bir çiftlik tarzı. Annesi mutfakta koşuşturuyor, su bardaklarını çıkarıyor ve masanın üzerine bir tabak kurabiye diziyor. Gerçi bunlar normal kurabiyeler değil; hamur, çikolata parçaları, M&M'ler, fındıklar ve şekerlemelerden oluşan tam bir canavar. Finn'in çocukluğuyla ilgili bölümlerimizde buranın hakkını vermek için zihinsel olarak her ayrıntıyı yakalamaya çalışıyorum.

Gözleri parlıyor. "Hatırladın."

"Elbette. Her zaman," diyor, memnun görünüyor. Burada bir tür iç şaka olduğunu hissediyorum.

"Ben çocukken bunları hep yapardık," diye açıklıyor Finn. "Mutfak lavabosu kurabiyeleri. Yani, mutfak hariç her şey. Bugüne kadar en sevdiğim kurabiyedir. En sevdiğim tatlı, nokta." Bir peçete alıyor ve onu kurabiyeye uzanmak için kullanıyor. Annesi buna gözünü bile kırpmıyor.

Hakkını yemeyelim, kurabiyeler mükemmel. "Bu patates cipsi mi?" Isırıklar arasında sordum.

"Ekstra gevreklik için," diyor Sondra. "Siz ikiniz günün geri kalanında ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Chandler'a buraları göstermeyi umuyordum. Eski uğrak yerlerimi . Kitap için," diye açıklıyor Finn. "Ve Cumartesi sabahı Şabat ayinini kaçıramayız."

"Mükemmel. En iyi şekilde davranmaya çalışacağım. Kitap nasıl gidiyor?"

Finn ve ben bakıştık. "Chandler beni olduğumdan çok daha etkileyici gösteriyor."

"Oldukça büyüleyicisin," diye ısrar ediyorum, neden şu anda, bu evde bana bakışlarının yanaklarımı ısıttığından emin değilim. Çok daha güvenli görünen Sondra'ya dönüyorum ve ona yüzlerce sorum varken

Geçen ayı birlikte yolda geçirdiğim adam hakkında konuşurken birden nereden başlayacağımı bilemedim. "Aktör olmak istediğine karar verdiğinde şaşırdınız mı?"

Sondra bir kurabiye daha aldıktan sonra mutfak tezgahına yaslanıyor. "Biraz, çoğunlukla ne kadar dengesiz olabileceği konusunda endişelendiğim için. Ama her zaman dramatik bir yeteneği vardı. Okulda tiyatro dersi almadan önce bile, bazen akşam yemeğinde en sevdiği kitaplardaki sahneleri canlandırırdu."

Finn inleyerek elini yüzünde gezdiriyor. "Bunu tamamen unutmuştum."

"O zaman filme aldığımı da unutmuş olmalısınız." Daha fazla inleme.

"Bu çok sevimli," diyorum. "Tuzluk ve biberlikleri dekor olarak mı kullandınız? Ya da belki gümüş takımlarınız için sesler yaptınız?"

"Şimdi zalimleşıyorsun. Ve evet. Evet, yaptım." Sonra annesine dönüyor, o da bu konuşmaya öyle bir gülümsüyor ki, oğluya benim aramda hiçbir şey olmadığına dair onu temin etmek istiyorum. En azından sıradan olmayan bir şey. "İlk okuyan sen olacaksın, söz veriyorum. Editörümüzden sonra."

Sondra bir kolunu onun omzuna koyar. "Benim hakkımda istediğin her şeyi yazabileceğini biliyorsun. Ben sadece ... şey, endişeleniyorum. Bir kez ortaya mı, artık ortadadır. İnsanlara söylediklerin konusunda rahat olduğundan emin olmak istersin; bunları geri alamazsın."

Finn bir ısıruk kurabiye yutuyor. "Biliyorum," diyor sessizce, gözleri kısa bir an için benimkilere kayıyor. "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

Bana evi gezdiriyor ve ben aile fotoğraflarına takılıyorum. Babası ortalıkta yok; onun yerine Finn'in küçüklük, ilkokul ve ergenlik fotoğrafları var. Söz verilen çanak kesimi var, ki bu her nasılsa olması gerekenden daha sevimli. O küçük yaşlı Yahudi kadınlar haklıydı. Diş teli takıp çıkarmasını, kötü moda seçimlerine katlanmasını ve rol arkadaşlarıyla poz vermesini izliyorum. Sonra annesinin arkadaşlarıyla, köpekleriyle fotoğrafları var - hepsinin üzerinde isimleri işlenmiş kendi yatakları var.

Sonra odasının önünde duraklıyor. "İçeri girmeden önce," diyor, sesi ciddi. "Bilmeni isterim ki, *Lord of the Lord'a* derin bir saplantıyla bağlıydım.

Bir çocuk olarak *yüzükler*."

"Bunu zaten biliyorum. Aslında, bana söylediğin ilk şeylerden biriydi."

"Evet, ama *bunu bilmek* ve *görmek* çok farklı iki şey." Onun yüzü . "Kıyamet Dağı'nın eteklerindesiniz. Geri dönmek için çok geç değil."

Yavaşça göğsünü itiyorum. "Melodramatik davranıyorsun, eminim o kadar da kötü değildir."

Yenilmiş bir omuz silkmeye kapı koluna uzandı. "Unutma, bunu sen istedin."

Ağzım açık kaldı.

Finn arkamdan, "Lütfen bana şu anda aklından neler geçtiğini söyle," diyor. "Sessizliği kaldıracabileceğimden emin değilim."

"Başlangıç olarak, tüm kitabı yeniden yazmamız gerektiğini düşünüyorum. Elimizdeki her şeyi çöpe atmalıyız."

Başını eğiyor, sahte bir kasvetle. "Ben de bundan korkuyordum."

Burası tam bir Orta Dünya *tapınağı*. Duvarları film posterleri ve Elfçe çeviriler içeren el yazması kâğıtlar kaplıyor. Bir raf dolusu aksiyon figürü, minyatür bir Ork ordusu. Odanın içinden geçip Tolkien'le dolu kitaplığına doğru yürüyorum. Bu konuda onunla ne kadar dalga geçsem de, aynı zamanda gerçekten seviyorum. Bu tutku, onun sahip olduğu, benim peşinde olduğum tutku. Birini kendi elementinde görebilmenin çok anlamlı bir yanı var. Genç Finn'i koşarken hayal ediyorum, Elfler arasında ve daha sonra Hollywood'da yaşamayı hayal ediyor.

Babasından saklanıyor.

Kaçış planları yapıyor.

Sonra dolaptan bir çift tüylü kahverengi terliğin çıktığını görüyorum.

"Aman Tanrım. Bu bir Hobbit kostümü mü?"

"Ve gidiyoruz," diyor, beni koridora doğru omuzlamak için elinden geleni yapıyor.

"Hala uyuyor mu? Deneyebilir misin? Söz veriyorum bir daha asla bir şey istemeyeceğim-"

Kapıyı arkamızdan kapattığında hâlâ gülüyordum.

RESMÎ FINNEGAN WALSH RENO TURU BİZİ ONUN YANINDAN GEÇİRİYOR
İlk, orta, ve lise okulları ve ile arasında kumarhane noktali
Şehir merkezinde, iyi bir Taco Bell olduğunu söylediği yerde duracak.

Bir alışveriş merkezine park ettiğimizde, "Eskiden hafta sonları hep burada takılırdık," diyor. Bir Barnes & Noble'ı işaret ediyor. Hemen yanında, camlarında İŞLETMEYİ KAPATIYORUZ tabelası asılı bir oyun dükkânı var. "Orada da var. Doksanların sonu/ağustosun başındaki tipik banliyö çocuğu."

"Büyümek için hiç de fena bir yol değil." Fasulyeli burritomdan bir ısırık alıyorum, sonra bir acı sos paketini yırtıp üzerine biraz daha gezdiriyorum.

"Öyle değildi," diye katılıyor. "Herkes yeterince iyiydi ve Vegas'a doğru bir çekim hissetmedim. Ayrıca, Tahoe Gölü'ne bir saatten daha az bir mesafedeyiz."

"Buraya sık sık gelir misin?"

"Yeterince sık değil," diyor. "Birkaç ayda bir falan. Ve Reno fuarına her zaman giderim - bir hayran olarak gittiğim ilk fuar." Gözlerini park yerine dikeyyor. "Burada güzel anılar var ama o kadar da güzel olmayanlar da var. Babamı tamamen silemem."

"Çok özür dilerim. Bundan çok daha iyisini hak ediyordun."

Farklı insanlar olsaydık, uzanıp elimi onunkinin üzerine koyardım. Onu, hayalet yazar olarak yapabileceğimden daha fazla rahatlatın.

Çünkü ben buyum, bir burrito daha açıyorum.

Finn'in annesine döndüğümüzde saat neredeyse dokuz olmuştu ve bedenim başka bir zaman diliminde sıkışıp kalmıştı. Sondra mutfak masasında, Cumartesi günkü Şabat ayini için konuşmasının ince ayarını yapıyor, Galileo kucığında ve diğerleri de bitişikteki oturma odasında battaniye ve köpek yataklarına tünemiş. Yarın yazı günü olacak, Cumartesi ise dolu dolu geçecek: ayinler, kongre, Finn'in arkadaşlarıyla buluşma.

Gözlerim ağırlaştı ama sırf Finn burada uyuyor diye benim de burada uyuduğumu düşünmelerini istemediğim için bavulumu koridorda bıraktım. "Pardon, Uber için adresi alabilir miyim?" diye sordum.

Finn, doldurmadan önce bir bardak suyu incelediği mutfak lavabosunda duraksıyor. "Neden bir Uber'e ihtiyacın var?"

"Otel mi?"

"Saçmalama," diyor Sondra. "Burada bizimle kalacaksın. Zaten bir misafir odamız var."

"Rahatsız etmek istemem."

Sondra bana en iyi anne yan bakışını attı. "Tatlım. Rahatsız etmiyorsun. Ayrıca, burası soğuk ve ruhsuz bir otelden daha iyi değil mi?"

Finn, "Kal," diyor ve ardından tüm yönetmenlerinin sevmiş olması gereken kalp eriten bir gülümsemeye "lütfen," diye ekliyor.

Kal kelimesinin onun sesinde bu kadar tatlı tınlaması çok tuhaf. Göğsümdeki köklerin derinleşmesine neden oluyor.

Bu düşünce aklıma geldiği anda, onu bir kenara fırlatıyorum. Hux bunu sahnelerinden birinde söylemiş olmalı ve bu yüzden bu şekilde tepki veriyorum, bundan eminim.

CUMARTESİ SABAHI, TÜM GÜN YAZDIKTAN SONRA DAHA AZ EMİNİM

İki bölümün kaba taslaklarını bitirdiğimiz sırada Finn

Sinagogun girişinde kipa takıyor ve haksız yere çekici geliyor. Gülümsemekten kendimi alıkoymak zorunda kalıyorum; bunun yarısı onu kipayla görmeye alışık olmadığım için, yarısı da bir kipanın bu tür duygulara yol açmaması gerektiğini düşündüğüm için.

Sondra dün bana cemaatin daha yaşlı olduğunu ve tapınağın çok fazla finansman olmadan çok çıplak kemikler olduğunu söyledi, ancak bunun bir cazibesi var. Çocukken ailemle birlikte sadece Yüksek Bayramlarda tapınağa giderdim, Noemie ve ben bu geleneği yetişkinler olarak da sürdürmeye çalışıyoruz. Ancak birkaç yıldır ayinlere gitmedim, çünkü son teslim tarihlerimin her zaman daha önemli olduğunu hissettim. Şimdi neden her hafta birkaç saatliğine işimi bir kenara bırakamayacağımı düşündüğümü hatırlayamıyorum.

Bir sinagogun içinde kendini evinde hissetmek gibisi yoktur, bu anlık aidiyet duygusu. Haham Zlotnick gibi Sondra'nın da konuşma tarzında doğal bir çekicilik var. Sinagogdan ne kadar uzakta olursam olayım

Tapınak, dualar sanki uzun zaman önce üzerime kazınmış gibi neredeyse hiç çaba sarf etmeden bana geri geliyor.

Yine de beni en çok etkileyen şey, yanıma baktığımda Finn'in dudaklarının hareket ettiğini görmek oluyor - çünkü elbette öyle. O da benim gibi bu şekilde büyüdü.

Aynı şarkılarla büyüdü, aynı dili konuştuk. Bu, aynı favori kitaba sahip olduğumuzu keşfetmek gibi bir şey ve sadece bu da değil, aynı bölümleri sevdiğimizi - altını çizip vurguladığımızı ve muhtemelen kitap ayracı kullanmamız gerekirken sayfaları katladığımızı.

Atıştırma için fuayeye çekildiğimizde Finn beni etrafındakilerle tanıştırıyor. "Bu Finnegan mı?" diye soruyor leylak rengi çiçekli elbise giymiş yaşlı bir kadın.

Ona içten bir gülümseme gönderiyor. "Merhaba, Bayan Haberman. Şabat şalom."

"Şabat şalom," diyor ve onu kucaklıyor. "Ayinden önce hepimiz fısıldaşıyorduk, sevgili arkadaşının kim olduğunu merak ediyorduk."

"Bu arkadaşım Chandler Cohen. Chandler, bu Ruth Haberman."

"Arkadaşınız," diyor Bayan Haberman, elini sıkarken gözlerinde bir parıltı el.

Bunun bir versiyonu, Bay Barr, Bay Lowenstein ve bana *The Nocturnals*'ın her bölümünü eski VHS oynatıcısına kaydettiğini söyleyen bir kadın olan Bayan Frankel ile birkaç kez daha tekrarlanıyor.

"Bir gün çok para edecek," diyor ve adam sadece başını sallıyor, bana bu şakayı yıllardır yaptıkları izlenimini veriyor.

"Buradaki herkes seni gerçekten seviyor," diyorum kendimize birkaç dakika . Küçük kâğıt tabakları havuç ve humusla, challah ve reçelle doldurduk.

"Bu kadar şaşırmış görünme. Ben çok sevimliyim."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Burada koca bir topluluk var."

Plastik bir çatalla bir üzümü deliyor. "Şanslıyım," diyor basitçe. "Ben burada büyüdüm ve annem hahamlık okuluna gitmeye karar verdiğinde, yönetmek istediği tek cemaat burasıydı. ne kadar

Şehrin diğer tarafındaki yeni tapınak kadar gösterişli değil. Yani tüm bu insanları gerçekten uzun zamandır tanıyorum."

"Hiçbir fikrim yoktu," diyorum challah'tan bir ısırık alırken. "Dininiz hakkında internette pek bir şey yok."

"Ah. Yahudi kodlu olmayan bir isme sahip olmak garip."

"Walsh babanın adı mı?"

Ve bana öyle bir bakıyor ki, sanki bunu bana henüz açıklamadığına inanmıyor. "Hayır, bu bir sahne adı. Finn her zaman gerçektir ama yirmili yaşlarımda soyadımı yasal olarak değiştirdim. Babamın soyadı, yani benim büyüdüğüm soyadı Callahan'dı ve ilk menajerim bana Finnegan Callahan'ın rezervasyon yaptırmak için çok fazla ağız dolusu olduğunu söyledi. Çok fazla sessiz harf var." Yüzünü buruşturdu. "Ama yıllardır Finn Callahan değilim. Ona neredeyse hiç bağlılığım yok. Aslında Finn Callahan olduğumdan daha uzun süredir Finn Walsh olmayı bekliyordum ve o da . Birkaç yıl daha. Babamla bir bağlantım daha azaldı."

"Sevindim."

"Adımı değiştirmeye karar verdiğimde, görünürde Yahudi olan bir isim isteyip istemediğimi düşünmek için çok zaman harcadım. Ve sık sık doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ediyorum" diyor. "Antisemitizme karşı oldukça güvendedim, ama şimdi ... . Bilmiyorum."

Ses kayıt cihazım olmadan, sözlerini hafızama kaydetmeye çalışıyorum. Yahudilik onun için önemli: cemaat, gelenekler, tarih. *Bayan Ökseotu*'nun arka planındaki menoranın görüntüsüyle başlayan bölüm tam anlamıyla bir nakavt olacak - daha azına razı olmayacağım.

"Yahudi olduğu hemen anlaşılan bir isme sahip biri olarak konuşacak olursam, bu karışık bir durum. Bu sayede biriyle kurabildiğim o anlık bağı seviyorum ama öte yandan ..." The Catch'te yazdığım "Bu Hanuka'da İzlenebilecek Sekiz Beklenmedik Yahudi Filmi" başlıklı bir liste yazısını düşünüyorum - aslında masum olması gereken bir yazı - yorumlar antisemitik bir hal aldığı anda kapatılması gerekiyordu, ki internette görünür bir şekilde Yahudi olduğunuzda bu çok uzun sürmez. DM'lerimde dehşet verici görüntüler belirmeye başladı ve

haftalardır sosyal medya hesaplarımda. Bunu ona söylediğimde iğrenerek başını salladı.

"Berbat bir şey," diye mırıldandı. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

silmeye çalışıyorum, çünkü bunu uzun zaman önce soyadıyla dünyada dolaşmanın bir yan etkisi olarak kabul ettim. Ama sonra kendimi durduruyorum. "Evet," diyorum. Sıkıca. Katı bir şekilde. "Berbattı."

Yaşlı bir adam masamıza uğruyor ve torunu için bir fotoğraf çekip çekemeyeceğini soruyor.

Ayağa kalkmadan önce Finn elini tekrar bileğime koyuyor, kolunu tekrar yanına indirmeden önce fısıltıyla temas ediyor. "Chandler? Son zamanlarda söylemediysem diye söylüyorum, bu kitabı senin yazmana gerçekten çok sevindim."

OceanofPDF.com

bölüm SEKİZ

RENO, NV

O öğleden sonraki kongre pelerinler ve Sharpie mürekkebiyle bulanık bir şekilde geçti. Daha sonra kendimizi bir karaoke barda buluyoruz, burada görevli 29 Şubat doğum tarihli kimliğimi birkaç dakika daha inceliyor, yıllar önce alıştığım ve Finn'in komik bulduğu bir şey. neon tabelaları ve çatlak hoparlörleri olan bir batakhane ve en önemlisi Finn'in liseden en iyi arkadaşı. Krishanu uzun boylu, Hint asıllı bir Amerikalı, Reno Aces şapkasının altında dalgalı siyah saçları var. O bir lisede İngilizce öğretmenidir ve erkek arkadaşı Derek, kolej tişörtü giyen ve rahat bir sırtışı olan beyaz bir adam, okulun Futbol, Yüzme, ve beyzbol Takımlar. "Bütçe keserim." o

omuz silkerek açıklıyor.

Finn onların karşısındaki vinil kabine kayar kaymaz rahatlamış görünüyor, omuzları yumuşuyor. Onu hiç bu kadar hafif, bu kadar yüksüz görmemiştim.

"Çok uzun zaman oldu," diyor Krishanu sunucu köpüklü bir sürahi bira getirirken.

"Ne, üç ay mı?" Finn diyor ki. "Beni gerçekten o kadar özledin mi?"

"Hayır, sadece nazik davranıyordum. Seni neredeyse hiç düşünmüyorum."

Krishanu'nun da çocukken büyük bir LOTR hayranı olduğunu, Finn'le aralarındaki bağın erken yaşlarda oluştuğunu ve dersinin en popüler bölümünün Orta Dünya üzerine bir ünite olduğunu öğreniyorum.

"Seni bu işi aldığına pişman etti mi?" Krishanu soruyor.

Finn kollarını göğsünde kavuşturarak meydan okuyor. "Bilmenizi isterim ki, birlikte çalışmak benim için büyük bir zevktir."

Ben bir homurtu çıkardığımda Finn elini kalbine götürdü. "Hayır, hayır, sen harikasin. Belli oluyor. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iş."

"İğneleme. Acıtıyor."

Derek birasından bir yudum alarak, "Bu kitap için nasıl da ölüyorum," diyor. "Krish bana sadece seni tanıdığını değil, aynı zamanda ergenlik dönemini birlikte atlattığınızı söylediğinde, kendime aramızdaki işleri berbat edemeyeceğimi yoksa seninle asla tanışamayacağımı söyledim."

Başımı Finn'e doğru eğiyorum. "Eminim Krishanu çok daha etkileyici, skandallarla dolu bir kitap yazabilir."

"Eğer bunu yaparsa kesinlikle tanık koruma programına girmek zorunda kalırım."

Krishanuya, "Bana onun garip bir gençken nasıl biri olduğunu anlatmalısın," diyorum. "Tek bir sivilceyi bile atlama."

"Ne yazık ki senin için, ben her zaman kusursuz bir cilde sahip oldum."

"Muhtemelen sana sahneye çıktığı ilk gösteriden bahsetmemiştir, değil mi? Sekizinci sınıfta mı?" Başımı salladığımda Krishanu'nun gülümsemesi hınzırlaşıyor. "Okulumuz *Güzel ve Çirkin'i* sahneliyordu ve o da Cogsworth'tü."

Finn, "Şarkı söyleyemediğim gerçeğini boş ver," diye araya giriyor ve ben onun sadece alçakgönüllü olduğunu varsayıyorum.

"Her neyse, çok büyük bir bütçemiz yoktu, bu yüzden kostümü aslında giydiği saat gibi boyanmış büyük, dayanıksız bir karton parçasından ibaretti. Ve son performans sırasında, 'Misafirimiz Olun'un tam ortasında, dans eden bir peçete ona çarptı ve hemen yırttı."

"," dedim. "Lütfen bana altına bir şey giydiğini söyle." "Sadece üzerinde elfler olan bir çift boxer külot."

Finn inleyerek, "Bunun kesinlikle kitaba girmesine gerek yok," diyor ve başını masaya bırakıyor.

"Oh, zaten orada. Birinci bölüm."

Krishanu Finn'in bakışlarını tek kaşını kaldırarak karşılıyor. Finn başını hafif ama sert bir şekilde sallıyor ve az önce hangi konuşmaya tanık olduğumu tam olarak bildiğimi hissediyorum. *Sen iki misin?* Ve Finn hemen konuyu kapatıyor.

Neden midemde bir çukur olduğundan emin değilim. Biz bir çift değiliz. Aynı zamanda birlikte uyuyan iş arkadaşlarıyız, ki bunu kaş göz işaretleriyle anlatmak biraz daha zor.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," diyor Finn. "Siz ikiniz yeni bir ev mi aldınız?" Derek başını sallıyor. "Biraz tadilat ama çok heyecanlıyız."

Krishanu, "İkinci bir yatak odası eklemek için çatı katını yıktıktan sonra hala böyle hissedip hissetmediğimizi göreceğiz" diyor.

Karaoke için adı okunduğunda Krishanu ayağa kalkıp "Werewolves of London" şarkısını söylemeye başlıyor ve Finn'i dehşete düşürerek ulumaya başlıyor. Derek ve ben de birkaç tanesine katıldık, Finn başını ellerinin arasına gömdü ve bir daha hiçbirimizle konuşmayacağına yemin etti. Derek, No Doubt'ın "Don't Speak" şarkısının sağlam bir yorumuyla devam . Sonra Finn bana baktı, gözlerinde bir meydan okuma vardı.

"Sen yaparsan ben de yaparım," diyor.

Sahneye bir göz attım. Bunun rahat bir teklif olması içimde yeterince alkol yok. "Bu adil değil, kendine güveniyorsun. Bunu profesyonelce yapıyorsun."

"Şarkı söylemek mi? Kesinlikle hayır."

Krishanu, "Ve bunun iyi bir nedeni var," diye . Finn'in bakışları hâlâ benimkilerde.

Israrcı. "Peki," diye yumuşuyorum. "Ama önce sen gidiyorsun."

Finn ayağa kalkıp sahneye doğru yönelirken Krishanu ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Bu iyi olacak."

Bununla birlikte Finn'in bir meleğin sesine ya da en azından Art Garfunkel gibi bir sese sahip olmasını bekliyordum. Ama mikrofonun başına geçip bize göz kırptığında ve "Come On Eileen "i söylemeye başladığında, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum, ama Krishanu ve Derek bunu saklamaya bile çalışmıyor. Çünkü Krishanu haklıydı: Finnegan Walsh berbat bir şarkıcı ve bunu biliyor.

Ve umursuyor gibi görünmüyor.

Mikrofonu değerli ve narin bir şeymiş gibi kucaklıyor, sonra standından çıkarıp sahnede kasıla kasıla yürüyor. Şarkıya kendini kaptırıyor, seyirciler de ona eşlik ediyor.

Finn'in annesinin yemek masası performansları hakkında söylediklerini düşünerek masanın karşısındaki Krishanu'ya doğru eğildim. "Hep böyle miydi?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. Bire birde, elbette, oldukça hareketli olabilirdi. Ama biz çocukken çoğu zaman kafasını bir kitaba gömme olasılığı sahneye çıkma olasılığından bin kat daha fazlaydı. Onun bambaşka bir insana dönüşmesini izlemek çok keyifliydi." Sonra bir an için bunu düşünüyor ve birasından bir yudum alıyor. "Gerçi buraya her döndüğünde sanki hiç gitmemiş gibi oluyor. Belki de o kadar değişmemiştir - en azından önemli olan yönlerden."

"Nasıl yani?"

Krishanu, "O çok kolay açılan biri değil," diye açıklıyor. "Özel hayatını her zaman çok gizli tutmuştur. Bu yüzden bunu sizinle yapıyor olması, kendisinin bu yönünü görmenize izin vermesi ..."

"Kitap için." Bu sözlerin kulağa ne kadar savunmacı geldiğine neredeyse şaşıyorum, özellikle de Krishanu'nun Finn'e verdiği kaş işaretinden sonra. Finn'in çok çabuk kapattığı.

Krishanu ve Derek tek kelime etmeden iletişim kurabilecek kadar uzun süredir birlikte olan çiftlerin bilemediği türden tuhaf bir bakış alışverişinde bulunurlar. "Doğru."

Şimdi Finn mikrofon standını sahnede sürüklüyor, saçlarını geriye savuruyor ve nakaratı söylüyor. Seyirciler de onunla birlikte söylüyor.

Benimle göz teması kuruyor. *Düşüncelerim, itiraf ediyorum, varıyor.*

Hadi, Eileen.

İçimden bir ürperti
geçiyor. Onun bu yönünü
seviyorum.

Çok hoşuma gidebilir.

Seyirciler çılgına döner ve Finn sanki performans tüm enerjisini tüketmiş gibi dramatik bir şekilde kabine geri yığılır. Onun

Saçlar dağınık, vücut sıcak. Hem kabinden çıkmak için can atıyorum hem de yaklaşırsam ne olacağını merak ediyorum.

Hayır, hayır, hayır, kendime hatırlatıyorum, DayQuil'in neden olduğu itirafını unutmaya çalışıyorum. Ayrıca, aşık olmuş olsa bile, şimdiye kadar geçip gitmiş olması çok muhtemel. Yıllarımı Wyatt'a bayılmakla geçirmiş olmam Finn'in duygularının değişken olmadığı anlamına gelmez.

Ve *aşık* olmak çok masum bir kelime, değil mi? Tüm boş zamanını beni düşünerek geçirdiği anlamına gelmek zorunda değil. Sadece beni çekici bulduğu anlamına gelebilir, ki bunu yatakta geçirdiğimiz zamandan zaten biliyorum.

Yani gerçekten, belki de bu bir vahiy değildi.

Sahneye doğru ilerlerken Finn'e "Unutma, bunu sen istedin" diyorum, titreyen ellerimle mikrofonu kavıyorum.

Dandy Warhols'un "Bohemian Like You" şarkısının akorları başladığında beklediğim son şey - onlar Portland'dan, benim de menzirim var - masamın bir çığlık atması. Bu beni cesaretlendiriyor, sesimin beklediğimden biraz daha az titrek çıkmasını sağlıyor.

Zor bir şarkı değil, sınırlı ses aralığım için yeterince kolay, ilk başta sesimin çatladığını fark ettiğim oldukça saçma sayıda *woo-oooh-oooh* dışında. Mikrofonu elime alıp Finn ve arkadaşlarını izliyorum. Krishanu ve Derek'e bir şeyler söylemek için masaya eğildiği zamanlar dışında gözleri benimkilerden neredeyse hiç ayrılmıyor. İkinci nakaratı çivilediğimde ağzı yukarı doğru kıvrılıyor ve bu bana daha da fazla güven veriyor.

Masaya döndüğümde beni kucaklamak için kement attığında, kalbimin neden sahnedeyken olduğundan daha hızlı çarptığından emin değilim.

Bir Frank Sinatra şarkısının notaları başlarken biramdan birkaç yudum alıyorum ve sahnedeki yaşlı adam ağzını açtığında tüm bar sessizleşiyor.

"Vay anasını," diyor Krishanu, çünkü adam çok *iyi*. "Hepimizi utandırıyor."

Finn elini uzatıyor ve bana uzattığını anlamam fazladan bir saniye sürüyor. "Bu dans etmeden duramayacağımız şarkı gibi geliyor."

Krishanu ve Derek de dahil olmak üzere etrafımızdaki herkes bunu yapıyordu. Finn'e elimi uzattım ve beni dans pistine götürmesine izin verdim.

"Bu gerçekten harika oldu," diyorum diğer eli sırtımın alt kısmını bulduğunda ve avucumu omzuna yasladığımda. Göğüslerimiz arasında sağlıklı bir boşluk var, sanki ikimiz de çok yakın durursak bunun ne anlama gelebileceğinden endişeleniyoruz. "Annenle tanışmak. Arkadaşlarınla. Geçmişe dönük bir önyargı olsa da umurumda değil, sanırım bu şehre alıştım."

Finn bana sırtlıyor. "Bu birinin Reno hakkında söylediği en güzel şey olabilir. Sinagogdaki tüm yaşlı hanımların seni evlat edinmeye hazır olduğundan da adım gibi eminim."

"Ailem buna edebilir ama benim için sorun olmaz." Yaşlı adam bir nakarat boyunca mırıldanıyor. Başka bir dize. "Söz açılmışken... nasıllar? Ailen?"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Annem, sipariş ettiği kuş gözlemciliği kitapları yüzünden babama kızmaya başladı ama iyi gidiyorlar."

"Güzel. Sadece kontrol ediyordum. Şimdi de kaç kuş gözlem kitabının çok olduğunu merak ediyorum." İleri geri sallanırken avuçları sıcacık ve beni döndürdüğünde yüzüm şaşkınlığımı gizleyemiyor. Sesini alçaltıyor, ağzı tam kulağımın dibinde. "Yatak odasında hareketlerim olmayabilir," diyor, "ama dans pistinde ..."

"Yatak odası hareketlerin geliyor."

Başka bir dönüş. "Ders planında sırada ne var?"

Bunu yaptığım gece ezberlemiş olmama rağmen tekrar düşündüm. "Temel müfredattan ziyade seçmeli bir ders, ama edepsiz konuşmaların üzerinde çalışabileceğimizi düşündüm."

"Benimki oldukça berbattı, değil mi?" diyor yumuşak bir iniltiyle. "Boş ver. Bunu kaldırabilirim."

"Sadece ..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Kişisel hissettirmedim. Bunun bir kısmı ne söylediğin, diğeri de nasıl söylediğin. Çoğunda doğrudan *benimle* konuşuyormuşsun gibi hissetmedim, bu mantıklı mı? Sürekli "Oooh, işte burada. Oooh, işte orada." Ve sanki aynı ritme sahipti-"

Ağız düşer. "Şu seksenlerin şarkısı mı? "Whoomp! (There It Is)?" Ben sustuğumda: "Yüzün her şeyi anlatıyor."

"Vajinamdan ayrı bir varlık olarak bahsettiğin kısım da vardı," diyorum sesimi alçaltmaya çalışarak. "Ve bu, başka birinin bu tür kirli konuşmalardan hoşlanmayacağı anlamına gelmez - doğru kişiyle, doğru süre sonra."

"O zaman öğret bana," diyor. "Bana nasıl edepsiz konuşulacağını öğret." Ona inanmaz bir bakış attım.

"Burada mı?"

"Sen sessiz ben de sessiz olabilirim." Kaşlarını çattı. Bir meydan okuma.

Şarkı biter ama adam sahneyi terk edemedi. Seyirciler bir tane daha söylemesi için yalvarır.

İkimiz de hareket etmiyoruz.

Krishanu ve Derek yanımda beliriyor, ceketlerini ve eşarplarını giymişler.

Krishanu erkek arkadaşını dürterek, "Biz çıkıyoruz," diyor. "Bunun yarın erkenden yüzme takımı antrenmanı var."

"Sizinle tanışmak çok güzel. Gerçekten." Hepimiz birbirimize sarılıyoruz ve Finn en kısa zamanda şehre döneceğine söz veriyor. Umarım Şükran Günü'nde, eğer yeterince ara verebilirse.

Tüm bunlar libidomu köreltiyor ama sadece birazcık. Tekrar dans etmeye başladığımızda şarkıyı kaydetmiyorum, Finn bizi sahneden barın daha az kalabalık olduğu yere doğru yönlendiriyor. Başka bir Sinatra da olabilir, Harry Styles da

-İşte bu kadar dağınık.

"Şey," diye başlıyorum, beni eskisinden biraz daha yakın tuttuğunun, belimi biraz daha sıkı kavradığının farkındayım. "Daha önce de belirttiğimiz gibi, en önemli şey iletişimdir. Eğer partneriniz bundan hoşlanmıyorsa, muhtemelen bir şeyleri değiştirmek istersiniz. Ya da belki de hiç hoşlanmayacaktır ve bu da sorun değil. Bunun hakkında konuşursunuz."

"Doğru."

"Başlamak için iyi bir yer beklenti oluşturmaktır. Ona karşı ne hissettiğinizi, ona ne yapmak istediğinizi söyleyin." Bu gayet iyi. Klinik, hatta. Tamamen güvenli. "Ve gerçek vücut parçalarını söyleyebilirsin. Spesifik olun. Ve şüpheyi düşüğünüzde, asla başarısızlığa uğramayan bazı kelimeler vardır."

"Ki bu da ..."

"Sert. Sıkı. Derin. Islak." İronik bir şekilde boğazım kuruyor, yüzüm ısınıyor. "Ve böyle devam eder. İyi bir 'fuck' ya da 'fucking' de asla acıtmaz."

Başını sallıyor, tüm bunları sessizce içine sindiriyor. "Yani ..." Sesini alçaltırken başparmağı omurgamda geziniyor. "Senin için çok mu sertim? Bu kadar basit bir şey mi?"

"Basit ama etkili." Ve eğer gerçekten bu kadar basitse, neden beni anında sersemlettiğinden emin değilim, Finn keskin odakta kalırken etrafımızdaki bar bulanıklaşıyor.

"Seni öyle bir ıslatacağım ki?"

Evet. Evet, öylesin. "Bu işe yarar."

Kimse bizi duymasa bile bunu herkesin içinde konuşmak yasak gibi geliyor. Şimdiye kadar derslerimizi tamamen yatak odasında tuttuk ve gerçek hayata taşmalarının ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Buna ne dersin?" diye soruyor ve sonra beni tekrar döndürme cüretini gösteriyor. Beni tekrar göğsüne yasladığında tutuşu daha da sıkı, nefes alış verışı daha sık.

Hissettiğim her neyse tamamen bilimsel olmalı, başka bir şey değil. Cazibe, hücrelerimizin basit kimyası ve birbirimizi giysisiz olarak da neredeyse giysili olduğumuz kadar sık görmüş olmamız gerçeğiyle birleşiyor.

Kontrolü geri kazanmaya çalışıyorum, kalçalarımı onunkilere doğru sallıyorum, sahip olduğum bu gücün tadını çıkarıyorum. Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum. "Külotumun nemli olduğunu, meme uçlarımın ağrıdığını ve seni içimde hissetmeye ihtiyacım olduğunu." Her cümleyi uzatıyorum, olabildiğince yavaş konuşuyorum. Karnıma sertçe bastırıyor, ben de daha da yaklaşıyorum. "Bütün gün bunu beklediğimi, kendime bakmak için can attığımı ama senin daha da iyi hissedeceğini bildiğimi. Ama sonunda bana dokunduğunda çok hızlı boşalacağımdan endişeleniyorum, bu yüzden beni kızdırman gerekecek."

Hırıltısını yutuyor.

"Derinlere inmeni isteyeceğim," diye devam ediyorum, sesimin nasıl çıktığını tam olarak anlayamadan, "çünkü ben böyle sikilmekten hoşlanıyorum. Ama başlayamazsın

Bu şekilde. Sana yalvaracak da bana karşı nazik olman gerekecek. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Chandler."

"O zaman ona nasıl hissettiğini söyleyebilirsin." Kalbimin onunkine karşı güm güm attığını duyabildiğinden eminim. "Tadının nasıl olduğunu."

"Mmm." Kendini toparlamış gibi görünüyor, nefesi tenimde fısıldarken yüzü benimkinden milimetrelerce uzakta. "Bahse girerim tadın çok tatlıdır," diyor ağzı kulağımı sıyrarak. Kokusu, o toprak ve baharat karışımı, duyumlarımı tamamen sıkıştırıyor. "Seattle'dan beri seni tekrar yalamak için can atıyorum."

Oda eğiliyor. Tüm vücudum ağırlıksız kalıyor. Eğer o beni tutmasaydı, bacaklarıma güvenebileceğimden emin değilim.

Birden seyirciler alkışlamaya başlıyor ve şarkının bittiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor.

Finn'e tekrar bakıyorum. "Buradan çıkalım mı?" diye soruyorum ve bakışlarındaki sertlik bana tam olarak nasıl hissettiğini anlatıyor.

Elimi tutuyor ve beni dans pistindeki insan labirentinin içinden geçiriyor. İçkilerimizin parasını ödeyip hatırı sayılır bir bahşış bıraktıktan sonra gecenin içinde, barın yanındaki daracık ara sokağa giriyoruz. Bir yerlerde bir otel bulmak isteyip istemediğini sormadan, beni duvara yasladı, göğüs göğüse, kalçalar kalçalara. Öpüşecek kadar yakın.

Ama yok. Henüz değil.

"Orada patlayacağımı sandım," diyor boynuma karşı, ağzı çene çizgim boyunca bir yol açıyor.

Kollarımı omuzlarına dolayarak onu daha da yakın tutuyorum. Kısa bir süreliğine, Seattle'daki ilk gecemizi, kitapçının dışını hatırlıyorum. Ama bu sefer, bu noktadan ayrılmak istemiyorum.

"O zaman doğru yapıyorduk." Parmaklarımı ensesinde, saçlarının arasında gezdiriyorum. "Bana başka ne yapmak istediğini söyle." Eğitiminin iyiliği için bunu öğrendiğinden emin olmalıyım.

Beni tamamen sıvı hale getiren bir bakış attı. "Siz nasıl isterseniz profesör."

Ağzını kendime doğru çekiyorum, o kirli, mükemmel ağzını, dilimi onunkiyle karıştırıyorum. Öpüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu, hatta öpüştüğümüzü hissetmeyeli

Bu çaresizlik.

"Seni o kadar sert boşaltmak istiyorum ki, tekrar yapmam için bana yalvaracaksın," diyor boynumu öperek. Boğazımı. "Her zaman bunu düşünüyorum."

Lanet olsun.

"Beni parmaklarınla mı becereceksin? Ağzınla mı?" "İkisiyle de," diyor tenime karşı. "Tekrar tekrar. Ve sık sık."

Bir dizini bacaklarımın arasına kaydırıyor, elleri kalçalarımın iniyor. Beni kot pantolonuna doğru yönlendirirken ağzımdan bir "oh" düşüyor, benimkiindeki dikiş enfes bir sürtünme yaratıyor. Aynı anda hem işkence hem de çöküş.

Sinsi bir gülümseme. "Tam olarak bu senaryoyu hayal ettiğimi söyleyemem."

Tüm bunların ne kadar çılgınca hissettirdiğine rağmen gülüyorum. Sonra hisler artmaya başladığında tüm mizah beni terk ediyor. Ona karşı daha hızlı hareket ediyorum, bacağıma kalçalarına doluyorum, o da kalçamı kavrayıp içime daha derin bastırıyor.

Kotundaki şişkinlik beni daha da ihtiyaç sahibi yapıyor. Boynunun arkasındaki kavrayışımı sıkılaştırıyorum, eforla ıslanmış saçlarını kavriyorum. Sıcak tenini. Kokusunu. Beni kendisine doğru yatırıyor, bu amansız ritmi sürdürürken parmakları kıcıma giriyor. Yüzünde kararlılık okunuyor, sanki bir kıyamet bile konsantrasyonunu bozamazmış gibi.

Nefes alış verişlerimin hızlandığını fark etmiş olmalı ki beni kalçasının üzerine kaldırıyor. "İşte bu kadar," diyor. "*Tanrım*, seni çok özledim."

Aslında beni özlediğini söylemiyor, sadece *bunu* özlediğini söylüyor. Onu düzeltirdim, ama artık kelimeleri oluşturamıyorum.

Halkın içinde olduğumuzu unutuyorum. Onun için çalıştığımı ve tüm bunların biraz kafa karıştırıcı olmaya başladığını unutuyorum. Bacaklarımın arasındaki zevk dalgası ve damarlarımda dolaşan adrenalin dışında her şeyi unutuyorum.

Sonra parçalanıyorum, içimdeki her şey kenetleniyor ve sonra ani bir sıcaklık parlamasıyla patlıyor. Yüzümü yana çeviriyorum, beni tekrar öne doğru çekerken geceye doğru nefes nefese kalıyorum, ağzı iniltimi yakalamak için çalışıyor.

Kapı büyük bir gıcırtyla açılıyor ve Finn sanki yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanmışız gibi bedenimi kendi bedenine hapsediyor. Sessiz kahkahalarla titrediğimi hissediyorum, beni tuttuğu için minnettarım.

"Şşşşt," diyor, kendi kıkırdamaları arasında kaybolmadan hemen önce. Birisi bir çantayı sokağın karşısındaki çöp konteynerine atarken bir gümbürtü duyulur, ve barın kapısı kapandığında Finn elimi tutuyor, ikimiz de nefes nefese, gülerek arabaya doğru olabildiğince hızlı koşuyoruz.

Annesinin evine dönüş yolunun garip bir sessizlikle dolu olacağından endişeleniyorum. Ama kiralık arabaya biner binmez Finn elini kalçama koyuyor ve sırtıyor, sanki kendisiyle o kadar gurur duyuyor ki bunu zapt edemiyor.

"Burada yaşıyorsun," diye fısıldıyorum arabadan parmak uçlarında ön kapiya doğru yürürken. "Ya da burada *yaşıyorsun*. Gizlice girmene gerek yok."

"Köpekler," diye açıklıyor. "Tüm güvenlik sistemlerinden daha iyi."

İçeri girdiğimizde, bir havlama senfonisi için hazırlandım. Ama sadece Duchess, üç ten rengi ve bir beyaz patisi olan sevecen bir Chihuahua, bize doğru tırıs gidiyor, biraz sevgi görmesine izin veriyor ve sonra koridorda kayboluyor.

Finn bana hınzır, şakacı bir bakış fırlatıyor. "İyi geceler," diyor tatlı tatlı.

Gülümsememi bastırarak başımı sallıyorum. Koridorun sonunda yollarımızı ayırmadan önce "İyi geceler," diye yankılanıyorum.

EĞİTİMDE BABA

Sezon 1, Bölüm 3: "Bebek Bakıcısı Baba"

INT. WILKINS AİLESİ OTURMA ODASI-GÜN

CHERYL WILKINS bir hafta sonu tatilinden sonra eve gelir. BOB WILKINS yatakta uyuyor. kanepede, kucağında BEBEK WILL. ANDY WILKINS scooter'ını dağınık oturma odasında sürerken, JENNA WILKINS uyuyan babasının yüzüne makyaj yapıyor.

CHERYL

Tatlım? Çocuklar? Bütün bunlar da ne?

BOB

Bir sıçrayışla uyanır ve etrafındaki kaosa bakar.

Ne-oh! Cheryl, ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ve kesinlikle *parladığını* söyleyebilir miyim?

Gülmek için ara verin.

ANDY

Mekanik bir sesle.

Babam bize bakarak harika bir iş çıkardı. Bize mükemmel dengeli yemekler sundu ve her gece saat dokuzda bizi yatağa yatırdı.

CHERYL

Peki bunu söylemen için sana ne kadar ödedi?

ANDY

Yirmi dolar.

CHERYL

Ağlamaya başlayan bebeği kucağına alır.

Tatlım, sorun yok, annen burada. Bekle. Laurie nerede? Laurie nerede? Onu dans takımı antrenmanından alman gerekiyordu!

BOB abartılı bir suçluluk duygusuyla omuz silkerek kameraya bakar.

TÜMÜ

Daaaaaad!

bölüm NINETEEN

COLUMBUS, OH

Wolfing it Down: Finnegan Walsh ile Vejetaryen Yemek Pişirme." Finn başını sallar. "Kesinlikle hayır."

"Büyük Kötü Kurt mu? Televizyondaki En Az Kötü Adamın Hikayesi."

"Sanırım kurtadamlardan birini oynamadığımı unutuyorsunuz."

"Ama bu şekilde kelime oyunu yapmak çok daha kolay." Parmaklarımı dik duran tepsi masasına vuruyorum. "Buldum. Çok komik: 101 Finn Walsh Onaylı İnek Fıkrası."

"Yasaklandınız. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca şaka yapman yasaklandı. En azından."

Cam kenarındaki koltuğumda dönerek koridora, uçağın ön tarafına doğru bakıyorum. "Henüz ayrılmamış olmamız garip mi?"

Sanki onu çağırmışım gibi, hoparlörden bir anons geliyor. "İyi günler, kaptanınız konuşuyor. Hava koşullarından kaynaklanan bazı gecikmeler yaşıyoruz, ancak hava trafik kontrolünden sinyal alır almaz havalanacağız."

Çantamı açtım ve bir elma püresi poşeti çıkardım. Daha fazla yağlı havaalanı yemeğine dayanamazdım ve bu midemi isyan ettirme olasılığı en düşük şey gibi görünüyordu.

"Sanırım onlar çocuklar için," diyor Finn. "Ama sanırım sadece yedi yaşında olduğun için uygun. Ben tuvaletten Starbucks'tan aldığın şey bu mu?"

"Bu benim duygusal destek elma pürem," diyorum. "Bu poşetin hiçbir yerinde çocuklar için olduğu yazmıyor."

"bir *çocuk* resmi var!"

"Ohhhhh, hayır, hayır, o aslında sadece çok küçük bir yetişkin. Ama kafanın nasıl karıştığını anlayabiliyorum." Yüzüne doğru eğilip elma püresi kesesini sertçe emiyorum, ta ki o gülmeye başlayana kadar.

El çantasından kalın bir kitap çıkarıyor, bir Tolkien biyografisi. "Bana ihtiyacın olursa seslen."

Gecikmeden faydalanabilirim diye düşündüm ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Pazartesi günü Reno'dan ayrıldığımızdan beri hafta boyunca durmaksızın çalıştık. Finn, *Nocturnals*'ın yeniden bir araya geldiği basın toplantısı için Los Angeles'a bir gecelik yolculuk yaparken, ben de Columbus'a kapandım ve ana hatları bölüm taslaklarına dönüştürdüm. Sesi konusunda ne zaman zorlansam, kayıtlarımı dinlettim ya da ona bir soru mesaj attım. Comic Expo Ohio için geri döndü ve şimdi Pittsburgh'a doğru yola çıktık.

Yavaş, yavaş, bir kitap haline geliyor. Bu kısmı hep sevmişimdir, notların ve kopuk cümlelerin cümlelere, paragraflara dönüşmesini izlemek. Biraz sihir gibi geliyor, anekdotlarını genişletiyor, onlara bir anlatı yapısı kazandırıyor.

Editörümüz durum raporu olarak yarın teslim edilmek üzere ilk beş bölümü istedi ve üç bölümü neredeyse tamamlamış olsam da geri kalanını bitirmek için bütün gece çalışmamız gerekebilir.

Bir saat sonra kar yağmaya başladı ve biz hala asfalttayız.

Pilot hoparlörden, "Üzgünüz millet, ama batıdan bir fırtına geliyor ve yakın zamanda dinecek gibi görünmüyor," diyor. "Tüm uçaklar bu gece için yere indiriliyor." Yarınki uçuşlara yer ayırtmakla ilgili konuşmaya devam ederken koridorlarda sinirli bir sohbet dalgası yükseliyor.

"Kahretsin." Uçaktan inmeyi beklerken dizüstü bilgisayar çantamı omzumda taşıyor, siyah ojelerimi karıştırıyorum. Üzerimdeki lekeler yüzünden kendimi kötü hissetmeye başladım.

Ülkenin bir ucundan diğer ucuna, rengarenk bir kaygı konfetisi izi bırakarak gittim. "Bunu bu gece teslim etmeliyiz, sonra da yarın kongredeki hoş geldin yemeğine... Belki yarın sabah yola çıkarsak zamanında yetişebiliriz?"

Finn birkaç dakika düşünür. "Bir araba kiralayacağız. Sadece üç saat uzaklıkta. Fırtına gittiğimiz yerin ters yönünden esiyor." Telefonunu bana doğru eğip hava durumunu gösteriyor.

"Bu havada mı?"

Bavullarımızı almak için bagaj teslim noktasına doğru ilerlerken, "Ben dağlıyım," diyor ve elinin tersiyle itiyor. "Burada araba kullanmayı daha alfabeyi öğrenmeden önce öğreniriz. Ayrıca, bu tür konularda her zaman aşırı temkinli davranırlar." Bana geniş, kayıtsız bir gülümseme veriyor. "Eminim söyledikleri kadar kötü bir yer değildir."

— — —

FIRTINA ASLINDA DAHA DA KÖTÜ.

"Ne dedin sen?" Kiralık araç buzlu bir yolda tekleyerek dururken soruyorum

Columbus'un bir saat dışında iki şeritli bir yol. Yolda kalmış arabalar, çoktan pes etmiş bizden çok daha zeki sürücüler. "Bu havada araba kullanmayı kaç yaşındayken öğrendin?"

Finn boğuşuyor, gaza basıyor. Şansımız yok. "Sanırım -Böyle bir havada araba kullanmalı uzun zaman olmuş olabilir."

Kar ön cama vuruyor. Bunun kötü bir fikir olduğu çok açık ve arabayı çalıştırabilsek bile şehre geri dönebileceğimizden emin değilim. Panik içinde çantamı sıkıca kavriyorum. Tek istediğim ellerimin klavyenin üzerinde olması ve belki bir ısıtıcı.

"Burada öylece kalamayız," diyorum. "Donarak öleceğiz."

Finn çoktan telefonunu kontrol ediyor, sinyal alamadığında küfrediyor. "Yaklaşık bir mil geride konaklama için bir tabela vardı."

Teorik olarak, bir mil kulağa çok uzun bir yürüyüş gibi gelmiyor. Ellerinizi ve annenizin bavulunun tekerleklerini hissedemediğiniz karda bir mil

buzun üzerinde kaymak: idealden daha az. Finn yardım etmek için elinden geleni yapıyor, ben onun sırt çantasını alırken hem benimkini hem de onunkini sürüklüyor, dişlerini gıcırdatarak "Neredeyse vardık, neredeyse vardık" diye söz veriyor.

Meşe ağaçlarıyla çevrili, karla tozlanmış şirin bir bina olan pansiyona vardığımızda, annemin bavulundaki neredeyse tüm etiketler soyulmuştu ve donmaya yenik düşmeme dakikalar kaldığını tahmin ediyorum. Ön taraftaki tabelada girdaplı bir yazıyla DOLLHOUSE INN yazıyor.

"Merhaba!" diyor resepsiyonun arkasındaki minyon, orta yaşlı, gri saçlı ve örme balıkçı yakalı kadın. "Dışarısı soğuk, değil mi?"

"Öyle de denebilir." Ben nefesimi tutmaya çalışırken Finn titreyen eliyle ceketindeki karları temizliyor. "Rezervasyonumuz yok ama bu gece boş bir odanız olma ihtimali var mı?"

"Hmm, bir bakalım. Genelde çok önceden rezervasyon yaparız..." Dürüst bir rezervasyon defteri açıyor ve o zaman iki şeyi fark ediyorum.

Bir: Lobide hiç bilgisayar yok. Ve iki:

Burası oyuncak bebek kaynıyor.

Raflarda antika bebekler, küçük masalarda hayali çay içen bebekler, Noel kazağı giymiş bebekler ve daha küçük bebekleri taşıyan bebekler. Her biri cam gibi, ölü gözlerle bana bakıyordu.

Sanırım hanın adı gerçekmiş.

"Görünüşe göre sadece bir tane kalmış! Viktorya dönemi odası, şanslısın. Bu benim favorim."

"Alacağız," diyorum, modern bir B and B'den çok on yedinci yüzyıldan kalma bir kulübeyi açmaya yarayan eski moda bir anahtarı bize uzatırken özellikle perili bir oyuncak bebeğin bakışlarından kaçınmaya çalışarak. "Çok teşekkür ederim. Belki aptalca bir soru olacak ama Wi-Fi bağlantınız var mı?"

Bir kıkırdama. "Tabii ki var!" diyor. Omuzlarımın gevşediğini hissediyorum. "Ama az önce söndü. Bunun için üzgünüm. Yarın gelip bakacak birileri var, tabii gelebilirlerse."

Bavullarımızı merdivenlerden yukarı taşıyoruz ve odamızı açtığımda yutkunuyorum. Gerçek odun şöminesi ve lüks kadife duvar kağıdıyla muhteşem bir yer. Burada sadece bir bebek var, mavi bir elbise giymiş.

beyaz kareli bir önlük ve saçında bir fiyonk var. Bir gözü eksik. Onu bir çekmeceye saklamaya karar verdim ve Finn bana bir başparmak işareti yaptı.

Sonra odanın geri kalanını inceliyorum, muhtemelen hemen yapmam gereken bir şey. Çünkü tam ortada döşemeli, zengin zümrüt rengi bir orta boy yatak var.

Sadece bir tane.

"Oh," diyorum sırt çantamı yere bırakarak. "Sandalyede ya da yerde uyuyabilirim ya da-"

"Saçmalama," diyor Finn. "Sandalyede uyuyacağım."

Sanki incelenmesi gerekiyormuş gibi yatağa doğru ilerliyorum. Sanki yakından bakınca bir şekilde iki yatak olduğu ortaya çıkacakmış gibi. "İkimize de yetecek kadar yer var."

Bu garip hissettirmemeli. Seks yaptık ama birlikte uyumadık ve yine de onun yanında uyuma fikri garip bir şekilde samimi geliyor - uyandığı anda onu görmek, hala uykulu, saçları buruşuk ve gözleri yarı kapalı ve bir tişörtle mi yoksa sadece boxer ile mi uyuyor ya da-

Bunu şimdilik bir kenara itiyorum. Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var. Eşyalarımızı biraz yerleştirdik ve telefonumu hotspot olarak ayarlamayı başardım.

"Çorapları sevdiğini biliyordum ama o bavulda kaç çift var-" diye başlar Finn.

"Önemli değil!" Çok sert söylüyorum ama bu çoraplarla ilgili değil. O bölümlerin bitmesi gerekiyor. Nemli çoraplarımı değiştiriyorum ve dizüstü bilgisayarımın şöminenin yanındaki iki koltuktan birine oturuyorum, endişe beni alevlerden daha sıcak tutuyor. Kendime her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışıyorum. Saat daha beş, yapacak başka bir şeyimiz yok ve şu anda beni izleyen kötü ruhlar tarafından ele geçirilmiş ya da geçirilmemiş oyuncak bebekler yok.

Finn gergin olduğumu anlamış olmalı, çünkü acı verecek kadar yumuşak görünen bir kazak giydikten sonra koltuğuma diz çöküp elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Hey," diyor ve sözümü geri alıyorum - sesi hepsinden daha sıcak. "Her şey yoluna girecek. Başaracağız."

Ama vücudum ona inanmayı reddediyor. Sadece uçuş rötarı ya da bölümler değil, hepsi birden. Ciğerlerim daraldı, boğazım düğümlendi, ağzım kurudu, uzuvlarım ağırlaştı-

Hayır. Şimdi olmaz. Burada olmaz.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama bu da işe yaramıyor. Panik kaslarımın derinliklerine yerleşmiş, damarlarımda hızla ilerliyor ve beni yerimde sabitliyor.

"Chandler?" diyor. Zorlu nefes alışlarımın, acele nefes verişlerimin arasında onu zar zor duyabiliyorum. *Lanet olsun.* İçimden çıkan sesleri kontrol edemiyorum.

Bu uzun zamandır olmamıştı ve son istediğim şey onun önünde, son teslim tarihimiz bu kadar yakinken yıkılmak.

"Her şey ters gidiyor," diyorum içimden gelen nefesler arasında. Cümlem bir hıçkırıkla sona eriyor ve Finn dizüstü bilgisayarımı yere düşmeden yakalıyor.

Dizüstü bilgisayarı yavaşça yanındaki halının koyarken kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor. "Garip bir gün olduğunu biliyorum. Zor bir gün. Ama bunu çözeceğiz. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin tatlım. Ben buradayım."

Tatlım.

Bu kelimenin beklenmedikliği nabzımı daha da çılgınca bir ritme sokuyor. Ne söylediğinin farkında bile değil gibi görünüyor.

Başımı sertçe salladım. "Bunu senin için berbat etmek istemiyorum. Bu çok önemli. Ve ben sadece bunun hakkını vermek istiyorum."

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun." Sesi sert ama nazik ve şimdi kollarımı okşuyor, bu yatıştırıcı hareket beni odaya sabitlemeye yardımcı oluyor. *Yukarı* ve altımdaki sandalyeyi hissedebiliyorum. *Aşağı indiğimde* şöminenin titreyişini duyabiliyorum. "Beni dinle. Bu işin hakkını vereceğine senden daha çok güvendiğim *kimse yok.* Bunu sana muhtemelen birkaç düzine kez söyledim, bu yüzden bu konuda büyük bir kafaya sahip olacağından biraz endişeliyim."

Bir kahkaha atar.

"Şu anda sizin için yapabileceğim bir şey var mı? İhtiyacınız olan herhangi bir şey?"

Soruları çok ciddi. Çünkü ona söyleyebileceğimden emin olmadığım şey, bunun sadece şu an, bu son tarih olmadığı. Henüz söyleyemediğim her şey, bavuluma en sevdiğim kot pantolonum ve elektrikli süpürgeimin yanına

koyduğum sorular

Diş fırçası. O kadar uzun süredir koşuyorum ki artık bitiş çizgisinin nerede olduğundan ya da bir bitiş çizgisi olup olmadığından emin değilim. Ve bazen bu beni çok korkutuyor.

Tüm hayatım boyunca, her zaman ulaşamayacağım bir şeyin peşinden koşarak, kendimi kemiklerime kadar çalıştırdım.

"Sadece bu," diyorum, sesim biraz cızırtılı çıkıyor. Ama nefes alışım yavaşlıyor, omuzlarım gevşemeye başlıyor.

Ellerini bırakmadan önce başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor ve ben dokunmuş olduğu boşluğa muhtemelen bakmam gerekenden daha uzun süre bakıyorum. Ateş ışığında saçları en zengin altın renginde, gri telleri gümüşe dönüyor. Yüzünün güzel açıları yarı gölgede kalmış. Menajeriyle ilk buluşmamızda bile benden bir kez bile şüphe etmedi.

"Tamam. Sanırım iyiyim. Hadi yapalım şu işi." Dizüstü bilgisayarına uzanmak için hamle yapıyorum. "Ve teşekkür ederim."

Finn'in bakışları birkaç saniye daha benimkilerden ayrılmıyor. Yanı başımızdaki ateş çıtırdarken ve dışarıda fırtına şiddetlenirken, bu anla ilgili neredeyse ... *romantik* bir şey var, aklıma girer girmez pişman olduğum bir sıfat.

Başka iki kişi olsaydık, dizüstü bilgisayarımı bırakıp onun kucağına tırmanmak ve bunu cennet gibi bir kış kaçamağına dönüştürmek çok kolay olurdu.

Ama biz Chandler ve Finn'iz ve çalışmak için buradayız.

Sanki Finn de benimle aynı anda sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırıyor. O diğer sandalyeye geçip boğazını temizleyip bacaklarını uzatırken ben gözlerimi tekrar dizüstü bilgisayarımın ekranına çeviriyorum.

Akşam boyunca olabildiğince hızlı çalışıyoruz, Finn ben taslağı bitirir bitirmez bölümleri okuyor, notlar ve düzeltmeler sunuyor.

Saat yedi buçuk civarında, resepsiyondan Maude elinde bir tepsi yemekle kapıyı çalıyor. "Akşam yemeği," diyor tatlı tatlı. "sıcak bir yemek yiyebileceğinizi düşündüm."

Kendisine teşekkür ediyoruz.

"Buna ne dersin?" Bir saat sonra, midem mantarlı risotto ile doluyken, dizüstü bilgisayarı ona çevirerek soruyorum. *Dad in Training*'in setindeki ilk günüyle ilgili bir bölüm. Görünüşe göre dizi sadece cinsiyet rollerini dayatmak için yapılmış,

Bu mavi yakalı baba, karısı yokken kendi çocuklarına bir hafta sonu boyunca nasıl bakacak? Oğluna bilim fuarı projesinde yardım ederken kızının kermesi için kek yapmayı gerçekten becerebilir mi? Bebekten bahsetmiyorum bile - ve hepimiz onun zar zor bez değiştirebildiğini biliyoruz! Kahkaha tufanı.

Finn yazdıklarını okuyor, ne kadar gergin olduğunu, sadece repliklerini değil sahne talimatlarını da okuduğunu ve başlangıçta sete kaykayla girip çıkması gereken karakterinin, televizyoncu ailesini çok kızdıracak şekilde, dik durmayı başaramadığını, bu yüzden scooter'a geçtiklerini anlatıyor. "Bu mükemmel. Kimseyi çok fazla aşağılamadan dizinin konusunu mükemmel bir şekilde yakalamayı başarmışsınız. Gerçi bunu umursayacağımı sanmıyorum-Bob Gaffney pisliğin tekiydi."

"Birkaç bölüm izledim ve dürüst olmak gerekirse dehşete düştüm."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, daha akıllı olsaydım bunu asla yapmazdım. Ama bir yanım sahip olmadığım o çekirdek aileyi arzuluyordu. Ve sanırım bu beni *The Nocturnals*'a götürdü, yani ..." Okumaya devam ediyor, bir paragrafı işaret ediyor. "'Gösterişli' kelimesini kullanacağımı sanmıyorum ama bunun dışında bayıldım. Ve tıpkı benim gibi konuşuyorsun." Gözleri benimkilere kayıyor. "Bunca şeyden sonra senin adının yazılmaması biraz haksızlık."

Omuz silkiyorum, *gösterişli* yerine *abartılı* diyorum ve kendimi iltifatla oyalanmamaya zorluyorum. "İşim bu. Bu yüzden bir hayalet yazar tuttun."

"Biliyorum," diyor usulca. "Keşke ..." Sonra başını sallayarak sözünü bitiriyor ve ben de kendimi tekrar bölüme gömüyorum.

Örneğimiz ikimizin de kendini iyi hissedeceği bir noktaya geldiğinde saat neredeyse sabahın biri oluyor. Bu aynı zamanda hotspot'umun pes ettiği zaman.

Telefonumu sallayarak, "Buralarda bir yerde servis olmalı," diyorum.

Finn odanın diğer tarafında, aynı şeyi yapıyor. "Hiçbir şey alamıyorum."

Önce bir sandalyeye sonra da masanın üzerine zıplıyorum, telefonumu gidebildiği kadar yükseğe tutuyorum ve gönder tuşuna basıyorum.

"Geçti!" Bağırıyorum, altımdaki masa gıcırıyor.

Finn beşlik çakmak için elini uzatarak yanıma geliyor. Ancak o anda dengemi kaybedip kendi ayaklarımın üzerinde tökezleyerek onun kollarına düşüyorum.

Ve bana sarıldığında, gözlerimiz kilitlendiğinde ve ifadesi sıcak, açık, muzaffer olduğunda, neredeyse gerçek olduğundan emin olduğum bir an var. Parmaklarını kısa saçlarımın arasına soktuğunda nefes almayı bıraktığıma yemin edebilirim. Sadece onu, haftalardır beynimi kurcalayan o rahatlatıcı, sarhoş edici kokuyu içime çekmek için yeniden başlıyorum.

Sonra beni vücudundan aşağı kaydırıyor, sert ve sağlam, o kadar yavaş ki kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum, beni nazıkçe yere bırakmadan önce. Giysilerimi düzeltmeye yardım ediyor.

Sadece sarılmak değil. Bu işbirliğinden gerçekten keyif aldım ve bu bölümleri çevirmek bana çok da uzak olmayan bir gelecekte tüm bunların sona ereceğini hatırlatıyor.

Gerçek şu ki, bazen Finn Walsh hakkında koca bir üçleme yazıp ancak yüzeyini çizebileceğimi hissediyorum.

"Yatmaya hazırlanmalıyız," diyorum hızla, eşyalarımı toplayıp banyoya koşuyorum. Tuvalet takımını, tıraş bıçağını ve seyahat boyu tıraş kremini lavabonun yanına özenle yerleştirmişti bile. Turuncu bir Rx şişesi orada utanmadan duruyor, tam da olması gerektiği gibi.

O da aynısını yapabilsin diye yer değiştiriyoruz ve sonra ikimiz de yatağın karşı taraflarına oturuyoruz. Çoğu zaman büyük boy bir tişörtle uyurum ama bu gece pijamalarım sahip olduğum tek eş çizgili takım. O ekose bir şort ve ince beyaz bir tişört giymiş ve onu daha önce kıyafetsiz gördüğüm halde hiç bu kadar rahat görmediğimi fark ettim. Kıyafetler onu hemen yumuşatıyor, özellikle de sol kolundaki küçük deliği fark ettiğimde.

Kendimi daha da yakınlaştırmak isterken buluyorum. Uzun zamandır kimseyle paylaşmadığım şeyleri ona anlatmak istiyorum. O benim hakkımda zaten çok şey biliyor ama yine de kürtağımı kadar birine asla gerçekten yakın olamayacağımı hissettim.

Ona söylemek istediğim şeyin ne anlama geldiğini düşünemiyorum.

"Yorgun musun?" diye soruyor ve yatağın kalp şeklinde bir başlığı ve üzerine serpiştirilmiş gül yaprakları da olabilir. Eğer bu sarılma beni bu kadar etkilediyse, onun uyuyan bedeni benimkinden birkaç adım ötedeyken nasıl hissedeceğim konusunda sadece hafif bir endişe duyuyorum.

Başımı salladım. "Adrenalinden olmalı."

Yorgun olmalıyım. Yolculuk sarsıcıydı; bir gün çölün ortasındaiken ertesi gün kar fırtınasının ortasında bulduk kendimizi. Bir buçuk ay içinde dört mevsimi de yaşadık.

"İyi misin?" Finn ellerimi ve bileklerimi ileri geri hareket ettirirken beni yakaladığında soruyor.

"Evet, o kadar uzun süre yazdıktan sonra biraz sertleşiyorlar. Biraz ağrıyor." Parmaklarımı esnetiyorum.

"Buraya gel," diyerek yanındaki yatağı okşuyor ve ben de yaklaşıyorum. Ellerini uzatıyor ve ben elimi ona uzatmadan önce durup düşünmüyorum bile.

"Burada olduğumuza inanamıyorum," diyor iki eliyle bir eline masaj yapmaya başlıyor. "Sadece Ohio'nun ortasındaki bir B ve B'de, gecenin bir yarısı kesinlikle canlanacak bebeklerle değil, gerçi o da var ama ... birlikte." Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "*Birlikte* değil - ne demek istediğimi anlıyorsun. Sanırım bu tür şeyleri tek başıma yapmaya o kadar alıştım ki, başka biriyle seyahat etmenin nasıl bir şey olduğunu unuttum. Bir arkadaşın olması o kadar da kötü bir şey değil."

"Tüm bunları tek başıma yapmayı hayal bile edemiyorum."

Gözlerim kapanıyor. Bana dokunma şekli, parmak uçlarının daireler çizmesi - bana *dokunmasını* öğrettiğim şekilden farklı değil.

Ve biz sadece ... sweetheartgate'i kabul etmeyecek miyiz?

"Biliyor musun, sen bir tür muammasın," diyor diğer elime geçerek. "Ya da en azından başlarda öyleydin. Hayatının geri kalanında ne yapmak istediğini bulmaya yaklaştın mı Chandler Cohen?"

"NFT'nin ne olduğunu hiç öğrenmeden mezara gitmek isterdim. öyle."

"Hepimiz öyle yapmaz mıyız?" Finn parmak eklemlerime vuruyor. "Ben ciddiğim."

"Hayatımın geri kalanı," diye tekrarlıyorum. "Bu çok fazla baskı. İnsan yirmili ya da otuzlu yaşlarında hayatının geri kalanında ne yapmak istediğini gerçekten kesin olarak söyleyebilir mi?" Bileklerime doğru ilerliyor, başparmaklarını tenime batırıyor. "Bunu sevdim. Kitap üzerinde seninle birlikte çalışmak, gerçekten işbirliği yapıyormuşuz gibi hissetmek. Bu diğerlerinden farklı."

Sırıtarak. "En sevdiğinin ben olduğumu mu söylüyorsun?"

"Sadece bu konuda kompleks yapmayacağına söz verersen." Ağırlığımı altımda kaydırıyorum, yarı yarıya bu masajın bir an önce bitmesini umarken bir yandan da hiç durmamasını diliyorum. "Bu işten zevk aldığım zamanlarda bile, gazeteciliğe başladığımda düşündüğüm gibi tatmin edici değildi. The Catch'teyken bile her gün tatmin olduğumu hissettim mi bilmiyorum. Muhtemelen işten çıkarılma zihinsel sağlığımı gerçekten bozduğu için bunu kafamda kurdum, ama yaratıcı olarak, profesyonel olarak, boşluğu doldurun - hayatımın geri kalanında liste yazıları yazmak istemedim. Yaptığım işi tüm kalbimle sevmek istiyorum. Yoksa bu sadece toplumun biz gençken Y kuşağına sattığı bir yalan mı ve hiçbirimiz işimizi gerçekten sevmiyor muyuz?"

"Bazılarımız öyle," diyor. "Ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Bana her öğretmenin sınıfında bulunan posterleri hatırlatıyor. Ay için ateş et -"

"-ve bile yıldızların arasına ineceksiniz," bitiriyorum. Bu saçmalık Y kuşağının deneyimini özetliyor. Çünkü mesele şu ki, bazı yıldızlar aydan gerçekten çok uzakta. Ve belki de o uzak yıldızlardan birini hiç istemezsiniz. Belki de Ay'ı hiç istemediniz, uzaya gitmek isteyip istemediğinizi bile bilmiyorsunuz, ama yakında bir karar vermeniz gerekiyor. Ve bu, *hayatınızın geri kalanında* kendinizi yaparken görebileceğiniz bir şey olsa iyi olur.

Bugünlerde yaşadığım yerde belirsizliğe yer yok gibi görünüyor. "Bu yolculuktan önce kendimi tamamen kapana kısılmış hissediyordum," diye devam ediyorum. "Bize dediler ki

Her şeye sahip olabiliriz ama bu doğru değil. Yaratıcı bir şeyler yapabiliriz ama aynı zamanda istikrarlı bir şeyler de yapabiliriz. Tatmin edici ama sizi bir işkoleğe dönüştürmeyecek bir şey. Gezegen için iyi olan ama aynı zamanda para kazandıran bir şey. Herkesin bana ne kadar *özel* olduğumu söylemesiyle büyüdüm ve artık günde doğmuş olmam da bunu daha da güçlendirdi. Her zaman, 'Sen bir şeyler yapacaksın.

'Harika bir şey' ve 'Ne istersen yapabilirsin' ve asla 'Hemen çözeemezsen sorun değil'. Ama bunların hiçbirinin doğru olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Belki de hayalet yazarlık oyunculuktan çok da farklı değildir." Finn ellerimi bırakıyor ve belki de masajdan daha kötüsü, yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta, gözlerinin samimi olması. "Bir süreliğine birinin sesini ve kimliğini üstleniyorsun, ona iyi bakacağına söz veriyorsun." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ben de öyle hissediyorum," diyor. "Kapana kısılmış. Bazen beynim tarafından, takıntılı düşüncelerimi durdurmak istediğimde ama bir sarmalın çok derinlerinde olduğumda. Ya da OKB'nin temizlikle bağlantılı olduğuna dair genel algıyı düşündüğümde, ki bu bazı insanlar için doğru ama herkes için değil. Ve sonra benim için her şeyin temiz ve düzenli olmasıyla ilgili olmasa da, bu klişeye düştüğümde endişelenmeye başlıyorum. Bu yiyecek bozulduysa beni ya da sevdiğim birini zehirleyecek. OKB'm hakkında sahtekâr sendromum var. Bu çok saçma değil mi?"

"Hayır," diyorum. "Kimliğimin neredeyse her yönüyle ilgili sahtekârlık sendromum var."

"Beyinlerimiz acımasız, zalim organlardır."

Kar taneleri gece gökyüzünü boyarken ve ateş yavaş yavaş küle dönerken birkaç dakika sessiz kaldık. İlişkimiz tuhaf bir yolculuk oldu, fiziksel ve duygusal parçalar farklı zamanlarda bir araya geldi. Uzun zamandır birine karşı bu kadar savunmasız olmamıştım ve bu beni özgürleştiriyor. Rahat. *Güvende.*

"Sana söylemek istediğim bir şey var," diye başlıyorum. "Geçmişim hakkında. Eğer sorun olmazsa?"

Finn'in kaşları çatılır. "Elbette. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Haklısın. Bunu zaten biliyordum, ama bunu duymak kelimeleri daha da kolaylaştırdı. Eğer ona karşı gerçekten açık olacaksam, geri dönemem ve belki de dönmek istemiyorum.

Belki de ona hep böyle güvenebildim.

"Kürtaj yaptırdım," dedim. Başka tarafa bakmadan. Göz temasından kaçınmadan. "Üniversite ikinci sınıftayken."

Finn yavaşça başını sallıyor ve ne kadarını paylaşmak istediğime benim karar vermemi bekliyor.

"Birkaç aydır bu adamla görüşüyordum. David'le. Doğum kontrol haplarını kullanma konusunda her zaman iyi değildim ve prezervatif kullandığımız için güvende olduğumuzu varsayıyorduk. Ama bir regl dönemini kaçırdım ve sonra sürekli midem bulanmaya başladı, ben de test yaptım. Ve pozitif çıktı." David çok tatlıydı, kampüs dışındaki bir partiye gitmekten ya da diğer sekiz oda arkadaşıyla paylaştığı evdeki yıpranmış kanepede film izlemekten aynı derecede mutluydu. İkimiz de fen kredisi almak için girdiğimiz bir fizik dersinde yan yana otururken tanışmıştık. "Bana bunun benim kararım olduğunu, ne yapmak istersem destekleyeceğini söyledi. Tüm kariyerimin önümde uzandığını görebiliyordum ya da en azından ne olmasını istediğime dair vizyonumu ve çubuktaki o iki çizgiyi gördüğümde her şey tamamen değişti.

"Çocuk büyütecek param yoktu," diye devam ediyorum, parmak ucumu çiçekli yorganın üzerinde gezdirerek. "Geleceğim için bu kadar çok planım varken çocuk büyütmek *istemedim*. Sanırım hamile olabileceğimi ilk düşündüğüm anda ne yapacağımı biliyordum. Bu derin, karanlık bir sır değil ama size söylemek istedim çünkü bu benim bir parçam. Tarihimin bir parçası."

Finn ne söyleyeceğinden emin olmadığında her zaman yaptığı gibi kendini toparlamak için birkaç dakika daha bekliyor. Vücudumdaki her endişeli hücreyi rahatlatan dikkatli bir yoğunlukla bana bakıyor. "Bu seçimi yapabildiğin için çok mutluyum. Ve seni yargılamıyorum. Hem de hiç" diyor, sesi hiç değişmeden. "Daha önce hiç kimse bana bunu söylememişti. Belki de bu tepkiyi berbat edip etmediğimi bana söyleyebilirsin?"

"Hayır," dedim. Anında rahatladım. "Değilsin."

"Bana bu konuda istediğin her şeyi anlatabilirsin. Ya da hiçbir şey. Kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle söyle."

O günü düşündüğümde en çok hatırladığım şey annemin bekleme odasında elimi nasıl tuttuğu ve neye ihtiyacım olursa yanımda olduğunu söylemesi. İşlemin ne kadar hızlı ve nispeten acısız olduğu, biraz rahatsızlık ve sonrasında biraz kramp. Bir gün çocuk isteyip istemediğimi hiç bilmiyordum, gerçekten de istemiyordum; bu her zaman çözeceğimi düşündüğüm bir şeydi. Belki bir gün isterim ama hala emin değilim. On dokuz yaşındayken çocuk istemediğimi biliyordum.

Anlaşıldığı üzere, ona söylemekten rahatsızlık duyduğum hiçbir şey yok. "Washington Eyaleti'nde bir klinik bulmak çok zor olmadığı için şanslıyım ve on haftalıktım, hala ilk üç aylık dönemdeydim. Dışarıda birkaç protestocu vardı ama içeri girdiğimde herkes çok nazikti. Annem de benimle geldi ve gerçekten sadece tıbbi bir işlemdi. Bu sadece olan bir şeydi ve benim için doğru seçimdi" diyorum. "Birçok insandan çok daha kolay bir zaman geçirdiğimi biliyorum - ne kadar erken olduğu, ailemin ne kadar destekleyici olduğu, çünkü bunu karşılayabiliyordum. Ve tüm bunlar için minnettarım." Son birkaç dakika içinde yedinci derin nefesimi alıyorum. "Kürtaj yaptırdığım için pişman değilim. Dürüst olmak gerekirse, bunu çok sık düşünmüyorum bile."

Yüzündeki ifadeyi gerçekten *etkilenmiş* olmaktan başka bir şekilde tarif edemem.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi sağlam ve doğru. "Bana söylediğin için. Bu konuda bana güvendiğin için."

"Birisi hayatımın bir parçası olacaksa, benim hakkımda bunu bilmesine ihtiyacım var. Ve bunu kabul etmelerini istiyorum. Aksi takdirde. . ya yakın olmayacağız, sanırım, ya da birbirimizin hayatında çok uzun süre olmayacağız."

Aramızda bu gezinin, bu kitabın ötesine uzanan bir yakınlığa işaret ettiğimi çok geç fark ediyorum. Ama Finn irkilmedi bile.

"Bir süreliğine hayatında olmak istiyorum," diyor. "Eğer izin verirsen."

Bir kolunu kaldırıp bana bakıyor, gözleri sessiz bir soru soruyor. Başımı salladığımda, kolunu omuzlarıma doluyor. Sırtımı ovuyor. Çenemi omzuna bırakıyorum, nefesimi ona veriyorum.

Böyle tutulmak çok güzel.

Bu nezaketin bir son kullanma tarihi olup olmadığını, o Hollywood'a ben de Seattle'a döndüğümde hala konuşup konuşmayacağımızı düşünmemeye çalışıyorum. O noktada arkadaşlığımızın boyutu benim onu televizyon ekranından izlemem, onun da etrafı daha ilginç insanlarla çevrili olduğu için artık mesajlarıma cevap vermemesi mi olacak?

"Tanrım, saat neredeyse sabahın üçü olmuş," diyorum komodinin üzerindeki saate gözüm takılınca. "Biraz uyumalıyız."

Aniden kendimi geri çekmem onu biraz sarstmış gibi görünüyor ama itiraz etmiyor. "Sadece o garip çoraplı ayaklarıyla bana dokunma."

Tabii ki, tam olarak bunu yapmaya karşı koyamıyorum. "En azından sıcak olurum."

OceanofPDF.com

bölüm YİRMİ

GÜNEY-ORTA OHIO'DA BİR YERDE.

(Akçaağaç şurubu kokusuyla uyanıyorum.

Finn, "Umarım sana bir tabak hazırlamamın sakıncası yoktur," diyor. Odanın diğer ucunda. "Çok geç bir saatte kalktım ve iyi mallar hızla tükeniyordu. Kaçırmanı istemedim."

"Oh-teşekkür ederim." Bir avucumu yüzümde gezdirerek uykunun son bulanık kenarlarını düzeltiyorum. Beni sabah ilk kez görüyor ve kendimi şık göstermek için banyoya koşma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyor ve işaret parmağımla dişlerimi fırçalıyorum.

Yukarıda bahsi geçen tabak şöminenin önündeki masada beklemektedir ve *tabak* çok uysal bir terimdir. Krep ve waffle, patates dilimleri, çırpılmış yumurta, çıtır çıtır biberli domuz pastırması ve en az beş çeşit peynirle dolu *destansı bir brunch ziyafeti* demek daha doğru olur.

"Ne isteyebileceğinden de emin değildim, bu yüzden her şeyden biraz aldım."

"Bu mükemmel." Guruldayan midem de aynı şekilde cevap veriyor. "B and B'nin 'kahvaltı' kısmına hiç önem vermiyorlar, değil mi?"

Fırtına dinmedi ve kahvaltıdan sonra kiralık araba için bir çekici çağırdığımızda, muhtemelen yarına kadar çıkaramayacaklarını söylediler. Karı her zaman sevmiştir ve Seattle'da yeterince kar yağmıyor ve artık karda araba kullanmak zorunda olmadığımıza göre, yürüyüşe çıkma fırsatını değerlendiriyorum. Finn'in sanal terapi randevusu ve yetişmesi gereken bazı e-postaları var ve benimle daha sonra buluşacağına söz veriyor.

Muhtemelen en iyisi bu. Bu bana kafamı toparlama ve bazı duyguları çözme şansı verecek. Çünkü Finn ve ben 7/24 birlikte olmasak bile, bir süredir kendimi gerçekten *yalnız* hissetmemiştim. Eğer aynı odada değilsek, genellikle onun kitabı üzerinde çalışıyorum. Yanımda olsun ya da olmasın, o her zaman aklımda.

Ona neden bu kadar garip bir bağlılık hissettiğimin açıklaması bu olmalı. Haftalardır başka bir erkekle konuşmadım.

Bana katılmadığında ve herhangi bir mesaj göndermediğinde, odamıza çıkmadan önce lobiden iki fincan sıcak kakao alarak geri dönüyorum. İçeri girdiğimi bildiğinden emin olmak için kapıyı bir kez çaldım.

Ve dünyadaki hiçbir şey beni biraz sonra göreceğim şeye hazırlayamazdı.

Finn koltuklardan birinde oturuyor, dizüstü bilgisayarının kamerasına sırtıyor ve elinde bir barış işareti tutuyor. "N'aber Mason, ben Finn Walsh ve sadece önümüzdeki hafta İspanyolca sınavını kesinlikle *ezip* geçeceğini söylemek istedim, tıpkı Caleb, Meg, Alice ve benim o ölüm *perisi* sürüsünü *ezip* geçtiğimiz gibi-"

"Ne yapıyorsun?"

Hiç bu kadar korkmuş görünen yetişkin bir adam görmemişim. Dizüstü bilgisayarını gereğinden fazla bir güçle kapatmadan önce gerçek anlamda yarım adım sıçradı. "Tanrım," diyor başını ellerinin arasına gömerek. "Bunu görmemen gerekiyordu."

Gözlerim onunla kapalı dizüstü bilgisayar arasında gidip geliyor. Gülmemek için kendimi zor tutarak, "Cameo mu çekiyorsun?" diye soruyorum.

Finn sefilce başını sallıyor. "Utanç verici bir durum. Çok fazla istek almıyorum ama gelenlerle de iyi bir iş çıkarmaya çalışıyorum."

"Eminim harikadırlar."

"Şu anda gülmemek için kendini zor , değil mi?"

"Çok zor."

Dizüstü bilgisayarını tekrar açtığında gri eşofman altı giydiğini fark ettim. Onlarda ne var bilmiyorum ama bir adamı anında 6'dan 10'a çıkarabiliyorlar ve Finn zaten 6'nın çok ötesindeydi.

"Benimle karda dışarı gel," diyorum. "En azından Instagram'ında yaltaklanman için odun taşırken sevimli fotoğraflar çekebiliriz."

Yanımızda getirdiğimiz en kalın paltoları giyiyoruz, Finn'in kızıl saçları yün beresinin altından fıskırıyor.

"Bu *gerçek* kar." Karın içinden geçerken sesimde bir miktar huşu var. Han bir ormanla çevrili, kar hala çoğunlukla ayak izleriyle dokunulmamış. Soğuğa aldırmayacak kadar güzel.

"Aksine mi?"

"Kuzeybatı'da böyle şeyler olmuyor," diye açıklıyorum. "Bir yıl eski sevgilimle Whistler'a gittik ve tüm zamanımı mükemmel kış kıyafetlerini planlayarak geçirdim. Sonra oraya vardık ve ... hiçbir şey yoktu. Hava en düşük elli iki dereceydi. Yıkılmışım."

"Eski sevgilim." Finn meraklanmış görünüyor. "Bana Chandler Cohen'in flört geçmişinden biraz daha bahset."

"Bildiğiniz gibi, çoğunlukla özlemle tanımlandı." Paltoma daha sıkı sarılıyorum. "İlk erkek arkadaşım lisedeyken oldu, mezun olduktan sonra ayrıldık çünkü farklı okullara gidiyorduk. Sonra üniversitede, dün gece bahsettiğim David vardı. Son sınıftayken ve mezun olduktan sonra çıktığım bir adamdı ama işsiz kalmamız bizi çok fazla şoka uğrattı," diyorum. "Birkaç kişi daha var ama birkaç yıldır ciddi biri olmadı." Çünkü kariyerime öncelik verdim. Çünkü Wyatt'la her şeyin yerli yerine oturacağını varsaymışım. "Hallie'yle bir süre çıktığını biliyorum ama diğer ilişkilerin hakkında pek bir şey bilmiyorum, yatak odasında olmayanlar ve hepsinin Hollywood'dan insanlarla olması dışında. Hepsi aktör mü?" Tabii ki bunu sormuyorum çünkü aniden "*Biliyor musun?*" diyecek diye merak ediyorum. *Bir değişiklik yapmanın zamanı geldi. Hollywood randevularından bıktım. Bu konuyu tekrar açtığın için çok teşekkürler Chandler!*

Ve tabii ki yapmıyor. "Çoğunlukla. *Just My Type*'da bir kostüm tasarımcısıyla çıktım ama sadece birkaç ay birlikte olduk. Hallie en ciddi olanıydı. Altı yıl önce mi ayrıldık? Tanrım, kendimi yaşlı hissediyorum."

"Ne oldu?" diye sordum. "Neden bitti?"

Çenesini ovuşturuyor. "Sanırım birbirimizden uzaklaştık, gerçi belki seks de bunun bir parçasıydı. İkimiz de iş bulmakta zorlandığımız dönemler geçirdik ve ben de terapide henüz çok yeniydim, yani aynı anda çok şey yaşadık."

"Şu anda bir tıp programında."

"*Boise Med.* Orada harika oynuyor," diyor. "Ciddiydim; gerçekten hala iyi arkadaşız. Ve bu şekilde çok daha iyi çalışıyoruz. Dizide neler yaşadığımızı tam olarak anlayan insanlar bulmak zor ve diğerlerini zaman zaman görsem bile hiçbir zaman bu kadar yakın olmadık."

Başımı sallıyorum, çünkü ilişki bile anlıyorum.

"Lütfen bunu yanlış anlama, çünkü bunu içtenlikle söylüyorum. Hâlâ bekâr olman tam bir trajedi. Wyatt günün birinde hatasını anlayacak ve kendini affedemeyecek."

Elimde değil, bir homurtu çıkardım. "Sanırım iyi gidiyorum. Son zamanlarda çizgi roman dünyasının altın çocuklarından biriyle sıradan bir fiziksel ilişki yaşamakla meşguldüm."

Yürümeyi bırakıyor, ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Ah. Şimdi mi?"

Gri eşofman altının siren şarkısını suçluyorum ama daha da yaklaşıp atkısının saçaklarına uzanıyorum.

Beni öpeceğinden eminim ama onun yerine "Kitaplarını okudum." diyor.

Geri çekildim, bu vahiy sistemimde bir şok etkisi yarattı.

"Sana daha önce söylemek istedim," diye devam ediyor, "ama bunları uçakta okuduğumu bilersen çok sinir bozucu olabileceğini düşündüm."

"Yani Maddy ve Amber'ın kitaplarını mı okudun?"

"Elbette," diyor. "İsimleri kapaklarda yazıyor sanırım. Belki de seni aradığım içindir, ama seslerinde bile seni duyabiliyordum."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. O kitaplarda o kadar görünür olmam, beni sadece yedi haftadır tanıyan bu insanın beni orada görmesine yetecek kadar . . .

"O zaman çuvalladım," diyorum basitçe.

Ayakkabılarının ıslak olmasını umursamıyormuş gibi görünerek yaklaşıyor. "Ben hiç de öyle görmüyorum. Belki onların hikâyelerinde kendini saklamaya çalışıyordun ama yine de *oradaydın*. İşte bu kadar yeteneklisin. Yazdıkların o kadar canlı ki, denesen bile kendini onlardan tamamen soyutlayamıyorsun." Sertçe yutkunuyorum, tüm bunları nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. "Bunun bir risk olacağını ve kolay olmayacağını biliyorum. Ama istersen kendin için yazabilirsin. Zayıflatıcı bir hastalıktan zar zor kurtulduğum o gece söylediklerin" -bu ona kaburgalarından bir yumruk kazandırıyor- "bir süre yazmaktan zevk alamamakla ilgili . . bu beni çok üzdü. Çünkü sadece para kazanmak için yazdığın o kitaplarda bile yazmayı ne kadar sevdiğini hissedebiliyordum."

"Bunu hatırlıyor musun?" Ne kadarını hatırladığını merak ederek soruyorum.

Sadece yazdıklarım hakkında içten konuşmalar ya da aşk itirafları.

Yüzünün kızarması içimde yıllardır görmezden gelmeye çalıştığım bir şeyi ateşliyor. "Hepsini."

Söylediği her şey, iltifatlar ve alt metin, çok bunaltıcı. Paltom çok dar, rüzgâr çok acımasız ve çoraplarım sırlıklam. Tüm bu an bir "Çok Fazla" senfonisi. Eğer kendime bir yazar olarak, kendi başıma başarabileceğimi düşünme izni verirsem, bu kendimi başarısızlık olasılığına açmak anlamına gelir. Bu, benimkinden çok daha fazla anlam ifade eden isimlerin güvenlik battaniyesini geride bırakmak anlamına gelir.

Ben de eğildim, biraz kar topladım ve ona bir kartopuyla vurdum, çünkü bu düşünmekten daha kolay.

Bir elini göğsünün beyaz benekli olduğu yere götürüyor. "Oh, şimdi başın belada," diyor, ben karlı ormana doğru koşarken o da kendine bir tane yapmak için çabalıyor.

SONUNDA, EL YA DA AYAKPARMAKLARIMIZI HİSSEDEMEDİĞİMİZDE, TITRERİZ Hana geri dönüyoruz. Kıyafetlerimiz kartopu savaşından sırlıklam olmuştu.

Onları soyup kurumaları için şöminenin yanına koyarken, yastıkları ve battaniyeleri alevlerin yanında yere sürüklüyoruz.

"Çekilecek başka Cameo var mı?" Bir battaniyenin kenarıyla oynayarak soruyorum. Bana sinsi bir bakış atıyor. "Yok. Günün geri kalanında tamamen boşum."

Sonra, odada sadece iki kişi olmamıza rağmen sesini alçaltıyor. "Reno'da olanları düşünmeden edemiyorum. Barın dışında. O kadar sessiz olman beni neredeyse öldürüyordu."

Bu anı boğazımdan bir inilti çıkarıyor. Onun üzerimde olmasına, ağırlığıyla beni halının üzerine bastırmasına ihtiyacım var. Ders planında henüz ele almadığımız iki önemli konu var ve bu gece ağzını bacaklarımın arasına almazsam ölebileceğimden eminim. Bunun sadece fiziksel bir şey olduğunu hatırlatmasına ihtiyacım var.

"Bir sonraki ders," diyorum nefesim kesilerek, ağzım onunkinden bir santim ötede. "Hatırlıyor musun-"

Gözleri karardı. "Sanki bana gönderdiğin gece her şeyi ezberlememişim gibi. *Evet*, hatırlıyorum." Dudaklarımı dudaklarıyla sıyrıyor. "Seni yalamayı ne kadar çok istediğimi söylediğimi sanıyordum."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kaslarım şimdiden geriliyor. Bekliyorum. *İstiyorum*. Birlikte olduğumuz son birkaç seferde, işi bitiren tek kişi bendim. Onun parçalandığını duymak ve onu çözenin ben olduğumu bilmek istiyorum. Birdenbire bunu arzulamaya başladım.

Battaniyenin üstünde, şöminenin önünde öpüşüyoruz ve bu sefer yavaş gitmek yok. Üstüne çıkabilmek için altından kayıyorum, ereksiyonunu avucumla ovuyorum, sonra kendimi vücudundan aşağı indiriyorum, böylece onu boxer'ının üzerinden öpebiliyorum. Bir elini saçlarıma atıyor, nefesinin altında küfrediyor. Onu böyle seviyorum: tamamen kendi zevkine teslim olmuş. Utanmadan. Bunu yeterince görmedim.

Ama bel kemerine uzandığımda başını sallıyor. "Önce sen," diyor ve buna nasıl itiraz edeceğimi bilemediğim için kürek kemiklerimi battaniyeye yapıştırıyorum.

"Reno'da ne dediğini söyle." Çünkü orada romantizm yoktu, sadece saf fiziksel ihtiyaç vardı.

Üzerime eğilip elini iç çamaşırlarımın içine soktuğunda bir nefes veriyor. "Seni ne kadar ıslatmak istediğimi mi?" Eğlenen bir kıkırdama. "Sanırım zaten oradasın."

Bacaklarımdan aşağı indirmek için acele ederken külotumu neredeyse yırtıyorum. "Daha fazla."

Parmaklarıyla beni ayırırken ağzımda bir uğultu. "Gürültülü olmanı istiyorum," diyor, sözlerini vuruşlarıyla zamanlayarak. Bir daire çiziyor. Bir kare. Matematikçilerin henüz keşfedemediği bir şekil. "Vücudunun titrediğini hissetmek istiyorum, daha fazla içinde tutamayana kadar ve sonra dilimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Şimdi nefes nefese kaldım, omuzlarını tutuyorum. Parmağı yetmiyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Başını göğsüme indiriyor, karnıma, kalçalarımın öpücükleri bırakıyor. Dudaklarıma. Sonra, kıvranıp titrediğimde ve onun için fazlasıyla hazır olduğumda, bana uzun, yavaş bir yalama veriyor. Temas sırasında bir inilti çıkarıyorum, ağzının üzerimdeki sıcak, kaygan hissi.

"Tanrım, tadın çok güzel." Alay etmeye devam ediyor, hızlı vuruşları daha uzun, işkenceli olanlarla değiştiriyor. Sonunda dilini klitorisime götürüyor ve en yumuşak küçük dokunuşların bile beni çılgına çevirmeye yettiğini çabucak öğreniyor.

"Finn," diye mırıldanıyorum o sabit bir ritme girerken.

"*Finn*." Bir an duraksıyor. Bana bakıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Sanırım adımı ilk kez söylüyorsun. Böyle olduğumuzda."

Haklı, bundan kaçındım. Şimdi tekrar söylüyorum, bu da onun iç çekmesine ve ağzını bana daha sert bastırmasına neden oluyor.

Bir anlığına, onun Finnegan Walsh olduğunu ve benim de onun kitabını yazan isimsiz kişi olduğumu neredeyse unutabiliyorum. Bir an için, karlı bir günde ısınan, umutsuz bir çekime sahip iki insanız sadece.

Ama tabii ki bu gerçek değil. Bunların hiçbirini bana deli gibi aşık olduğu için yapmıyor, öğrenmeye çalışıyor.

Böylece sonunda benim dışımda birini memnun edebilir.

Elimi hâlâ saçlarında gezdiriyorum. "." Hemen durdu ve bana baktı. "Üzgünüm, işemem lazım."

Kendimi yerden , battaniyelerden kurtuluyorum, bir tişört giyiyorum - onun mu benim mi olduğunu kontrol etmek için durmuyorum- banyoya gidiyorum.

Tabii ki onun gömleği. Tabii ki bir erkek arkadaş gömleğinin olması gerektiği gibi, bol, seksi ve mükemmel.

Kendimi içeri kilitlediğimde yansıyıp kendime gelmemi söylüyorum. Yüzüm kızarmış, saçlarım dağılmış. *Ona karşı bir şey hissetmiyorsun.*

İki ay oldu ve şimdiden Wyatt'la olduğumdan daha derinmişim gibi geliyor. Bu hiç mantıklı değil. Wyatt'a olan hislerim on yıllık arkadaşlık, dersler, partiler ve gece geç saatlere kadar geleceğimiz hakkında konuşarak büyüdü. Bu aşka telaşlı bir sukulent gibi baktım, tam bir istilacı tür haline gelmesi için gereken tüm güneş ışığını verdim.

Finn'leyken hissettiklerim bana çok yabancı. Ve bu çok korkutucu.

Kendimi, hasta olduğu ve elinde Kleenex piramidiyle çarşafına gömüldüğü zamanı düşünmeye zorluyorum. Bu konuda hiçbir şey çekici olmamalı
-ve henüz.

Muhtemelen çok yakında yatakta harika olacak. Bir sonraki kadınla ve ondan sonrakiyle.

Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, tatlım.

Evet, düşünüyorum. Evet, düşünüyorum.

Aynada yüzüme son bir kez bakıp kriz geçirdiğime dair tüm kanıtları yok ettikten sonra gidebilirim.

Finn koltuklardan birinde oturuyor, gömleğinin düğmeleri açık, saçları dağınık. Beni gördüğünde ifadesi anında değişiyor.

"Hey," diyor kolumu dürterek. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, neden birden ağlayacakmışım gibi hissettiğimden emin değilim. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Aklım başka yerde sanırım. Özür dilerim."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Yüzündeki endişe, on dakika önce ağzının bana yaptığı şey göz önüne alındığında neredeyse çok fazla.

"İlişkimiz bu derslerden çok daha fazlası. Bunun şimdiye kadar belli olması gerekirdi diye düşünüyorum."

Sanırım *sana inanmak istiyorum*. Ama bu tur bittiğinde, Seattle'a döndüğümde ve kitabı bitirdiğimde, geriye nasıl bir ilişki kalacak?

Ona erken yatacağımı söyledim. Böylece yorganın altından yanına kaymak, saçlarının yastığa döküldüğünü görmek, uykuya dalarken onun rahatlatıcı, sabit nefeslerini duymak zorunda kalmıyorum.

Çünkü o zaman gerçekten aynı yatakta uyanmayı ne kadar çok istediğimi düşünmek zorunda kalacağım.

OceanofPDF.com

ENTERTAINMENT WEEKLY KAPAK ÇEKİMİ

SAHNE ARKASI VİDEOSU

FINN WALSH: Olmaları gerekiyor mu-olurlarsa sorun olur mu

Evet, evet, bırak etrafta koştursunlar. Sürekli çekim yapacağız.

FINN WALSH, YAVRU KÖPEKLERE: Hiiiii. Mükemmelsin, değil mi? Evet, öylesiniz. Oh! Ve sen de mükemmelsin.

Yavru köpeklerden birini alıp bizim için gülümseyebilir misiniz?

-Harika. Bu harika. Yaptığınız şeyi yapmaya devam edin.

Merhaba. Merhaba. Seni seviyorum. Ahhhh, ayakkabılarımı çiğniyorsun, ama sorun değil. İstedğin her şeyi çiğneyebilirsin. Çünkü seni seviyorum.

Kaka torbası olan var mı?

Bak ne kadar . Nasıl bu kadar küçük olabildin?

Finn mümkün olduğunca çok yavru köpeği kucağına almaya çalışır.

Hepsini eve götürebilir ?

OceanofPDF.com

bölüm YİRMİ BİR

NEW YORK ŞEHİRİ

Basım ayının ortalarında, Ohio'da mahsur kaldıktan bir hafta sonra Big Apple Con'a , *Nocturnals*'ın yeniden birleşme heyecanını kaçırmak imkansızdı. Neredeyse her gün Finn bir röportaj yapıyor, bir yapımcıyla konuşuyor ya da sosyal medyada tanıtım materyalleri paylaşıyor. THE NOCTURNALS: THE REUNION, diye bağıyor Times Meydanı'nın ortasındaki devasa reklam panosunda, eski bir oyuncu fotoğrafı Finn geçen ay Los Angeles'tayken çekilen bir fotoğrafa dönüşüyor. Javits Center'a giderken en az yarım düzine insan tarafından durduruldu, fotoğraf için iyi huylu bir şekilde poz verdi, yeniden birleşme hakkında herhangi bir sır veremeyeceğine ve sadece kendilerinin izlemesi gerektiğine yemin etti.

Sonra gizli moda geçti ve bir güneş gözlüğü taktı.

Provalar önümüzdeki hafta Los Angeles'ta başlıyor, Şükran Günü'ne denk geliyor ve bana Aralık başında Los Angeles'a dönmeden önce ailemi görmek için eve uçma şansı veriyor. Yeniden bir araya gelmek, Finn'in kitabını bitirmek ve normal hayata dönmek. Önümüzdeki birkaç ay böyle geçecek ve yine de ailemi özlememe rağmen -Noemie dün gece ailemle yemek yerken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi- bu seyahatin henüz sona erdiğini kabullenemiyorum. Bundan sonra başka bir konsere katılmayacağım.

New York'un en güzel yanlarından biri, bir anda bunaltıcı olması, o kadar sıkışık ve kalabalık ki kaybolmak çok kolay. Buraya üniversitede bir gazetecilik konferansı için gitmişim ama şehrin yüzeyini zar zor sıyırmış olmalıyım çünkü her şey yepyeni görünüyor. New York, Ohio'yu düşünmek zorunda olmadığım anlamına geliyor. Finn'le arama biraz mesafe koyup kalbimi dinlendirebileceğim anlamına geliyor.

Bu aynı zamanda uçakta ne yaptığımı ona anlatmaya hazır olmadığım anlamına da geliyor. Sonunda Columbus'a geri dönüp Pittsburgh'a uçağa bindiğimizde, Finn'in fuarın son panelini yapması için tam zamanında, Seattle'dan ayrıldığımdan beri yapmadığım bir şey yaptım: Eski gizem romanı taslağımı açtım. Sadece birkaç dakikalığına. Sadece bazı ortam detaylarını okumak için, çünkü artık Florida'ya gitmişim - artık hatırlayamadığım bir nedenle, eyaletin güney ucundaki küçük bir kurgusal sahil kasabasında geçmesine karar vermişim - ve biraz daha otantik görünmesini sağlayabilirdim.

Kitapta, ana karakterimin kırtasiye dükkanının açılış gününde bir müşteri ölüyor - tesadüfen adı Zehirli Kalem, suça karıştığında pişman olduğu bir seçim. Ama yine de bir şeyler tam olarak doğru gelmedi ve bu ortam detayları bunu düzeltecek gibi görünmüyordu.

Ben de anı kitabına geçtim ve Finn'in terapist arayışını ve terapiyi hiç düşünmediği kadar çok sevmesini anlatan bir bölüm üzerinde çalışmaya başladım.

Big Apple Con aynı zamanda Hallie Hendricks ile ilk kez tanıştığım zaman. Kısmen boş zamanımın çoğunu onun on yıl önceki halinin Oliver Huxley'e aşık olmasını izleyerek geçirdiğim için ve eski sevgilisiyle yattığım için - tabii ki bunu bilmiyor - garip olabileceğinden endişeleniyordum ama Finn bizi fuarın yeşil odalarından birinde tanıştırdıktan sonra bana içten bir gülümseme gönderdi.

"Sonunda seninle tanışmak harika!" diyor, elini sıkmak için uzatıyor ama sonra geri çekip sarılmak için beni kendine çekiyor. "Finn bana senin hakkında çok şey anlattı."

"mi?" Ona doğru bakıyorum. Finn bana mahcup bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sadece iyi şeyler. Kitabı okumak için sabırsızlanıyorum."

Uzun Meg Lawson saçlarını yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyen dalgalı bir bob ile değiştiren Hallie, şahsen daha da büyüleyici. Çarpıcı mavi gözlerinin üzerine ince çerçeveli oval gözlükler, desenli bir tulum ve saten Chanel çanta takıyor. *Boise Med*'in parası oldukça fazla olmalı, çünkü saçından topuklu botlarının tokalarına kadar her şeyi parıldıyor.

"Eminim bunu binlerce kez duymuşsundur," diyorum ona, "ama *The Nocturnals*'ı ilk kez izliyorum ve gerçekten çok seviyorum. Aslında en sevdiğim karakter sensin."

Hallie'nin on yıl önce yaptığı bir şeyle ilgili bir iltifat olarak bunu elinin tersiyle iteceğinden eminim. "Teşekkür ederim. Meg her zaman benim de favorim olmuştur. Ne kadar çok senaryo okursam okuyayım, onu aklımdan asla tam olarak çıkaramıyorum."

"Tahmin edebiliyorum," diyorum, ondan hemen hoşlanıyorum. "Gençken dinlediğimiz müziklerin yetişkin olduğumuzda bile bizde en çok yankı uyandıran müzikler olduğunu söylemeleri gibi, çünkü onları beynimiz henüz gelişirken duymuşuzdur, ya da her neyse."

"Ah, bu yüzden mi Avril Lavigne'e karşı hâlâ duygusalım?"

Ben de ona sırtıyıyorum. "Yargılamak yok."

Finn iyi geçinmemizden memnun görünüyor. İkisini birlikte hayal etmekten kendimi alamıyorum, altı yıl önce biten ilişkilerini.

Altı yıl ve o zamandan beri ciddi bir şey yok.

Panellerin tekrara düşebileceğini düşünmüştüm ama Finn burada oyuncu kadrosunun geri kalanıyla birlikte tamamen kendi halinde ve hayranlarla etkileşimine hayran olmamak mümkün değil, hepsi de benim de sevmeye başladığım bir dizi için bu saf sevgiyi paylaşıyor. Şimdi neden tüm bunlardan vazgeçmediğini, hastayken bile neden ilk içgüdüünün bu işin üstesinden gelmek olduğunu anlayabiliyorum. Her hayranına, o soruyu soran ya da ona iltifat eden ilk kişiymiş gibi davranıyor. Herkesi özel hissettiriyor ve bu inanılmaz bir yetenek. Her birini önemseydiğine sizi inandırıyor - çünkü gerçekten önemseydiğini düşünüyorum.

Tennessee ve Ohio arasında bir yerde Finnegan Walsh'un cazibesini ben de görmeye başladım.

HALLIE İLE ORTAK BİR FOTOĞRAF ÇEKİMİNDEN SONRA VE

Finn, oyuncuların geri kalanıyla akşam yemeği için arka sokaklara sapar.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin," diye karşılık veriyor ve beni mağazalar ve duvar dibi restoranlardan oluşan bir labirentin içinden geçiriyor. Sonunda bir bavul mağazasının önünde durduğunda ona tuhaf bir bakış atıyorum.

"Etrafa sordum," diyor, "birlikte çalışmayı bitirdiğinizde hayalet yazarınıza bir hediye almak adettendir. Hatta bu konuda pazarlık bile yapılamazmış. Kontratımıza küçük harflerle yazılmış."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum ve gülümsememi bastırıyorum.

"Henüz işimizin bitmediğini biliyorum ve sana sürpriz yapmak isterdim ama bence bunu kendin için seçmen gerçekten çok önemli." Kapıyı açıyor ve içerideki yığınla çanta ve bavulu işaret ediyor. "Geçtiğimiz birkaç ay boyunca hiç düşünmediğin kadar çok seyahat ettin. O yüzden bir bavul seç. Bunu geleceğimize ve henüz yapmadığınız tüm seyahatlere bir yatırım olarak düşünün."

Birkaç dakika boyunca çaresizce ona baktım, böyle bir jestin cömertliğini kavrayamadım. "Yapamam. Çok pahalı."

"Size söyledim, sözleşmede var. Paragraf 12, madde B, alt bölüm 7C. İşte bu yüzden her zaman ince yazıları okumalısın." Kalçama eliyle vurdu. "Hayatının geri kalanında ailenin bavullarını ödünç almak istemeyeceğini hissediyorum."

Haksız da sayılmaz. Annemin bavulu, yapıştırıcı kalıntıları ve artık gönülsüzce AY GROO'yu ilan eden hırpalanmış çıkartmalarıyla daha fazla dayanmıyor. Ve bunlardan bazıları gerçekten çok güzel. Ben şimdiden şık bir leylak rengine yöneldim.

"O zaman sanırım bahanelerim tükendi."

RESTORAN MODAYA UYGUN, LOŞ VE TAMAMEN BENİM ALANIMIN DIŞINDA. Fiyat aralığı. Lüks tapas, tabak başına 18 dolar ödeyeceğiniz türden bir yer. Beş adet kavrulmuş balzamik sırlı havuç ve birkaç parça zanaatkar ekmeği paylaşıp aç ayrılabilirsiniz. Belki de hayatınızda tattığınız en iyi havuçlardır ama prensip olarak o kadar para harcamayı reddedersiniz.

Bavulu otele bıraktığımızda Finn'e belki de akşam yemeğini atlamam gerektiğini söyledim - Ethan'ın bir süre önce basına güvenmemekle ilgili söylediklerini hatırladım. "Eğer sadece oyuncular olacaksa," dedim, "muhtemelen geride kalmalıyım." Finn bana anlam veremediğim bir şekilde baktı. "Seni orada istiyorum." Sonra omurgasını dikleştirdi, kendini topladı. "Eğer orada olmak istiyorsan, tabii."

Kongre sonrası ünlülere bir göz atmayı uman paparazzilerden kaçtıktan sonra Hallie, Ethan Underwood, Bree Espinoza, Juliana Guo ve Cooper Jones ile birlikte bir kabine yerleşiyoruz. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca boş zamanlarımın çoğunda *The Nocturnals*'ı izlediğim için biraz şaşkınım. Finn beni ekibinden biri olarak tanıtıyor ve kimse bu konuda başka bir soru sormuyor.

Cooper bir dilim ekmeğe uzanırken, "Böyle bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu," diyor. Kırk yaşında olan Cooper grubun en yaşlısı ve Kuzey Kaliforniya'da eşiyle birlikte işlettiği çiftliğe odaklanmak için çoğunlukla oyunculuktan emekli olmuş. Çok daha sakin bir hayat.

"Çünkü Ethan genellikle kendi dublörlüğünü yaptığını söyleyebilmek için uçaktan atlamakla meşgul oluyor." Juliana ona, dört sezon boyunca ona aşıkmiş gibi davranmanın üst düzey bir oyunculuk gerektirdiğini düşündüren sıkı bir gülümseme veriyor. Alice'in aksine biraz sivri dilli, kadife tulum ve çiçekli sweatshirt giymiş. Tulumlar hiç bu kadar havalı olmamıştı. "Geçen ay neredeydin? Takip edemiyorum."

"Fiji," diyor Ethan. "Ama bu sadece tatil içindi. Çekimlere başladım Birleşmeden sonra Mayorka'da *Indiana Jones* yeniden başlatılıyor." "Zor bir hayat," diyor Finn.

Ethan burbon bardağını kaldırıyor, parıldayan beyaz dişlerini gösteriyor. "İşte bu yüzden büyük paralar ödüyorlar."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Yanımda Finn su bardağını inceliyor ve garson elinde başka bir meze tepsiyle geldiğinde sessizce, kibarca yeni bir tane istiyor. Ethan'ın tüm bu etkileşimi nasıl izlediğini de kaçırmıyorum.

"Hangisinden daha çok nefret ediyorsun?" Bree soruyor. " 'Bu bir sorudan çok bir yorum' mu yoksa 'İki bölümlü bir sorum var' mı? "

Cooper bir elini tuzlu biberli sakalında gezdiriyor. "Bunlardan herhangi birinden rahatsız olacak kadar çok yaptığımı sanmıyorum."

"Daha çok bir yorum, kesinlikle." Juliana şarabından bir yudum alıyor ve kırmızı rujunu peçeteyle siliyor. "Bu, diziyi herkesten daha iyi biliyormuş gibi görünmek için her zaman süper özel bir ayrıntıdan bahsetmek istiyorlar."

Ethan başını sallar. "Hayır, hayır, hayır. İki çeyrek en kötüsüdür."

Finn, "Onlara aldırmıyorum," diye ekliyor.

"Tabii ki *bilmiyorsun*," diyor Ethan. "Neredeyse bu şeylerde yaşıyorsun. En son ne zaman sadece büyükanne ve büyükbabalar tarafından izlenmeyen bir kanala çıktın?"

Hallie hariç diğerleri gülüyor ve loş ışıktaki Finn'in yanaklarının pembeleşmesini izliyorum.

Sohbet herkesin güncel projelerine doğru ilerliyor. Hallie masanın karşısından, "Şu bir bağımsız film üzerinde çalışıyorum," diyor. "A24 ile bir şeyler yapmak için can atıyordum ve bu benim için tam bir rüya oldu."

"Ne hakkında?" Ben soruyorum.

"Konu... şey, bir kadın var, işinde ve aşk hayatında kendini yönsüz hissediyor." Hallie bir an için kaşlarını çatıyor. "Sanırım olay örgüsü üzerinde çok fazla durulmuyor. Çoğunlukla sadece hisler var."

Bree gülüyor. "Aman Tanrım, Hallie komplodan *nefret eder*."

"Bu doğru. Bana haftanın herhangi bir günü patlamalar yerine ilginç karakterler verin" diyor. "*Boise Med* harika bir maaş çeki ama hiçbir şekilde yüksek sanat değil."

Finn bana özür dileyen bir bakış atıyor, sanırım tüm bu sektör konuşmaları için.

Sonra masanın altından eli bacağıma indi.

İçimdeki her şey kasılıyor.

Birkaç saniye sonra hareket ettirmesini, nazikçe okşamasını, *merhaba, seni görüyorum* gibi bir jest yapmasını bekliyorum. Ama yapmadı. Başparmağı kadife kumaşın üstünde yavaşça bir daire çizmeye başladığında kendimi bacağımı ona doğru çekerken buluyorum.

"Havuçları denedin mi?" Hallie tabağı bana uzatırken soruyor. Ona havuç başına fiyatı hesapladığımı ve fahiş olduğunu söylememeye karar veriyorum. Bunun yerine gülümseyip bir tane alıyorum ve gerçekten de şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey olduğu ortaya çıkıyor.

Bir tur daha içtikten sonra Ethan parmağını şaklatıp bana doğrulttu. "Seni daha önce nerede gördüğümü şimdi fark ettim. Eksilerden birinde."

"Twin Cities," . "Supercon."

"Doğru, doğru," diyor, bana şaşkınlıkla bakarak. "Finn için tam olarak ne yapıyorsun?"

"Bir anı kitabı üzerinde çalışıyorum," diyor Finn. "Chandler yazarlık yapıyor."

Bunun üzerine Ethan bir kahkaha patlatarak masadaki tüm yan konuşmaları susturur. "Hayalet yazarın mı var? Ne yani, yoğun programın arasında kendi kitabını yazacak zaman bulamıyor musun?"

Ve şimdi herkes bizi dinliyor.

"Bir hayalet yazarla mı çalışıyorsun?" Cooper soruyor. "Bir kitap üzerinde mi?" "Pek çok insan hayalet yazar kullanıyor," diyorum. "Bunda utanılacak bir şey yok." "Oh, sana tamamen katılıyorum," diyor Ethan, korkunç bir şekilde başını sallayarak küçümseyici bir şekilde. "Sadece bir kitaba koymaya degecek ne yaptığınızı merak ediyorum. *The Nocturnals* için yaptığın tüm o karakter araştırmaları mı? Göz kamaştırıcı."

Tüm masa rahatsız görünüyor, çoğu insan yemeklerine bakıyor ya da içeceklerinden yudum alıyor. Ethan şu anda Caleb'in birinci sezonunu yaşıyor. Bacağımda Finn'in tutuşu sıkılaşıyor, acı verici derecede değil ama fark etmem için yeterli.

Hallie ona ters ters bakar. "Hıyarlık etme Ethan. En son ne zaman büyük araba-git-bom filmlerinden biri için araştırma yaptın?"

"Açılış hafta sonunda gişede bir numara olan son film için mi? Ya da bir bakalım, ondan önceki - bilirsiniz, sanırım

bir numaraydı." Ethan bardağını doldurması için garsona eliyle işaret ediyor. "Her şey para değil," diyorum, niyetimden daha keskin bir ifadeyle.

"Hayır, sanırım öyle değil." Ethan'ın gözleri tekrar Finn'e kayıyor. "Sanırım bazılarımız bunu sadece oyunculuk aşkı için yapıyor, değil mi? Sanırım sen de öyle yapmalısın."

Bree dirseğinin içine doğru yüksek sesle öksürüyor. "Şükran Günü için herhangi bir planı olan var mı?"

Finn'in yemeğin geri kalanında sessiz olduğu dikkatimden kaçmadı.

"Bunu gerçekten daha sık yapmalıyız," diyor Juliana sonunda, kollar paltoların içine sokulurken ve eşarplar boyunlara sarılırken. "Bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum."

Finn ellerini ceplerine sokar. "Kesinlikle," diyor. "Hepinizle Aralık ayında görüşürüz."

bölüm YİRMİ İKİ

NEW YORK ŞEHİRİ

F Inn metroyla otele dönerken sessizliğini korur ve onu tanıyan yirmili yaşlardaki üç kız onun derin düşüncelere dalmış olduğunu anlamış olmalı ki tek yaptıkları fısıldaşmak ve onu en ince bir şekilde yapabilirler. Ayakkabı bağcıklarına bakmakla o kadar meşgul ki fark edemiyor.

Gece geç saatlerde içki ya da tatlı önerimi elinin tersiyle ittikten sonra katımıza çıktığımızda, onu odasına kadar takip ediyorum. Hiç sorgulamadan ikimizi de içeri alıyor ve bu jestte o kadar doğal bir şey var ki beni olduğum yerde donduruyor. Bir anlığına farklı bir hayata göz atıyorum. Alternatif bir evren.

Akşam yemeğinden eve dönen bir çiftiz ve erkek arkadaşımı üzecek bir şey oldu. Tek istediğim birkaç kadeh şarap doldurmak ve birlikte bir kanepeye uzanmak, bana sorunun ne olduğunu söylemesine izin vermek, böylece birlikte çözebiliriz. Geç saatlere kadar konuşurduk, o gülerek kendini şaşırtırdı ve bunu çözebileceğimizi fark ederdik. Netflix'i açabiliriz ya da daha fazla şarap içebiliriz ya da uykulu bir şekilde kıyafetlerimizin düğmelerini açıp vücutlarımızın birbirine geçmesine izin verebiliriz. Ya da kanepede uyuyakalabiliriz, bacaklarım onun kucağında, başı benimkinin üstünde.

Bu görüntü beni ürkütüyor, çünkü çok *gerçekçi* görünüyor.

O alternatif evren mantığı umursamıyor. Finn de aynı şekilde hissetse bile, bunu kendisi birden fazla kez söyledi: sadece Hollywood içinde çıktı. Hayatlarımızda içsel bir uyumsuzluk var. O yolda yaşıyor; ben Noemie'nin evinde yaşıyorum. Gelir düzeylerimiz çok farklı. Bundan birkaç ay sonra, o kitabını ve kâr amacı gütmeyen kuruluşunu tanıtmaya başlarken ben ne yapıyor olacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Yıllardır arkadaş olduğum adam sadece benimle yatmak ve hayatına devam etmek istiyordu. Finn beni sadece birkaç aydır tanıyor; bu sürenin birini bir ilişkiye layık görmek için yeterli olup olmadığı ya da başka biriyle o noktaya nasıl gelebileceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Wyatt tüm zaman çizelgelerimi alt üst etti, kendime olan güvenimi sarstı.

Finn'le bundan sonra da arkadaş kalacağımızı düşünmek istesem de, beni sadece konuşmak için arayacağını hayal bile edemiyorum. Seattle'a bir dahaki gelişinde bir şeyler atıştırmak için. Aramızda kitaptan ve derslerden daha fazlası olduğunu biliyorum, ancak ilişkimizi sabitleyecek bu şeyler olmadan, o rahat koltuk görselini olduğu gibi kabul edemiyorum: bir fantezi.

Odasının kapısını kapattım ve her şeyi zihnimden uzaklaştırdım.

Yatağa oturmadan önce ayakkabısının tekini gönülsüzce tekmeliyor ve dirseklerini dizlerinin üzerinde dengeliyor. Sonunda bana baktığında, gözleri ağırlaşmıştı, söyleyeceklerini hiç beklemiyordum.

"Özür dilerim."

Ceketimin düğmelerini açıp yanına oturuyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Elini yüzünde gezdiriyor, belki de otel odasının boktan ışığından, ama o ilk yaş belirtileri her zaman olduğundan daha belirgin. Ağzının etrafındaki, kaşlarının arasındaki kırışıklıklar. Alnında, saçları daha az sanatsal bir şekilde şekillendirildiğinde. Onları izleme dürtüsüyle savaşmak zorundayım, çünkü eğer başlarsam, duramayacağımı hissediyorum. Parmak uçlarımı vücudundaki her iz, çizgi ve çil üzerinde gezdirmem gerekecek ve o zaman bile tatmin olamayacağım.

"Son bir saattir suratsız bir bok çuvalı olduğun için mi? Evet, öyle. Ve o akşam yemeği . . . olmadığı ya da ikimizin beklediği gibi olmadığı için," diyor .

"Utanç verici, anılarımı yayınlayacak kadar başarılı olmadığımı öğrenmeniz."

"Bu sadece yanlış." Kendi dizimle onun dizine vuruyorum. "Ve Ethan pisliğin teki."

"Ona hiç karşı koyamamış olmaktan nefret ediyorum. Söyledikleriniz için teşekkür ederim. Gerçekten."

"Doğru olmayan bir şey söylemedim."

"Yine de. Bu benim için çok şey ifade ediyordu." Sesine daha fazla sıcaklık yayılıyor. "Hepsi kötü değil. Bazıları iyi insanlar. İyi arkadaşlar."

"Seni savunmayan iyi arkadaşlar."

Duraklamasının ağırlığı ne kadar acı verdiğini anlamamı sağlıyor. "Bu sektörde çok zor. En başından itibaren birbirimizle karşı karşıya getiriliyoruz - tüm seçme süreci bir rekabet. Herkes her zaman sahip olmadığı bir şeyi ister ve onu elde ettiklerinde, gözlerini başka bir şeye dikmeden önce belki bir saniyeliğine mutlu olurlar. Daha yüce bir şey. Bazen Hollywood'daki arkadaşlarınızda bir kalıcılık eksikliği hissedersiniz. Sizin hakkınızda gerçekten ne düşündüklerini asla bilemezsiniz. Belki de ayrılırsınız ve birbirinizi bir daha hiç görmezsiniz."

Genel olarak Hollywood hakkındaki gerçek bu gibi görünüyor, kalıcılık eksikliği. Pek çok insan, hayranlarının ne zaman yollarına devam edeceğinden emin olamadan geçerliliğe tutunmaya çalışıyor. Eksiler sevdiğimiz şeyleri koruyor, onları kehribar içinde saklıyor gibi görünüyor ki bu sevgiyi paylaşanları her zaman bulabilelim.

"Tam bir ezik olduğumu düşünseydin bana karşı dürüst olurdun" diyor. "Bu sektörde herhangi bir geleceği olduğu konusunda kendini kandıran yeteneksiz bir aptal olsaydım."

Onu hiç böyle görmemiştim. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, bana kimsenin görmediği versiyonuna erişim izni verdi ve bu birdenbire öyle bir ayrıcalık gibi geldi ki, bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Onun kırılğanlığı kalbimi yarıp açıyor ve ayaklarının dibine seriyor, parlak ve hala atıyor. Bana başka türlü yapamayacağım şeyler yaptırıyor.

"Finn." Ellerine uzanıyorum ve onları tutmama izin verdiğinde, soyut oje dağınıklığıma gözünü bile kırpmadığında rahatlıyorum. Masanın altında, kalçamda daireler çizen elini düşünüyorum. Orada

Bu jestte bir duygusallık vardı belki ama daha da ötesi, ona dokunmak beni sakinleştiriyor. Onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etmeden duramıyorum. "İkinci sezon finalindeyim ve eğer Hux ve Meg yakında öpüşmezlerse aklımı kaçıracığım. Ve diğer filmlerinizi de izledim, daha yeni olanları." Doğru, Noel filmlerini bile. Umarım bunun gerçek olduğunu, ego tatmini olmadığını biliyordur. "*The Nocturnals* kadar ses getirmediıklarını biliyorum ama onlarda *harikası*. Hem de hepsinde. Ve bu sadece senin performansın değil. Sen iyi bir insansın ve işini gerçekten önemsiyorsun. Hayran olmamak mümkün değil."

Finn bu durumdan çok etkilenmiş görünüyor ve kendine gelmeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Benimle ilgili her önemsiz şeyi önemliymiş gibi hissettirmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Çünkü bu benim işim." *Her şey önemli*. Hem *de çok*. "Beni bu yüzden işe aldınız, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Bir parçası belki. Ama bundan daha fazlası."

"Sen de aynısını yap." Sesim sessiz ama kararlı. Korku hâlâ orada ama uzun zamandır olmadığı kadar küçük. "Uzun zamandır kendi yazdıklarımı ciddiye almıyorum. Ama . . . Dün uçakta açtım ve biraz kurcaladım. Yaptığım şeyin doğru yön olduğundan hala emin değilim, çok bir *şey de değildi ama yine de bir şeydi*."

"Okumak için ."

"Kendimizi aşmayalım."

Masaya doğru dönüp bir kâğıt torba alıyor. "Size göstermem gereken bir şey var. Aslında size vereceğim," diyor. "Lütfen bavul reddetmeyin. Çünkü bunları bugün Sanatçılar Sokağı'nda buldum ve dayanamadım."

Kaşlarını kaldırarak çantayı açıyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Bana çorap mı aldın?"

"Ayakların hep üşüyor ve hiçbir zaman yetmediğini söylemiştin. Ve bana seni hatırlattılar." Sanki çoraplar eğitim amaçlı yattığınız biri için son derece normal bir hediyeymiş gibi bunu geçiştiriyor. Üç paket sevimli, dedektif temalı çorap: bir tanesinin üzerinde minik

hançerler, bir diğeri büyüteçli gözlükler, üçüncüsü ise kafatası ve çapraz kemiklerle.

Ve sonra o ana kadar beklemediğim başka bir şey yapıyorum: Öne eğilip onu öpüyorum. Bundan bir ders çıkarabileceğimizi düşündüğüm için değil - çünkü istiyorum. Bunu sayılamayacak kadar çok kez yapmış olmamıza rağmen önce şaşırmış gibi görünüyor ama bir saniye sonra o da beni öpüyor, çorapları yatağa bırakırken ellerim saçlarıma dolanıyor.

Belki yarım dakika nazik davranıyor. Sonra çaresiz, aç bir hale geliyor. Bu geceyle ilgili her şeyi o öpücüğe döküyorum, son birkaç gündür, haftadır ya da bu yolculuğa başladığımızdan beri sakladığım her şeyi. İçimdekileri döküyorum ve o da bana karşılık veriyor. Onu sıkıca kavıyorum, ellerim gömleğinin altında, başparmağım sırtındaki beni sıyrıyor. Onunla ilgili her ayrıntı benim için inanılmaz derecede sevimli hale geldi ve henüz ezberlemediğim çok fazla ayrıntı var.

Yarın Seattle'a uçacağım ama bu gece kendimi tutmayacağım. Duygularımı kontrol edemezsem banyoya saklanmak yok.

"Birkaç işaretçimiz" işte bu hale geldi: sahip olamayacağım tek kişi için alev alev yanan, acı veren bir arzu. Bir ilişkinin iki ayrı tarafını inşa ettik ve aralarına bir çizgi çektik ve kalıcı mürekkep kullandığımızı düşündüm. Şimdi o çizgi bulanık, hiç olmadığı kadar ince. Bunu istiyorum, *onu* ve şu anda önemli olan tek şey bu. Belki kalbim daha sonra bunun için acı çekecek, ama bu almam gereken bir risk.

Eğer birinin beni istemesinin tek yolu buysa, öyle olsun.

Beni kucağına yatırıyor, bir eli belimde, diğeri çenemi kavıyor. "Çok güzel," diyor ve sadece bu birkaç kelimenin bir iniltiyi nasıl sürükleyebildiği suç teşkil ediyor. Sesi alçalıyor. Sert. "Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Güzel amının şu anda ne kadar pembe olduğunu düşünüyorum." Bir parmak eklemi yüzüme geliyor, kızarmamı izliyor. "Yanaklarından daha mı pembe?"

"Bu işte çok iyisin."

Bu bana silahsız seksi bir gülümseme kazandırıyor. "Seni elimle sıkseydim," diye devam ediyor, "ne kadar ıslak olurdun merak ediyorum. Parmağım hemen içeri kayar mı?" Elini kaldırıyor, orta parmağı yavaş, tembel bir daire çiziyor

havada. "Evet," diyor. "Evet, sanırım öyle. Sıcak, kaygan ve mükemmel."

İçimden bir inilti kaçıyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım.

"Devam edeyim mi?"

Hayır.

"Evet."

Daha yakına eğiliyor, ağzını boynuma dayıyor. "Çok yavaş giderdim, çünkü senin tadını çıkarmak istiyorum. Tam da senin sevdiğin şekilde seninle alay etmeye devam ederdim. Seni iyice ayırmak ve hemen klitorisini ovma isteyebilirim, ama kendimi bunun için bekletirdim. *Seni* de bekletirdim."

Ona tutunarak ağzını tekrar kendime çekmeye çalışıyorum.

Ama sonra duraklıyor. Bir kaşını kaldırarak geri çekiliyor. "Bana bir şey vermelisin," diyor. "Burada ağır işleri ben yapıyormuşum gibi hissediyorum."

Bir şekilde kelimeleri bulmayı başarıyorum. "Senin için her zaman çok ıslanıyorum," diyorum ve bu onun bana daha sıkı sarılmasına neden oluyor. "Sadece böyle olduğumuzda değil. Bir fuarda senin yanında oturuyor ve önceki gece yaptıklarımızı düşünüyor olabilirim. Ya da ertesi gece ne yapmak istediğimi. O kadar tahrik oluyorum ki dayanamıyorum ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum."

Başını geriye atıyor ve müthiş bir inilti çıkarıyor. "Bu sadece bunun bir parçası değil mi? Sen ciddi misin?"

"Evet," diye nefes veriyorum, kendi ölüm fermanımı imzalayıp imzalamadığımı merak ederek. Eğer öyleyse, bu harika bir ölüm olacak. "Bazen ben de işe gitmeden önce kafamı boşaltmak için kendimi boşaltmak zorunda kalıyordum."

"Sen ne düşünürdün?"

"Bana ilk kez dokunduğunda nefesinin kesilmesi." İşte bu. Çekingenlik yok. "Sen, benimle aynen böyle konuşuyorsun. Sana binmemi mi istersin, yoksa beni arkamdan ya da duvara yaslayarak mı becermek istersin."

Gözlerini kırpıştırarak kapatıyor, ağzından alçak bir mırıltı dökülüyor. "Hepsi." Bir parmak ucu omurgamda geziniyor. "Aynı şeyi kaç kez yaptığımı sana anlatamam. Yumruğum yerine senin elini ya da ağzını hayal ettim." Kendi elim

Pantolonunun önüne kadar iniyor. Onun parçalanışını izlemeyeli çok uzun zaman oldu. Onu muhtaç, çaresiz görmek istiyorum. Yalvarırken. "Bir gece birlikte olurduk ve ertesi gün tek istediğim sana tekrar dokunmak olurdu. Kendimi öyle ahlaksız hissederdim ki, sanki sana asla doyamayacakmışım gibi."

O kadar gerçekçi geliyor ki, tekrar duymam gerekiyor. "Gerçekten mi?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Karşı konulmaz olduğunu düşünmüyor musun?" diyor. "Senden her zaman etkilendim. O kitapçı barında ilk tanıştığımızdan beri. Sen küçük bir hırsızken."

Boştaki elimle göğsüne vuruyorum. "Kitabı iade ettiğimi ve bunun için kendimi çok kötü hissettiğimi, iki tane daha aldığımı bilmeni isterim."

Elimi tutup ağzına götürüyor. Parmak eklemlerime öpücükler kondurdu. "Gerçek bir dik duran insan. İyi bir yardımsever." Küçük bir hırıltı. "Her parçanın tadı nasıl bu kadar güzel?" diyor. "Kimsenin ellerinin tadı bu kadar güzel olmamalı."

Beni yatağa yatırıyor, vücudumu öperken acele etmiyor. Sütyenimi çıkarmama yardım ediyor, bir meme ucumu ağzına alırken diğerini okşuyor ve beni yataktan kaldırıyor. Durmuyor, dili göbeğime dalıyor ve sonra kalçalarımı tamamen atlayıp ağzını dizlerime indirmeden önce belim boyunca öpücükler bırakıyor. Baldırlarıma. Bir ayağını havaya kaldırıyor, ayak bileğime bir öpücük konduruyor, sonra onu yatağa bırakıp diğeriyi aynı şeyi tekrarlıyor.

Kendini tekrar bedenimin üzerine getirdiğinde, gözlerinde karanlık, ağgözlü bir açlık var. "Burası," diyor. "Tadının en güzel olduğu yer burası. Çok *tatlı*." Beni külotunun üzerinden öpüyor, derin bir nefes alıyor ve dilini yavaşça hareket ettiriyor. Bunu yaparken çıkardığı ses kesinlikle gerçek dışı. Kalçalarımı eğerek onu daha da yaklaşıtıyorum. "Gecenin geri dilimi içine gömmek istiyorum. Ama sadece içine değil. Klitorisini de. Çünkü artık nerede olduğunu biliyorum."

Zevk omurgamın alt kısmına yerleşirken bile bir kahkahayla boğuluyorum. "Lütfen." Muhteşem kirli ağzı ona ihtiyacım olan yere bu kadar yakinken söyleyebildiğim tek kelime bu. "*Lütfen*."

Yalvarmaya devam etmeme gerek yok. Bir anda külotumu çıkardı ve yüzüne doğru kaldırdı, ta ki ağzına doğru yayılana kadar. Sırtımı eğiyorum,

kendimi sabitlemek için yatak başlığını kavradım.

Her şeyi hissediyorum; dilinin kıvrımlarını, nefeslerinin ritmini. Bir gülümsemeyi bile. Ona binerken kalçalarım başının etrafında sıkılaşıyor, o bana hem yumuşak, hızlı vuruşlar hem de saçlarının ipeksi tellerini kavramamı sağlayan daha geniş vuruşlar yaparken kendimi ağzına sürtüyorum, diğer elim yatak başlığını sıkıyor. Daha önceki derslerimizde ona ne yapacağını söylediğimde olduğu gibi artık kontrolün bende olduğunu hissetmiyorum. Artık ne istediğimi biliyor ve bunu bana nasıl vereceğini de biliyor.

Kollarını kalçalarımın dolayarak beni daha da geriyor.

"*Finn*," diyorum, adını söylememden ne kadar hoşlandığını hatırlayarak.

Dilini daha hızlı hareket ettiriyor, beni yalamazsa çığlık atabileceğimi düşünene kadar onu en çok istediğim noktayı sıyrıyor. Ve sonra yalıyor; bir anlığına klitorisimi emmeden önce dilini gezdiriyor.

"Aman Tanrım. Bunu tekrar yap."

İtaat ederken güldüğünü hissedebiliyorum, bırakmadan önce bu sefer beni daha uzun süre emiyor. Kalçalarım titremeye başlıyor ve o amansız bir ritim tutturuyor, yalıyor, emiyor ve kıcımlı sıkı elleriyle beni yüzüne sabitliyor, ta ki ben bir kolumu gözlerimin üzerine atana kadar, vücudum sonunda sıkıca kenetleniyor

-Ve sonra her şeyi olurlarına bırak.

Ben yakarım.

Sonrasında ikimiz de sessizleşiyoruz, yukarıdaki tavan dönmeye devam ederken senkronize bir şekilde nefes alıyoruz.

Yatağa geri ve beni kendine doğru çekiyor, parmak uçları saçlarımda geziniyor. "Saçlarını seviyorum."

"Öyle mi?" Bunu hiç yapmamıştık, iltifatlar konusunda bu kadar cömert olmamıştık.

Başını sallıyor. "Birincisi, çok sevimli," diyor ve az önce ağzı bacaklarımdan arasındayken olanlara rağmen yüzümün ısındığını hissediyorum. "Ve iki ..." Cümlemin geri kalanı, daha sonra ne söylemek istediğini tartarken kayboluyor. "Bütün yüzünü görebiliyorum. Ve her ne hissediyorsan, bunu saklamakta pek de iyi değilsin. Tam orada." Yüzümü ona doğru eğiyor, bir an için burun halkama dokunuyor, sonra parmak ucunu kaşlarımdan arasından geçirip tam ortasına koyuyor. "Öfkelendiğin zaman şöyle olursun

tam burada. Azdıgın zaman, kızarırsın ... burası." Parmak köprücük kemiğıme konuyor. Aşağıya iniyor. "Ve burası. Ve burası."

Elini çekiyorum ve o gülerken, ben daha fazla gülemiyorum. Söylediğı her şey kalbimin tanıştığımız geceden beri kaçınmaya çalıştığım şekilde çarpmasına neden oluyor.

Kaçtığım o his sonunda beni yakaladı. Ve yine de: "Peki ya mutlu olduğumda?" Sormadan edemiyorum.

Kolay bir gülümseme. "Bu en iyisi. Gözlerinden biri kısılıyor. Sadece bir tanesi."

"Kulağa hoş geliyor."

"Öyle," diye ısrar ediyor ve ben bir çığlık atarken öne doğru ilerleyerek her iki göz kapağına birer öpücük .

Yarın ayrılacak olmam ve onu birkaç gün göremeyecek olmam muhtemelen iyi bir şey. Ohio'da kalbimi korumak için onu göndermek istedim ama belki de gerçek şu ki bedenim zihnimden daha güçlüdür.

Şu anda o benim ve ilerlemesinden ne kadar gurur duyduğumu ona göstereceğim.

Onu daha yakına çağırıyorum. Yüzünde sevdiğim her şeyi ona da söylemek istiyorum; çillerini, elmacık kemiklerinin açısını ve en çok da böyle konuşurken gözlerindeki o güzel sıcaklığı. Saçlarının tonunun nasıl kısa sürede en sevdiğim renk haline geldiğini.

Onun yerine "Buraya gel" çıkıyor.

"Doyumsuz," diyor ve bu doğru, çünkü şimdiden başka bir orgazm için açgözlüyüm: *onunki*.

"Prezervatiflerin var mı?" diye sordum. "Sence buna hazır mıyım?"

"Açmak için dişlerinizi kullanmadığınız sürece."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. Bir meydan okuma. "Bak, eminim biraz pratik yaparsam doğru yapabilirim." Yataktan kalkıp Memphis'ten aldığımız prezervatif ve kayganlaştırıcıyla geri döndü. Ondan bir tane alıyorum, vücudunda aşağı doğru ilerliyorum, bir elimi sert uzunluğunun etrafına sarıyorum. Buna ihtiyacı yoktu.

-Kıyafetlerimizi çıkardığımızdan beri hazırda ama yine de ona birkaç vuruş yapıyorum. Bunun ona ne özledim. Gözlerinin kapanışını, yumruğunu

omzumu tutuyor. Biraz kayganlaştırmacı sürdüm ve prezervatif kolayca kaydı. "*Tanrım*, Chandler. Bunu yapma şekline bayılıyorum."

Adımı söyleme şekli kalbimin yakınlarında bir yerde yankılanıyor.

"Şimdi tek yapmam gereken sahne korkusu yaşamamayı ummak," diyor kendini küçümseyen bir kahkaha atarak.

Dizlerimi şilteye bastırarak üzerine çıktım. "Ne yapacağını biliyorsun."

İkimiz de biliyoruz.

Ve sonra hızlı bir hareketle kalçalarımı indiriyorum, beni doldurma hissinin tadını çıkarıyorum. Yavaşça, yavaşça, inanılmaz santim santim, bir eli belimde beni kendine doğru tutarken. İçime yerleştiği anda nefesimi tutmak zorunda kalıyorum.

"Tamam mı?" diye soruyor keskin bir nefes verdiğimde. Elleri kalçalarımı kavramak için yukarı kalkıyor ama henüz hareket etmeye başlamıyor.

Alt dudagımı sertçe ısırarak başımı sallıyorum. "Hissettiklerin gerçekten hoşuma gidiyor."

Sözlerimden cesaret almış gibi, yavaş ve lezzetli vuruşlarla yukarı doğru itiyor. Hızlanmadan önce onun ritmine uymak için kalçalarımı kaldırıyorum, onu biraz daha hızlı gitmeye teşvik ediyorum. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor, bu his şimdiden çok fazla gelmeye başlamıştı. Çok iyi. Haftalardır onu böyle istiyordum ve bu bir şekilde hayal ettiğimden bile daha iyi - parmaklarının kıcıma girmesi, sikinin içimde nabız gibi atması. Ağzından çıkan kaba, çaresiz sesler.

"*Tanrım*." Başını geriye doğru atarken titrek bir nefes veriyor. "Bunu ilk seferimizde yeterince takdir etmemiştim."

Kısa süre sonra ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve ikimizin de uzun süre dayanamayacağından eminim, özellikle de başparmağı vücutlarımızın birleştiği yere geldiğinde. Parmaklarını klitorisime doğru kaydırmadan önce kendi parmaklarını okşarken, ovarken ve yalarken içimdeki her şey kasılıyor. *Tanrım*. Artık neyi sevdiğimi bildiğine göre, neredeyse çok güçlü. Dişlerimi gıcırdatarak ona daha sert biniyorum, diğer eli beni belimden sabitliyor.

"Geldiğinde yüzünü hep başka tarafa çeviriyorsun" diyor. "Seni izleyebilir miyim?"

"Öyle mi?" Söylediğim anda haklı olduğunu anladım. Belki de tüm kabadayılığım rağmen hala kendime sakladığım bazı şeyler vardır.

"Her şeyi görmek istiyorum," diyor, parmakları daireler çiziyor.

Ben de ona izin verdim, çünkü sanırım ben de bu derslerden bir şeyler öğrenmeye başladım. İnemelerimi ve vücudumun titremesini hiç saklamıyorum ve bu onu da uçurumun kenarına getirmeye yettiğinde, bizi daha da yakınlaştırmak için kollarımı boynuna doluyorum.

İlk seferimiz gibi değil. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve bunun nedeni ikimizin de haftalarca bunun için acı çekmesi mi yoksa tamamen başka bir şey mi, bilmek istediğimden emin değilim.

Gecenin bir yarısı uyanıp tekrar birbirimize uzandığımızda kendime *bunun sadece bir alıştırma* olduğunu söylüyorum. Tenime ballı sözcükler fısıldadığında kendime bunun *sıradan* olduğunu hatırlatıyorum. Parmakları bacaklarımın arasında kıvrılırken ve ben boğazına doğru haykırırken, adını kutsal bir şeymiş gibi tekrarlarlarken *duygu yok*, diye düşünüyorum.

Ben kocaman bir yalancıyım.

OceanofPDF.com

MS. MISTLETOE

EXT. NOEL AĞACI ÇİFTLİĞİ-GECE

Bayan Ökseotu yarışması henüz sona ermiştir. DYLAN ağaçların arasından çıkar ve HOLLY'yi bir ağaç kütüğünün üzerinde tek başına otururken bulur.

DYLAN

Holly mi? Seni burada bulacağımı umuyordum.

HOLLY

Gözlerindeki yaşları çabucak sildi.

Oh-hi. Bana aldırmayın. Sadece kendim için üzülüyorum.

İçi boş bir kahkaha atıyor.

Bayan Ökseotu'nu kazanma şansım olduğunu düşünmek aptalcaydı, ama annem kazandı ve büyükannem ... ve sanırım ben sadece onları gurur duyuyorum. Ama belli ki Noel neşesini pek hissetmiyorum. her zaman yaptığım gibi.

DYLAN

Bu doğru değil.

Ağaç kütüğünün üzerinde ona biraz daha yaklaştı.

Beni her zaman neşelendiriyorsun. Kimse beni senin kadar güldüremez. Her Ne zaman sıcak kakao dükkanına gelsen yüzüme bir gülümseme konduruyorsun. Ve oğlum seni çok seviyor.

HOLLY

Öyle, değil mi?

DYLAN

Yatmadan önce masal anlatma konusunda benden çok daha iyi olduğunu söyledi ve ben alınmadım bile. Belki sen Noel neşesini hissetmiyorsun ama ben hissediyorum. Senin için.

bölüm YİRMİ ÜÇ

SEATTLE, WA

(Kuzenim gözlerini kısmış bana bakıyor. "Sende farklı bir şeyler var" diye beni suçluyor.

"Artık bir valizim mi var? Belki de budur."

Noemie başını sallar. "Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Yine de çok güzel bir bavul."

Eşyalarımı yerleştirmeye devam ediyorum, Noemie odamın kapı çerçevesine yaslanıyor. İki ay uzak kaldıktan sonra Seattle'a dönmek biraz gerçeküstü. Her şey tanıdık elbette ama evin yeni bir kokusu var ve bu koku hep vardı da ben mi yeni alıştım yoksa Noemie kokuları ya da temizlik ürünlerini mi değiştirdi emin değilim.

Neyse ki günün geri kalanında sorgulanmamayı başarıyorum ve ertesi sabah erkenden ailemin Kuzey Seattle'daki evinde Şükran Günü yemeği için hazırlıklara başlamamız gerekiyor. Aynı sokakta büyümüş olsak da - Noemie'nin annesi birkaç yıl önce Bellevue'de daire satın almış olsa da - Ebeveynlerimiz bu bayramda ailece vakit geçirmeye her zaman öncelik vermişlerdir ve bu gelenek bizim yetişkinliğimize de taşınmıştır. Ayrıca, Noemie'nin annesi Sarah, babamın kız kardeşi, insanoğlunun bildiği en güzel patates püresini yapar.

Noemie ve ben annemlerin mutfağında ev yapımı kızılıcak sosu üzerinde çalışırken, annem ne kadar tattığımızı sorduğunda masum rolü yaparken, Finn'i aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Gitmeden önceki gece olanlar geçmiş derslerimize hiç benzemiyordu ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etmeme izin vermeyeceğim.

Şu anda ne yaptığını merak etmeyeceğim. Köpek yavrusu videosunu kesinlikle izlemeyeceğim.

Ne yazık ki, ailem ve teyzelerim Oliver Huxley'in gerçek hayatta nasıl biri olduğunu duymak için sabırsızlanıyorlar, her ne kadar yolculuk boyunca onları bilgilendirmiş olsam da.

Akşam yemeğine oturduğumuzda babam "Seni takip eden paparazziler var mıydı?" diye soruyor ve ben de onun hayallerini yıkarak hayır, yoktu diyorum.

"Başka ünlü insanlarla tanıştın mı?" Vivi Teyze tabağındaki et suyunu kaşıklarken soruyor.

Sarah Teyze gözlerini deviriyor. "Asıl sorduğu Dakota Johnson'la tanışıp tanışmadığın."

"Ne? O gerçekten yetenekli bir aktör!"

Masadaki herkes buna güler, Vivi Teyze'nin uzun süredir devam eden aşkının tamamen farkındadır.

Onlara *Nocturnals* kadrosunun geri kalanından, konsere giderken gördüğüm diğer oyuncularından bahsediyorum. Ama sesimin gergin çıkmasından, gülümsemelerimin zoraki olmasından nefret ediyorum. Çünkü tüm bu süre boyunca aptal beynim Finn'in burada bizimle olduğunu, ailemi büyülediğini ve herkesi kendisine biraz aşık ettiğini hayal etmekten kendini alamıyor.

Sofrayı toplama vakti geldiğinde, babam artan dolmanın bulunduğu ağır servis tabağını almadan önce onun yolunu kesmek için acele ediyorum.

"Ben bakarım," diyorum ve bana sert bir bakış fırlatıyor.

"İdare edebilirim, Chandler." Sesinde beni savunmaya itecek kadar hafif bir kızgınlık var.

"Tamam, tamam." Kollarımı kaldırıp tabağı masaya geri koyuyorum. "Özür dilerim."

YEMekten SONRA ÇOCUKLUK ODAMA ÇEKİLDİM. HENÜZ

Bu evde on yılı aşkın bir süredir yaşıyorum ve yine de bu alan hala bir ergenliğimin mükemmel korunmuş müzesi. Kitap rafına doldurulmuş gizem kitapları, Seattle'daki her Half Price Books şubesinde peşine düştüğüm Agatha Christie koleksiyonu. Bir köşesinde dondurma lekesi olan Bed Bath & Beyond yorgan takımı. Duvarlar, Noemie ve benim arka bahçelerimizde, alışveriş merkezlerinde, otobüs durağı duraklarına yaslanıp havalı görünmeye çalıştığımız fotoğraflarla kolajlanmıştı.

Bir yetişkin olarak eve dönmeyi hayal ettiğimde, bunun farklı bir his olacağını düşünmüştüm. İtiraf etmekten neredeyse utanıyorum ama bu rafa ekleyebileceğim bir kitabım olacağını düşünmüştüm; yüzü açık bir şekilde sergileyeceğim ve ailemin de oturma odamızda aynısını yapmasını sağlayacağım bir kitap.

Telefonum kotumun cebinde vızıldıyor. Birbiri ardına iki mesaj.

Reno seni özliyor.

Köpekler de öyle.

Buna Finn'in annesinin Chihuahua'larının fotoğrafı eşlik ediyor; ikisi birlikte kanepeye uzanmış, üçü de hevesle sofraya artıkları bekliyor.

Bu chihuahualar yeryüzündeki melekler, ama hayatta kalmalarını sağlayacaksa kendilerinden birini yiyeceklerine inanıyorum.

Muhtemelen, Finn cevap yazar. Şükran Gününüz nasıl geçiyor?

Ondan böyle bir şey duyunca vücudumun gevşemesi çok güzel bir rahatlama. Yatağında geriye doğru kayıyorum, papatya desenli yastıklara yerleşiyorum. Sanki lisedeymişim ve aşık olduğum bir çocuğa mesaj atıyormuşum gibi.

Güzel. Teyzelerim ünlü biriyle tanışmadığım için hayal kırıklığına uğradı.

ME ile tanıştığını bilmiyorlar mı????

Elimde değil, sesli gülüyorum.

Hindin nasıl? diye soruyorum, haklı olarak Finn'in bu akşam bunu yiyeceğini varsayarak. Annesinin yemek masasının bir fotoğrafını gönderiyor: kızcıklarla süslenmiş dolma içi, sırlı sebzeler, unlu ekmekler ve mantar soslu mercimekli somuna benzeyen bir şey.

Gerçi çok fazla yemek artığı var. Los Angeles'a dönmek zorunda kalmadan önce hepsini bitiremeyeceğim için biraz üzgünüm.

Ve işte yine aşırı analiz yapıyorum. Çok fazla yemek artığından bahsetmesi, miktarı azaltmaya yardımcı olmak için orada olmamı dilediği anlamına mı geliyor? Yoksa sadece bana çok fazla yemek yaptıklarını mı söylüyor?

Noemie kapıyı çaldığında, her ne kadar kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da, sanırım bunu en iyi arkadaşım ile konuşmam gerektiğini fark ediyorum.

"Küçük bir sorunum var," diyorum ve gülmeye çalıştığım da sesim boğuk ve tiz çıkıyor. "Finn ve onu düşünmeden edemememle ilgili. Ayrılmadan önce birlikte nasıl uyuduğumuz ve bunun diğer zamanlardan farklı hissettirdiği ve sanırım gerçekten, derinden boku yedim."

Tüm bunları bir nefeste içime atıyorum, bitirdiğimde göğsüm kabarıyor.

"Tamam. Yavaşla." Bacaklarını altına sokarak yatakta bana katıldı. Akşam yemeğini boz yün kazağıyla zarar görmeden atlatmasına şaşırdım; banyoda kot pantolonumdaki kızcık lekesini temizlemek için on dakika harcadım.

"Birinden ."

"Korkarım bu bir aşktan daha fazlası." Papatya yastıklardan birini göğsüme bastırıyorum. "Ve bu sadece fiziksel de değil. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Onunla konuşmayı seviyorum. Tatlı, komik ve gerçekten çok *iyi biri*." Panik atağım sırasında benimle nasıl kaldığını düşünüyorum. Ellerime masaj yapmasını, annemin bavulunun izini sürmesini ve sanki bir ömür önce olmuş gibi gelen bir kongredeki panele katıldığım da beni savunmasını. "Nome . . . Ona kürtajımı anlattım."

Gözleri büyür. "Oh." Ve o tek kelimeyle, birine bu şekilde açılmamın neye mal olacağını tam olarak anlıyor. Elini dizime koydu. "Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorsun."

Ona acınası bir şekilde başımı salladım. "Bütün bunlar berbat bir fikirdi. Bunu benim de bilmem gerekirdi, biliyordum ama sanırım böyle bir şeyi gelişi güzel yapabilecek biri olma fikri hoşuma *gitti*. Sonra da duygusal olarak zarar görmeden yoluma devam edebilecek biri olma fikri hoşuma *gitti*."

"Bunların hiçbirinin onun için de sıradan olmadığını hiç düşündünüz mü?"

Tabii ki sevdim. New York'tan beri, yüzümde sevdiği her şeyin haritasını çıkardığından ve ikimiz de uyuyana kadar beni kendine doğru çektiğinden beri bu düşünce zihnimde sürekli dönüp duruyor. Korkunç bir şefkat kalbime doğru hücum etmeden bunu düşünemiyorum bile.

"Belki de değildir," diyorum. "Ama bu tamamen farklı dünyalarda yaşadığımız gerçeğini değiştirmez."

Bir an için sessiz kalıyor, bunu içine sindiriyor. "Onunla tanıştıktan sonra bile onu *The Nocturnals*'tan ayırmak zor," diyor, "ama dürüst olmak gerekirse, oldukça harika bir adama benziyor." kötüsü de bu. Kağıt üzerinde tam da birlikte olmak isteyeceğim türden biri. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama yazı *tipine* dayalı romantik komedi *Just My Type*'ın yıldızı Finnegan Walsh ile aranızda gerçek bir ilişkinin yürümemesi için bir neden var mı?" Hafiflemeye çalışıyor ve ben de onu yatıştırmak için gülümsüyorum. "Hâlâ onunla çalışıyor olman dışında, ama bitmek üzere, değil mi?"

İstemedenden de olsa, kalbimin hemen altında bir bıçak saplanıyor. *Bitmek üzere*. Ve sonra yeni projelere geçecek. Yeni insanlara.

"Aynı yerde yaşamıyoruz," diye aptalca bir teklifte bulundum.

Tırnaklarını dizime geçirdi. "Çünkü daha önce hiçbir uzun mesafeli ilişki başarılı olmadı. Sıradaki."

"Hayatlarımız uyumsuz. Her zaman yollarda ve eminim anı kitabı çıktığında da turneye çıkacak ve ben ..." Bir an için

Doğru kelime, bulamamak. "Ve belli ki maddi açıdan benden çok daha istikrarlı."

"Senin yeterince iyi olmadığını düşünmesinden mi endişeleniyorsun? Yeterince başarılı?"

Başımı yastığa saklıyorum. *Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum.* "Belki de Wyatt'ın beni istememesinin nedeni budur," diyorum sessizce. "Onun gelişen bir gazetecilik kariyeri vardı, benimse ... . Bilmiyorum, yatakta o kadar da çekingen değildim?"

Noemie'nin ifadesi kararır. "Sanırım Wyatt seni gerçekten mahvetmiş." Elini kolumun ön kısmına götürüp sıkmak için yaklaşıyor. "Çünkü sen *zeki*, sevecen, komik ve tuhafsın -bunu bir iltifat olarak söylüyorum- ve cinselliğinden milyon kat daha fazlasısın." Gözleri benimkilere yapışıyor, kırpmadan. "Özellikle Finn'le yaptıklarından sonra, birine sunabileceğin tek şeyin bu olmadığını bilmeni istiyorum. Hem de hiç."

Ona inanmak istiyorum. Noktaları birleştirmeye çalışıyorum ama görünmez mürekkep kullanıyor da olabilirim. "Sanırım gelecek hafta Los Angeles'ta öğreneceğim. Bunu daha ne kadar saklayabileceğimden emin değilim." Ya da belki zaten biliyordur ve bu zamanı beni nasıl kolayca hayal kırıklığına uğratacağını bulmak için kullanıyordur. "Yine de iyi miydin? Ben yokken?"

Kaşları çatılır. "Neden olmayayım ki?"

"Gitmeden önce konuştuğumuz her şey. Bunun en uzun süre ayrı kalacağımız zaman olduğu hakkında."

"Elbette," diyor. "Ama yeni tarifler deniyorum, yeni dersler alıyorum - benimle modern hula hoop yapmayı denemelisin. Seni özledim elbette ama tek başıma olmaktan da rahatsız değilim. En azından düşündüğüm kadar değil."

"Bu harika. Sevindim." Ne beklediğimden emin değilim - bir daha asla gitmemem için yalvarmasını mı?

Belki de bu bir şeylerin gerçekten değiştiğinin işaretidir.

"Annemlere evlerini temizlerken yardım etmem gerekiyor," diyor. "Mutfak tam bir felaket bölgesi. Evde görüşür müyüz?"

Kucaklaştıktan sonra beni çocukluk odamda, isimlerini hatırlayamadığım bir sürü dergi kesiti ve endişeli düşüncelerle baş başa bırakarak dışarı çıktı.

Ama seslerinin çok yükselmesine izin vermek yerine çantamı açıp masama . Dizüstü bilgisayarımı, ilkokul ve ortaokul boyunca, lise birinci sınıfta bir dizüstü bilgisayar alana ve çok şık ve son teknoloji gibi görüne kadar eski masaüstümün dayandığı şekilde oraya yerleştirin.

Masa sandalyesi bugünlerde kendim için seçeceğim bir şey değil; açık pembe ve annemin ekstra hippie çıkartmalarıyla kaplı. Ama oturduğumda, burada ödev yaparak ve hikayeler yazarak geçirdiğim tüm saatleri hatırlıyorum. Bunun gerçekçi bir kariyer yolu olmadığına karar vermeden önce ne kadar mutluydum.

Kitabımı açıp tekrar okumaya devam edemem. Biraz ilerleme kaydetmeliyim.

Bu yüzden korkmama rağmen belgenin sonuna kadar ilerliyorum ve karar verdiğim yeni yön için işe yaramayacağını bildiğim bir bölümü vurguluyorum. Sonra bir cümle yazıyorum. İyi bir cümle değil, derin bir şey değil, sadece olay örgüsünü ilerletmek için bir geçiş.

Şurada.

Ama bir şeyler doğru değil. Kaşlarımı çatıyorum, biraz daha hoşuma gidene kadar, kulağıma daha iyi gelene kadar parçalara ayırıyorum. Bir paragrafa dönüşüyor. Sonra bir tane daha. Ortamı Seattle olarak değiştiriyorum, çünkü en iyi bildiğim yer orası ve ailem yatacaklarını söylediğinde onlara iyi geceler dileyip yazmaya devam ediyorum.

Belki de rahat gizem artık doğru tür olmayacak, çünkü bu kitabın da seksi olmasını istiyorum. Ana karakterimin, kırtasiye dükkanında işlerini sattığı bir grafik tasarımcı olan aşkını daha da karşı konulmaz hale getiriyorum ve aralarında daha fazla gerilim yaratıyorum. Ona her zaman biraz dağınık olan bir yele saç veriyorum. Avuç içlerinde ve bileklerinde mürekkep lekeleri, kızın onda asla fark etmediği bir ayrıntı.

Benim için rahat ve en önemli şey de bu.

Gazetecilik bana bir zamanlar bunu hayal ettiğimi unutturdu ve derinleştikçe bunun önemi azaldı. Kurgu yazmadan yıllar geçirdim.

kendim için bir şeyler yazıyordum ve kendimi bunu özlemediğime ikna etmişim. Ta ki işten çıkarılana kadar, ki bu başıma gelen en iyi şey olabilir. Boş bir belge açıp fark edene kadar... Bu her zaman doğru hissettirdi. Kolay değil, ya da en azından her zaman değil, ama *doğru*, sanki kelimeler dökülmek ve sayfaya dağılmak için zamanlarını bekliyorlarmış gibi.

OceanofPDF.com

bölüm YİRMİ DÖRT

LOS ANGELES, CA

W Finn beni havaalanında CHANDLER LEIGH COHEN yazan bir tabelayla karşıladığında aklıma gelen ilk şey, onun el yazısını ülkenin dört bir yanındaki imzalarda yüzlerce kez gördüğüm oldu. Ama nedense adımlı nasıl yazdığını görmek bana kişisel, samimi bir şey gibi geliyor. Hiçbir harf aynı büyüklükte değil, Sharpie'si hafifçe yukarı doğru eğilmiş. zaman harcadığını söyleyebilirim.

Sıradaki hayranımdan önce bir fotoğrafta *sıradışı olmayı tercih ederim*.

Saçları biraz daha uzun ve muhtemelen kırılmaya ihtiyacı var, beni fark ettiğinde gözleri parlıyor, güneş gözlüklerini yerine takmadan önce kısa bir an için çıkarıyor. Onu suçlamıyorum - havaalanı tanınmak için en kötü yer gibi görünüyor. Birleşme yayınlandıktan sonra da bunu yapmaya devam etmesi gerekecek mi merak ediyorum. Üzerinde daha önce de gördüğüm mavi ekoseli bir gömlek var ve bu aşinalık bagaj alım bölümünde ona doğru ilerlerken dizlerimi sağlam durmaya zorlamama neden oluyor.

"Benimle burada buluşmak zorunda değildin. LAX'in cehennem gibi olduğunu biliyorum." "Aynen öyle. Bunu tek başına yaşaman doğru gelmedi." Sonra da

Birbirimizi nasıl selamlayacağımızdan emin olamadığımız bir an. Görüyorum ki

Sarılmak mı, tokalaşmak mı? Kendi elimi uzattım, o da avucunu benimkinin içine kaydırıldı. "Seni tekrar görmek güzel," diyor.

Sonra bir kahkaha patlattım. "Garipti, değil mi? El sıkışma?"

Finn gözle görülür şekilde rahatlamış görünüyor. "Son derece. Seni özledim," diyor biraz utangaç bir sesle. "Sadece birkaç gün olduğunu biliyorum ama seni özledim. Muhtemelen bunu söylemek de garip, ha?"

Seni özlemenin bana ne yaptığını düşünmemeye çalışarak, "Muhtemelen çorapla uyumakla dalga geçecek birini özlemiştir," diyorum. Çünkü *tanrım*, özlenmek çok güzel, neredeyse acı verici bir şey.

Şükran Gününden sonra bir karar verdim. Bunun gerçek olup olmadığını bilmem gerekiyor, bu da ona duygularımın artık sadece profesyonel olmadığını söylemek anlamına geliyor. Ve bunu yapma düşüncesi, reddedilme korkusu, bagaj bandına doğru kusmak istememe neden oluyor.

Ne yazık ki, evine giderken işler daha az garipleşmiyor, özellikle de konsolun üzerinden uzanıp dişlerimi üst koluna batırmak istediğim için. Ağzımı boynunda ve göğsünde gezdirmek. Los Angeles'ta bir otel odam var ama onun evini görmek, kitabın bir sonraki bölümü hakkında konuşmak için biraz zaman ayırmak istedim. Son birkaç bölüm.

Finn, trafikte sıkışıp kaldığımız sırada Prius'u hakkında şiirsel sözler söylemeye başlıyor ve ben de başımı sallayarak ona eşlik ediyorum. Bir süre sonra "Arabalar pek umurunda değil, değil mi?" diye soruyor ve ben de ona suçlu bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Benim de öyle. Neden bunları söylemek zorunda hissettiğimi bile bilmiyorum."

Los Feliz'deki evinin önüne geldiğimizde kendimi tutamıyorum, nefesim kesiliyor. "Affedersiniz," diyorum ev görüldüğünde, açık yeşile boyanmış zarif bir Craftsman, gül çalılılarıyla çerçevelenmiş düzgünce bakımlı bir çim. "Sanırım fazladan birkaç dolar kazanmak için Cameos'u çekerken bir *malikanede* yaşadığınızı söylemeyi ihmal ettiniz?"

Finn mahcup bir ifadeyle elini yüzünde gezdiriyor, kumral kirli sakalları orada. "Üçüncü sezondan beri bende, bizim için en parlak dönemdi. Menajerim bana büyük bir indirim yaptı ve ben de şansım yaver gitti ve doğru zamanda satın aldım."

"Geri kalanımız da bu şanstı biraz kullanabilir, lütfen."

Bunun üzerine gülüyor. "Satıp kâr edebileceğimi biliyorum ama yakın zamanda ondan kurtulabileceğimi sanmıyorum. Ve sanırım sadece düşündüm ..." Garaja girerken direksiyona vurarak sözünü kesiyor. "Bir gün burada bir aile kurabilirim."

Kalbime dokunma şekli.

Korkunç beynimin bir anlığına da olsa kendimi o ailenin bir parçası olarak görmesi.

"İtiraf etmeliyim ki biraz şaşırdım," diyorum.

"Hollywood kültürü bana göre değil ama bu evi seviyorum. Çok fazla kopuk olmadan, ondan uzakta küçük bir vaha gibi hissettirecek bir yer istedim."

Yeni valizimi içeri götürüyorum, tonozlu tavanlarına ve çıplak kirişlerine hayret ediyorum. Bir kase ıhlamur ve muhteşem gömme kitap raflarına kadar tam bir *Architectural Digest* pornosu. Çocukluğundaki yatak odasından daha olgun bir zevki var ama başka türlü Finn olamazdı çünkü: oturma odasında, cam bir kutunun içinde duvara gerçek bir *kılıç* monte edilmiş.

"Bunu konuşmalıyız," diyorum ayakkabılarımı tekmeledikten sonra, kiraz ağacından döşemelerine kir bulaştırmaktan endişe ederek.

"*The Nocturnals*'ı çekerken yirmili yaşlarımın başında olduğumu unutmamalısınız. Ve burası dışında paranın değeri hakkında güçlü bir fikrim yoktu." Bardaktan hayali bir lekenin tozunu alıyor. "Bu Gandalf'ın filmlerdeki kılıcı - *Kralın Dönüşü*'nde kullanılmıştı. İlk maaş çeklerimden birkaçıyla açık artırmada kazanmıştım."

"Bir *kılıç* kazandın."

"Glamdring," diyor, gülümsemesini engellemek için dudağını ısırarak. "Adı bu."

Peki bu neden beni daha da çok düşürüyor?

Sonra garip bir an daha. Bir sessizlik. Burada ne olacağını, artık çantalarımı tutmadığım için ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer gerçek bir çift olsaydık, onu koridordan yatak odasına doğru çeğiştiriyor olurum.

Finn boğazını temizler. "Size yiyecek ya da içecek bir şey getireyim mi?"

Ona biraz maden suyunun harika olacağını söyledim ve mutfğa doğru ilerledik. Tavandan dökme demir tava rafları sarkıyor; mermer tezgahın üzerinde üç sukulent tünemiş. Bana bir kutu LaCroix uzattığında ve kilerini gördüğümde, kalbim göğsümde aşağı doğru iniyor.

Costco büyüklüğünde bir kutu elma püresi. İki tane yok.

"Burada ne kadar kalacağını ya da acıkıp acıkmayacağını bilmiyordum," diyor bakışlarımı takip ederek. "Bunlar iyi, değil mi? Tadını beğendin mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, tüm kelimeler dağarcığımdan çıkıyor.

Hayır. Bunu yapmayacağım. Elma püresi için ağlamama izin vermeyeceğim.

Bütün uçuş boyunca ne söyleyeceğimi prova ettim. Ona değer verdiğimi ve bu durumun biraz karışık olduğunu ama gerçekten bir şeyler olup olamayacağımızı bilmek istediğimi nasıl açıklayacağımı. Her şeyi sakın ve mantıklı bir şekilde ortaya koyacak ve onun ne diyeceğini duymak için bekleyecektim.

Bunun yerine, acı verici bir sessizlikten sonra ağzımı açtığımda, ağzımdan çıkan şey şu oluyor: "Bence dersleri durdurmalıyız."

Kahretsin.

O kadar ani bir sesle çıkıyor ki Finn irkiliyor ve neredeyse bir yudum greyfurt gazozu boğazına kaçıyor. "Oh ... tamam mı?" Sonra sanki başlangıçta kararlaştırdığımız şeyi hatırlamış gibi kendini sakinleştirdi. İkimiz de istediğimiz zaman ilişkiyi bitirebilirdik. "Evet. Tabii ki. Bunu yapabiliriz. Ben sadece ... .. Nedenini sorabilir miyim?"

Ona bakamıyorum. *Çünkü senden çok hoşlanıyorum ve çünkü seninle yatmak her şeyi daha da kötüleştiriyor ve neden bana o lanet elma püresini almak zorundaydın ki?*

"Sanırım sana öğretebileceğim her şeyi öğrettim." Sesimin titrememesini istiyorum. "Bu yüzden devam etmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Gidip başka kiminle istersen onunla eğlenebilirsin."

"Başka biriyle görüşmüyorum," diyor, sesi hâlâ şaşkın geliyor. "Eğer endişelendiğin buysa."

"Ama eninde sonunda olacaksın."

Biraz daha yaklaştı. Aramızda birkaç metre boşluk olmasına rağmen vücut ısını hissedebiliyorum.

Tüm cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Söyleyebildiğim kadar hızlı söyleyeceğim, otelime gideceğim, bu ilişkinin geri kalanını aramızda bir tampon olarak iki ekranla yürüteceğim.

"Sanki başka bir şey varmış gibi hissediyorum," diyor. "Bana söylemediğin bir şey."

Dönüp gözlerine bakıyorum, bu kadar rahat konuşması beni giderek daha da sinirlendiriyor. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyorsa, belli ki bunu bana açıklamak zorunda kalacak. "Sana söylemediğim şeyi mi bilmek istiyorsun? Söylemiyorum. Seni başka biriyle düşünmekten nefret ediyorum, her ne kadar bunun tüm amacı bu olsa da - bir sonraki kişi için iyi olabilmen için. Ve ben sadece ..." *Bir sonraki kişi olmayı o kadar çok istiyorum ki.* "Unut gitsin. Bu aptalca."

Sadece bana bakıyor, yüz hatları anlaşılmaz. "Katılıyorum. Dersleri durdurmalıyız."

Bu kadar çabuk kabul etmesini beklemiyorum. Aramızdaki bu bağı öylece koparmasını. Bunun şoku anlık bir soğuk hava dalgası, kalbimin acı verici bir şekilde sıkışması.

Ama sonra bir adım daha yaklaşıyor, kalçasını benimkine bastırıyor. "Çünkü bu dersler aramızda olanların gerçek olmadığını ima ediyor. Bunun sadece bir alıştırma olduğunu. Ve bu doğru değil." Yumuşak bir gülümseme, yüz ifadesi televizyonda gördüğüm ama bana hiç yöneltmediği ifadeye dönüşüyor. "Bir süredir bana gerçekmiş gibi geliyor."

"Öyle mi?"

Gözleri kenarlarından kırışıyor. "Chandler. Yüzünün aldığı tüm farklı ifadeler hakkında şiirsel ağdalar yaparken orada değil miydin? Sana dokunmak istediğimi fark etmedin mi? . . hemen hemen her zaman? Sana yüzlerce farklı ipucu vermek için yüzlerce kez denedim."

Öyle de yaptı, değil mi? Kafamın içinde sıkışıp kaldığım için onları olduğu gibi göremedim. "Ama sen Hollywood dışından biriyle çıkmıyorsun," diyorum aptalca, sanki bu onun şimdiye kadar itiraf ettiği her şeyi geçersiz kılacakmış gibi.

"Evet. Şimdiye kadar." Başını yavaşça salladı. "New York'tan ayrıldığımızdan beri seni düşünmeden edemiyorum. Sen tanıdığım en ilginç insanlardan birisin ve bunun farkında olduğundan emin değilim. Azimlisin, sadıksın, şefkatlisin ve Tanrım, o kadar güzelsin ki

Bazen sana bakmak kalbimi acıtıyor." Duraksıyor, zorlukla yutkunuyor ve konuşan ben olmasam da nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Uzanıp yüzüne dokunmayı, kızarmış yanaklarının parmak uçlarıma sıcak gelip gelmeyeceğini görmeyi o kadar çok istiyorum ki. "Tüm bu yolculuğu yatakta geçirebilirdik ve bu yeterli olmazdı. Günün yirmi dört saatini sadece konuşarak geçirebilirdik ve ben yine de sesini duymak isterdim," diyor. "Bir süredir böyle hissediyorum. En azından Memphis'ten beri." Tezgâha yumruğunu vururken bir kahkaha atıyor. "Sana aşık olduğumu *söylemiştim!*"

"Sen DayQuil ile kafayı bulmuşken!" Diyorum ve sonra daha yumuşak bir şekilde: "Bunu hatırlıyor musun?"

Yaklaşıyor, aramızda bir fısıltı kadar boşluk var. "Her şeyi hatırlıyorum," diyor, zengin ela gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Çok açık, çok savunmasız ve bu beni daha da sert düşürüyor. "Gececeğini düşündüm. İlk başta gececeğini umdum. Ama seninle bu kadar çok vakit geçirmek beni daha da derine gömdü. Birlikte olduğumuz her gece seni daha çok istedim. Ama fiziksel olarak birlikte olmasaydık bile, sanırım yine de sana karşı bir şeyler hissedirdim. Dürüst olmak gerekirse, sana bir daha asla dokunamazdım - kabul edelim, yıkılırdım ve açıkçası o noktaya gelmemesini umuyorum - ve yine de senin için tamamen harap olurdum."

İngiliz dilinde bundan daha güzel bir kelime yoktur. Finn Walsh.

Tamamen harap oldu. *Benim üzerimde.*

"Bu konuda çok açık olduğumdan ve seni korkutup kaçıracağımdan endişelenip duruyordum," diye devam ediyor.

Ona öylece bakıyorum, aynı şeyi isteyebileceğimizi aklım almıyor. *Fiziksel olmasa bile.* Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğimden emin değilim.

"Korkmuyorum." Sesim küçük, kırılgan bir şey. "Korkuyorum, belki. Ama korkmuş değilim. Finn. . ." Kendimi toparlamak için birkaç dakika daha beklemek zorundayım, kelimelerin tam olarak doğru çıkmasını istiyorum. "Sadece birkaç ay olduğunu biliyorum ama benim için çok önemli hale geldin. Birlikte olmadığımız her zaman seni özledim ve birlikte olduğumuz her zaman, mümkün olduğunca uzun sürmesi için sıkı sıkıya tutunmam gerektiğini hissediyorum. Bu konuda çok kararsızdım.

Hayatımdaki her şey ama seni nasıl istediğim çok açık." Bir elimi göğsünün sağ tarafına koyuyorum, başparmağımla yukarı ve sonra aşağı doğru okşuyorum. Sanki kalp atışlarını avucumun içinde tutabilirmişim gibi - ve belki de zaten tutuyorum. "Çünkü istiyorum. Fena halde."

Tüm yüzü değişiyor, daha önce hiç görmediğim bir şekilde yumuşuyor. "Buraya gel," diyor, elini benimkini kavramak için kaldırarak. "Buraya gel, tatlım."

Ona karşı erimem, tüm kararlılığımın parçalanması için gereken tek şey bu. Tek bir kelime, karlı Orta Batı'da söylediği ve şimdi içtenlikle söylediğini bildiğim aynı kelime. Tüm kalbiyle.

O belimin etrafında dönüp beni kendine çekerken ben de kollarımı ona doluyorum, yanağım onun flanel gömleğine bastırıyor. Bundan sonra ne olacağını ya da ben Seattle'a döndüğümde ve o Los Angeles'ta olduğunda ne yapacağımızı düşünmek istemiyorum. Sadece onu içime çekmek istiyorum.

Parmak uçları saçlarımda geziniyor. Başımın tepesine bir öpücük. "Bu gerçek mi?" Fısıldıyorum. "Çünkü ben de senin için harap olmuş durumdayım."

Başını sallıyor ve çenemi yukarı doğru eğerek beni öpüyor. "Seninle birlikte olmak istiyorum," diyor alnını alnıma değdirerek. "Bu neye benzerse benzesin. Bana nasıl izin verirsen."

Ayrıldığımızda fikrimi değiştiriyorum. Bu yüz, *The Nocturnals*'da ya da diğer şovlarında veya filmlerinde gördüğüm bir yüz değil. Bu ifadeyi daha önce görmedim, yüz hatları en nazik fırçayla boyanmış, gözleri batan güneşle aydınlanmış - çünkü bunun sadece benim için olduğunu düşünüyorum.

GECEİN GERİ KALANI OLABİLDİĞİNCE NORMALDİ. FINN

akşam yemeği pişireceğini duyurdu ve ben de bilmediğim halde ona yardım etmeye çalıştım.

Her şeyin olduğu yerde. Mutfak tezgahında öpüşürken dikkatimiz o kadar dağılıyor ki tofuyu yakıp yangın alarımını çalıştırıyoruz. Biz de küçük kaplarda salsa soslu burrito yemeye karar verdik. Ve tüm bunların ortasında, gizlice kaçıp Noemie'ye mesaj atıyorum.

çok sayıda emojiyle mesaj atıyor. Finn de Krishanu ile aynı şeyi yapıyor ve bana cevabını gösterdiğinde gülüyor: SONUNDA!!!

"Reno'da sana kötü davrandığımı anlayabiliyordun," diye açıklıyor. "Ohio'ya vardığımızda, sen odadan çıktıktan sonra yıkıldım ve ona her şeyi anlattım."

"Herhangi bir tavsiyesi var mıydı?"

"Her şeyi berbat etmemek için, ki birkaç kez neredeyse berbat edeceğimden endişelendim. Beni uzun zamandır en mutlu gördüğü an olduğunu söyledi." Finn yaklaşıyor. "Ve bu doğru."

Şarap kadehlerini arka bahçesine taşıyoruz, birbirimize dokunmadan duramadığımız için kaldırım taşlarına takılıyoruz. Burası gerçekten de bir vaha gibi, huzurlu ve تنها, uzun çitler hatırı sayılır bir mahremiyet sağlıyor. Tek ses kuş sesleri ve havuzun uğultusu. Aralık ayının alacakaranlığında, dışarıya hala 60 derece.

"Şükran Günü'nde yazdım," diyorum ona, onunkinin yanındaki şezlonga, bir ısı lambasının altına yerleşirken. *Mutluluk*.

"Kitabımızda hile mi yaptın?" diyor alaycı bir tavırla.

Şarabımdan bir yudum aldım. "Sadece birazcık. Ve ... *harika* hissettim. Sanki o kasları uzun zamandır esnetmemiştim ama sonunda onları esnetmek çok doğaldı."

"Seni mutlu ettiğini duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Gerçekten."

Ay üzerimize düşerken yavaşça öpüşüyoruz. Bu gece, teslim tarihi yok.

"Sen de gerçekten çok güzelsin," diyorum ona, içimde tuttuğum tüm iltifatlar dökülmeye başlıyor. Hiçbir şeyi yanlış anlamasını istemedim. "Gözlerin, çillerin, saçındaki aklar. Yüzünün bu kadar güzel olması bir tür suç."

Ağzı benimkine karşı açgözlü bir hal alıyor, dudaklarının her fırçası küçük bir teşekkür. "Bütün gün seni düşündüm," diyor kulağıma, beni sandalyesine çekerek.

Gergin bir kahkaha attım. "Sanki ilk kez seks yapacakmışız gibi bir his var içimde."

"Bunu birkaç aydır yapıyoruz. Oldukça başarılı bir şekilde, ekleyebilirim."

"Ama bu farklı olacak."

O da başını sallıyor, çünkü anladığını biliyorum. Çünkü bu sefer *Gerçek*.

Hiçbir talimat ya da nasıl yapılacağı yok ve bunda yeni, tuhaf ve heyecan verici bir şey var. İkimiz de bir süredir bunun gerçek olduğunu hissetmiş olsak bile, bu sefer şüphe yok. Saçımı çekiştirmesinde, başparmağını yanağımda gezdirmesinde ya da onu yeterince yaklaştıramadığım için gömleğinin kumaşını tutuşumda değil.

"Çok cömert davrandın," diyor hala tembelce öpüşürken, bedenim onunkinin üzerine yayılmışken. "Senin için bir şey yapmak istiyorum." Bir an için geri çekiliyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Hiç fantezin var mı? Yatakta hep istediğin ama kimseye söylemediğin bir şey?"

"Yapmak zorunda değiliz-"

"Yapmak zorunda olmadığımızı biliyorum. Ben istiyorum." Sinsi bir sırıtış. "Chandler Cohen Seks Akademisi'nden mezun olduğumdan beri senin için bu arzunu yerine getirebileceğimi umuyordum."

"En azından okul birincisi." Kalbim hızla çarparken bunun aramızda birkaç saniye asılı kalmasına izin verdim. Çünkü evet, fantezilerim var; bazılarını geçmiş ilişkilerimde dile getirdim, bazılarını ise gelecekteki mükemmel bir erkek için saklıyormuşum ya da sonsuza dek hayalimde kilitli tutuyormuşum gibi sakladım. Finn'leyken hepsini serbest bırakabilirim, onun yanında o kadar rahatım.

Sadece bir tanesiyle başlamaya karar verdim. "Acaba. . . bana şaplak atabilir misin?"

Söylediğim an gülecek diye endişeleniyorum. Teklifi geri alacak. Geceyi bir anda garipleştireceğinden.

Onun yerine sırıtışı sinsileşiyor, gözleri kararıyor. "Dünyada daha çok istediğim bir şey yok."

Kendimi nasıl konumlandırmak istediğimi sormadan önce kot pantolonumu çıkarmama yardım ediyor ve ben de utangaç bir şekilde başımı sallıyorum. Kucağında, ona olabildiğince yakın olmak istiyorum. Başlamadan önce bir yastık almak için içeri koşuyor ve yapmak üzere olduğumuz şeyle tezat oluşturan bu tatlı jestle ilgili bir şey var

Bu beni yakıyor. Ve dışarıda olmamız, etrafımızın uzun çitlerle çevrili olması, elbette, ama yine de herkes bizi duyabilir.

Belki de umurumda değil.

Kendimi onun kucağına bırakıyorum, o külotumu sıkıca çekerken üst bedenimi yastığa yaslıyorum. İlk başta sadece alay ediyor, aşağıya inmeden önce avucunu sırtımın alt kısmında gezdiriyor. Nabzım boğazımda, damarlarım pervasız bir beklentiyle dolu.

"Külotun ne kadar ıslak?" diye soruyor, bir parmağı kumaşın üzerinde gezinirken. "Çünkü bence şaplak atılmasını istediğin anda daha da ıslanmış olmalısın." Eli kalçalarımın arasına yerleştiğinde inliyor, iç çamaşırimdan aşağı kayarken acele etmiyor. "Tanrım, kışın. Mükemmel." Eğildi, her iki yanağıma da öpücükler kondurdu. Avucuyla birkaç daire çiziyor. "Bana ne istediğini söyleyecek misin? Eğer hayal ettiğin gibi yapmazsam?"

Derin bir nefes aldım, bunun hayal ettiğimden daha az bir şey olabileceğine inanmakta zorlanıyordum. "Yapacağımı biliyorsun."

Yavaşça başlıyor, beni acı verici daireler çizerek okşuyor. Sonra elini geri çekiyor, vücudumun her hücresinde hissettiğim sert bir şaplak atmadan önce nefessiz bir an duraklıyor.

Altımdaki yastığı kavrarken bir inilti dökülüyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

Bir sonrakinde, o da benimle birlikte inliyor. *Tanrım*, bu daha da iyi, onun da bundan hoşlandığını bilmek. "Daha sert mi? Daha yumuşak mı?"

"Daha sert," diye yalvarıyorum ve beni bir sonraki tokatlayışında nefes nefese kalıyorum, bacaklarım sıvıya dönüşüyor, zevk içimde sıcak ve alçak bir şekilde kıvrılıyor. Seksin hiç bu kadar özgülleştirici olmadığına eminim.

Tokatların arasında, ağzından pislikler dökülürken yanaklarımda daireler çiziyor. "Yukarı kaldır. O muhteşem amcığı görmek istiyorum."

Öne doğru eğildim, dirseklerimi yukarı kaldırdım, kalçalarımı kaldırdım. "Tanrım, bu manzara."

Bir parmağını kaydırıyor, kayganlığımda gezdiriyor. En hassas olduğum yere birkaç dokunuş yapıyor. Artık nefes aldığımdan emin değilim. Sonra o

Kalçalarımı yeniden konumlandırıyor, gece esintisi en nemli kısımlarıma doğru eserken amıma hafif bir şaplak atıyor.

"Lanet olsun," diyorum dişlerimi sıkarak. "Öleceğim."

Amım ve kığım arasında gidip geliyor, her şaplak ciğerlerimden daha fazla hava çalıyor. Parmakları acımasız, açgözlü ve mükemmel bir şekilde paramparça olmama ramak kala, "Söyle tatlım," diyor. "Sesli ol."

Orgazm içime çöküyor, beni ağırlıksız bırakan, titreten, ürperten bir deprem, kollarını bana sararken adı dilimde, ağzı enseme bastırılmış.

Kendime geldiğimde, yüzünü ve bakışlarındaki sıcaklığı görebilmek için yer değiştiriyorum. "Bu inanılmazdı," demeyi başardım.

Aleti boxer'ını zorluyor ve onun kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum, gecenin içinde ağlamasının sebebi olmak istiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Ağzın. Lütfen." Sesindeki aciliyet lezzetli, çökmekte olan bir şey.

Boxerını indiriyorum, onu tatma arzusuyla dolup taşıyorum. Dudaklarımı etrafına sardığımda, yumruğumla sabit tutup dilimi ucunda gezdirdiğimde çoktan kaya gibi sert, sıcak kadife gibi olmuştu. Adımı bir lanet gibi fısıldıyor. Bir söz gibi. Parmak uçları saçlarımda yumuşak ama çaresiz, elini göğsümü avuçlamak için aşağıya doğru çekerken onu daha derin emiyorum, başparmağı meme ucumu ovuyor.

"Göğüslerine boşalmak istiyorum," diyor hırlayarak. "Eğer bu-"

"Lütfen. Evet."

Titremeye başladığında ağzımı çekiyorum ve göğsüme doğru bir kez daha hamle yapıyor, sonra dağılıyor, sıcaklık göğüslerimi yalıyor. Beni tekrar üstüne çekmeden önce sandalyenin altından havluya uzanıyor ve ben gevşek, bitkin ve tarif edilemez bir şekilde mutluyum.

Telefonunu almak için dönene kadar birkaç dakika geçiyor. "Whoomp! (There It Is)" şarkısının tanıdık açılışı başladığında, gülmekten kendimi alamıyorum.

"Özür dilerim," diyor ve saçlarımı düzeltirken benimle birlikte gülüyor. "Yapmak zorundaydım."

"Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?" Göğsüne karşı mırıldanıyorum. Çünkü gerçek ilişkimizde ilk kez seks yapmamıza rağmen, hâlâ gerçekliğin olmadığı bir hayal dünyasında yaşıyormuşuz gibi geliyor. Dışarının bize dokunamadığı bir yer.

"Umarım öyledir." Kelimelerini dikkatle seçerken her zaman yaptığı gibi bir duraksama. "Çünkü, Chandler ... . Sana aşık olduğumdan oldukça eminim."

Her ne kadar gelecekte, geçmişte kariyerime ne kadar sıkı sıkıya sarıldığımdan endişe etsem de, şu anda kariyerim de bir o kadar belirsiz.

"Ben de öyle," diyorum ve beni daha sıkı tuttuğu için korktuğuma değiyor.

Beni korkutacak bir şey varsa, o da bunun ne kadar yeni, kırılgan ve değerli hissettirdiğidir. Bunun buluşmanın ötesinde, kitabın ötesinde sürmesini ne kadar çok istiyorum. Bu gece o kadar güzel ve normal hissettiriyor ki, bu anları sonsuza kadar yaşayabileceğimi düşünüyorum.

"Demek Finnegan Walsh ile hayat böyle bir şey?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, belimi sıkıca kavıyor. "Hayır. Böylesi daha iyi."

bölüm YİRMİ BEŞ

LOS ANGELES, CA

Ethan, Finn, Cooper ... siz içinüz şuraya. Bayanlar -Juliana, Hallie, Bree- sizi diğer kanepeye alabilir miyim?"

Bree, Sofia'nın dizide, özellikle de Caleb'e kızdığı zamanlarda yaptığı gibi, mükemmel bir şekilde kalemle çizilmiş bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten de erkekler bir tarafta, kızlar diğer tarafta mı olacak?"

Müdür bunu değerlendirir. "Yeni plan," der bıkkınlıkla. "Herkes istediği yere otursun."

Ancak bu işe yaramıyor, çünkü yeniden birleşmenin büyük bir kısmı karakterlerinin rekabetine odaklanacağı için Juliana ve Bree'nin yan yana olmasını istiyor. Ancak Ethan ve Juliana dizinin ana çifti olarak yan yana olmak zorundalar ve Cooper'ın Wesley'i sonunda Bree'nin Sofia'sıyla birlikte olacağından, muhtemelen onlar da yan yana olmalılar. Cooper ise tüm bu olanlara sırtarak bakıyor, sanki dizinin komik karakteri gibi, o da sadece gezintiye çıkmış gibi.

Yirmi dakika daha bu şekilde devam ediyor, sadece uygun oturma düzeni ayarlanıyor. Sahneye ikiz siyah deri koltuklar yerleştirildi, okulun renkleri olan gümüş ve koyu mavi renklerde bir Oakhurst Üniversitesi afişi asıldı

arkalarında. Stüdyoya girerken, bazı tanıdık programların nerede çekildiğini gösteren tabelalara biraz aval aval bakmış olabilirim, ancak Finn elinde bir kahve fincanıyla, sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi içeri girdi. Ve sanırım eskiden öyleydi.

"Umarım bu senin için çok sıkıcı olmaz," dedi bu sabah. "Erkek arkadaşımın gösterisi için provaya mı gidiyorsun? Hiç de değil."

O da buna sırtıttı, *erkek arkadaşı*. Onunla bu aile içi ana girmenin tuhaf olabileceğini düşündüm, ama en tuhafı inanılmaz derecede doğal hissettirmesiydi: tembel kahvaltımız, birlikte duş almamız, Prius'una geri dönmemiz ve dün ne kadar gergin olduğu hakkında gülmemiz, arabasının en iyi sohbet konusu olduğunu düşündü.

Ona *Nocturnals* ile ilgili herhangi bir şeyden sıkılmamın mümkün olmadığını söyledim, ancak şimdi burada, çekim günü canlı stüdyo izleyicilerinin olacağı yerde oturduğuma göre, bu ifadeyi yeniden gözden geçirmeye başlıyorum.

Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse, bugün onu her yerde takip ederdim.

Hallie ve Bree beni kucaklayarak karşıladılar ama Juliana hâlâ biraz mesafeliydi. Finn'in onun rehabilitasyonu hakkında söylediklerini hatırladım ve basına karşı neden temkinli davrandığını daha iyi anladım.

Ethan, gerçi ... Ethan diğerlerinden biraz daha az mevcut. Onu Supercon'da ilk gördüğüm andan itibaren, panelde kendini göstermeden önce bir hayran gibi giyinmişti, beni spot ışıklarını seven ve bu ışıkların uzun süre başkasının üzerinde parlamasını engellemek için her şeyi yapabilecek biri olarak etkiledi. Ethan, *The Nocturnals*'ın kendi etrafında dönecek şekilde tasarlandığının tamamen farkındaydı, sonunda daha çok bir topluluk şovuna dönüşse bile.

Ve sanırım bunu sevmedi.

İki set var: canlı soru-cevap için kanepeler ve Oakhurst Üniversitesi'nin yeniden yaratılan kütüphanesi; burada gösteri için ön kayıt yapacaklar. Soru-cevap sahnesini bitirdikten sonra hepimiz bir sonraki sete geçiyoruz; ahşap kitap rafları, titreyen avizeler ve artık hiçbir yere çıkmadığını görebildiğim uzun bir spiral merdiven. Televizyon büyüğü falan. Oyuncular kütüphanede yürüyor, birlikte geçirdikleri zamanın kalıntılarına bakıyorlar.

Hallie Finn'i dürtüyor ve yerdeki bir noktayı işaret ediyor. "Birinci bölümdeki pati izlerini bile geri eklemişler" diyor.

Finn bir elini kütüphane masasının üzerinde gezdiriyor. "Tıpkı hatırladığım gibi."

Her şeyi anlamasını izlemek hoşuma gidiyor. Arada bir, benim de bir avuç menajer, menajer temsilcisi ve reklamcıyla birlikte oturduğum, birkaç gazetecinin de buluşma öncesinde yazılar üzerinde çalıştığı seyirciye doğru bakıyor. Ve bunu her yaptığında tüm yüzü değişiyor, sahnedeki gülümsemesi gerçeğe dönüşürken gözlerinin kenarları kırışıyor.

Bunun ne zaman bir yenilik gibi hissettirmeyeceğinden emin değilim.

OYUNCULARLA YAPILAN RÖPORTAJLAR ÖĞLEDEN SONRA DA DEVAM EDECEK.
ONLAR

dizinin onları nasıl değiştirdiğini, en sevdikleri anıları, ilginç sahne arkası anları. Ethan özellikle inatçı bir ruh hali içinde, ki bu onun için olağan bir durum gibi görünüyor, ama sonunda herkesten çok daha fazla çekim yapmak zorunda kalıyor.

"Bazı şeyler asla değişmez," diye mırıldanıyor Hallie ve onunla arkadaş olabileceğimize karar veriyorum. Ortak noktalarımız tuzluluk ve Finnegan Walsh olsa bile.

Bu beni garip bir yerden vurdu. Çünkü her ilişkide arkadaşların paylaşımı doğal, beklenen bir şeydir. Ama yine de . . . Finn'in arkadaşları, Reno'daki Krishanu ve Derek'in ötesinde, Hollywood dünyasında da yerleşikler. Bu bir ayarlama olabilir, ama kesinlikle çözemeyeceğimiz bir şey değil.

Oyuncular ve ekip geç bir öğle yemeği için mola verdiğinde tüm bunlar unutuluyor, Finn hemen bana doğru yöneliyor.

"Bu kadar uzun süre dayanmış olmana şaşırdım" diyor.

Çantamı topladım. "Bunun büyüleyici olduğunu bilmeni isterim. Cooper'ın kurt rolündeki köpeklerden birini evlat edinmekle ilgili söyledikleri mi? Çok değerliydi. Ya da Hallie'nin Caleb'in dizinin nihai kötü adamı olacağına o kadar ikna olmuştu ki, senaristler ona final için farklı bir sonla, Caleb'in herkese ihanet ettiği bir sonla biten bir senaryo verdiler?" Olabilirdi

Bu kadar korkunç yazılmasaydı zalimce olurdu - bunun bir şaka olduğunu hemen anlardı, hala gülebilecekleri bir şaka.

Çantamı omzuma atıp onu stüdyonun bahçesinde takip ettiğimde, Ethan'ın sanki kimseyle konuşmak istemiyormuş gibi birkaç adım arkamızdan yürümesi gözümden kaçmıyor. Ona zoraki bir gülümseme veriyorum, gerçekçi görünmesini umuyorum ve güneş gözlüklerimi takıyorum.

Finn ona kapıyı açarak, "Burada görüşürüz," diye sesleniyor.

Ethan ona rahatça sırtıyor. Omzuna bir şaplak. "Elbette, dostum. Eğer zamanında orada olabilirsen."

Finn sertleşiyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bu da neydi şimdi?"

"Yok bir şey," diyor Finn, geçiştirmeye çalışarak. Eli belimde sıkılaşıyor. "Sadece biz film çekerken yaptığı bir şey. Bir şaka."

Üstüne gitmemeye karar veriyorum ama Los Angeles'ın büyüleyici küçük bir kasaba gibi görünmesi kadar şaka gibi görünüyor.

Arazideki bir kafede öğle yemeği yiyoruz, dışarıda gölgeli bir köşeye oturuyoruz. Günün nispeten geç bir saati, çok yoğun değil ve artık stüdyo ışıkları altında olmadığı için Finn'in yüzündeki pudrayı ve alt göz kapaklarındaki bronz astarı görebiliyorum. Yanaklarında doğal allığından biraz daha soğuk bir renk tonu var.

Finn'e Oakhurst'a geri dönmenin nasıl bir his olduğunu sormaya çalışıyorum ve bana yeniden bir araya gelme bölümünde kullanabileceğim bazı cevaplar verirken, kinoa salatasını kompostlanabilir kâsesinin etrafında dürterek zar zor yiyor.

"Seni rahatsız eden bir şey var." Ayakkabımla bacağına hafifçe vuruyorum. "Hey. Bu konuda benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Eğer istersen?"

Elini benimkine doğru uzatıp parmaklarımızı birbirine geçirirken uzun, yavaş bir iç çekiş. "Biliyorum. Teşekkür ederim. Sadece yapması en kolay şey değil." Sert bir kahkaha attı. "Sanırım tüm bu anının tez cümlesi buydu."

Bunun üzerine küçük bir gülümsemeye izin veriyorum, ama sessiz kalıyorum, ona detaylandırması için gereken alanı tanıyorum.

Parmak uçlarını parmak eklemlerime sürüyor, sonra bu tür bir konuşmayı yapabilecek kadar yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakıyor.

Etrafına bakınıyor: Acaba bunu yapmayı hiç bırakacak mı?
Toplum içindeyken de yapmaya başlayacağım şeyse.

"Ethan ve ben ... her zaman iyi geçinemedik," diye başlıyor. "Nedenini hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Belki de ana karakter olması gerektiği için kendini tehdit altında hissediyordu ve Mexley taraftarları Calice taraftarlarından daha hevesliydi. Bilmiyorum. Belki de sadece bir pisliktir."

"Kesinlikle öyle," diye katılıyorum ve kendi salatama sivri bir bıçak darbesi indiriyorum.

Finn salatasına bakarken derin bir nefes alıyor. "Çekimler sırasında benimle uğraşırdı. Küçük şeyler - bardak su içer ve sonra bana uzatır, isteyip istemediğimi sorardı. Hayır dediğimde gülerdi. Ya da el sanatları servislerine ve ben bakarken tüm sandviçlere dokunurdu-gerçekten iğrenç, çocukça şeyler. Beni ne kadar zorlayabileceğini görmek için çekimler arasında beni kışkırtmaya bayılırdı ve zorlamalarımın herhangi biri beni en ufak bir gecikmeye uğratırsa, üstlerimin oraya zamanında gitmediğimi bilmesini sağlardı. Ve sanırım kötü alışkanlıklar zor ölüyor, çünkü o birinin OKB'sini tetiklemeye çalışmaktan zevk alan otuz beş yaşında bir adam."

"Ne oluyor lan? Bu *iğrenç*." Yirmi yaşındaki Finn'in OKB'sini henüz kendi başına yönetemediğini ve her şeyin şaka olduğunu düşünen bir zorbayla uğraştığını hayal ederek midem bulanıyor.

"Sanırım bu harika film kariyerine sahip olması yeterli değil. Geri kalanımızı karınca gibi hissettirmek zorunda." Sert bir kahkaha. "Bu neredeyse komik - birinci sezonda Hux'a karşı çok korkunçtu ve gerçek hayatta da aynı derecede kötü. Ne oyunculuk ama."

"Kitap henüz bitmedi," diyorum. "Bunu anı kitabına koyabiliriz. Hatta bence koymalıyız. Bunlar tam da insanların gereken türden mikroagresyonlar. Kitabın akıl hastalığına ışık tutmasını, onu damgalamasını istiyorsunuz ... işte nasıl davranılmaması gerektiğini böyle gösteriyoruz." Sadece Ethan'ı alaşağı etmek istemiyorum, gerçi bu son derece tatmin edici olurdu. hakkında iyi bir insan olmadığı yargısına varacak kadar çok şey biliyorum,

Finn'in kitabını alan diğer Ethan'ların da bunun iyi bir şey olmadığını bilmelerini istiyorum.

Finn'in ifadesi değişiyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Evet. Yapmamayı tercih ederim."

"Emin misiniz? Çünkü böyle bir şeyle karşılaşan tek kişinin siz olmadığınıza eminim."

"Bak, bu benim adım." Nazikçe söylüyor ama göğsümün tam ortasına çarpıyor. "Bu benim kitabım."

"Doğru." Nasıl unutabilirim ki? Her ne kadar bu bir ortaklık gibi hissettirse de, en temel sözleşme terimleriyle, öyle değil. "Tabii ki bu senin kitabın. Ben sadece yazmak için para alan kişiyim."

Finn yumuşar. "Kahretsin-Chandler. Özür dilerim. Öyle görünmesini istememiştim." Bana doğru uzandı, elini ön kolumda gezdirdi. Ona izin verdim. "Sadece kendimi daha iyi göstermek için başkalarını aşağılamak zorunda hissetmek istemiyorum, bunu hak etseler bile. Özellikle de benden daha büyüklerse. Kimsenin satış uğruna isimlerini kötülediğimi düşünmesini istemem."

"Anlıyorum." Gülümsemeye zorluyorum, gönülsüzce bir parça romaine deliyorum. Bu salatanın fiyatı 14 dolar ve tadı kesinlikle hiçbir şeye benzemiyor. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca çok daha rahatsız edici konuşmalar yaptık, bu yüzden bunun neden bu kadar acı verdiğinden emin değilim. Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum ve aynı fikirde olmasam bile anlıyorum.

Ama dediği gibi: Onun adı. Kitabı.

Ben sadece onu takip eden bir hiçim, küçük kayıp bir köpek yavrusu.

Kariyeri onunkiyle yarışamayacak biri. Hayalet kız arkadaşı. "Unutalım gitsin," diyor. "Yirmi dakika içinde sete dönmem gerekiyor. ve senin hakkında konuşmayı tercih ederim."

Yine de günün geri kalanında aklımdan çıkmayı reddediyor.

poisonedpen-real-REAL.docx

Dükkan darmadağındı.

Kalemilerin kapakları açılmıştı ve kâğıtlar her yere saçılmıştı, mürekkep lekeleri yeni halılara akıyordu. Penelope'nin önceki gün sevgiyle ve özenle düzenlediği günlük bölümü, sanki biri o muhteşem ciltli planlayıcıları bir öğütücüden geçirmiş gibi görünüyordu. Ocak-Şubat-Mart konfetileri.

Elbette, odanın ortasında, pankartın hemen altında duran cesedi göz önünde bulundurduğunda tüm bunlar hiçti,

BİR ALANA BİR BEDAVA.

OceanofPDF.com

bölüm YİRMİ ALTI

LOS ANGELES, CA

T Kitaplar böyle yazılmalıydı: Ağaçlarla çevrili bir caddede bir kafe, masada chai latte ve böğürtlenli-limonlu çörek.

Güneş ışığı içeri doluyor, her yeri altın sarısı bir ışıkla yıkıyordu.

Çocukken, büyüüp bir roman yazarı olmayı hayal ettiğimde, hayal ettiğim şey *neredeyse* buydu - ama çok daha fazla yağmur vardı. Ve Patagonia giyen insanlar.

Dün gece eve geldiğimizde Finn çok yorgundu, hemen yatağa düştük. Tüm seyahatler beni etkilemiş olmalı, çünkü normalden çok daha geç uyudum. Alnıma bir öpücük kondurdu, "Hayır, hayır, kalkma," dedi ve gitti.

O sete giderken ben de bu kafede kendimi evimde gibi hissettim, kot ceketimi sandalyenin arkasına sarkıtıp anı kitabının orta bölümlerini cilalamaya ve eğer zamanım olursa yeniden bir araya gelmenin taslağını çizmeye niyetlendim. Bu taslağı teslim etmeden önce yazdığım son bölüm olacak.

sonra ... belki *Zehirli Kalem*'i tekrar açarım.

Telefonum çaldığında Finn'in bar mitzvah töreniyle ilgili bir bölüme ince ayar yapıyordum. İlk kez takıntılılarından birini deneyimlemişti, ancak o zamanlar bunu ifade edecek kelimeleri yoktu - yemek yemeyi reddetti çünkü çok fazla insan

challah'a dokundu ve babası ona kendini beğenmiş *bir velet* olduğu için bağırdı. Bunu Finn'in sesinden yazmak kalbimi bir kez daha kırdı.

"E-postalarını kontrol etmiyor musun?" Telefonu açtığımda Stella söylüyor. "Ayrıca, merhaba. Los Angeles nasıl, kitap nasıl gidiyor, *sen nasılsın?*"

Kaydet'e basıyorum ve e-postama gidiyorum. "Üzgünüm, yazma transındaydım. Wi-Fi'yi kapatmıştım. Ben iyiyim, kitap iyi - her şey yolunda gidiyor."

"Ah. Gördüğün anda başlamak için can atacağını düşünmüştüm..." Sözünü yarıda keserek gelen kutumun en üstündeki e-postayı okumam için bana zaman verdi.

Yeni bir teklif, başka bir hayalet yazarlık işi. Başka bir aktör, Michael Thiessen, son yirmi yıldır *CSI*'in bir versiyonunda yer alan ellili yaşlarında bir adam. Babamın büyük bir hayranı olduğuna eminim.

Finn'in kitabından kazandığımın iki katı para.

"Sevinçten havalara uçuyormuşsun gibi gelmiyor."

"Halkın içindeyim," diyorum küçük bir kahkaha atmaya zorlayarak. Buna aniden tepki vermek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. İdeal olan, önce kendi kendime düşünmek için bir anım olmasıydı.

Ve işlem bu şekilde görünüyor:

Daha önce hiç böyle bir iş teklifi almamıştım. Her zaman öncesinde ya yazarın kendisiyle ya da ekibiyle bir telefon görüşmesi ya da mülakat olmuştur. Finn'le bile olsa, o öğle yemeğinde büyük bir hata yapsaydım kitabı bana teklif etmeyeceklerinden eminim. Bu benim alanımda başarının açık bir işareti, ancak yine de bunu kabul edersem, proje ister iki ay ister yirmi ay sürsün, asla sadece kendim için bir şey yazamayacağım hissinden kurtulamıyorum. Her zaman bir bahanem olacak.

Finn'in kitabıyla yaptıklarımızı seviyorum ama bu şekilde işin içinde kaybolmaya devam edebilir miyim bilmiyorum. Sonunda kendimden ne kadar kalacağını bilmiyorum.

O kitaplarda beni duyabildiğini söylese bile -duyabiliyor *muyum* bilmiyorum. "Kulağa harika geliyor," diyorum, kelimeler boğazımda tebeşir gibi düğümleniyor.

"Zamanlama daha iyi olamazdı. Finnegan'ın kitabı yakında çıkacak ve siz de hemen yeni bir projeye başlayabilirsiniz. Bu tam da bizim istediğimiz şeydi.

sen."

Tam olarak istediğimiz şey.

Ben ne istiyorum?

"İsterseniz sizi Michael'ın adamlarıyla görüştürebiliriz. O harika, gerçekten sevimli bir adam. Hollywood'un içinden pek çok bilgiye sahip, uzun zamandır bu işin içinde. İlk tekliflerine bayıldım ama bence daha da yükseğe çıkmalarını sağlayabiliriz."

"Harika." Sadece tek bir sıfat kullanabiliyorum. Bir yazara yakışan bir beceri. "Aklım hâlâ Finn'in kitabında, o yüzden ... hemen bir cevap istiyorlar mı?"

Bir duraklama. "Bu tür teklifler öylece beklemez, Chandler." Nazikçe söylüyor. Ve haksız olmadığını biliyorum. Stella kariyerim için iyi olmaktan başka bir şey yapmadı ve ona güveniyorum.

"*Nocturnals* buluşmasına kadar. Söz veriyorum." "Mükemmel. Onlara haber veririm."

Telefonu kapattığımızda, birkaç dakika orada oturup kafeye doğru göz kırpyorum. Beni bekleyen başka bir iş olduğu için rahatlamış olmalıydım. Finn'in kitabından gelen para bir yastık görevi görecek, beni bir sonraki projede acele etmekten alıkoyacaktı. Artık Noemie'nin evinden bile taşınabilirim. Kendime ait bir yer bulabilirim.

Ama yine de ... sanki fiziksel bir şey beni masaya doğru çekiyormuş gibi ağır hissediyorum. Beni dizüstü bilgisayarına zincirliyor. Maddy ve kişisel antrenör Bronson'da olduğu gibi bu projenin de ne kadar ruh emici olduğunu söylüyor. Çünkü Michael Thiessen'in büyüleyici gizli bir derinliği olsa bile, bunu ortaya çıkaracak kişi olmak istediğimden emin değilim.

Instagram'ı açıyorum ve Maddy DeMarco'nun profilini kaydırıyorum, kitabı üzerinde çalışırken acıdan başka bir şey hissedip hissetmediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Geriye, geriye, taslak hazırladığım zamanlara gidiyorum. Lüks bir kulübede çekilmiş bir fotoğrafı var, masada yanında bir fincan kahve, dizüstü bilgisayarıyla oturduğu yerde, muhteşem bir dağ manzarası olan bir pencerenin yanında.

Düzenlemeler üzerinde çok çalışıyorum! Burada düşündüklerimi gerçekten duyabiliyorum, diyor başlık.

Daha ne kadar görünmez olabileceğimden emin değilim.

FINN'DE ÖĞLEDEN SONRA BİR MEDYA SALDIRISI, BIRAVUÇ PODCAST ve YouTube röportajları yapıyor ve akşam yemeğinden sonra eve dönüyor. Bir düzine özür mesajı ve ona olmadığını, kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyleyen bir düzine cevap.

Ve bu iyi, ama aynı zamanda bana çok şey verdi. İş hakkında.

Gelecek hakkında.

Bizim hakkımızda.

Çünkü Stella'nın çağrısının eğlenceli bir yan etkisi de bu: Artık resmen birlikte olduğumuza göre, kitap bittiğinde, ben Seattle'a döndüğümde ve o bir sonraki konsere hazırlandığında bize ne olacağını merak ediyorum.

Onun için biraz sebze Tayland yemeği ayırdım, biraz şarap koydum ve ses sistemini çözmeye çalıştım ancak bir caz çalma listesine ayarlı olduğunu keşfettim. Finn cazdan hoşlanıyordu; şimdiye kadar onun hakkında bilmediğim bir şeydi bu. Müzik hakkında çok az konuştuğumuz için buna büyük bir tepki vermemeliydim ama yine de onunla sadece birkaç ay önce tanıştığımı fark etmemi sağladı. Hâlâ bilmediğim çok şey var.

Çantasını ofisine fırlatıp yemek masasındaki şarap ve yiyecekleri gördüğünde, yüzündeki sırıtiş bu endişeleri on birden dörde indirmeye yetiyor. Burada bir rahatlık var, neredeyse biraz fazla rahat olan bir evcimenlik. Şu anda yaptığım gibi onun hayatına girebilirdim ve belki de kariyerim biraz daha az önemli olurdu.

Ve anksiyete geri döndü. Tırnak etlerim savaş alanına döndü.

"Yani . . . Bugün ilginç bir iş teklifi aldım," diyorum, bana provalardan, kendisi hakkında en popüler Google arama sorgularına yanıt verdiği YouTube röportajından bahsettikten sonra.

"Öyle mi?" diye soruyor kaşık dolusu tom yum çorbası arasında.

Stella'nın bana verdiği kadar çok ayrıntıyı sıralayarak ona açıkladım. "Ve görünüşe göre, gerçekten iyi biri mi? Bu da bir artı."

"Hmm." Biraz daha çorba. Daha fazla sessizlik.

"Menajerime düşüneceğimi söyledim," diyorum,        sessizliğinde hayal kırıklığı gibi bir şey var ve onun beni hayal kırıklığına uğratmasını istemiyorum. "Ama bu gerçekten iyi para."

"Yine hayalet yazarlık yapacaksın ama."

"  ey, evet. Bu benim işim."

Bir sessizlik nöbeti daha. Başlangıçta Finn'in sorulara cevap vermek için zaman ayırmasına bayılırdım ama şimdi tek istediğim kelimeler d    lene kadar omuzlarını sarsmak. Sonunda şöyle diyor: "Artık bunu yapmak istemediğini sanıyordum. Bu yüzden gizemin üzerinde çalıştığını sanıyordum."

"Bu pek kesin bir şey değil. O kitabı satsam bile muhtemelen başka bir yarı zamanlı i  e ihtiyacım olacak. Şu anda biraz birikimim var ama sonsuza kadar bununla yaşayamam."

"Peki ya yazmaya geri dönmeyi ne kadar sevdiğin? *Senin* yazılarını." Bakışları sertçe benimkilere yöneldi. "Ve her zaman bir roman yazarı olmak istediğini."

"Hâlâ yapabilirim." Sesim ince. Ses tellerim bile yalan söylediğimi biliyor. "Boş zamanım olur."

"Saçmalık. İkimiz de diğer kitabın önce geleceğini biliyorduk. Ve sen benim kitabımı almadan önce bile t  kenmi  tin." Kasesini masanın ortasına doğru itiyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Chandler. Hayatında yapmak istediğin şeyin bu olmadığını bana kaç kez söyledin? Belli bir başarı seviyesini garantilemek için başkasının adını kullanıyorsun ve bu sorun değil. Yapmak için i  e alındığın şey tam olarak bu. Ama sadece bu kadar: kendi başınıza ayakta durmak yerine bunu yapmak için i  e alındınız. Hiçbir şeyi riske atmadan başkasının şöhretinin arkasına saklanabilirsiniz. Hayalet yazarlık sizin koltuk değneğinizdir; kendinizi konfor alanınızdan çıkmaktan alıkoymanın bir yoludur."

Bu doğru olsa bile, tüm yolculuk boyunca benimle birlikte değil miydi? Beni tekrar tekrar konfor alanımın dışına çıkarken görmedi mi?

"Bu hiç adil değil." Ona bu kadar yakın otururken bu konuşmayı yapmak çok zor. Kendisi söyledi - beni okuyabiliyor ve yüzümün doğru kelimeleri bulamadığım bir şeyi ele vermesini istemiyorum. Ayağa kalkıp oturma odasına, *Kralın D  n    * kılıcının yanına doğru ilerliyorum.

"Gazeteciliğin kendisinin bir risk olduğunu düşünmüyor musunuz? Ben daha bölümümü ilan etmeden önce gazeteler kapanmaya başladı. Kariyerim her zaman riskliydi. Sağlık sigortasını da unutun, o hayali uzun zaman önce terk ettim."

"Kurgu romanınızın istikrarlı bir kariyere yol açacağının garantisi olmadığını biliyorum, öyle olduğunu düşünsem bile. Hollywood kadar büyük bir kumar olduğunu biliyorum. Ama *denemezseniz*, her zaman 'ya olsaydı' diye düşüneceksiniz. "Ya bu şansı deneseydim." O da ayağa kalkıyor, yaklaşıyor. "Bana yaptığın gibi."

Beni zorlama şekli - artık erkek arkadaşım olduğuna göre, bu sadece kabul etmem gereken bir şey mi?

"Aynı şey değil," diye itiraz ediyorum, her kelimesi kaburgalarımın arasına girip orada kalsa da. "Bunu yapsaydım, neredeyse kesinlikle daha az para kazanıyor olurdum. Faturalarımı ödemek için muhtemelen başka bir yarı zamanlı işe girmem gerekecek. Bana tutkuyla bağlı olduğum işi yapmamı söylemek senin için kolay.

-Yaptın ve başardın. Aktör olmak istedin ve oldun." "Elbette, erken şansım yaver gitti. Ama unutupyorsun, benim bir güvenlik ağım yoktu, ikisi de. Annem okula geri dönmüştü ve babam gitmişti. Ben de büyük bir risk alıyordum" diyor. "Ve tam zamanlı yazamayacak mıydın? Şu anda yaptığın da bu değil mi?"

Bir çıkardım. "Orijinal kitaplarım için sizin için yaptığımdan çok daha az kazanacağımı garanti edebilirim." Sonra kulağa nasıl geldiğinin farkına vararak geri adım atmaya çalışıyorum. "Sadece seni kastetmiyorum. Hepinizi, şimdiye kadar yazdığım tüm kitapları."

Bir omzunu duvara dayadı, ağzı acımasız bir çizgi oluşturdu. "Diğerleriyle bir arada olduğumu duyduğuma sevindim."

"Farklı olduğunu biliyorsun," diyorum. "Milyonlarca yönden. Ama en temel düzeyde, hala aynı şeyi yapıyorum. Başkası için yazıyorum, kendim için değil. Ve tüm bunları denklemden çıkarsam bile ..." Sonra kısık bir sesle soruyorum: "Ya başarısız olursam?"

"Ya ?" diye karşı çıkıyor.

Bir an sessiz kaldık, zor nefes alıyoruz.

"O zaman yapmam gereken şey bu, kitabımı yazmak ve ne? Seni kongreden kongreye, şehirden şehre takip etmeye devam mı edeyim? Ya da sadece seni ziyaret mi edeyim?"

eve döndün mü? Bu bile yeterli olur mu?"

Bunu söylerken bile, olmayacağını biliyorum. Bu yolculuktan sonra ondan bu kadar uzak kalma fikri onu şimdiden özlememe neden oluyor. Caz benim için tamamen yeniydi. Başka ne öğrenmeyi kaçırabilirim ki?

"Eksileri azaltabilirim. Sürekli seyahat etmek zorunda kalmam."

"Bunu sadece benim için yapmanı istemiyorum."

Bana uzun uzun bakıyor, başparmağı bileğimi okşuyor. "Chandler," diyor nazik ve ölçülü bir şekilde. "Bu sefer bunu katlanılabilir kılan tek şey sensin."

Bu sözlerin kalbimde yarattığı etkiyi görmezden gelmek neredeyse imkânsız. Duymak istemediğim şeylerle ilgili bir konuşmanın ortasında bile ona aşık oluyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Keşke tüm belirsizliklerimi silebilseydi.

"Kitap bittiğinde gerçekten ne olacağını düşünüyordun?" diye sordum. "Bana karşı dürüst ol."

Derin bir nefes aldı, ellerini saçlarında gezdirdi. "Umarım o noktada tüm hayatım fuarlardan ibaret olmaz ama evet, biraz seyahat olacak. Bu kaçınılmaz, özellikle de kitabın tanıtımı başladığında ve kâr amacı gütmeyen kuruluş faaliyete geçtiğinde. Ama neden uzun mesafeli bir ilişki deneyemeyeceğimizi bilmiyorum," diyor daha umutlu bir sesle. "O kadar da uzak değil. Birbirimizi her zaman görebiliriz."

"Bu uçuşlar pahalıya patlar."

Sanki bu hiç aklına gelmeyecekmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Parasını ben ödeyebilirim." Ben itiraz edemeden ekledi: "Ya da Seattle'a taşınıp Los Angeles'a gidip gelirim. Çünkü istediğin buysa bunu yaparım. Ya da burada benim yanıma taşınırsın."

"Bir saniye bekleyin."

Başım dönüyor ve tekrar oturmak zorunda kalıyorum, yumuşak bir gümbürtüyle kanepesine düşüyorum. *Seattle'a taşınmak. Los Angeles'ta onun yanına taşınmak.* Her şey çok fazla, çok hızlı. Şimdiye kadar sadece Seattle'da yaşadım ve aniden tüm hayatımı kökünden değiştirme düşüncesi dehşet verici.

İki gece önce benimle birlikte olmak istediğini söyledi, her neye benziyorsa artık.

Bu görüntü neden birdenbire bu kadar gerçek dışı oldu?

"Buna hazır mıyım bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Birlikte yaşamaya."

"Sadece fikir üretiyorum." Sanki bana katılması için izin istiyormuşum gibi kaşlarını kanepeye doğru kaldırıyor. Başımı salladığımda oturuyor ve avucuyla omzumu kavıyor. "Bir süredir kimseye bu kadar yakın olmamıştım. Bunu doğru yapıyor muyum bilmiyorum ama seni çok önemsiyorum. Bir yolunu bulacağımız konusunda bana güvenemez misin?"

"İstiyorum. İstiyorum."

"O zaman neden kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü bu çok *zor*, tamam mı?" Gözlerimden yaşlar akıyor ve onları elimden geldiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırıyorum. Konuşmanın bu şekilde dönmesini beklemiyordum ama aramızda ne kadar çok cevaplanmamış soru olduğunu da fark etmemiştim. "Aynı anda iki büyük kumarı nasıl oynayacağımı bilmiyorum. Kariyerim, her ne olursa olsun, ve bu ilişki-"

"İlişkimizin bir kumar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hâlâ kim olduğumu bulmaya çalışıyorum." Şimdi en savunmasız alana uzanıyorum, bazen kendime göstermeyi reddettiğim şeyi görmesine izin veriyorum. "Ve sen bunu çok uzun zamandır çözmüşsün."

"Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü belki. Ama gerçekte kim olduğum değil." Yüzü yumuşarken bir gülümseme yayıyor. "Aslında, sanırım bunun hakkında koca bir kitap yazdık."

Gülmüyorum. "Bütün mesele de bu zaten."

Çünkü o bir anı kitabına layık biri ve en kötü anlarımda bazen kendimi boş bir sayfa gibi hissediyorum.

Kendimi bir başkasının hayatının kuytu köşelerine sıkıştırmak istemiyorum. Onun hayaline o kadar kapıldım ki bu ilişkinin ne kadar zor olacağını unuttum mu? Son birkaç gündür evcilik oynuyoruz. Bu bizim gerçek hayatımızmış gibi davranıyoruz.

Bütün yolculuk boyunca rol yaptık. Çünkü şimdi Finn'le olan ilişkiyi hayal ettiğimde, kendimi her hafta sonu Los Angeles'a uçarken, uçuş parasını o ödediye kendimi suçlu hissederken, ödemediyse bütçemi zorlarken, ikimizin o gece ne izleyeceğimizi ya da hangi yeni vejetaryen restoranı deneyeceğimizi tartışırken görebiliyorum. Onu kar amacı gütmeyen kuruluşu için düzenlenen yardım ve etkinliklerde, arka planda bir menoranın saklandığı bir tatil filminde ara sıra rol alırken görebiliyorum. Galalarda ve etkinliklerde kolundaki isimsiz kişi ben olacağım. Destekleyici kız arkadaşı.

Onun hayatına uyum sağlayabilirim, elbette. O ilişkinin içinde olabilirim. Peki ya onun benim hayatıma uyması?

"Sana *çok* hayranım," diye fısıldıyorum, eline uzanıp sıkıyorum. "Keşke ben de kendim için aynı şeyi hissedebilseydim." Yavaşça ayağa kalkıyorum ve koridordan çantamı alıyorum. "Ve sanırım bunu anlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

Finn ayağa kalkıyor, peşimden gelmekle rahat bırakmak arasında kalmış gibi görünüyor. "Kalabilirsin," diyor. Bu kez sesi Meg Lawson'a onu terk etmemesi için yalvardığı zamanki gibi çıkmıyor. Çenesi sallanıyor, gözleri geniş ve cam gibi. "Bunun hakkında konuşmaya devam edebiliriz. Lütfen Chandler. Bunu birlikte çözebiliriz."

Yüzümün aldığı her ifadeyi gerçekten kategorize edebilseydi, ciddi olduğumu bilirdi. Bu evden ayrılırsam olabileceklerden korkuyorum ama yine de ciddiylim.

Başımı sallıyorum, artık kararlıyım. "Özür dilerim. Sanırım bunu yalnız yapmalıyım." Ve titreyen adımlarla kapıya yöneliyorum.

bölüm YİRMİ YEDİ

LOS ANGELES, CA

Uber'in arka koltuğunda, hayatımın en aptalca kararını vermemiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Bu da bazı gerçekten korkunç bir muhabbet. "Biraz trafik var, ha?" Şoföre soruyorum, o da gözlerini deviriyor.

Finn'le birlikte kalmamı planlamadıkları belli olduğu için yayıncının benim için ayırttığı otele gidiyorum. Los Angeles'ın merkezinde, Los Feliz'in cazibesinden hiçbir şey taşımayan, şehrin cesur bir bölgesinde. Ve sonra, başa çıkma mekanizmam olduğu için Noemie'yi aradım.

Ben her şeyi açıklarken beni dinliyor, Finn'le olan tartışmamın bir kısmını neredeyse kelimesi kelimesine anlatıyor. Ve işim bittiğinde, çok sert yatakta çok yumuşak yastıklarla yayılmışken, bana tam olarak duymak istemediğim şeyi söylüyor.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," diye başlıyor. "Ama ben biraz Finn'in ." Boğuk bir kahkaha attım. "Buna nasıl tepki vereceğimden emin değilim."

İç çekişi telefonda çıtırdıyor. "Uzun zamandır yazmaya öncelik vermiyorsun. Artık bunu istediğine emin misin?"

"Evet. Tabii ki istiyorum." *Neredeyse her şeyden daha fazla.* Yayınlanmak için bile değil, kitabımı tamamlamanın, yazmanın mutluluğunu yaşamak için.

Karakterlerime hak ettikleri çözümü vermek. Sonrasında olan her şey krema olurdu.

Ona katılmadığımdan değil, tam olarak değil. Sadece kimsenin kalbinin kırılmayacağı ve kariyerimin şansa bırakılmayacağı daha kolay bir çözüm olmasını umuyordum. Bir elimi göğsüme koyuyorum, nefeslerim hızlandıkça yükselip alçalıyor. Endişe boğazımdan yukarı tırmanıyor, ciğerlerimi sıkıyor.

Bir şeyi aktif olarak elde etmeye çalışmadan istemenin mümkün olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Belki de anlıyordur, ne de olsa bunu Wyatt'la yıllarca yaptım. O zaman bile, kendimi olduğumuz şeyden mutlu ikna ettim, çünkü başka bir şey statükoyu değiştirmeyi gerektirecekti. Risk almak anlamına gelirdi, çok uzun zamandır kaçındığım şey.

"Eğer bu işi kabul edersen," diye devam ediyor Noemie, "o zaman hiçbir şey değişmez. Bu hikayenin nasıl gittiğini biliyorsun. Ve işinize biraz bağımlı hale gelebilirsiniz."

"Pot, kettle."

Bir iç çekiş. "Biliyorum, biliyorum. Ama bir düşünürsen, işlerin bazen ne kadar stresli olsa da rahattı. İstedğin yüzde yüz bu değil ama bağlarını koparıp yeni bir şey denemekten daha az korkutucu."

"Ya buysa? Ya sadece çok korktuysam?" Bunu çok yüksek sesle söylüyorum, gözlerimde yaşlar olduğunu fark ediyorum. "Ya denersem ve işe yaramazsa?"

"O zaman inmek için yumuşak bir yerin var." Sesi nazikti. "Ailen var. Ben varım. Ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca konuşmak için çok zamanım var çünkü ..." Derin bir nefes. "Yeni bir iş buldum. Ocak ayında başlıyorum."

Doğruluyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum. "Ve bana sadece şimdi mi söylüyorsun?"

"Sen panik modundaydın. Doğru zamanı bekliyordum" diyor. "Aydın organik atıştırmalıkları satan bir şirkette reklamcı olacağım."

abonelik şirketi. Teklifi alana kadar size söylemek istemedim çünkü uğursuzluk getirmek istemedim ve daha bugün aldım."

Ve her şeye rağmen bir kakhaha attım, çünkü bu onun için mükemmel bir iş değilse, hiçbir şey değildir. Sesindeki heyecanı duyabiliyorum. "Nome. Senin adına çok ama çok mutluyum. Gerçekten."

"Teşekkür ederim. Ve umarım biliyorsundur ... ihtiyacın olduğu sürece evimde bir odan var," diyor. "Ama Chandler? Umarım ihtiyacın olmadığına karar verirsin. Şimdi değil, seni kovmuyorum ya da başka bir şey yapmıyorum. Ama ne zaman hazır olursan."

Yakında görüşeceğimize söz vererek telefonu kapatıyoruz. Şimdiye kadar otel odalarına alışmış olmalıydım, çünkü bir bakıma hepsi birbirine benziyor. Aynı rahatsız yataklar. Aynı ruhsuz dekor. Eksik olan tek şey ders planım ve koridorun karşısındaki tanıdık bir yüz.

Tüm bu yolculuk boyunca kendimi kandırıyordum. Bunun beni değiştireceğini, sonunda bir sonraki adımımın ne olacağını tam olarak bileceğimi düşündüm.

Eğer işi kabul edersem, o yolun sonunda ne olduğunu biliyorum. Bunu daha önce de yaptım. Ama yazdıklarına güvenmek, kariyerimi şansa bırakmak ... Telefonum yeni bir mesajla yanıp sönüyor.

Nerede olursan ol, oraya varacaksın, tamam mı?

Baş parmağımı kaldırarak cevap veriyorum, ki bu durum için biraz fazla olumlu görünüyor. Bir otelde. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım , diye devam ediyorum.

Eğer onun evine gidersem, o zaman teslim olurum. O güzel gözleri ve beni mükemmel bir şekilde saran kollarıyla orada olacak ve kariyerimi arka koltuğa bağlamak çok kolay olacak.

On yıldan uzun bir süredir hayatım teslim tarihleriyle tanımlanıyor ve tek bir tanesini bile kaçırmadığım için gurur duyuyorum.

Bu yüzden kendime bir son tarih verdim. Anı kitabını bitirdiğimde, işle ilgili kararımı vereceğim.

Ve Finn hakkında.

İstedğin kadar kalabilirsin, diye yazıyor.

Şimdi Seattle'a dönsem ikimiz için de daha iyi olur, gelecek haftaki birleşme çekiminden önce aramıza biraz koyarım.

Eve dönüş uçuşu boyunca kendimi buna ikna etmeye çalıştım.

OceanofPDF.com

bölüm YİRMİ SEKİZ

SEATTLE, WA

T *Seattle Times* ailemin evindeki mutfak masasında açık, ekmek kızartma makinesinde ekmek dilimleri bekliyor ve ocakta bir tava çırpılmış yumurta var.

Dün gece uçağım indiğinde ilk gittiğim yer burasıydı, bavulumu sürükleyerek merdivenlerden çocukluk odama çıktım, Noemie'ye yatağa yığılmadan önce onu yakında göreceğime dair mesaj attım.

Gazeteyi karıştırıyorum, gazetecilik okumaya karar verdiğimden beri yaptığım gibi tanıdık satır başlarını not ediyorum. Yine de kıskançlık yok. Hüzün yok. Yakın zamanda gerçekleşen bir müzik festivali ya da yeni hafif raylı sistem istasyonu hakkında yazdığım haberi, üniversitede ya da sonraki yıllarda, hala kendimi bulmaya çalışırken yazmış olmayı dilemiyorum.

Babam elinde bastonu, beline bağladığı ekose cübbesi ve yüzünü kaplayan gri-beyaz kirli sakalıyla içeri giriyor. "Günaydın! Eğer bulmacaya dokunduysan, bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin."

"Günaydın." Ona gazeteyi uzattım. "Hepsi senin."

Annem aşağı indiğinde tabağını dolduruyor, uzun saçları gökkuşağı tokasıyla toplanmış. Mutfak penceresindeki bir sıra yapraklı bitkiyi sularken eski bir Jefferson Airplane şarkısı mırıldanıyor.

"Beni gazetecilik okumaya hiç zorlamadın çünkü roman yazmaktan daha pratikti," diyorum hepimiz oturduktan sonra. "Sen mi zorladın?"

Annem bir dilim ekşi mayayı yağlarken duraksıyor. "Yapacağımızı hayal bile edemiyorum," diyor. "Belki para konusunda endişeliydik ama sanırım bize gazeteciliğin daha mantıklı olacağını söyleyen *sendin*."

Yüzümü buruşturuyorum. Benim gibi konuştun.

"Yine de yazdığın o tüyler ürpertici gizemleri özlüyorum." Babam kahvesinden bir yudum alıyor. "İtiraf etmeliyim ki onları o su kitabından daha çok sevdim." Maddy DeMarco'nun kitabını kastettiğini anlamam bir anımı alıyor. "Bunu sormanın bir nedeni var mı?"

"Çeyrek yaşam krizi mi?" Ben öneriyorum ve babam gülümsüyor.

"Hayır, daha çok gençsiniz. Siz bizim yaşımıza geldiğinizde, ortalama yaşam süresi muhtemelen en az yüz elli olacak."

"Finnegan'ın kitabı üzerinde çalışmak hoşuna gitmedi mi?" diye soruyor annem, kaşları endişeyle çatılmış bir halde.

Biraz fazla sevdim. Yüzümün beni ele vermemesini umarak bakışlarımı tabağıma yöneltiyorum. "Hayır, iyiydi. Harikaydı. Neredeyse bitti. Neyse," diyorum babama, konuyu değiştirmek için çaresizce, "haftaya kemik yoğunluğu taraman var, değil mi? Seni götürebilirim. Ve belki beni hasta portalına ekleyebilirsin, böylece sonuçlar gelir gelmez kontrol edebilirim?"

Babam öksürüyor ve annem dudaklarını birbirine bastırarak dikkatle tavana bakıyor. *Oh*. Belki de olmadığım bir tür sınırı aşmışımdır? Yaşlarına bakılırsa teknolojiyle araları oldukça iyi ama benim de daha fazla dahil olmamdan zarar gelmez. Özellikle de şimdi dönmüşken.

"Biz de seninle bu konuyu konuşmak istiyorduk," diyor babam. "Annen ve ben ... bahar tavuğu olmadığımızı biliyoruz."

Annem saçlarını savuruyor. "Kendi adına konuş," diyor. "Söylemek istediğimiz şey, bize yardım etmek için eğilip bükülmene ihtiyacımız olmadığı. Sen şehir dışındayken son birkaç ayı gayet iyi idare ettik."

Sertçe yutkundum. Bunu duymaya hazır değildim -bana ihtiyaçları olmadığını. "Yine de endişelendim."

"Endişelendiğini biliyoruz çünkü önemsiyorsun," diyor babam. "Ama bu çok fazla. Noemie'den birkaç kez bizi kontrol etmesini istediğini biliyoruz ve belli bir noktadan sonra bu bir bebek bakıcısına sahip olmak gibi hissettirdi."

İrkildim. İstedikim hiç de bu değildi. "Çok özür dilerim. Sanırım ne yapacağımı tam olarak bilemedim."

"Yardımanızı istediğimiz bir zamanın geleceğini biliyorum," diyor babam. "İhtiyacımız olduğunda. Bu yarın olabilir ama yıllar sonra da olabilir."

Annem dizimi okşuyor. "Sadece henüz bize ebeveynlik yapmana hazır değiliz."

Kahvaltıyı bitirdiğimizde bir şey çarpıcı bir netlikle yüzüme çarptı. Finn'in dediği gibi, hayalet yazarlığı sadece bir koltuk değneği olarak kullanıp kullanmadığımı merak ediyorum. Seattle'dan ayrılmak zorunda kalacağım için kaç işe başvurmadım? Kendimi geride tutmaya bu kadar niyetli olduğum için kaç fırsatı kaçırdım? İnsanların artık bana ihtiyaç duymayacağı konusunda o kadar endişeliydim ki kendimi onlara o kadar sıkı bağladım ki düğümleri zor çözdüm.

Bu yerin ve bu insanların benim tüm dünyam olduğunu düşündüm ve onları bu görevi almadan önce sevdiğimden daha az sevmesem de, gerçek şu ki benim dünyam bundan daha büyük. Tekrar ve tekrar, yeni şehirlere, yeni deneyimlere ve en önemlisi de konfor alanının dışına çıkabilen versiyonuma aşık oldum.

Çünkü Eylül ayındaki Chandler, haftalar süren sessizlikten sonra Wyatt'tan gelen ve beni bu ayın sonunda vereceği tatil partisine davet eden bir mesajı okuyamaz ve tüm konuyu silmeden önce sadece "Üzgünüm, !" yazamazdı.

KITAPTAN KAÇIYORUM. ÜÇ GÜN İÇİNDE TESLİM ETMEM GEREKİYOR VE BEN KAÇIYORUM.

O.

The Nocturnals'ı izlemeyi bitirdim çünkü bu, anı defterini açmaktan, bu işin sonu ve henüz adını koymadığım bir şeyin başlangıcıyla yüzleşmekten daha kolaydı. Hatta dün Noemie ile ters koşu dersine gittim, koşu bantlarında geriye doğru koşmanın yaratıcılığı artıracığını umuyordum ... ama hiçbir şey olmadı.

Ama eğer gerçekçi olursam, sorun yaratıcılık değil. Korku. Her zaman, her zaman korku. Çünkü bir düzenleme sürecinden geçecek olsak da, kitabı bitirmek bir dönemin sonu gibi geliyor.

Gerçek şu ki, yüzeysel bir bağlantıya dayanan başka bir kitap yazma fikri, eğitmenin daha önce bahsettiği tersine koşu eğitim kampına kaydolmak istememe yetti. Stella ile telefonu kapatır kapatmaz, bu işi kabul edemeyeceğimi anladım. Belki de ne istediğimi hep biliyordum ama kendime güvenemiyordum ve beynimin kalbime yetişmesi biraz zaman aldı.

Yeni valizim odamın diğer tarafında duruyor ve bana bunun bir son olmak zorunda olmadığını hatırlatıyor.

Derin bir nefes Finn'in kitabını tekrar açıyorum.

İlk başta, şimdiye kadar yazdığım her şeye göz gezdirdim. Ve ilerledikçe bir şey dikkatimi çekiyor; oyunculuğundan Yahudiliğine ve *Yüzüklerin Efendisi*'ne kadar kitap boyunca garip bir duygu akımı var.

Aşk gibi bir şey.

Her bölümde bu kadar iç içe geçmişken bunu daha önce nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum. Reno'daki çocukluğu ve annesi için sahnelediği dramatik okumalar. Cogsworth'ü canlandırdığı talihsiz rol. *The Nocturnals* için Hux'un bilim geçmişini nasıl titizlikle araştırdığı ve OKB'sini ve onu nasıl yöneteceğini yavaş yavaş anlaması.

Finnegan Walsh içten ve *iyi biri* ve her riske değer. Ve belki de onun istediği gibi bunu birlikte çözebilirdik, ama şimdi biliyorum ki bunu önce kendim yapmalıydım. Bunu gerçekten görebilmek için ondan uzak kalmaya ihtiyacım vardı.

Saatlerce duraksamadan, saate ya da kelime sayısına bakmadan çalışıyorum. Belki Silver Lake'te güneş alan bir kafe değil ama diğer tüm kitaplarımı yazdığım yer burası ve Seattle'a indiğimden beri umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir rahatlık sağlıyor.

Ben bir yazarım. Her zaman bir yazar oldum, ama yolun bir yerinde, belki de kendimi başarısızlık ihtimalinden korumak için, kendim için yazmayı bıraktım. Saf aşk için yazmayı bıraktım ve sesimin bir başkasının sesinde kaybolmasına izin verdim.

Artık değil.

Bu kitabın kapağında Finn'in adı olacak, bunu başından beri biliyordum.

Ve bir sonraki, kararlıyım, benim olacak.

OceanofPDF.com

NOCTURNALS

Sezon 4, Bölüm 22: "Mezuniyet, Bölüm 2"

EXT. OAKHURST QUAD-GECE

CALEB RHODES, ALICE CHEN, OLIVER HUXLEY, MEG LAWSON, SOFIA PEREZ ve WESLEY SINCLAIR daire şeklinde durup gökyüzünü izliyor. Akıncılar her an ortaya çıkabilir. An. Caleb ve Alice el ele tutuşuyor, Hux ve Meg kucaklaşıyor ve Sofia Kızıl Tılsım'ı . Wesley bile belki de hayatında ilk kez ciddi görünüyor.

CALEB

İşte her şey burada bitiyor. Biz onlara karşı. Komik, bugün yapacağımı düşündüğüm tek şey bir kağıt parçası almaktı. son dört yılda hayatta kaldı.

WESLEY

Kaderi kışkırtma. Hala yapamayabilirsin.

MEG

Korkuyorum.

HUX

Onu daha yakın tutuyor ve başının üstünü öpüyor.

Biliyorum, ben de korkuyorum. Ama bence birlikte korkmak daha az korkutucu, değil mi?

OceanofPDF.com

bölüm YİRMİ DOKUZ

LOS ANGELES, CA

(Stüdyo tıklım tıklım dolu, hayranlar tepeden tırnağa sahte kürkler giymiş, yanaklarında bıyıklar var. Ev yapımı tabelalar sallıyorlar.

plastik dişlerini göstererek sırtıyor, birbirlerine sıkıca sarılıyor, ciyaklıyor, çığlık atıyor ve birkaç damla gözyaşı döküyorlar çünkü nihayet, *nihayet*, bu gerçekleşiyor. En sevdikleri karakterler, bu gece için tekrar bir araya geliyor.

Tüm eksilerden sonra bile, hala görülmeye değer bir manzara: tüm bu insanlar çok derinden sevdikleri bu şey için burada toplandılar.

Tam olarak her şeyi yapmadım ama en azından gemim belli. Etsy'de bulduğum I'D MUCH RATHER BE UNUSUAL tişörtünü, biraz daha güçlü olması için Finn'in hançer desenli çoraplarıyla eşleştirdim. Eylül ayından bu yana kaç uçağa bindiğimi sayamasam da, uçuş boyunca kolçakları sıkıca kavradım ve Noemie yanımda fısıldayarak bana güvence verdi. İşleri berbat etmediğime dair. Finn'in fikrini değiştirmeyeceği konusunda.

Gelemezsen anlarım, dün gece mesaj attı. Ama gerçekten geleceğini umuyorum.

Ona tabii ki orada olacağımı söyledim. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu nasıl kaçırabilirdim ki?

Eşleşen gömleğiyle Noemie, bize ayrılan ilk sıradaki koltuklara vardığımızda bileğimi tutuyor. "Bunların üzerinde isimlerimiz yazıyor," diyor şaşkınlıkla. "Senin hayatın ne?"

Belki günün sonunda ona verecek bir cevabım olur.

Buluşma, dizinin en unutulmaz anlarından oluşan ve seyircilerin kahkaha ve tezahüratlarıyla noktalanan bir montajla, diziden bazı görüntülerle açılıyor. Caleb'in ilk dönüşümü, Alice ve Sofia arasında seçim yapmak zorunda kaldığı sahne, Hux ve Meg'in ilk öpüşmesi. Wesley'den iyi zamanlanmış birkaç zinger. Dizinin sonunda Hux'un geliştirdiği serum Meg'in kurt adam tarafını biraz daha kontrol etmesine yardımcı olarak sonunda gerçek bir ilişki yaşamalarını ve Meg'in korkusuzca sanat tarihi tutkusunun peşinden gitmesini sağlıyor. Sonra dizinin final sahnesi: altı karakter de kötü adamlarıyla son bir kez savaştıktan sonra mezuniyet gününde bir zamanlar Oakhurst Üniversitesi olan yerin enkazında duruyorlar. Kanları akıyor, topallıyorlar ve üstleri başları kir içinde ama zafer kazanmış durumdalar. Yaralarının hesabını vermek ve herkesin iyi olduğundan emin olmak için birkaç dakika ayırdıklarında, izleyici de bunu biliyor - onları ne bekliyorsa, gerçek ve doğaüstü dünyalar önlerine ne çıkarırsa çıkarsın, üstesinden gelebilecekler.

Alkışlardan sonra ışıklar yanıyor ve sahnedeki altı başrol oyuncusu ortaya çıkıyor. Seyirciler ayakta alkışlamak için ayağa fırlıyor ve ben yerime oturdüğümde ellerim acıyor. Juliana ve Cooper biraz utangaç görünüyor, Hallie ve Bree sırtıyor ve el sallıyor, Ethan sırtıyor.

Ve Finn.

Elbette çok güzel görünüyor, çünkü her zamanki gibi koyu yeşil düğmeli bir ceket, gri kravat ve provalar sırasında gardırobun yarım saat boyunca tartıştığı bir kazak yelek giymiş. Konserlerde ve dizüstü bilgisayarımın ekranında görmeye alıştığım, hava ile fırçalanmış versiyonu ama onda farklı bir şeyler var. Belki de daha önce görmediğim bir yorgunluk, tabii onu ne kadar özlediğim için hayal etmiyorsam.

Çünkü o uçağa atlamadan önce bu konuda herhangi bir şüphem varsa bile artık yok, kalbim Seattle'a geri döndükten sonra bile beni hala istediği umuduyla ağrıyor.

Buluşma tek kelimeyle keyifli. Oyuncular en sevdikleri anları, perde arkası sırlarını paylaşıyor, soruları yanıtlıyor ve izleyiciler her dakikanın tadını çıkarıyor.

Ayrıca Ethan'ın sahnede kendini aptal yerine koyması da çok hoş. Tüm zaman boyunca dikkati dağınık görünüyor, dirseğini ovuşturuyor ya da cebine uzanıyor, sanki telefonunu kontrol etmek istiyor ama edemeyeceğini biliyor.

Dizinin yaratıcısı Zach Brayer kendisinden bir tartışmayı kesin olarak çözmesini istediğinde sinsî bir gülümsemeyle "İkisini de tutmaktan mutlu olurum" diyor: Alice mi Sofia mı? "Ama nedense Zach bu konuda pek istekli değildi."

Programın sonuna doğru, izleyicilerin sorularına sıra geldiğinde, birisi internette dolaşan yeniden başlatma ya da spin-off söylentilerini sordu. Söylentileri ben de gördüm - hepsi Zach'in geçen ay *Nocturnals* evreninde geçen, hatta belki de aynı karakterlerden bazılarıyla başka bir şey yazmak istediğini söylemesinden kaynaklanıyor gibi görünüyor.

"Yeniden başlatma mı? Hiç sanmıyorum," diyor Ethan gülerek. "Alınma ama bu biraz geriye gitmek gibi olur. Sanırım şu anda kariyerimin farklı bir aşamasındayım."

Seyirciler arasında bir dedikodu dalgası yayılıyor.

"Demek en kötüsü olmaya kararlı, ha?" diye mırıldandı Noemie.

"Yani-" diyor Ethan, hayranlarının ondan soğuduğunu açıkça görerek, ama Hallie çoktan onun yerine konuşmaya başlamıştı.

"Hepimizin kariyerini başlatan bu dizinin üstünde olmayan bizler için yeniden başlatma yapmayı *çok* isterim. Ya da bir spin-off" diyor. "Meg otuz yaşında, kurt adam olmayı müze küratörü olarak yaptığı işle dengelemeye çalışıyor? İşte bu." Bu birkaç yuhalama ve alkış alıyor.

Ama en güzel kısmı Finn'in gözüme takılması ve bakışlarının uzun, güzel bir an boyunca üzerimde kalması.

O bir bakışta, umut olduğunu söyleyebilirim.

DAHA SONRA NOEMIE HAYRANLARIYLA BİR ŞEYLER İÇMEK İÇİN AYRILDI. Yıllar önce bir forumda tanışmıştım, sahne arkasında Finn'i ararken soyunma odası. Ekip beni provalardan tanıdı ve el sallayarak karşılık verdi. Koridorlar dar, ayaklarım dengesiz ve *Finn Walsh*'un ay şeklindeki bir afişte karalandığı kapıyı bulduğumda kalbim boğazımda.

Gömleğimdeki bir kırıklığı düzelttim, taşıdığım ağır postacı çantasını ayarladım ve kapıyı çaldım.

"Bir dakika," diye sesleniyor Finn. Çenesi gevşeyerek kapıyı açtığında beni beklemediği çok açıktı. Yüzü biraz pembeleşmiş, makyajını yeni silmiş gibi ve parmakları kravatını gevşetirken donup kalıyor. Kravatını kendim çözme ve onu daha yakına çekme isteğimle savaşmak zorundayım, çünkü aniden tek yapmak istediğim bu.

"," diyorum onun yerine.

"Teşekkür ederim. Uh." Geriye doğru bakıyor, bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "İçeri gelmek ister misin? Fazla bir şey değil, ama ..."

"Doğru, tabii. Elbette." Aramızdaki bu gariplik yeni. Kapıyı daha geniş açıyor, bir makyaj masası ve kostüm rafı, küçük bir masayı dolduran yarım düzine çiçek aranjmanı ortaya çıkıyor. Oda o kadar küçük ki nabzımın atışını duyup duymadığını merak ediyorum.

Bu Finn, kendime hatırlatıyorum. Kendime güvenmekten başka bir şey hissetmem için bana hiçbir sebep vermeyen adam. *Bunu yapabilirim*.

Ben çantamdan spiral ciltli el yazmasını çıkarırken o da makyaj masasına yaslanıyor. "Artık kimsenin basılı kopya kullanmadığını biliyorum. Ama ne zaman sana bu şekilde yaklaştığımı hayal etsem, elimde kocaman bir kâğıt yığını tutuyordum. Dramatik etki için . Seksen beş ve seksen altı sayfalarda kahve lekesi olabilir, bunun için üzgünüm." Titreyen ellerimle kâğıdı ona uzattım. "İşte burada. Kitabınız."

Boğazına bir nefes takılıyor. Sanki Office Depot'ta kırk dolara bastırdığım bir şey değil de narin bir şeymiş gibi açıyor, gözleri bazı paragraflarda diğerlerinden daha uzun süre kalıyor. Umarım orada işine duyduğu sevginin ne kadar büyük olduğunu görebilir. *Onu* ne kadar çok sevdiğimi.

Kendi sesimi bunun dışında tutmaya çalıştım. Çünkü aynen onun dediği gibi: Tamamen saklanamam ve Finn de saklanmak isteyeceğim son kişi.

Tekrar konuştuğunda sesi kalındır. Duygusal. "Hayır," diyor, düz beyaz kapağı okşayarak. "*Bizim* kitabımız." İlk kez onunla bu konuda tartışmıyorum. "Bayıldım. Bir yanımda bu kadar iyi bir kitabı hak etmediğimi düşünüyor ama itiraz etmeyeceğim. Bayıldım ve sen de olağanüstüsün."

"Teşekkür ," diyorum, içimden gelerek. "Bir şey değil."

Kitabı makyaj masasının üzerine, üzerinde HOWL ASVER FORGET YOU-XX BREE yazan bir kartın hemen yanına yerleştirir.

"Çok düşündüm," diyor, ellerini ceplerine sokuyor ve ayakkabımı kendi elleriyle dürtüyor. "Ve o gün evimde biraz sert konuşmuş olabileceğimi biliyorum. Seni çok fazla zorlamış olabilirim. Ne yaparsan yap, ister kendin için ister başkaları için yaz, bu işte inanılmaz olacaksın. Bu kitapla benim için yaptığın şey . . . "Teşekkür ederim" demenin yeterli olacağından emin değilim. Tüm bunlar bana sadece yıkılmış bir geçmiş olmadığımı düşündürdü. Bunu anlamama yardım ettiniz."

"Sen de bana yardım ettin." Ojelerimi karıştırıyorum. "Yazdıklarım konusunda senin okuduğun zamanki kadar kendime güvendiğimi hiç hatırlamıyorum. Ve kitabımı bitireceğim," diyorum, sesimde daha kararlı bir tonla. "Ondan sonra, nasıl gittiğine bakacağım."

Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Bu arada gömleğini de beğendim."

"Teşekkürler, ama... bu benim gemim değil."

"Hayır mı?" Yaklaşırken ağzında bir kıvrım

beliriyor. "Aslında Hux'un başka biriyle olmasını tercih ederim." "Küfür."

Sertçe yutkunuyorum. Çünkü onu öpmeyi ne kadar istesem de, önce ona söylemem gereken birkaç şey var. Şimdi ya da asla, istediğim kadar zaman ayırabileceğimi söylese bile. Nasıl hissettiğimi haftalardır, belki de aylardır biliyorum ve bunu söylemenin zamanı geldi. Süslü bir dil yok, sembolizm ya da gizli anlamlar yok. Sadece kelimeler, doğru kelimeler.

"Son birkaç aydır," diye başlıyorum, "birbirimizi gerçekten tanımaya başladık. Aslında hayatımdaki çoğu insanı tanıdığımdan çok daha iyi. Seninle röportaj yapmam, hayat hikayeni yazmam gerekiyordu ... ama bir şekilde birbirimizle röportaj yapmaya başladık. İkimiz de içimizi açtık, daha önce kimseyle paylaşmadığımız şeyleri paylaştık."

Dengesiz başlamış olsak da Finn benden daha uzun süredir bu ilişkinin içinde. Hiç tereddüt etmedi. Her ne kadar tanınmış bir isim olmasa da, muhtemelen benden daha ünlü biri o. Ama bana hiçbir zaman kariyerimin, ne kadar belirsiz olsa da, önemsiz olduğunu hissettirmedi.

"Benim için hiçbir zaman sadece profesyonel bir iş olmadı," diye devam ediyorum, "başlangıçta bile. Belki de bu kovulmam gerektiği anlamına geliyor. Belki de işi hiç kabul etmemeliydim, ama bu asla bu kadar yakınlaşamayacağımız anlamına gelirdi. Ve ben de sana asla aşık olmazdım." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Birbirimizi asla zorlayamazdık ve kendi başımıza harika şeyler yapabileceğimizi fark edemezdik. Bence birlikte de harika olabiliriz."

Yüzündeki ifade beni parçalara ayırıp tekrar bir araya getirebilirdi. Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorluyorum, o bakışları kendi savunmasızlığımla karşılıyorum. "Sana çok derin bir aşkla bağlıyım ve bu kitaptan sonra hayatım nasıl olursa olsun, seni de içinde istiyorum."

Bir nefes daha alamadan kolları beni sarıyor, ısıtıyor, *rahatlatıyor* ve *rahatlatıyor*. "Seni çok seviyorum tatlım," diyor saçlarıma doğru, eli enseme okşuyor. Başparmağı kulağımı sıyrıyor. "Sana tapıyorum. Koyu halkalarımı gizlemek için ne kadar makyaj yapmaları gerekti

-Sen gittikten sonra çok mutsuzdum. Neden bunu yapmak zorunda kaldığını anlıyorum ama tek düşünebildiğim geri dönüp dönmeyeceğin."

Bir parmak ucumu gözlerinin altındaki boşluğa götürüp teninde gezdiriyorum. "Bana çok güzel görünüyorsun."

Öpüştüğümüzde, bütün hafta boyunca aldığım ilk derin nefes gibi hissediyorum. Ona tekrar tekrar onu sevdiğimi söylüyorum, çünkü aniden bunu söylemeden duramıyorum. "Yani uzun mesafe mi?" diye soruyor.

"Çünkü bence biz gerçekten harika."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum - muhtemelen haklı. "Bir yolunu ," diyorum ona, çünkü belirsizlik artık beni korkutmuyor. "Ama henüz birlikte yaşamaya hazır değilim."

"Tamam, ama sık sık geleceğim. Senin yatağında. Ve belki hafta sonları mutfakta üstsüz krep ve sebzeli domuz pastırması yaparım."

"Bunların hiçbirine karşı değilim."

Bana daha sıkı sarılıyor, göğsüne gmlmeme izin veriyor. "Risk aldığın için çok mutluyum," diye fısıldıyor kulağıma.

"İşte bu," diyorum kalp atışlarına. Yumuşak, sabit ve doğru. "Seninleyken yle hissetmiyorum. Sadece ev gibi hissettiriyor."

OceanofPDF.com

EKRANDAN SAYFAYA, FINN WALSH'IN MENZİLİ VAR

Akbaba

Finn Walsh'un bugünlerde gülümseyecek çok şeyi var. Eski *Nocturnals* yıldızının anı kitabı geçen ay *New York Times*'in en çok satanlar listesine dört numaradan giriş yaptı ve geliri, maddi engelleri olan yaratıcı kişiler için terapiyi erişilebilir kılmak üzere tasarlanan yeni sivil toplum kuruluşu Healthy Minds'a aktarıldı. Ayrıca bir yıllık kız arkadaşı yazar Chandler Cohen ile ülke çapında görüldü, ancak ikili nasıl tanıştıkları konusunda ağzını sıkı tutuyor.

İki haftalık bir kitap turundan yeni çıkan Walsh, şimdiden işine geri dönmüş durumda. "Yıllardır bu kadar meşgul olmamıştım," diyor Los Angeles'taki evinden. "Yaptığım işi sevdiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum."

Walsh'un anı kitabı *Glasses Off*, OKB deneyimini, Hollywood'daki ilk günlerini ve *The Nocturnals*'in yayından kalkmasından sonraki hayatını bir dizi ilgi çekici vinyet aracılığıyla anlatıyor. Gençlik paranormal drama hayranları için mutlaka okunması gereken bir kitap, ancak bu kitlenin ötesinde önemli ölçüde geniş bir çekiciliğe sahip. Nazik ve saygısız bir üslupla yazılmış olan kitap, yazarın doğrudan okuyucuyla yakın bir arkadaş gibi konuştuğunu hissettiriyor.

"Yazma süreci bir inişli çıkışlıydı," dedi sesindeki neşeyi gizleyemeyerek. "Ve şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şeydi."

OceanofPDF.com

EPİLOG

SEATTLE, WA

E Kitapçının diğer tarafından baktığımda *Gözlükler Kapalı*'yı görebiliyorum ve bunun tek sebebi kapakta en sevdiğim kişinin yer alması. Finn bir kütüphanede, koyu mavi bir arka plana karşı, kırık bir çift gözlüğü eziyor ve kamera dışında bir şeye bakıyor. Anı kitabı, en son çok satan kitapların, edebi kurguların, parlak renkli yemek kitaplarının ve ünlülerin -eminim başkaları tarafından yazılmış- anlatılarının yer aldığı bir sergiye demir atıyor.

Hayatımı güzel bir kaosa sürükleyen Büyük Kitapçı Hırsızlığı'ndan beri bu dükkâna birkaç kez geldim ama bu gece, bu gece farklı. Bu gece, kitabın kapağına uygun olarak koyu mora boyanmış tırnaklarımı karıştırmamak için kendimi zorluyorum, sinirlerimin beni alt etmemesini istiyorum. Böylece kalbimin yanında güvenle sakladığım türden anıları barındıran bara doğru ilerliyorum.

"Sıvı cesaret?" diye soruyor arkamdan biri.

Başımı sallayarak arkamı dönüyorum. "Hayır. Sadece kaderin doğasını, evrenin inceliklerini ve buraya nasıl geldiğimizi düşünüyordum."

"O zaman çok derin bir şey yok." Finn yanımdaki tabureye otururken kalçama vuruyor. Saçlarında artık daha fazla ak var, bu konuda ona takılmayı seviyorum ve o da bunu hiç umursamıyor.

"Bu kadar çok insan olmasını beklemiyordum. Neden bu kadar çok insan var? Geceyi yanlış anladılar ve onun yerine Tana French'i görmeye geldiklerini mi düşünüyorlar? Onu almak için çok mu geç?"

Finn bir kolunu omzuma atıyor ve beni kendine çekiyor. "Bunu yapabilirsin," diyor ve ona yarı yarıya inandığım için hızlı bir öpücük veriyorum. "Harika olacaksın."

Sahneye doğru ilerliyoruz, arkadaşlarımız ve ailemiz zaten seyircilerin arasında bekliyor. Noemie ve ailem, teyzelerim, Finn'in annesi ve Krishanu

ve Derek. Sonra, elimi son bir kez sıkarak Finn ön sıraya oturuyor, ben ise yeni siyah kadife ceketim ve yeni kestirdiğim saçlarımdan alabildiğim kadar güven alarak tek başıma podyuma çıkıyorum.

Bir kitapçı beni tanıttıktan sonra "Burada olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim" diyorum. "Bunu söylemek biraz gerçeküstü geliyor ama ciddiyim: Buraya gelebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve bunların hiçbirini hafife almıyorum." Kitabı elime alıyorum, üzerinde adımın yazılı olduğuna hâlâ inanamadığım, pürüzsüz mat kapaklı, ciltsiz bir kitap. "*Zehirli Kalem* tam olarak rahat bir gizem kitabı değil, ama bence oldukça rahat - içinde sizi sıcak tutacak kadar romantizm var. Her kitapta olduğu gibi bunu okumak için de ideal yer, bir fincan sıcak çikolata eşliğinde şöminenin yanındır." Bunun üzerine Finn'in gözleri tanıdık bir şekilde parlıyor.

"Bu kitabı yazmaya uzun zaman önce başladım," diye devam ediyorum, "ancak tamamen farklı bir şey üzerinde çalışana kadar benim için gerçekten bir araya gelmedi."

Burada sadece bir avuç insan o farklı şeyin ne olduğunu biliyor. Yayınlanmasının üzerinden bir yıl, üzerinde çalışmaya başlamamızın üzerinden iki yıl geçtikten sonra, Finn'in anı kitabı hala kitapçıların çoğunda göze çarpan bir şekilde yer alıyor. Daha piyasaya ikinci baskıya girdi ve ikimiz de kitaptan telif geliri elde ettik. Kitabı yazdığımı kamuoyuna açıklamak isteyip istemediğimizi konuştuk ve sonunda bunu bir sır olarak saklamaya karar verdik. Finn bunun tamamen bana bağlı olduğunu söyledi ve ben de bunun sadece bize ait olmasını sevdim. Tarihimizin güzel ve önemli bir parçası.

"Umarım beğenirsiniz ya da beğenmezseniz lütfen bana söylemeyin." Birkaç kahkaha. "Ama en önemlisi, eğer okursanız, umarım gerçek dünyadan bir süreliğine kaçmanızı sağlar."

Sonrasında pasta, şampanya ve olması gerekenden daha uzun bir imza kuyruğu var. Elbette, bazı insanlar muhtemelen Oliver Huxley'i görmeyi umarak buradadır, ancak çoğunlukla Finn ve ben sakın bir hayat yaşamayı başardık. Sözüne sadık kalarak dolandırıcılığı bıraktı ve Bonnie adında bir kurtarma köpeği evlat edindi; beni gördüğüne her zaman ondan daha çok seviniyor ve bunu şöyle savunuyordu: "Beni her gün görüyor. Tabii ki sen buradayken seni görmek için daha heyecanlı *görünüyor*." Evimizi paylaştık.

Finn'in Los Feliz'deki evini kiralayıp bu yıl Noemie'den arabayla sadece on dakika uzaklıkta iki yatak odalı şirin bir eve taşınmaya karar vermeden önce Seattle ve Los Angeles arasında zaman geçirdik.

Stella, *Zehirli Kalem*'i bitirdikten kısa bir süre sonra, büyük ölçüde hayalet yazarlık sayesinde kurduğum ilişkiler sayesinde iki kitaplık bir anlaşma ile sattı. Kitabın devamı gelecek yıl çıkacak, bu yüzden kendimi yazmaya ve evimizin yakınındaki bir kitapçada yarı zamanlı bir işte çalışmaya verdim. Finn, Hanuka temalı bir romantik komedinin prodüksiyonunu tamamlıyor; bu, çoğunlukla Noel filmleriyle tanınan bir kanal için yapılan ilk iş. Ayrıca, halihazırda bir düzine terapisti olan kâr amacı gütmeyen kuruluşu Healthy Minds'in paydaş toplantıları için sık sık seyahat ediyor. Hayatlarımız hiç olmadığı kadar yoğun ve başka türlü süneni hayal bile edemiyorum.

Annem ve babam, kızlarının televizyonda izledikleri biriyle ilişki yaşıyor olması da dahil olmak üzere, tüm bu olanlardan son derece keyif alıyorlar. Babam onu tanıştırdıktan sonra tam üç ay boyunca ona Hux dedi ve hala ara sıra ağzından kaçırıyor.

"Hala okumamıza izin vermediğine inanamıyorum," diyor annem beni kucakladıktan sonra. "Diğerlerinin hepsini okuduk!"

"Evet, ama bu seferki farklı. Güvende olmak için üçüncü, on birinci, on dördüncü bölümleri, on sekizinci bölümün son birkaç sayfasını ve yirminci bölümün yarısını atlamanız gerektiğini düşünüyorum." Kopyalarını imzalarken bunu düşünüyorum. "Ve kesinlikle yirmi iki ve yirmi dört. Aslında, belki de bunu elimde tutmalı ve o kısımların bazılarını düzeltmeliyim?"

Noemie sahnede "Bunlar hep iyi kısımlar," diye fısıldıyor ve ben de ona kitapla vuruyormuş gibi yapıyorum.

Tam her şeyi imzaladığımı ve tüm arkadaşlarımla ve ailemin partiyi bara taşıdığını düşündüğümde, son bir kişi masama yaklaşıyor.

"Bunu kime söylemeliyim?" Soruyorum, kelimeler hala garip geliyor ama daha tanıdık gelmeye başlıyor.

Finn kitabı öne doğru kaydırırken "Nişanlın," diyor.

Alışmadığım bir kelime daha ve onun sesindeki tınısını seviyorum. Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum, göğsümde sıcaklık çiçek açıyor. Nişan: birkaç ay önce aramızda geçen sessiz, mükemmel bir an.

Evini kiraya vermeden önce. Şarap kadehleri, ses sisteminden çalan hafif caz, Bonnie kucağımda uyukluyor. "Seninle evli olmamak tam bir zaman kaybı gibi geliyor," dedi saçımın bir tutamıyla oynayarak. "Bence bunu düzeltmeliyiz."

Şimdi kalemimi başlık sayfasının üzerinde kaydırmamı izliyor, gözlerinde en saf hayranlıktan başka bir şey yok.

"İmzam karmakarışık," diye ilan ediyorum. İki *C* harfi aynı değil ve sanki üçüncü sınıflar için hazırlanmış çalışma kâğıtlarından birinde el yazısı alıştırması yapıyormuşum gibi görünüyor. "Bir süre sonra 'Charlie Chaplin' diye imzalamışım gibi görüldüğünü düşünmeye başladım ve sonra o kadar bunaldım ki birkaç tanesini gerçekten Charlie Chaplin *diye* imzalamış olabilirim."

Finn ona bakıyor. "Bana çok güzel göründü," diyor. "Ama eğer istersen... Bu tür şeylerde epey tecrübem var." Bakışları tekrar benimkilere kayıyor, ağzı en sevdiğim türden bir gülümsemeye dönüşüyor. "Belki sana birkaç ipucu verebilirim?"

TEŞEKKÜRLER

Editörüm Kristine Swartz'a: Bu kitabın kalbini bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Her zaman olduğu gibi, özellikle ikimizin de çok güçlü hissettiği konular söz konusu olduğunda, içgörün için derinden minnettarım. Seninle çalışmak tam bir rüya.

Berkley'de Mary Baker, Jessica Plummer, Yazmine Hassan, Kristin Cipolla, Daniel Brount ve Megha Jain'e muazzam teşekkürler. Vi-An Nguyen, bir başka çarpıcı kapak için. Göletin diğer tarafında, kitaplarımın Madeleine Woodfield ve Michael Joseph ekibiyle İngiltere'de bir yuva bulmasından dolayı çok heyecanlıyım! Bunu gerçekleştirdiği için Tawanna Sullivan'a teşekkür ederim. Laura Bradford, nevrotik e-postalarımın cevap verdiği ve her zaman ne duymam gerektiğini bildiği için. Ve kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki yayınevlerine yerleştirdiği için Taryn Fagerness'e çok minnettarım. Onları mağazalarda görmenin ne kadar gerçeküstü olduğunu anlatamam. The Gersh Agency'den Hannah Vaughn ve Alice Lawson'a da kitaplarımın harika savunucuları oldukları için teşekkür ederim.

Bu kitabın büyük bir kısmı çok takdir ettiğim iki kişinin eşliğinde yazıldı: Vicki Campbell ve Riv Begun; İskoçya'daki o hafta mükemmel de ötesindeydi. Kendimizi dışarıda kilitlediğimizde Airbnb'ye geri dönmemize izin verdiği ve buna kızmadığı için Duncan'a selam olsun. Sarah Suk, Marisa Kanter, Carlyn Greenwald ve Kelsey Rodkey: Size tapıyorum. İlk okumalarınız, tavsiyeleriniz ve elimden tuttuğunuz için teşekkür ederim. Christina Lauren, Alicia Thompson ve Elissa Sussman'a zaman ayırdıkları ve nazik sözleri için çok teşekkür ederim!

Chandler'ın tutkuyla bağlı olduğu konuları inceleyen pek çok mükemmel kitap var ve yazım sırasında bana en çok yardımcı olan ikisi

süreç, *Olduğunuz Gibi Gelin* idi: Emily Nagoski'nin yazdığı *The Surprising New Science that Will Transform Your Sex Life* ve *The Turnaway Study: On Yıl, Bin Kadın* ve Diana Greene Foster'ın yazdığı *Kürtaj Olmanın ya da Reddedilmenin Sonuçları*.

Ivan'a, her şey için ve tema şarkıları için. Hatta/özellikle kötü olanlar için. Seni seviyorum.

OceanofPDF.com

İŞLETME

ZEVK

RACHEL LYNN SOLOMON

READERS GUIDE

OceanofPDF.com

TARTIşMA SORULARI

1. Chandler kitaba hem profesyonel hem de kişisel hayatı hakkında umutsuzluk içinde başlıyor. Bu durum onun Finn'le birlikte işe evet demesini ve onların planlarına uymasını nasıl sağlıyor?
2. Chandler Finn'e yatak odasında bazı tavsiyelerde bulunmasını önerdiğinde, bunu şaka olarak yaptığından emin. Sizce o sahneye ikinci raundu umarak mı girdi, yoksa gerçekten organik olarak ortaya çıkan bir şey miydi?
3. Seks, yetişkin filmlerinden aşk romanlarına ve aradaki her şeye kadar popöler kùltürde çok farklı şekillerde tasvir ediliyor. Chandler ve Finn, medyanın seks ve yakınlık hakkındaki kendi görüşlerini nasıl şekillendirdiğini tartışmak için biraz zaman harcıyorlar. Bu tür medya sizi nasıl etkiledi ve yıllar içinde bu nasıl değişti?
4. OKB, kitapta ele alınan ve bir dizi yanlış anlamayı getiren bir başka konu. Finn kendi akıl hastalığı hakkında "sahtekâr sendromu" yaşadığını bile belirtiyor. OKB'nin başka nerede tasvir edildiğini gördünüz ve bu size gerçekçi geldi mi? Akıl hastalığının olumlu bir tasvirini zararlı olabilecek bir tasvirden ayıran nedir ve bu kitabın tasvirini nasıl sınıflandırırsınız?

5. Bir hayalet yazar olarak Chandler, yazarlarının seslerini yakalamada yetenekli. Hayalet yazarlı kitaplar hakkında ne düşünüyorsunuz? Eğer bir kitabın hayalet yazar tarafından yazıldığını biliyorsanız, bu durum kitaptan aldığınız keyfi nasıl etkiliyor?
6. Finn, tanınmış bir isim olmamasına rağmen, kitap boyunca kariyerinden ve şöhret seviyesinden memnun olduğunu söylüyor. Bu durum Chandler ile ilişkisinde ne tür zorluklar yaratıyor?
7. Sizce Finn hangi noktada Chandler'a aşık olmaya başlar, ya da tam tersi? Sizce ilk kim aşık olur?
8. Chandler ve Finn'in yatak odası dersleri tüm kitap boyunca bir sır olarak kalmayı başardı. Bu basına sızsaydı ne olurdu?
9. Bu kitabı Finn'in bakış açısından okuyabilseydiniz, sizce onun karakter çizgisi nasıl olurdu? Chandler'inkinden nasıl farklı olurdu?
10. Sizce Chandler ve Finn'i nasıl bir gelecek bekliyor?

Fotoğraf: Sabreen Lakhani

RACHEL LYNN SOLOMON, *The Ex Talk*, *Weather Girl* ve gençler ve yetişkinler için yazılmış diğer romantik komedilerin *New York Times* çoksatan yazarıdır. Aslen Seattle'lı olan yazar, şu anda Amsterdam'da gurbet hayatını sürdürmekte ve burada sık sık şehri keşfederken, kırtasiye malzemeleri toplarken ve ilk kazağını örmek için cesaretini toplarken bulunabilmektedir.

ONLINE BAĞLAN

RachelSolomonBooks.com

[RLynn_Solomon](https://www.instagram.com/RLynn_Solomon)

 [RLynn_Solomon](https://www.instagram.com/RLynn_Solomon)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.